

Ông Xã, Chúng Ta Cùng Nhau Làm Ruộng Đi

Contents

Ông Xã, Chúng Ta Cùng Nhau Làm Ruộng Đi	2
1. Chương 1: Bắt Đầu	3
2. Chương 2: Tô Chính Trở Về	5
3. Chương 3: Sau Khi Trở Về	7
4. Chương 4: Chuyện Lập Gia Đình	9
5. Chương 5: Có Vô Lại	12
6. Chương 6: Lão Trung Y	14
7. Chương 7: Thảo Dược	17
8. Chương 8: Người Đàn Bà Chua Ngoa	18
9. Chương 9: Củ Ấu	20
10. Chương 10: Hôm Nay Có Thịt Ăn	23
11. Chương 11: Vô Đề	26
12. Chương 12: Say Rượu	28
13. Chương 13: Tai Của Tiểu Tô	29
14. Chương 14: Tranh Chấp	32
15. Chương 15: Vô Đề	34
16. Chương 16: Bắt Tay Vào Việc	35
17. Chương 17: Việc Vặt	37
18. Chương 18: Vô Đề	39
19. Chương 19: Ngày Đính Hôn	42
20. Chương 20: Đêm Trước Ngày Đính Hôn	44
21. Chương 21: Ngày Đính Hôn Chính Thức	46
22. Chương 22: Vô Đề	49
23. Chương 23: Vô Đề	51
24. Chương 24: Lễ Mừng Năm Mới	53
25. Chương 25: Nói Thật	55
26. Chương 26: Lối Thoát...	58
27. Chương 27: Uống Thuốc	60
28. Chương 28: Việc Tốt	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30: Điều Kiện	64
31. Chương 31: Tôi Muốn...	65
32. Chương 32: Tính Toán	67
33. Chương 33: Lên Thành Phố	70
34. Chương 34: Tiểu Nhân	72
35. Chương 35: Anh Muốn Ăn!	74
36. Chương 36: Vô Đề	76
37. Chương 37: Ủy Thác	78
38. Chương 38: Tiểu Tú Dịu Dàng	80
39. Chương 39: Ôn Tình	81
40. Chương 40: Có Khách Nữ Tới	83

41. Chương 41: Có Tình	85
42. Chương 42: Tình Định Gặp Nhau	89
43. Chương 43: Nở Hoa	92
44. Chương 44: Có Tin Mừng	94
45. Chương 45: Phát Tài	96
46. Chương 46: Chuyện Vụn Vặt Trước Hôn Nhân	98
47. Chương 47: Kết Thúc Buổi Lễ	101
48. Chương 48: Ngày Đầu Tiên Sau Khi Cưới	103
49. Chương 49: Kiểm Tiền Sửa Nhà	104
50. Chương 50: Dịu Dàng	107
51. Chương 51: Lời Đồn Đãi	109
52. Chương 52	110
53. Chương 53: Chuẩn Đi Ở Cũ	113
54. Chương 54	115
55. Chương 55	117
56. Chương 56	119
57. Chương 57	121
58. Chương 58	122
59. Chương 59	125
60. Chương 60	127
61. Chương 61	129
62. Chương 62: Chương 62	131
63. Chương 63	134
64. Chương 64	135
65. Chương 65	137
66. Chương 66	138
67. Chương 67	140
68. Chương 68	141
69. Chương 69	145
70. Chương 70	148
71. Chương 71	150

Ông Xã, Chúng Ta Cùng Nhau Làm Ruộng Đi

Giới thiệu

Năm ấy, vốn là đi du lịch Tô Châu nhưng sao khi tỉnh dậy phát hiện ra rằng mình đã lạc vào nơi khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-chung-ta-cung-nhau-lam-ruong-di>

1. Chương 1: Bắt Đầu

Bởi vì trong đầu tiểu Tú nhớ kỹ việc sáng sớm phải đi thu hoạch lúa mạch, cho nên khi trời mới tờ mờ sáng đã thức dậy. Dựa vào ánh sáng len qua khe cửa sổ, tiểu Tú nhanh nhẹn chuẩn bị. Cầm lấy lưỡi liềm đã được mài thật sắc ngày hôm qua, sau đó nhanh chóng ra khỏi nhà, đi về phía ruộng lúa.

Mồ mẫm đi trên con đường nhỏ, tiểu Tú không thể không cảm thán. Nếu trước kia có người nói cho cô biết, trời chưa sáng đã phải ra đồng gặt lúa, phải nuôi gà nuôi vịt, còn phải đi chùng mui dăm đường mới tới nơi, nhất định tiểu Tú sẽ không tin, nhưng nay sự thật xảy ra trước mắt, thế mới nói không có gì là không thể, thì ra cuộc sống như vậy chính mình cũng có thể trải qua.

Tiểu Tú đang gom đồng lúa vừa cắt thì bỗng dừng lại, ngẩng lên nhìn, người càng lúc càng nhiều.

“Tiểu Tú, sao chỉ có một mình con đến đây? Bà Hảo nhà con đâu?” Thím Lưu đứng dưới ruộng to giọng nói chuyện với Tiểu Tú.

Tiểu Tú lấy hai sợi dây thừng từ trong túi ra cột chặt ống quần, lấy thêm một cái cũ mặt khăn đội lên đầu cột chặt. Sau đó mới nói chuyện với thím Lưu: “Thím, bà Hảo nhà con đã lớn tuổi, con không gọi bà dậy, mảnh ruộng hai mẫu này, một mình con có thể làm được!”

“Nhưng như thế sẽ mất nhiều thời gian lắm, lát nữa thím cuốc đất xong, sẽ kêu thằng Lâm giúp con một tay.” Trong nhà thím Lưu chỉ còn gần chục mẫu đất nữa, đợi bà làm xong, thì tiểu Tú cũng đã sắp xong rồi. Tuy vậy, tiểu Tú vẫn phải lên tiếng: “Ai, thím không cần vội, chờ Lâm ca rảnh thì giúp con là được rồi!”

Hai người thừa dịp mặt trời còn chưa lên cao tiếp tục làm việc. Tiểu Tú mang theo hai liềm sử dụng luân phiên, rốt cục đến khi mặt trời lên cao cũng đã gặt xong một phần nhỏ. Nhìn trời, lấy dây cột đồng lúa lại, chở theo mui bó về nhà.

Khi về nhà thì bà Hảo đã chuẩn bị xong điểm tâm. Tự múc đồ ăn, tiểu Tú ăn hết hai bát cháo. “Bà Hảo, lát nữa con phải đi làm tiếp, sức khỏe của bà không tốt đừng đi ra đấy nhé. Ở nhà cho heo ăn, giữa trưa con sẽ về nhà nấu cơm. Bà đừng đụng tay vào. Nhớ nhé!”

Năm đó tiểu Tú vốn đi Tô Châu du lịch, nhưng khi tỉnh lại phát hiện mình ngủ ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Tìm không thấy đoàn lữ hành, cũng không thấy những chiếc xe taxi quen thuộc, ngay cả trạm điện thoại công cộng cũng không có. Gặp đúng lúc trời mưa, tiểu Tú cảm thấy nóng người, sau đó đổ bệnh, lại được bà Hảo cứu mang, còn giúp tiểu Tú xem bệnh.

Hết bệnh rồi, tiểu Tú ngồi ở trong sân nghe mọi người nói chuyện, mới biết thôn này gọi là Lưu gia thôn, đơn giản là vì phần lớn người dân thôn là họ Lưu. Có lần Tiểu Tú hỏi nếu gọi điện thoại thì phải đi đâu? Các cô các dì trong sân nói chuyện phiếm bảo phải lên trấn trên mới có thể gọi, nhưng từ thôn đến trấn trên còn phải đi hai ba mươi dặm đường. Ngay lúc tiểu Tú định đi lên trấn trên gọi điện thoại, một câu từ chiếc radio nhỏ phát ra khiến tiểu Tú giật người, bởi vì radio nói câu: “Hôm nay là ngày 3 tháng 12 năm 1981.”

Điều khiến cho tiểu Tú giật mình chính là bản thân bị thu nhỏ lại, trước khi ngủ là sắp gần đầu năm, nói đúng hơn thì cô đã hai mươi chín tuổi, sau khi tỉnh ngủ lại trở thành một cô gái chỉ cỡ mười bảy, mười tám tuổi. Chuyện gì đang xảy ra? Buổi tối càng khiến tiểu Tú kinh ngạc hơn nữa chính là cô lạc vào một nơi xa lạ khác. Chỗ đó có một dãy núi lớn, trước dãy núi có một ngôi nhà cấp bốn nhỏ nhoi. Xung quanh ngôi nhà cấp bốn là ruộng đất đen bóng?

Tuy rằng trong mơ thường xuyên đến đó, nhưng khi tiểu Tú tỉnh lại thì không thể nào tìm được nơi đó. Thời gian qua đi, tiểu Tú cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Sau này khi gặp cơ hội điều tra nhân khẩu trong thôn, vấn đề hộ tịch cũng được giải quyết, trong thôn cấp cho tiểu Tú một mẫu đất. Vì thế tiểu Tú ở cùng bà Hảo. Bình thường thời sẽ đi theo bà Hảo, tìm một ít đồ ăn ở mảnh đất phía sau nhà, tự trải qua cuộc sống tự cung tự cấp như vậy.

Bà Hảo thích nhất là đưa cho tiểu Tú muối, vừa chua đến ê cả răng vừa giòn giòn ngọt ngọt. Nhìn tiểu Tú ăn hết hai bát cháo, bà mới chậm rãi ăn một miếng: “Bà biết rồi, lúa nhiều như vậy mà con tự mình làm sao? Bà đã lớn tuổi, không giúp được gì cho con nữa, lại còn phải nhờ con chăm sóc.” Bà Hảo nói chuyện rất êm tai, là giọng đặc trưng của Giang Nam, vừa nhẹ nhàng vừa tình cảm. Lúc mới đến, tiểu Tú nghe

không hiểu những gì bà Hảo nói, nhưng ở chung một thời gian dài, cũng sẽ nói được một vài câu giọng Tô Châu .

Tiểu Tú cười cười, nhanh nhẹn thu dọn chén bát, sau đó lại cầm hai cái liềm mài mài một chút rồi đi ra ngoài. Trước khi đi còn nghe bà Hảo nói với theo một câu: “Tiểu Tú, ngày mai con giúp bà dọn dẹp nhà của Tô gia bên cạnh một chút. Con trai nhà họ muốn về đây ở.”

“Con biết rồi.” Tiểu Tú quay đầu nói một câu rồi lại đi tiếp. Từ lúc tiểu Tú đến đây ở, nhà Tô gia bên cạnh không có ai cả. Nghe bà Hảo nói Tô gia đã không còn người nào, chỉ còn một đứa con trai tham gia quân ngũ. Lúc nhỏ, con trai Tô gia còn đẹp hơn cả con gái, không biết sau khi trưởng thành sẽ thế nào. Trước kia khi Tô gia còn người, có mối quan hệ rất tốt với bà Hảo, cho nên nhờ bà trông nom phòng ở giúp họ. Nay, khi nghe con trai Tô gia trở về, bà rất vui.

Lúc nhanh lúc chậm, cuối cùng thì sau hai ngày tiểu Tú cũng đã gặt xong hai mẫu ruộng, đồng lúa đã đập cũng được cất kỹ trong mấy cái chum. Kết quả toàn thân tiểu Tú không còn chút sức lực nào, đôi tay mềm nhũn như bột nước. Nhưng chỉ cần ngủ qua một đêm, ngày hôm sau tiểu Tú đã phấn chấn khỏe mạnh như thường. Sáng sớm cho heo ăn, nhìn hai lớn một nhỏ ngầu ngĩnh, tiểu Tú cũng vui vẻ. Đám heo này là tài sản lớn nhất của tiểu Tú và bà Hảo, mặc dù trong nhà cũng nuôi không ít gà, cũng có nuôi vài ba con vịt, nhưng heo vẫn đáng giá nhất. Nuôi đến lễ mừng năm mới, thì bán đi hai con, được tiền sẽ mua một con khỉ.

Con khỉ nhìn rất xinh đẹp, cặp má đỏ bừng nổi bật trên nền lông vàng, tuy rằng bây giờ không đáng giá, nhưng chỉ cần chờ thêm một hai chục năm, thì sẽ rất có giá trị. Kể từ khi biết mình đến niên đại này, tiểu Tú vẫn thèm con khỉ kia. Từ sau khi có ý định này, tiểu Tú thường xuyên đi lên trấn trên vào bưu điện, quần quít lấy một bác gái bên trong nhờ bà giữ tiền hộ cô. Mỗi một lần đi họp chợ, sẽ để lại một chút tiền lời, nhờ đó mà phần tiền bác gái kia giữ hộ cô đã tăng lên không ít.

Phòng ở của Tô gia đã cũ rồi, mặc dù bà Hảo và tiểu Tú thường xuyên qua xem, nhưng nóc nhà đã bị thủng, chỉ cần có mưa là sẽ bị dột, trước kia không người ở thì không sao, nhưng bây giờ tiểu Tô đã trở về rồi, cũng nên sửa lại một chút. Lưu gia thôn có lão Lưu tay nghề rất tốt. Cho nên bà Hảo kêu tiểu Tú lấy một ít trứng gà và một miếng thịt muối đi nhờ lão Lưu.

Lão Lưu ở đầu thôn đông, lúc tiểu Tú tới thì thấy lão Lưu đang ngồi ở trong sân dùng trà. Nhìn thấy tiểu Tú đến, lão Lưu liền buông ấm trà: “Tiểu Tú, hiếm lắm mới thấy con đến, bà Hảo nhà con khỏe không?”

Tiểu Tú đặt mấy thứ đồ trong tay xuống rồi mới trả lời: “Chú Lưu, bà Hảo đang ở nhà, mấy hôm trước họ khan, hiện tại cũng đỡ rồi. Hôm nay tới tìm chú, là muốn nhờ chú giúp đỡ vài việc ạ.”

“Có chuyện gì thế? Hiếm khi thấy tiểu Tú nhờ người khác giúp đỡ đó nha.” Lão Lưu cười tủm tỉm nói chuyện với tiểu Tú.

“Chú, con muốn nhờ chú sang nhà bên cạnh sửa sang lại một chút, nóc nhà bị mưa dột, khung cửa sổ cũng bị lung lay, còn có đồng vật dụng trong phòng cũng nhờ chú xem giúp, có bị hư thì nhờ chú sửa lại dùm.” Tiểu Tú lễ phép trình bày mọi chuyện với lão Lưu. Lão Lưu vừa nghe vừa uống trà, tay kia thì cầm cái quạt phẩy phẩy.

“A Tài!” Lão Lưu gào to một tiếng, một tên nhóc chạy đến. Sau đó lão Lưu chỉ vào nó giải thích với tiểu Tú: “Tiểu Tú, đây là đồ đệ của chú, lát nữa con dẫn nó đi xem phòng ở đó đi, lần này để nó giúp con sửa sang lại phòng đó, làm không tốt, thì tới tìm chú Lưu tính sổ là được. Thế nhé!”

Tiểu Tú nhìn a Tài, cậu ta là đồ đệ của chú Lưu, học việc đã nhiều năm rồi, chỉ chưa xuất sư mà thôi. Bình thường cũng giúp đỡ mọi người làm lụng, tay nghề rất tốt. Cho nên tiểu Tú cũng gật đầu: “Vậy phải phiền cậu rồi, a Tài.”

Phía xa, vợ của chú Lưu là thím Lưu đã về, thấy tiểu Tú đứng bên cạnh chồng mình, còn có một gói lớn để bên cạnh tiểu Tú, nhanh chóng nở nụ cười: “Tiểu Tú, hiếm khi thấy con đến, con chờ một chút, thím rót nước cho con uống.” Tiểu Tú vội vàng xua tay: “Thím người không cần bày vẽ đâu, bà Hảo còn đang chờ con trở về nữa.” Thấy tiểu Tú nói như vậy, thím Lưu cũng không chịu thôi, “Con không cần lừa thím, đến nhà thím cũng như nhà con thôi.” Sau khi tùy ý hàn huyên vài câu, tiểu Tú dẫn a Tài trở về.

Trước tiên mang tiểu Tài đi xem phòng ở của Tô gia, chỉ mấy chỗ bị mưa dột cho cậu ta xem, sau đó a Tài

và tiểu Tú bàn xem nên làm thế nào, rồi quyết định sáng sớm hôm sau sẽ khởi công, mới trở về. Tiễn tiểu Tài xong, tiểu Tú chỉ cảm thấy miệng làm được thật, thừa dịp không có người chú ý phải đi xem sân nhà bên đó mới được. Có thể là mơ thấy một thời gian dài, cho nên hiện tại tiểu Tú đi vào tự nhiên như không.

Ở sân nhà bên cạnh tiểu Tú gieo không ít thứ. Tất cả đều là loại hạt giống tốt lại có thể dễ dàng trao đổi. Nhìn kỹ thì thấy, cây đào, cây hồng, cây cam, tuy nhiên nhiều nhất vẫn là đồ ăn. Bắp cải, mướp đắng, cà chua, cà tím, tất cả mọi thứ đều là loại tốt, ăn cũng rất ngon. Tiểu Tú đã có thói quen khát nước là đi qua bên đó hái dưa chuột ăn.

Đương nhiên là tiểu Tú sẽ không ăn một mình, mấy thứ này mọc rất nhanh, lại dễ ăn. Tiểu Tú hay lấy có lẽ là chúng lớn nhanh, sau đó nhanh chóng hái về cho bà Hảo ăn. Vì được ăn ngon cho nên bà Hảo thường xuyên giảng cho tiểu Tú cách làm ruộng cho đúng, loại việc này cũng giống như khi người ta được ăn ngon (Di: ta chém, đoạn này không hiểu). Tiểu Tú cười cười. Sau đó trong lòng tính toán, muốn đến trấn trên đổi vài loại hạt giống khác, bốn phía sân bên đó còn có rất nhiều chỗ trống, không nên lãng phí.

2. Chương 2: Tô Chính Trở Về

Theo tập tục trong thôn, khi mời người khác về làm dùm mình thì phải bao cơm họ. Cho nên sáng sớm tiểu Tú đã dậy để chuẩn bị. Vấn đề là trong nhà không có đàn ông, bà Hảo và tiểu Tú cũng ít khi ăn thịt. Cũng may là tiểu Tú còn có thể dựa vào mảnh sân kia để lấy chút đồ ăn mới mẻ, đều là đồ tươi ngon cả. A Tài cũng rất chịu khó, sớm ra đã cầm dụng cụ chờ ở cửa nhà Tô gia.

Tiểu Tú mở giúp cửa, rồi chuẩn bị chút trà gừng đặt ở trên bàn để cho A Tài uống, vốn định giúp cậu ta một tay, nhưng A Tài nói: “Tiểu Tú, cô đi làm việc đi, việc nhà cần cô hơn ở đây.” Tiểu Tú cũng thật thà: “Vậy tôi đi về trước, có chuyện gì thì cậu cứ gọi một tiếng là được, tôi ở bên cạnh sẽ nghe thấy.” A Tài gật đầu, bắt đầu lấy dụng cụ ra. Tiểu Tú nhìn một chút rồi trở về.

Lúa đã gặt xong, tạm thời ngoài ruộng không có việc gì để làm, cho nên sau khi trở về tiểu Tú cho heo ăn trước, sau đó ra mảnh đất phía sau nhà cuốc đất nhỏ cỏ, khi xong việc thì nói với bà Hảo một tiếng, xách cái giỏ màu xanh ra khỏi cửa.

Ở vùng Giang Nam, rất nhiều nhà trước sau đều có sông. Bên bờ sông người ta tự mình làm một chiếc cầu nhỏ, là loại một đầu trên mặt đất, một đầu thả xuống gần mép nước, để mọi người giặt quần áo, rửa rau gì đó. Lần này mục đích của tiểu Tú chính là chiếc cầu nhỏ kia. Bởi vì một đầu thả xuống nước, cho nên phần dính nước sẽ thường xuyên sẽ có ốc bò tới bám trên mặt gỗ, người nào đi ra cạnh mép cầu, chỉ cần đuổi tay ra là có thể lượm được vài con ốc.

Tiểu Tú lựa chọn lấy mấy con ốc lớn bỏ vào cái giỏ của mình, còn đám ốc nhỏ thì ném xuống nước. Tìm rồi lại tìm. Nếu chạm mặt chủ cầu cũng không cần quýnh quýnh, chuyện này chẳng ai để ý cả. Ngược lại còn có thể gọi người tới giúp nếu lỡ rơi xuống nước nữa. Nếu mò được nhiều, cũng sẽ tặng người ta một ít cho có hương có hoa. Đây là tình nghĩa giữa con người với con người, nếu có một nhà cháy sạch mà không ai có hảo tâm giúp đỡ, thì có thể nói nhà này có tính cách cực kỳ kém, cho dù sau này có thể nào thì cũng chẳng ai quan tâm.

Qua một lúc lâu, ước chừng số ốc trong giỏ đã đủ nấu một đĩa lớn, tiểu Tú bắt đầu trở về. Dọc đường đi tiểu Tú nhắm tính, sau khi trở về trước tiên là phải chặt bỏ phần đuôi ốc, bỏ một chút dầu vào ngâm cho đám ốc con trong bụng thoát ra hết, đến tối đem nấu lên thì chắc chắn A Tài sẽ muốn ăn thêm. Giữa trưa thì có hai món chay, lại làm thêm một chén canh trứng gà lớn, nhưng chừng đó vẫn không đủ, đáng lẽ phải thêm một món mặn nữa mới được. Người có tay nghề được mời đến nhà người khác, nếu mình tiếp đãi không tốt, lần sau cho dù có mời người ta cũng sẽ không đến. Cho nên bữa cơm này nhất định phải đầy đủ, đồ ăn cũng phải có chút dầu mỡ.

Đến đây đã hơn một năm, tiểu Tú cũng đã quen cuộc sống như thế. Từng chút từng chút một thay đổi chính mình. Ban đêm tiểu Tú cũng không nghỉ ngơi, cô còn tỵ việc ở sân bên, tiểu Tú muốn lấy một chút

nước ao. Năm trước thấy trong sông có củ ấu mới mọc, mỗi ngày khi vo gạo nấu cơm, tiểu Tú rất thích vớt củ ấu kia lên, lật mấy phiến lá lên xem cái sừng nhỏ kia đã lớn tới mức nào. Nhìn đến khi củ ấu quen thuộc đó lớn lên luôn. Kỳ thật củ ấu non ăn cũng ngon, nhưng sẽ có chút chất, chỉ khi trưởng thành củ ấu mới ngọt toàn bộ. Củ ấu có hai cái sừng nhỏ, cũng có khi có bốn cái, mà tiểu Tú đặc biệt thích nhìn hai cái sừng nhỏ đó, bởi vì nấu chín xong sẽ rất giống sừng trâu, ăn cũng thơm ngon đặc biệt.

Chẳng qua là tiểu Tú không thể nào ngờ được. Cô mất hơn một tháng mới đào được cái ao nhỏ bên sân đó, cũng may là còn có nước ngầm ở dưới trào lên, chứ nếu không tiểu Tú phải nghĩ cách dẫn nước vào, điều đó rất phiền toái. Bị củ ấu dụ dỗ, tiểu Tú quăng luôn mấy con gà và vịt ra sân sau. Bình thường không cần cho ăn, đồng đồ ăn phía sau sân đủ cho chúng nó ăn rồi, muốn thì cũng tự uống nước trong ao được. Nhưng sau này, đám gà vịt gặp được đồng loại của chúng bên ngoài, cái đầu cũng đã lớn. Đối với kết quả này tiểu Tú cảm thấy không có gì không tốt. Trứng gà cũng có thể bán lấy tiền mà!

Về đến nhà tiểu Tú bước vào cửa, nhìn xung quanh thấy bà Hảo không có trong nhà, chắc là sang nhà Tô gia rồi. Nói là đi xem nhưng chắc là đi giúp đỡ. Lúc đi ra sau nhà rửa rau, đột nhiên tiểu Tú phát hiện nhà mình còn có một thứ có thể ăn được. Trong khu rừng tre nhỏ phía sau nhà có măng. Vì thế bữa cơm trưa có thêm một món măng xào thịt. Cơm đã chín, nhìn trời, tiểu Tú chạy sang bên cạnh gọi hai người về ăn cơm. Chạy vào thì thấy, tay nghề của a Tài rất tốt, người cũng thành thật. Một buổi sáng đã làm xong vài cái ghế, với cái tốc độ này, chỉ cần mấy ngày là hoàn thành công việc rồi. “Bà Hảo, a Tài về ăn cơm thôi.” Nghe thấy bà lên tiếng rồi, tiểu Tú vọt về trước, phải đi về chuẩn bị nước rửa tay, còn có xà phòng cho a Tài nữa.

Cơm trưa không có rượu, mặc dù đãi thợ chính nhất định phải có rượu, nếm thử rượu xem có việc gì hay không chính là việc của đồ đệ. Nhưng lúc này chỉ có một mình a Tài, cho nên tiểu Tú không chuẩn bị rượu. Tiệm rượu gần đó cũng có, rượu đế và rượu ngọt bà Hảo tự tay làm cũng có. Buổi tối sau khi xong việc, vừa ăn vừa uống rượu cũng không muộn. Hơn nửa đêm nay còn có ốc mà, đó mới là món nhắm rượu tuyệt vời.

Lúc ăn cơm bà Hảo chỉ lo xới cơm cho a Tài, a Tài vừa ăn vừa trầm trồ khen ngợi món canh trứng rất ngon. Tiểu Tú nghe được cười không ngừng. Canh trứng gà này nếu lỡ tay hoặc lửa hơi lớn sẽ không ngon, chỉ là đồ bỏ. Đầu tiên tiểu Tú lấy nước ấm chừng ba mươi độ, sau đó nếm nếm cho hơi nhạt một chút, đập trứng bỏ vào bát, bỏ thêm chút dầu, thả vào mấy cọng hành lá, đánh lên rồi bỏ vào nồi cơm chừng một thời gian ngắn, chừng xong ăn liền là ngon nhất. Ăn cơm xong bà Hảo kêu a Tài nghỉ ngơi một chút, nhưng cậu ta không chịu, ăn cơm xong ngồi nghỉ một chút rồi lại qua làm.

Nhoáng một cái đã qua hai ba ngày, ngôi nhà đã được sửa kha khá, vật dụng trong nhà đã sửa hết, chỉ còn lại cái nóc nhà chưa sửa. Bởi vì một mình a Tài sửa nóc nhà không được, phải có người giúp một tay cho nên tiểu Tú cắn răng leo lên. Nhà Tô gia đã xây nhiều năm rồi, cổ tranh trên nóc nhà cũng đã mục nát, dù sao cũng là để ở, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng nên toàn bộ cổ tranh bị gom lại quăng xuống đất.

Chờ lấy cổ tranh xuống xong, a Tài bắt đầu trèo lên nóc nhà xem xét chỗ nào cần sửa, còn tiểu Tú ngồi phía sau cầm hộp dụng cụ, lần lượt đưa từng thứ qua. Trong lúc hai người đang ngồi xỏm trên nóc nhà, phía xa có tiếng ô tô chạy tới. Tiểu Tú ngẩng đầu nhìn lên, là một chiếc xe jeep quân sự. Trong lòng căng thẳng, không phải là con trai Tô gia trở về rồi chứ! Nhưng nóc nhà còn chưa sửa xong mà!

Tiểu Tú nói với a Tài một câu rồi trèo xuống, mở cửa để nhìn cho rõ. Trong nháy mắt, chiếc xe jeep ngừng lại, hai người đàn ông mặc quân phục bước từ trên xe xuống. Nhìn thấy tiểu Tú liền hỏi: “Chào đồng chí, nơi này là Tô gia phải không?”

Tiểu Tú mê mang, nhưng vẫn gật đầu: “Phải, là Tô gia. Anh tìm người à?” Không đợi tiểu Tú nói xong, một người đàn ông tóc ngắn ba phân đã bước vào sân, sờ đồng sờ tây một hồi, vẻ mặt như muốn khóc. Tiểu Tú lại hỏi: “Anh tìm ai?” Vừa mới mở miệng hỏi thì người đàn ông đứng trước mặt cô đã chỉ vào người đàn ông đang đứng trong sân nói: “Cậu ta tên là Tô Chính, nếu như không sai, thì đây là nhà của cậu ta.”

“Tô Chính?” Tiểu Tú không quen, mỗi lần bà Hảo nói về con trai của Tô gia đều gọi là tiểu Tô, tiểu Tô. “Anh đợi một chút, tôi tìm bà Hảo đến đây.” Nói xong trở về nhà đỡ bà đi sang. Bà Hảo vừa nhìn thấy Tô Chính, nước mắt đã rơi là chảy. “Tiểu Tô của ta, rốt cuộc thì con cũng đã đến!” Nhưng cho dù bà Hảo khóc như thế nào, kêu như thế nào, thì người đứng trong sân kia cũng không quay đầu lại. Tiểu Tú thầm ai oán:

“Sao người này lại xử sự như vậy?”

Người đàn ông đi cùng mới nói: “Lúc ở trên chiến trường, đồng chí Tô Chính vì cứu đồng đội mà bị thương. Tuy rằng tính mạng không có gì nguy hiểm, nhưng tai của đồng chí Tô Chính nghe không rõ nữa, không phải là cậu ta cố ý không để ý tới người khác.”

Nghe người này nói như thế, tiểu Tú cảm giác mình vừa mới lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhưng mà nhìn hai cái tai kia, tiểu Tú không thể nào tin được chúng đã không còn tác dụng. Bà Hảo nghe thế càng khóc to hơn, xông lên ôm Tô Chính vào lòng: “Tiểu Tô của bà, sao con lại đáng thương như vậy. Ông trời ơi. . . .” Hình như Tô Chính có thể hiểu lời của bà..., vừa nhẹ nhàng vỗ lưng vừa giơ tay lên lau nước mắt cho bà Hảo.

Ngay lúc bà Hảo ôm Tô Chính khóc, thì người đàn ông kia về xe ôm gì đó ra. Thật ra cũng không có gì, chỉ là một cái túi nhỏ, chắc là vài bộ quần áo thôi. “Tai của đồng chí Tô Chính không tốt, cho nên bọn tôi cố ý đưa cậu ấy trở về. Sau này mong hàng xóm láng giềng chăm sóc nhiều hơn.” Nói xong người đàn ông kia chào kiểu quân đội với tiểu Tú, tiểu Tú không biết nên làm gì đành phải gật đầu: “Tất nhiên, tất nhiên. . . .”

Ngay lúc bà Hảo nhất định đòi giữ người đàn ông kia ở lại ăn cơm thì anh ta không chịu đồng ý: “Thưa bà, bọn con rất có kỷ luật, đưa người về nhà xong, bọn con phải trở lại. Khi nào nghỉ phép con sẽ đến thăm Tô Chính, lúc đó bà muốn giữ con lại ăn cơm, nhất định con sẽ ở lại.” Vì thế chiếc xe jeep kia cứ như vậy mà vội vàng biến mất.

Chờ tiểu Tú nhìn thấy chiếc xe biến mất xong, Tô Chính đã cởi xong áo bắt đầu giúp a Tài chuyển đồ. Nhìn người thanh niên này, tiểu Tú chỉ biết im lặng. Lớn như vậy mà không thể nghe được, cuộc sống sau này phải làm thế nào?

3. Chương 3: Sau Khi Trở Về

Tô Chính đã trở lại, nhưng phòng ở vẫn chưa dọn dẹp xong, ngay cả giường và chăn dùng để ngủ cũng chưa chuẩn bị kịp. Cũng may trời còn sớm, bà Hảo liền bảo tiểu Tú về nhà đem đồ ra phơi nắng. Vì thế tiểu Tú về nhà di chuyển băng ghế dài, lấy hai cây trúc ra. Trước tiên kéo những băng ghế xếp song song, lôi hai cây tre ra gác lên hai băng ghế, sau đó đem chăn, trải lên phơi nắng, lúc này trời đang rất nắng, đến xế chiều khoảng hai ba giờ thì lật chăn lại, phơi nắng như vậy thì đến tối là có thể ngủ thoải mái rồi.

Vừa đem mọi thứ ra phơi nắng xong, bà Hảo đã trở lại, sau đó vội vàng bảo tiểu Tú đi bắt gà về giết, còn dặn dò là phải bắt con to nhất, tiểu Tú gật đầu, sau đó nuốt nước miếng bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của bà Hảo. Nói thật, niên đại này cái gì cũng tốt, rau dưa đều xanh mướt không thuốc trừ sâu, gạo là nhà trồng không sợ độc, tuy rằng các giống hoa quả hơi ít một chút, nhưng tất cả đều là mỹ vị. Nhưng ít thịt quá cũng không tốt. Ngày lễ ngày tết, phải là thân thích mới có dám mua một ít thịt về kho tàu. Thịt này cũng phải nhường cho khách ăn, cho dù thèm thì nhà mình cũng không thể ăn nhiều thêm một miếng. Ngay cả gà vịt cũng là nuôi để đẻ trứng, tiểu Tú đã lâu không biết mùi thịt gà. Cho nên vừa nghe thấy bà Hảo nói muốn giết gà, động tác của tiểu Tú miễn bàn, nhanh nhẹn hẳn lên.

Bắt gà khiến tiểu Tú mất khá nhiều sức lực. Đây đều là gà nuôi, buổi tối mới tự động về chuồng, tiểu Tú chằm được một con gà trống lớn, nhưng người ta rất thông minh, vừa thấy động tác của tiểu Tú có chút khác thường, lập tức chạy khắp vườn, tiểu Tú mệt mỏi thở hồng hộc nhưng tay vẫn không đụng được cái lông đuôi của nó. Tiểu Tú tức giận, dợi lát nữa rơi vào tay cô, nhất định phải nhổ sạch lông của mày! Lau mồ hôi trên mặt, tiểu Tú chuẩn bị rượt thêm vòng nữa, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Tô Chính đang đứng cười ở phía đối diện cô. Tiểu Tú cảm thấy nụ cười đó không có ý tốt, theo bản năng liền khoa tay múa chân vài cái, ý nói là cô đang bắt gà.

Tô Chính cũng tốt bụng, chỉ chỉ vào tiểu Tú rồi chỉ chỉ vào con gà trống kia, ý là đang hỏi có phải nó hay không? Tiểu Tú gật đầu, sau đó đứng nhìn Tô Chính không phí bao nhiêu sức lực đã xách cổ con gà trống

lại gần. Hơn nữa động tác bắt gà miễn bàn, chỉ có đẹp trai trở lên, tiểu Tú nhớ lại động tác bắt gà của mình hồi nãy, giống như bà già đang khiêu vũ vậy, thật khó coi. Gương mặt ửng đỏ nhận lấy con gà trống lớn từ trên tay Tô Chính, sau đó nói tiếng cảm ơn, mới nhận ra Tô Chính không nghe được, xoay người làm một động tác ra vẻ cảm ơn, kết quả động tác vừa làm thiếu chút nữa quăng luôn con gà trống trên tay xuống.

Tô Chính nhìn tiểu Tú luống cuống tay chân, đành phải lấy lại con gà trống trên tay cô, sau đó quen thuộc vào phòng bếp lấy dao chuẩn bị giết gà. Tiểu Tú thấy động tác của Tô Chính, chạy theo lấy một cái chén từ trong chạn, ý bảo Tô Chính hứng máu gà vào bát. Tô Chính gật đầu tỏ vẻ hiểu được, sau đó nhanh nhẹn bẻ ngược hai cánh của con gà lên trên để cầm cho tiện, luôn tiện vặt sạch một khoảng lông trên cổ gà, cầm lấy con dao xet một đường. Thấy máu gà đã chảy hết vào chén, tiểu Tú bưng bát lên, đổ vào bát một chút muối và một ít nước, máu gà này ăn rất ngon. (Di: mình gọi là tiết canh á ^^)

Nấu nước không thể đi ra ngoài cho nên tiểu Tú vỗ bả vai Tô Chính, khoa tay múa chân hai cái, đại ý là cô phải đi ra ngoài, anh giúp cô trông chừng một chút. Tô Chính cười tủm tỉm gật đầu, nhìn thấy Tô Chính tươi cười, tiểu Tú sững sốt một chút, thật chói sáng. Sững sờ xong, tiểu Tú nhanh chóng đi ra ngoài, sau đó trở về quẹo qua cái sân, hái được một cái bí đao, lại hái vài quả cà chua, bẻ thêm mười mấy trái bắp, thấy đủ rồi, lúc đó mới trở về.

Bí đao không lớn, nhưng cũng không nhỏ, vốn định ôm vào ngực cho tiện, nhưng nghĩ đến đám phấn trắng trên quả bí đao, dính trên người sẽ bị ngứa, cho nên đành phải dùng một tay xách đồng rau củ, một tay xách trái bí đao về. Tô Chính thấy được, dùng một tay cầm quả bí đao, sau đó bỏ vào phòng bếp chờ tiểu Tú xử lý. Tiểu Tú rất vui vẻ, bình thường ở cùng bà Hảo, trong nhà chỉ có hai người, khi làm việc nặng, tất cả đều dựa hết vào tiểu Tú, nay có người giúp đỡ cảm thấy rất tốt.

Đang lúc cao hứng, tiểu Tú nhin không được bắt đầu nói nhiều: “Buổi tối sẽ làm canh bí đao hầm gà, bảo đảm sẽ là một món cực ngon. Sau đó là ốc xào, thêm một chút hạt tiêu vào sẽ là món nhắm rượu tốt nhất. Đúng rồi Tô Chính, anh có uống rượu không?” Dứt lời còn cố ý quay đầu nhìn Tô Chính, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của Tô Chính, tiểu Tú mới kịp hiểu, Tô Chính nghe không được. Nhưng nhiều lời như thế, tiểu Tú cũng không biết phải khoa tay múa chân cho anh xem như thế nào, đành phải lờ đi.

Nước sôi rồi, hai người không nói gì bắt đầu nhổ lông gà. Mổ bụng xong, tiểu Tú lấy bộ lông ra, chuyên tâm đối phó với đồng lòng gà. Thật ra tiểu Tú làm vậy là muốn inh bạn rộn, đỡ phải suy nghĩ về việc Tô Chính bị tổn thương như thế nào. Tuy rằng người đưa Tô Chính về nói anh cứu đồng đội nên bị thương, nhưng vì sao cần phải cứu người? Cứ như vậy, tiểu Tú một bên xử lý nội tạng, một mặt tưởng đồng tưởng tây. Thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn Tô Chính. Sau này phải giao tiếp với người này như thế nào? Khoa tay múa chân cũng không phải chuyện hay, chẳng lẽ phải bắt chước những đứa trẻ đi học mang bảng đen bên cạnh? Có chuyện gì thì viết lên?

Chờ ọi thứ chuẩn bị xong rồi, mặt trời bên ngoài cũng bắt đầu lặn về phía tây, vì thế tiểu Tú nhanh nhẹn lấy nồi ra, sau đó nhanh chóng xào ốc, sau đó đổ rau vào xào tiếp, hai món ăn đã xào xong rồi, tiếp theo là nấu canh gà, làm đâu vào đấy xong cô giao bếp cho Tô Chính trông, đi tìm bà Hảo. Chạy sang Tô gia cách vách, a Tài đang làm mấy việc cuối cùng.

“Bà Hảo à, sao Tô Chính lại qua nhà chúng ta vậy?” Tiểu Tú vừa giúp đỡ vừa hỏi bà.

“Là bà bảo nó qua, ngồi một thời gian dài như vậy, xe mới đến nhà, sức khỏe cũng mới tốt lên, không nghỉ ngơi sao được?” Bà Hảo đau lòng cho Tô Chính: “Vừa nãy quên hỏi mấy chuyện trong quân đội của Tô Chính, không biết là có cần đến bệnh viện hay không nữa. Lớn như vậy mà vẫn còn phải chịu nhiều đau khổ, thật sự là làm cho người khác phải đau lòng mà.” Tiểu Tú nghe xong, cũng không biết nên nói gì. Nghĩ tới việc mình mới vừa rồi còn sai người ta làm việc, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Bà Hảo, trong nhà còn vài con gà mà, về sau chúng ta thường xuyên làm cho anh ấy ăn được không? Bỏ được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Tiểu Tú lại nghĩ: “Bà Hảo này, trong nhà còn có mấy con vịt hai ba tuổi rồi, chờ đến tiết đại thử thì chưng cho anh ấy ăn, càng bổ.” (Di: một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc)

Buổi tối hôm đó, tiểu Tú, Tô Chính, a Tài và bà Hảo bốn người ăn uống rất vui vẻ. Tiểu Tú là vì được ăn thịt như mong ước, a Tài là vì đã làm xong mọi chuyện có thể lấy tiền công, bà Hảo vui vẻ là vì Tô Chính chuyển đến ở, Tô Chính luôn luôn tươi cười, nhưng tiểu Tú không biết vì sao anh ta vui vẻ. Tuy nhiên tiểu

Tú vẫn cảm thấy thật ra Tô Chính tuyệt đối không vui vẻ, là một thanh niên thanh niên khỏe mạnh, bỗng nhiên trở thành người tàn tật, điều này có gì tốt?

Hôm nay Tô Chính thật sự ngủ ở nhà bà Hảo, bởi vì tuy rằng nhà của Tô Chính đã gọn gàng rồi, nhưng vẫn chưa quét dọn, nên chỉ cần ngủ ở nhà bà Hảo một buổi tối là được. Không hiểu sao tiểu Tú làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu toàn nghĩ về chuyện của Tô Chính. Tô Chính tham gia quân đội chắc là sau khi Trung Quốc mới thành lập lại sau cuộc chiến tranh quy mô lớn, nếu sau này có thể lập nhiều chiến công, như vậy thì sau này ở trong quân đội tiền đồ của anh sẽ rất sáng lạn. Nếu tại Tô Chính không có vấn đề, chắc hẳn là anh sẽ có thể tiến xa hơn đúng không? Nghĩ đến vấn đề này, tiểu tú chậm rãi ngủ thiếp đi.

.....

Ngày hôm sau, cán bộ trong thôn tìm tới nhà. Lưu Chính Minh là thôn trưởng, mang theo bí thư chi bộ của thôn là Lưu Chính Nghĩa gõ cửa bước vào: “Thím, a Chính ở trong nhà của thím phải không ạ?”

Bà Hảo nghe thấy, bước ra khỏi cửa: “Ồ đây, có chuyện gì thế?”

“Không phải là cậu ấy trở về sao, muốn gặp mặt cậu ấy một chút, nói gì thì sau này cậu ấy cũng ở đây mà, ăn sáng xong, con muốn dẫn cậu ấy đi xem đất, đã trở về thì an tâm ở nhà làm ruộng, người trẻ tuổi sức khỏe tốt, cái khác không biết, thì làm ruộng vẫn phải biết chứ.”

Bà Hảo nghe xong gật gật đầu, lại hỏi: “Cậu tính phân đất cho nó thế nào? Phía bắc hay phía nam của thôn?” Đất ở phía bắc thôn tương đối tốt, sản xuất cũng được nhiều hơn, cho nên người trong thôn đều chọn đất phía bắc của thôn. Đất phía nam cũng tốt, nhưng không được như phía bắc.

Thôn trưởng cùng bí thư chi bộ nhìn nhau, nửa ngày không nói lời nào, sau đó bí thư chi bộ nói một câu: “Không phải phía bắc cũng không phải phía nam, là phía tây.”

“Phía tây?” Bà Hảo vừa nghe thấy liền nhảy dựng lên: “Các người có ý tốt nhỉ? Đất phía tây có thể trồng trọt cái gì hả? Các người đừng tưởng tiểu Tô mới trở về thì có thể bắt nạt nó!” Tiểu Tú nghe xong, trong lòng cũng không thoải mái, đám người già trong thôn quá đáng rồi, bình thường theo phong tục thì sẽ chôn người chết trong ruộng nhà mình, nhưng không biết là do thói quen thay đổi hay sao mà đều thích chôn ở ruộng phía tây thôn, dần dần đất nơi đó không còn ai dám nhận, tất cả đều là mộ, cho dù là ban ngày thì người nhát gan cũng không dám ra đó làm lụng gì.

“Thím, thím cũng biết mà, người đã đông hơn, hơn nữa mấy năm trước đã phân lại đất, đất tốt đều đã được chia hết, còn gì tốt mà chọn nữa?” Bí thư chi bộ giải thích.

“Lúc các người phân lại, sao các người không tính cả Tô Chính hả?” Bà Hảo bị gãi đúng chỗ ngứa. Cha mẹ Tô Chính mất, không phân đất thì không nói, nhưng Tô Chính vẫn còn cơ mà. Dựa vào cái gì mà không phân cho nó?

“Thím, khi đó làm gì có ai nghĩ là cậu ấy sẽ trở về? Lúc ấy còn nghe nói a Chính sống rất tốt, chuẩn bị trở thành sĩ quan trong quân đội cơ mà.” Thôn trưởng có chút không hài lòng, lúc đó đột nhiên muốn phân lại đất cũng vì tư lợi của ông, cho nên bất bình hay rắc rối cũng là do ông chịu cả.

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không đồng ý để cậu phân đất phía đông cho nó đâu. Nó còn phải gọi cậu một tiếng chú đó. Cậu đừng để người khác phải chửi sau lưng mình! Tình hình bây giờ của a Chính ai cũng biết, đất ở phía tây thôn cách xa nhà nó như vậy, cậu bảo tôi làm sao an tâm?” Muốn đi sang khu đất phía tây mất nửa tiếng đi đường. Mà thôn bắc thôn nam chỉ cần chừng mười phút đồng hồ là ra tới nơi rồi. Bốn phía nơi đó không có nhà cửa gì, có chuyện gì thì không thể gọi người đến giúp. Tóm lại là đất phía tây không tốt.sssssssssssssss

4. Chương 4: Chuyện Lập Gia Đình

Sáng hôm sau mọi người đều dậy sớm, ngày hôm qua mọi người đã làm được tương đối khá, mọi chuyện ở nhà tiểu Tô cũng đã tốt hơn nhiều, chỉ cần quét tước dọn dẹp lại là có thể ở. Sáng sớm sau khi tiểu Tô thức

dậy, anh bắt đầu bằng việc đổ đầy mấy chum nước, nhìn mấy chum nước tràn đầy nước sông, tiểu Tú cảm thấy không ổn. Lúc bình thường nước ăn trong nhà tiểu Tú không dùng nước sông. Bởi vì khi mức nước sông cô còn phải lọc lại mấy lần mới dám ăn. Hơn nữa tiểu Tú không có thói quen uống nước sông đun sôi, bởi vì khi nước được đun sôi rồi luôn có mùi rất khó chịu.

Sau khi có cái ao nhỏ ở phía sân bên kia, nước trong hồ nước dùng tốt hơn nước sông nhiều, cho nên từ đó về sau, nước trong nhà đều lấy từ cái ao đó, vừa ngon lại ít mất sức. Nhưng Tiểu Tô không hiểu được chuyện này, chỉ chăm chăm đổ đầy mấy chum nước, tiểu Tú lại không thể nói nước này không ăn được, đành phải cười bặt ngón tay cái.

Theo lẽ thường thì buổi sáng sẽ có cháo loãng, nhưng bởi vì còn có tiểu Tô, cho nên tiểu Tú chiên thêm hai quả trứng gà, một mặt là có khách tới nên thêm giờ đồ ăn, một mặt khác là vết thương của tiểu Tô vừa mới tốt lên, cần phải bồi bổ. Nhưng vấn đề là khi vừa ngồi vào bàn ăn, tiểu Tô còn chưa ăn được bao nhiêu, anh đã đem đĩa trứng nhường lại cho bà Hảo và tiểu Tú. Bà Hảo lại không chịu ăn, vì thế đĩa trứng đành phải để lại cho bữa trưa.

Ăn cơm xong thì bắt đầu làm các việc khác. Phòng ở đã gọn gàng hơn, tiểu Tú mang theo tiền mặt và chút đồ ăn sáng đi tìm lão Lưu. Đồ ăn là từ mảnh vườn kia ra, tuy rằng không đặc biệt cho lắm, nhưng đây đều là thứ mới thu hoạch, tặng người khác thức ăn tươi là tốt nhất. A Tài giúp đỡ rất nhiều, mà tiểu Tú và bà Hảo cũng đã thương lượng với nhau, theo như giá cả thị trường, thì là hai chục đồng, nhưng khi đi qua nhà lão Lưu, tiểu Tú vẫn mang thêm một ít.

Lúc mang theo chiếc giỏ đến nhà lão Lưu, thì nhà lão Lưu cũng vừa ăn sáng xong, đang nghỉ ngơi chuẩn bị làm việc. Nhìn thấy tiểu Tú đến, thím Lưu đứng lên tiếp đón: “Tiểu Tú, ăn chưa? Đến đây ăn với thím đi!”

Tiểu Tú đặt chiếc giỏ xuống cạnh chân, sau đó mới cười nói: “Thím, con đã ăn rồi. Lần này đến đây là muốn cảm ơn chú Lưu. Phòng ở đã hoàn thiện, cho nên đến đây để tính tiền.” Tiểu Tú làm việc thích mọi chuyện rõ ràng, có chuyện nói thẳng.

Vừa nghe thấy tiểu Tú đến tính tiền, ngoài miệng thím Lưu nói đều là người cùng thôn, không cần để ý như vậy, giúp đỡ còn lấy tiền thì không tốt chút nào. Tiểu Tú nghe xong đương nhiên sẽ không nghĩ thím Lưu thật sự nghĩ thế, chủ yếu là khách sáo mà thôi. “Thím, chú đâu rồi ạ, châm ngôn nói rất đúng, anh em xa không bằng láng giềng gần, nếu thím coi trọng con, vậy bảo chú có thời gian làm giúp con một cái bàn trang điểm đi.”

Vừa nghe thấy chuyện tiểu Tú muốn làm bàn trang điểm, thím Lưu liền đổi đề tài: “Tiểu Tú, nói đi cũng phải nói lại, con cũng đã mười tám tuổi rồi, muốn thím giúp con làm mai không? Thím sẽ giúp con tìm người tốt, thím có một đứa cháu bên ngoại, người tốt tay nghề cũng tốt, muốn thím gọi tới gặp nhau không?” Tiểu Tú vừa nghe xong, mặt liền ửng đỏ, trong lòng nghĩ về ngoài với tuổi thật của cô không giống nhau, trước kia đây là thời gian đến trường, yêu đương lúc này là sớm, là sẽ bị phê bình. Nhưng cũng không thể nói với người khác bây giờ yêu sớm là không đúng được.

Vì thế tiểu Tú đành phải dày mặt nói chuyện với thím Lưu: “Thím, tiểu Tú không biết cách nhìn người, có chuyện gì thì người cứ nói chuyện với bà Hảo là được. Đúng rồi, thím, con tới để tính tiền, sao lại nói qua chuyện mai mối thế. Không phải là thím muốn ăn chân chứ?” Ở nơi này khi có người làm mai thành công, người ta sẽ đưa cho bà mối chân heo, còn phải mời bà mối ăn ba mươi sáu bữa cơm. Ba mươi sáu bữa cơm là nói cho có lệ thôi, nhưng chân heo lại là thật.

Thím Lưu cười, chỉ chỉ sau nhà nói: “Trong nhà cũng có, thím cần gì chân của con. Chú con đang ở phía sau thì phải, con đi tìm ông ấy đi. Tính tiền hay không tính tiền, con phải nói với ông ấy, chứ thím không hiểu.” Tiểu Tú gật đầu: “Vậy thím cứ làm việc đi, con đi tìm chú.” Thím phát phát tay, tiểu Tú cười đi ra phía sau nhà.

Đến sau nhà, thì thấy lão Lưu đang kéo vó, bộ vó này bình thường hay để bên cạnh chiếc cầu nhỏ, chỉ vớt được chút cá tôm nhỏ, khó có được cá lớn hoặc là lươn. “Chú, sáng nay có được gì không?” Tiểu Tú đi đến xem thu hoạch, chỉ có vài ba con cá trích lớn bằng bàn tay. Lão Lưu ngẩng đầu nhìn lên thấy tiểu Tú, liền chỉ vào mấy con cá trong chậu.

“Mấy con cá nhỏ này, lát nữa cho con mang về, nấu tô canh cho bà Hảo ăn.” Tiểu Tú nói không cần, sau

đó nói chuyện phiếm vài câu, mới đến chủ đề chính: “Chú, chú tính giúp con xem, tiền tu sửa nhà con hết bao nhiêu? Bây giờ căn nhà đã sửa xong, người của Tô gia cũng đã chuyển đến ở, tay nghề a Tài thật sự rất giỏi.”

Lão Lưu tự châm ỳnh điều thuốc, hút hai lượt rồi mới nói: “Vây con đi tìm a Tài đi, sửa nhà là do nó làm, chỉ có nó là rõ nhất. Học nghề nhiều năm như vậy, nếu tay nghề không giỏi, thì thật vô dụng.” Lão Lưu nói gần nói xa đều lộ ra sự hài lòng với tiểu đồ đệ này. Tiểu Tú thấy cũng không từ chối: “Vây được, lát nữa con đi tìm a Tài, cậu ấy tính bao nhiêu, con đưa bấy nhiêu. Chủ yếu là muốn cảm ơn cậu ấy.”

Rời khỏi nhà lão Lưu, tiểu Tú ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời mới vừa lên qua đầu. Buổi sáng mát mẻ là việc mọi người đều mong muốn, vừa mới thu hoạch lúa xong, còn chưa tới thời điểm gieo hạt quý tiếp theo, cho nên mọi người đều đem lúa ra sân phơi. Vì thế tiểu Tú cũng vội vàng về nhà định quét dọn lại sân, sau đó đem lúa ra phơi nắng.

Về nhà thì thấy lúa đang được phơi nắng, Tiểu Tô đang xới lúa lên cho đều. Bỗng nhiên tiểu Tú cảm thấy trong nhà có người đàn ông thật sự là quá tốt, một tay lao động mạnh mẽ đó! Về sau nhất định phải vuốt đuôi tiểu Tô cho thật tốt, như vậy thì lúc thiếu nhân lực cũng không sợ tìm không ra thanh niên khỏe mạnh! Vì thế, tiểu Tú bước đến vỗ vỗ bả vai tiểu Tô: “Tiểu Tô, anh không cần cố hết sức đâu! Vừa mới làm xong nhà, cần phải nghỉ ngơi một chút.” Vừa nói xong một tràng, thấy tiểu Tô chớp mắt tỏ ý không hiểu, tiểu Tú vỗ trán mình, bậy bạ quá, sao lại nói chuyện với người mà tai có vấn đề chứ? Chẳng lẽ giống vợ của nhân vật chính trong phim, lúc nào cũng phải mang theo giấy bút à? Lại thấy đôi mắt to xinh đẹp của tiểu Tô, tiểu Tú đành phải tiếp tục bập ngón tay cái nói cảm ơn. Nhìn thấy hành động này, tiểu Tô khoát tay, nói rõ: “Không cần cảm ơn.”

Câu không cần cảm ơn làm tiểu Tú nhảy dựng, sau khi tiểu Tô trở về, chưa từng nghe anh nói chuyện. Châm ngôn đã nói mười người điếc thì hết chín người câm, nhưng tiểu Tú nhanh chóng suy nghĩ lại, vì tiểu Tô cứu đồng đội cho nên tai mới bị thương, nghe không được. Nhưng mà thanh quản của cậu ta lại không có vấn đề gì, đương nhiên là có thể nói chuyện. Hơn nữa giọng nói kia nghe trong vắt, thật thoải mái.

Tiểu Tú ngượng ngùng ra hiệu cho tiểu Tô mỗi người một việc, nhìn thấy còn hơn nửa đồng lúa chưa được xới, vì thế cầm công cụ làm cùng Tiểu Tô. Loay hoay được một lúc thì thấy bà Hảo đi ra: “Tiểu Tú, bà đi đổi lúa đây, đồng lúa này chúng ta ăn sau đi.”

Tiểu Tú lau mồ hôi trên trán: “Dạ được, vậy trên đường đi bà nhớ để ý, lát nữa con ra vườn hái rau, rồi cùng nấu cơm.” Nhà có máy xát lúa nằm ở phía đông thôn, người trong thôn có thói quen lấy lúa đi xát, sau đó cho bọn họ một chút xem như trả công. Cũng có lúc đem luôn lúa trong nhà đi đổi.

Bà Hảo gật đầu, sau đó xách theo cái túi màu xanh đi ra ngoài. Tiểu Tô tò mò không hiểu bà Hảo đi đâu, vì thế quay sang hỏi tiểu Tú, tiểu Tú nghe xong có cảm giác ngôn ngữ chân tay của mình không đủ dùng. Mỳ sợi phải dùng tư thế gì để diễn tả? Có vẻ như xát lúa là hành động dễ miêu tả nhất bốc luôn một chút lúa, sau đó làm tư thế xát lúa, vừa nhìn là có thể hiểu được.

Phơi lúa đâu vào đấy xong, tiểu Tú cầm một cái chậu bể đi ra bờ sông lấy một ít đất đen về, sau đó bẻ thêm một cành cây đã gãy, sau khi làm xong tiểu Tú cảm thấy giống như một tấm bảng nhỏ có thể viết chữ vậy. Tiểu Tú kéo tiểu Tô lại gần, ngồi xổm xuống cạnh cái chậu, dùng cành cây viết chữ. Bởi vì không biết tiểu Tô biết chữ tới mức nào, vì thế tiểu Tú đành thử viết vài câu: “Anh có thể hiểu chữ tôi viết không? Tôi viết chữ, anh trả lời, được không?” Tiểu Tô nhìn thấy, gật đầu, nói: “Có thể hiểu, cô viết tôi trả lời là được.” Vì thế hai người bắt đầu vừa nói vừa viết để trao đổi.

Sau khi bà Hảo đi đổi lúa về, tiểu Tú và Tiểu Tô đã trở nên hòa đồng và thân thiết hơn. Tiểu Tú có cảm giác tiểu Tô rất đơn giản, hỏi cái gì đáp cái nấy, không giống như người không thích nói chuyện, mà là không có gì để nói. Tán gẫu một thời gian dài, tiểu Tô có chút hỗn loạn, bởi vì tiểu Tô nghe không được những gì mình nói, cho nên nhiều khi biểu đạt sai lầm, vì thế hai người bắt đầu quá trình trao đổi tỉ mỉ hơn.

Bà Hảo đã trở lại, hai người lại giúp nhau làm việc. Tay tiểu Tú yếu nên đành phải nhờ tiểu Tô giúp mình nhào bột, phải sử dụng lực vừa phải mới ngon. Đương nhiên là tiểu Tô sẽ không từ chối, nhưng khi vừa thấy anh xắn áo định ra tay, tiểu Tú nói phải đợi một lát, sau đó vào vườn, hái thật nhiều rau xanh, chuẩn bị ép nước làm mỳ sợi màu xanh. Nếu không phải điều kiện hữu hạn, tiểu Tú còn muốn làm mỳ ngũ sắc nữa cơ.

Cầm rau, ép nước, rồi lại để cho tiểu Tô nhào bột mì, sau đó đổ nước rau ép vào nhào tiếp. Lúc ăn còn phải cắt thêm cà chua, còn trứng gà hồi sáng để lại nữa. Vì sợ bà Hảo lại không nở ăn, cho nên tiểu Tú đành phải đem trứng gà chia đều ra, một người một phần, làm như vậy bà Hảo sẽ không tiếc nữa.

Nhìn đồng xanh lè trước mắt, tiểu Tô và bà Hảo đều khen: ăn rất ngon nhưng bà Hảo cũng tiếc. Đồng đồ ăn này đã ép nước thì không thể dùng tiếp, bà sợ tiểu Tú làm phí đồ ăn! Tiểu Tú hiểu được ý nghĩ của bà Hảo, gấp thức ăn qua cho bà, nói: “Bà Hảo, đồng đồ ăn ấy sẽ không lãng phí. Bà xem, tiểu Tô đã trở lại, kiểu gì cũng thêm ăn vắn thẩn, đồng đồ ăn ấy vừa đủ làm nhân bánh, lát nữa cho thêm ít thịt, buổi tối vừa đủ ăn, coi như là đổi món cho tiểu Tô đi!” Bà Hảo nghe tiểu Tú vừa nói như thế, không nhú mày nữa, còn cố ý dặn dò tiểu Tú phải cho nhiều thịt. Tiểu Tú nghe xong nhanh chóng gạt đầu.

Vì muốn bà Hảo vui vẻ, tiểu Tú kể lại chuyện thím Lưu muốn giúp cô làm mai, người được giới thiệu là cháu ngoại của thím ấy: “Bà Hảo, bà đừng không cười đó, con mới bao nhiêu lớn, thím lại muốn giúp con làm mai là sao.” Vừa nói vừa nhìn về phía bà Hảo cười, thuận tiện còn gấp một sợi mì lên cắn, mì của mình là ngon nhất, tốt hơn trăm lần so với thứ mì gói công nghiệp.

Không ngờ bà Hảo lại dừng đũa, nói một câu khiến tiểu Tú giật mình: “Thím con nói không sai, con cũng đã mười tám tuổi rồi, trước kia thì đã làm mẹ rồi. Chắc là phải bắt đầu chú ý hôn sự của con thôi. Nói cho bà biết tiểu Tú thích người như thế nào, để bà để ý tìm người cho con. Tiểu Tú của chúng ta xinh đẹp như vậy, giỏi giang như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người muốn cưới.”

“Bà Hảo. . . . .” Tiểu Tú ngượng ngùng nhìn tiểu Tô, mặc dù biết tiểu Tô nghe không được, nhưng tiểu Tú vẫn có cảm giác không tự nhiên, trước mặt một người đàn ông nói về việc hôn sự, có chút ngượng ngùng. Mà hay hơn nữa là tiểu Tô còn cố ý hỏi một câu: “Tiểu Tú, hai người đang nói cái gì thế?” Tiểu Tú đỏ mặt, phát phát tay tỏ vẻ không có gì. Cũng may là tiểu Tô không cố hỏi nữa.

Tuy nhiên lời của bà Hảo làm cho tiểu Tú ngộ ra không ít, ở thời đại này có nhiều thứ cần mình thích ứng dần. Tuy là có nhiều thứ rất quen thuộc, nhưng cũng có ít thứ không thể nào quen nổi. Trước kia đối tượng để tiểu Tú kén vợ kén chồng ít nhất cũng phải tốt nghiệp đại học chính quy, không nhất định phải có xe có nhà, nhưng ít ra tiền lương phải cao hơn tiểu Tú, hơn nữa phải có lòng cầu tiến.

Đến thời đại này, học sinh trung học cơ sở, học sinh trung học phổ thông đã là rất giỏi rồi, sinh viên lại càng ít, rất có địa vị, tìm vợ đều thuộc loại kén cá chọn canh. Có xe có nhà càng khó, nhà ở thì thoải mái, nhưng xe bốn bánh thì đúng là mộng tưởng hảo huyền, có một chiếc xe đạp đã là tốt lắm. Cho nên tiểu Tú cảm thấy mình phải thay đổi điều kiện tìm đối tượng một chút.

Bà Hảo cười tủm tỉm nhìn tiểu Tú trái lo phải nghĩ, sau đó chậm rãi ăn hết bát mì sợi: “Tiểu Tú, con cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi thì nói với bà, con là đứa trẻ tốt, bà nhất định sẽ không để con phải chịu thiệt thòi.”

Tiểu Tú nghĩ không ra, trước kia không chịu lấy chồng, bây giờ còn trẻ tuổi, lập gia đình cảm thấy còn sớm, vì thế tiểu Tú lắc đầu, cầm bát cười nói: “Bà Hảo, con không lấy chồng, con mà gả đi rồi sẽ không ai chăm sóc cho bà, nếu không, tìm một người tới ở rể đi!” Kết quả bà Hảo gõ đầu tiểu Tú một cái: “Con nghĩ cái gì thế hả? Làm gì có người đàn ông tốt nào chịu đến ở rể. Con nên ngoan ngoãn tìm một người để gả đi. Đến lúc đó thường xuyên trở về thăm bà là tốt rồi.”

Được rồi, nếu không có người nguyện ý đến ở rể, vậy thì tìm một người ở gần, tốt nhất là tìm ngay trong thôn, đến lúc đó chạy qua chạy lại cũng tiện, chơn nữa có thể hiểu rõ không sợ đám sói hao sắc!ssssssssssssss

5. Chương 5: Có Vô Lại

Ăn xong ba người cùng nhau qua Tô gia quét tước vệ sinh, Tiểu Tô phụ trách vệ sinh phía ngoài, bà Hảo và tiểu Tú giúp đỡ trải giường chiếu. Giường của Tô gia là loại giường kiểu cũ có khắc hoa, tiểu Tú vừa thấy liền hoa cả mắt. Giường của Tô gia khắc mấy loại hoa văn khác nhau, có cảm giác giống như loại giường vạch hết tầng tầng sa mỏng mới thấy giai nhân mà tiểu Tú đã từng coi trên TV.

Lấy khăn lau sạch bụi, tiểu Tú phát hiện ba mặt giường là một bức tranh khắc hình trăm người, những người này được miêu tả rất sống động, có một nhóm năm sáu người tụ lại một chỗ vui đùa, cũng có một hai người ở một chỗ, nhìn những đứa bé tươi cười, tiểu Tú cảm thấy xúc động muốn tìm một người gả lệ, sinh con ra để chơi cùng, thật là càng xem càng thích. Trải nệm lên, lại đặt gối đầu, tiểu Tú cảm giác mình không nỡ rời khỏi đây, thói quen thích ngủ trên chiếc giường to dùng chạm trổ hoa không thay đổi!

“Bà Hảo, tại sao chúng ta không có kiểu giường như vậy?” Tiểu Tú tức đỏ mặt. “Con có thể làm một cái giường như vậy không?”

Bà Hảo cười: “Tiểu Tú, con thích chiếc giường này? Nghe nói chiếc giường này có từ thời đánh đuổi địa chủ, sau đó bị phân tán đi, nghe nói là tiểu thư nhà họ từng dùng. Nếu con thích, tìm lão Lưu đi.” Tiểu Tú gật đầu, sau này chiếc giường như vậy càng ngày càng ít, bởi vì những nghệ nhân có tay nghề cao cũng vơi dần đi, cho nên thừa dịp bây giờ còn có người biết, nhờ người ta làm một cái cho thỏa lòng mong ước!

Tiểu Tú đang lo lắng xem phải nhờ thợ cả khắc hoa văn lên giường thế nào, đột nhiên bà Hảo dừng tay lại, thở dài một hơi: “Tiểu Tú, vừa rồi bà quên nói một chuyện, buổi sáng lúc bà đi đổi lúa, gặp thôn trưởng rồi, thôn trưởng nói ngày mai bảo tiểu Tô đến họp, muốn trưng cầu ý kiến mọi người. Lúc trước nói muốn cho nó phía tây thôn, không biết lần này có thể thay đổi gì hay không.”

“Phía tây thôn ă? Không phải chỗ đó toàn là mồ mả sao? Chỗ đó có thể trồng được lương thực tốt ă?” Tiểu Tú nghe xong cũng có cảm giác không rét mà run, trước kia không tin chuyện ma quỷ, nhưng hiện tại sau khi xảy ra biến cố này, không thể không tin. Bây giờ, nơi đó làm cho tiểu Tú không thoải mái.

“Ngày mai bà cũng đi với tiểu Tô, dù thế nào cũng không thể để nó chịu thiệt được!” Bà Hảo dứt khoát đưa ra kết luận. Tiểu Tú cũng gật đầu. “Ngày mai, con cũng muốn đi cùng. Cho dù không giúp đỡ được gì, đi nhiều phở thương thanh thế cũng tốt.” Tiểu Tú cũng nghĩ như vậy. “Con hiểu, phải quang minh chính đại mới phục được.”

“Bà Hảo, con về nhà lấy cái đèn, nơi này còn chưa có điện, buổi tối hay là muốn đi đâu cần có đèn chiếu sáng.” Nói xong tiểu Tú chạy trở về lấy đèn. Mặc dù trong thôn đã có điện, nhưng bình thường điện cũng được dùng không quá một hai tiếng, đa phần vẫn dùng đèn dầu. Tô gia đã lâu không người ở, đèn dầu không có, may là nhà tiểu Tú có dư, nên có thể mang sang dùng tạm.

Buổi tối ăn vằn thắn, ba người mỗi người một chén lớn, tuy rằng nhân vằn thắn nhiều rau ít thịt, nhưng ba người vẫn ăn vui vẻ. Bà Hảo kéo tiểu Tô lại gần, vươn tay vuốt ve khuôn mặt của anh, đau lòng vô cùng: “Tiểu Tô, bây giờ con đen nhiều rồi, bà còn nhớ trước kia con không có đen.” Tiểu Tô nhìn thấy nước mắt bà Hảo rơi không ngừng, hiểu được bà Hảo đang đau lòng vì anh. Nhưng tiểu Tô nghe không hiểu bà Hảo đang nói cái gì, liền quay đầu nhìn về phía tiểu Tú. Tiểu Tú gãi đầu, đi lò dò tìm cành trúc, trên mặt đất viết lại ý bà Hảo vừa nói, tiểu Tô đọc hiểu, cười cười không nói gì.

Rạng sáng ngày thứ hai, bà Hảo, tiểu Tú, còn có tiểu Tô phải đi đến nơi họp. Lúc đến nơi, thôn trưởng đã có mặt rồi, nhìn thấy mấy người bọn họ, thôn trưởng chỉ vào mấy cái ghế dựa trong phòng ý bảo bọn họ ngồi. Sau khi ngồi xuống, thôn trưởng đi thẳng vào vấn đề. Tuy rằng trên danh nghĩa là nói chuyện với tiểu Tô, nhưng thái độ của thôn trưởng rất rõ ràng, chủ yếu là giải thích với bà Hảo.

“Thím, thím xem thế này được không, chúng tôi chia cho tiểu Tô khu đất phía đông thôn, rồi chia cho thím và tiểu Tú phần bên cạnh, như vậy mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau. Thím xem có được không?” Thôn trưởng nói năng rất rõ ràng, bà Hảo nghe xong cũng vui mừng. Nhưng mà nghĩ lại, mảnh đất kia vốn là của tiểu Tứ trong thôn, năm trước tiểu Tứ đã mất, trong nhà chỉ còn vợ và đứa con nhỏ, nhưng gần có người nói vợ tiểu Tứ đang chuẩn bị tái giá thì phải, cho nên phần đất nhà bọn họ trở thành của tiểu Tô.

Người trong thôn đều biết mọi người được chia như thế nào, bình thường đều cùng nhau làm việc, vừa nói đương nhiên liền hiểu được đó là của nhà ai. Tiểu Tú cũng hiểu được: “Thôn trưởng, là nhà Tứ gia đấy sao?” Tiểu Tú cảm thấy không ổn, vợ tiểu Tứ không dễ ở chung. Tuy rằng gần đây có người trong thôn nói cô ta muốn tái giá, nhưng cũng chỉ là tin đồn mà thôi.

“Là nhà cậu ta đấy. Các người cứ yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị tốt rồi. Đợi lát nữa tiểu Tú dẫn tiểu Tô đi xem một chút, về sau đỡ phải nhận không ra ruộng nhà mình.” Thôn trưởng hít một hơi thuốc lá, tiểu Tú

có cảm giác, cảm thấy phía sau làn khói, thôn trưởng có vẻ gì đó giả dối. . . . . Thật sự đã chuẩn bị xong rồi ă? Con dâu nhà tiểu Tú rất lợi hại .“Được rồi, tốt lắm rồi, lát nữa con đưa tiểu Tô đi xem.”

Chờ xong xuôi rảnh tay đi ra khỏi nơi họp , mặt trời đã lên rất cao, bà Hảo xoay người nói với tiểu Tú: “Bây giờ con đưa tiểu Tô đi xem ruộng đi, bà về nhà nấu cơm, xem xong, hai đứa cũng nên trở về sớm để ăn cơm.” Tiểu Tú gật đầu, sau đó kéo ống tay áo của tiểu Tô, ý bảo tiểu Tô đi cùng cô, tiểu Tô cứ lèo đèo theo sau tiểu Tú như thế.

Trên đường đi tiểu Tú chỉ cho tiểu Tô xem các dấu hiệu để nhận biết. Ví dụ như tại gốc cây đại thụ kia quẹo trái, sau đó đi về phía trước trăm mét là đến. Thật ra, miếng đất lớn này liếc một cái là thấy, không cần có dấu hiệu gì, lúc vừa mới tới đây, tiểu Tú đã từng làm như vậy. Bây giờ đã quá quen, cho dù nhắm mắt cũng có thể đi được. Hôm nay đến đầu ruộng xem, kỳ thật cũng không còn gì đẹp mắt, lúa đã sớm được thu hoạch, trong đất chỉ còn lại vài gốc rạ, chờ vài ngày nữa xới đất lên, đồng gốc rạ đó cũng sẽ trộn lẫn vào đất, sau đó có thể biến thành nguồn dinh dưỡng tốt. Tiểu Tô được chia cho hai mẫu, giống như tiểu Tú.

Buổi chiều nắng rất độc, tiểu Tú định cho tiểu Tô đến xem một chút rồi về, nhưng sau khi xem xong, tiểu Tô không có ý định trở về, ngược lại dưới ánh nắng mặt trời để đầu trần đi từ đầu ruộng đến cuối ruộng, vậy còn chưa tính, lại tiếp tục bắt chước những người nông dân ngồi xổm xuống bốc nắm đất chăm chú quan sát. Tiểu Tú thấy động tác của anh thì cười, bẻ cành liễu chạy đến ngồi trước mặt tiểu Tô viết: “Động tác của anh rất giống của những lão nông mấy chục năm kinh nghiệm ý, anh biết làm ruộng à?”

Tiểu Tô đỏ mặt: “Đừng cười tôi, trước kia ở bộ đội cũng đã từng làm, biết không nhiều, nhưng nhưng cũng đủ.” Tiểu Tú nghe xong không cười nữa, dẫn tiểu Tô về nhà. Trên đường về nhà gặp hai thằng vô lại trong thôn, nhìn thấy tiểu Tú thì nhìn chằm chằm sang: “Nhìn xem này, ai vậy ta.” Nói xong bước lên phía trước định kéo tay tiểu Tú.

Bình thường nhìn thấy hai thằng vô lại này tiểu Tú đều chạy trốn, người như vậy thường dai như da trâu, không thể trêu vào chỉ có thể chạy trốn. Nhưng mà lần này không thể chạy thoát, đành phải coi hẩn như người tàng hình không để ý. Tiểu Tú kéo tiểu Tô đi tiếp. Nhưng hai thằng vô lại này vốn mặt dày.“Tiểu Tú, sao vừa thấy hai anh đã đi rồi, mình phải trò chuyện, nói chuyện phiếm chút đã chứ!” Tiểu Tú thấy hẩn cũng đi theo, hơn nữa còn không hết hy vọng định kéo tay tiểu Tú, mà thiếu chút nữa còn để hẩn chạm được. Cũng may là tiểu Tô đứng ở phía sau hẩn, nhanh chóng bước lên một bước, vung một nhát dao, lúc ấy hai thằng vô lại kia nhảy dựng lên.

“Người là ai, ai cho đánh người hă.” Hai thằng vô vừa xoa xoa tay mình vừa run run mắg tiểu Tô. Tiểu Tú thấy bộ dạng hai thằng vô lại như thế thì nở nụ cười, bật ngón tay cái với tiểu Tô, rồi lại kéo anh đi. Phía sau hai thằng vô lại lớn tiếng mắg không ngừng, nhưng hai người này một người thì mặc kệ cho hẩn mắg, một người khác thì hoàn toàn, ngay từ đầu đã không nghe thấy, cho dù hẩn mắg điên cuồng cỡ nào, thì bọn họ cũng không nghe thấy!

ssssssssssssss

6. Chương 6: Lão Trung Y

Tiểu Tú kéo tiểu Tô về nhà, vừa đến trước cửa, tiểu Tú mới giật mình nhận ra nãy giờ cô nắm tay tiểu Tô kéo đi, mặt nóng lên, cũng may là từ khi đến đây tiểu Tú đã phơi nắng được hơn một năm rồi, làn da cũng đã giống màu lúa, mặt chỉ hơi ửng đỏ sẽ không nhìn ra. Tay của tiểu Tô rất lớn, ít nhất lớn hơn của tiểu Tú, hơn nữa trong lòng bàn tay có lớp chai rất dày, ngay cả các rãnh giữa ngón tay cũng có. Mặc dù trên tay tiểu Tú cũng có lớp chai, nhưng không dày bằng của tiểu Tô, tuy rằng sờ vào không thấy mềm nhẵn, nhưng lại rất vừa ý tiểu Tú.

Vào nhà, tiểu Tú làm bộ như vô ý buông tay tiểu Tô ra, gào to một tiếng: “Bà Hảo, bọn con đã trở lại!” Sau đó vọt vào trong phòng, lúc ở nơi họp đã tốn không ít thời gian, nháy mắt đã đến giờ cơm trưa rồi, lúc

tiểu Tú đưa tiểu Tô đi thăm ruộng, bà Hảo đã về nhà nấu cơm trước. Tiểu Tú thả tay bước vào phòng, để lại tiểu Tô đứng ở cửa, thật đúng là bàn tay của một cô gái, cái nắm tay kia rất mềm mại.

Tiểu Tô ngây người thất thần, tiểu Tú lại đi ra, nhìn về phía sau tiểu Tô gật đầu chào hỏi, tiểu Tô quay đầu lại nhìn thấy, thì ra là chiến hữu đã từng đưa anh trở về lại tới nữa. Không quan tâm đến bàn tay nhỏ bé nữa, tiểu Tô bước nhanh tới, nhào về phía chiến hữu vừa xuống xe kia giáng một đấm, điệu bộ trên tay rất nhanh, chiến hữu kia nhìn cười nói: “Đi được nửa đường lại quay lại, tai của cậu không tốt, trong nhà lại không người, cho nên chuẩn bị cho cậu một người bạn đây.” Vừa nói vừa vòng ra phía sau xe xách một cái giỏ nhỏ ra, đúng lúc tiểu Tú đi đến nhìn thấy trong giỏ xách là một con chó nhỏ.

Tuy rằng tiểu Tô không nghe được chiến hữu nhà mình nói cái gì, nhưng đối với vật nhỏ trong giỏ xách của cậu ta rất thích, trước kia ở bộ đội, trong bộ đội cũng nuôi chó, bình thường lúc không có chuyện gì làm thì thích giúp người ta trông chó, nếu không phải không có chỗ nuôi, thì lúc ấy tiểu Tô đã định làm một con rồi. Hiện tại nhìn thấy con chó nhỏ này, cũng hiểu được đây là ình, đương nhiên tiểu Tô rất vui vẻ, xách cái giỏ bỏ chạy. (Di: cái chữ “bỏ chạy” là của tác giả ta ko sửa đâu á ^_^)

Tiểu Tô chạy mất, ở cửa cũng chỉ còn lại tiểu Tú và chiến hữu của tiểu Tô, chiến hữu cười nói: “Đây là chú chó nhỏ ở nhà người bạn, vừa tròn một tháng, biết tiểu Tô thích nên đưa đến đây.”

Tiểu Tú cũng thích chó, có vẻ thêm thuồng: “Sắp tới giờ cơm rồi, anh ở lại ăn cơm đi, lúc trước anh vội vội vàng vàng, hôm nay ở lại với tiểu Tô chút.” Nói xong kéo người vào nhà, “Bà Hảo làm đồ ăn rất ngon, anh cũng không cần khách sáo, tiểu Tô nhất định sẽ rất vui vẻ giữ anh ở lại ăn cơm.” Chiến hữu cũng không khách sáo nữa, nói với lái xe cùng nhau ở lại.

Tiểu Tú kêu tiểu Tô nói chuyện với bọn họ, còn mình thì đi ra ngoài làm món ăn, chạy ra mảnh sân nhỏ, nhìn nhìn đám thức ăn trong vườn, hái một ổ ô-mô ra ngoài cho bà Hảo nấu. Khách đến mà không có thịt thì cũng hơi kỳ, cũng may là ngày hôm qua ăn vắn thần còn một chút thịt, cắt thành miếng nhỏ làm thịt nướng, như vậy có thịt có đồ ăn cũng không mất mặt. Lúc nấu cơm đột nhiên tiểu Tú nhớ tới phía sau sân còn một mớ đậu cô ve non, liền quyết định xào đậu cô ve ăn chung với cơm.

Trước tiên nấu cơm cho chín, sau đó chuẩn bị đậu cô ve xong, cắt thành những lát mỏng, xào sơ qua một chút, thêm muối rồi chờ cơm vừa chín tới thì trải đều đậu cô ve lên trên mặt cơm, món cơm nhân đậu cô ve này lúc mở nồi ra là một màu xanh bóng loáng, đám đậu cô-ve màu xanh biếc, nhìn đã muốn ăn. Kết quả cả tô cơm nhân đậu cô ve bị hết sạch bách!

Chiến hữu của tiểu Tô cảm thấy ngượng ngùng, bưng cái chén không cơm cười hắc hắc, bà Hảo rất vui mừng: “Ăn sạch mới tốt, đàn ông con trai phải ăn khỏe vậy mới được chứ.” Sau đó bà Hảo lại hỏi: “Không đủ ăn phải không? Không đủ thì bà lại đi nấu tiếp.” Mặt của chiến hữu nhà tiểu Tô đỏ bừng: “Bà Hảo, không cần đâu, con ăn no rồi.” Nói xong theo bản năng sờ sờ bụng.

Ăn cơm xong, dọn dẹp này nọ, chiến hữu của tiểu Tô phải đi rồi, trước khi đi lại cho tiểu Tô một cái bao, tiểu Tô nhận lấy xong gật đầu, vị chiến hữu kia định nói gì đó, nhưng lại không biết diễn tả như thế nào, cuối cùng thì vị chiến hữu nọ cũng không nói gì nữa. Tiểu Tú rất tò mò không biết cái bao kia đựng gì, nhưng cô và tiểu Tô không có quen thân như vậy, lại không có thói quen tự tiện lục đồ của người không thân, cho nên đành phải tiếp tục tò mò.

Đêm xuống nhanh, bà Hảo mới nhớ tới một việc, chưa kịp nói với Tiểu Tô thì sáng sớm đã đi họp với hai người rồi. Đất đã được phân cho tiểu Tô, nhưng tiểu Tô còn chưa chuẩn bị tốt cho cuộc sống gia đình làm ruộng, trước tiên, đình ba, cuộc ... gì đó phải chuẩn bị trước cho tốt, bằng không đợi đến lúc vào mùa mới chuẩn bị thì không kịp.

Bà Hảo bảo tiểu Tú đi nói với tiểu Tô một tiếng, ban đêm mắt bà Hảo không tốt cho nên thường ít đi lại vào lúc này. Tiểu Tú nương theo ánh trăng đi ra cửa, cửa sân nhà tiểu Tô không có khóa cho nên tiểu Tú trực tiếp đi vào, đi vào thì nhìn thấy tiểu Tô đang ôm chú chó nhỏ chơi đùa. Chó con nhìn thấy có người, kêu lên hai tiếng, ý muốn nhắc nhở cho tiểu Tô biết có người tiến vào.

Tiểu Tú cầm nhánh cây viết một hồi kể cho tiểu Tô biết sự việc, một bên viết một bên lẩm nhẩm: “Ai, tai không tốt thật là phiền, lúc nào đó phải dẫn anh đi bệnh viện khám thử, không biết có được gì không. Cùng lắm thì nếu Tây y không được thì quay sang Trung y.” Tiểu Tô không nghe được chỉ chăm chú nhìn

mấy chữ mà tiểu Tú viết, gật đầu cười. Tiểu Tú hẹn giờ với tiểu Tô xong, trở về, bận rộn cả một ngày làm cho con người ta kiệt sức, trước khi đi quay lại dặn tiểu Tô đi ngủ sớm một chút, bằng không sáng mai dậy sớm không nổi.

Sau khi trở về tiểu Tú nói chuyện với bà Hảo, bà Hảo lại dặn dò: “Sáng mai hai con đi tập hợp, bà nhớ ở trên trần có một lão trung y, cho dù ai có bệnh cũng tìm đến đó hết, ngày mai con cũng mang tiểu Tô đến xem thử đi. Tất cả mọi người đều nói ông ấy rất giỏi, nói không chừng có thể chữa được tai cho tiểu Tô thì sao.” Nói xong rồi chỉ cho tiểu Tú chỗ ở của lão trung y đó. Tiểu Tú ngồi yên nghe bà Hảo nói, nghe xong, hai người mới đi ngủ.

Ngày hôm sau, mặt trời còn chưa ló tiểu Tú đã mang theo tiểu Tô đi tập hợp. Bởi vì tiểu Tú muốn đem chút thức ăn trong nhà và trứng gà đi bán trước, cho nên buổi chiều hôm qua chạy sang chợ Tam là hàng xóm cách vách mượn cái xe đẩy, bằng không nhiều đồ như vậy thì khó có thể đi lên trần trên được. Lúc trước đều là do một mình tiểu Tú làm, lần này có tiểu Tô, tiểu Tú tiết kiệm được không ít sức lực.

Từ thôn đến trần trên nếu đi bộ thì phải hơn một giờ, cho nên lúc đến nơi thì trời đã sáng rồi, trong chợ rất náo nhiệt, thật vất vả mới tìm được một nơi mới dọn hàng xong, tiểu Tú bắt đầu dỡ đồ xuống. Lúc vừa mới bắt đầu tiểu Tú không có dũng khí mở miệng, mặc kệ người ta lựa lựa kiểm kiểm, thứ này không tốt, cái kia không tốt, sau đó vốn nên bán theo giá này, thì lại ngang nhiên giảm xuống chém giá thấp hơn. Đi bán đồ nhiều lần, dần dần tiểu Tú cũng lão luyện rồi, rao hàng cũng thuận lợi hơn. Chờ thức ăn và trứng gà bán được bảy tám phần, tiểu Tú chạy sang quán bên cạnh kê hai chén đậu hủ, rồi thêm hai cái bánh quẩy, cộng thêm hai cái bánh bao lớn coi như bữa sáng của hai người.

Tiểu Tú ăn ít, một chén đậu hủ và một cái bánh quẩy là đủ rồi, nhưng mà theo quan sát mấy ngày nay của tiểu Tú, lượng cơm tiểu Tô ăn không nhỏ, cho dù là hai cái bao lớn cũng ăn được, ít nhất thì ăn vào cũng được lưng lửng bụng theo như tiểu Tú nghĩ. Bưng bát lên tiểu Tú lập tức vui đầu vào ăn, không thèm để ý đến tiểu Tô nữa, sáng sớm đói bụng đến giờ, ăn trước no rồi nói tiếp, bánh quẩy này ăn rất ngon.

Trong quá trình bán đồ, tiểu Tô vẫn có giúp đỡ, lúc nhiều người thì giúp cân thức ăn, giúp tìm tiền để thối, mặc dù không nghe được người khác nói gì, nhưng chỉ cần một ánh mắt hoặc một động tác từ tiểu Tú, tiểu Tô cũng có thể hiểu được không ít. Hai người phối hợp hoàn hảo, sau khi bán sạch thức ăn xong, tiểu Tú đem xe đẩy đến gửi quán ăn nào đó, rồi kéo tiểu Tô đi tìm lão trung y.

Tiểu Tô đã quen với việc bị tiểu Tú kéo tới kéo lui, trong khi tiểu Tú đang ngẩng đầu nhìn đường thì tiểu Tô nhìn chăm chăm vào bàn tay của tiểu Tú, mười móng tay trên đầu các ngón tay vô cùng xinh đẹp, sạch sẽ, thoát nhìn rất thoải mái, nắm trong tay cũng thoải mái. Hai người nhìn thấy lão trung y, lão trung y đang làm việc, phía trước còn có nhiều người xếp hàng, vì thế hai người cũng bắt chước xếp hàng.

Quá trình chờ xem bệnh cũng rất thú vị, nhìn lão trung y vừa bắt mạch vừa hỏi bệnh tình, tiểu Tú có cảm giác mọi cử động của lão trung y thực thần kỳ, làm sao mà chỉ cần in hai đầu ngón tay lên cổ tay người ta là có thể đoán được bệnh như thế. Tiểu Tú thấy thú vị, nhưng tiểu Tô lại có chút khẩn trương. Mặc dù lúc ở bệnh viện đã biết tại mình không còn nghe được nữa, lập tức có cảm giác như mình đang đứng trong một bộ phim câm vậy, tiểu Tô khó chịu là điều đương nhiên. Nhưng tiểu Tô kiên cường cho rằng mình sẽ đối mặt được, nên không có ý định phản bác. Trong lòng cũng tự an ủi là trong bệnh viện không có chuyên gia, cho nên mới nói tai của anh rất tệ, nếu thay đổi thầy thuốc nói không chừng sẽ có kết quả khác, vì thế tiểu Tô có chút hồi hộp.

Đến phiên tiểu Tô, lão trung y vừa nghe nói là vì ở tiền tuyến đánh giặc nên mới bị thương, cho nên càng cố gắng tập trung, vừa xem mạch, vừa hỏi qua bệnh tình, tiểu Tô còn đem bệnh án trước kia ở bệnh viện đến, đưa cho lão trung y xem qua. Sau khi xem, lão trung y cẩn thận xem mạch, im lặng một thời gian thật dài, sau đó nhấc bút lấy một tờ giấy viết đơn thuốc.

“Trước tiên tôi sẽ kê đơn thuốc, có được hay không tôi cũng không dám khẳng định, hai người cứ thử trước đi.” Xoay người, lão trung y viết chữ đưa cho tiểu Tô đọc: “Bệnh án của cậu để lại chỗ tôi trước đi, tôi cần phải thương lượng lại với sư phụ đã, nói không chừng sư phụ của tôi sẽ có biện pháp tốt hơn.” Tiểu Tô xem xong gật đầu, mọi việc đã đến mức độ như vậy rồi, có một số việc gấp cũng không được gì.

SSSSSSSSSSSSSSSS

7. Chương 7: Thảo Dược

Lão trung y bắt đầu kê đơn, hiện tại chưa thể nói được gì cả, tuy rằng không biết tiểu Tô nghĩ thế nào, nhưng tiểu Tú cũng không dám hy vọng nhiều. Trước kia lúc nguyệt sự của cô không đều, vì muốn điều tiết nên uống cả một năm thuốc Đông y nhưng không có kết quả, nhưng khi uống được một tháng phương thuốc cổ truyền táo đở hãm đậu đỏ thì nguyệt sự lại được cải thiện. Cho nên đối với trung y không phải tiểu Tú là không tin tưởng. Nhưng nhìn ánh mắt tràn đầy hi vọng của tiểu Tô, tiểu Tú không biết nên nói gì.

Cầm tờ đơn đi lấy thuốc, trấn trên vốn có một tiệm thuốc, còn chưa vào cửa đã nghe mùi thuốc Đông y theo gió bay đến. Vào trong đưa phương thuốc cho ông chủ đứng sau quầy, ông ta bắt đầu nhanh nhẹn mở, đóng từng hộp tử bốc đúng số thuốc cần dùng khiến cho tiểu Tú bội phục sự chính xác của người bốc. Cần ba lượng thì nhất định không cần hai lượng chín. Xem người ta bốc thuốc cảm thấy thật mãn nhãn.

Thanh toán tiền xong tiểu Tô cầm gói thuốc, cẩn thận xách trên tay, trước khi ra cửa, tiểu Tú quay đầu lại lại hỏi một câu: “Chủ quán, trong tiệm của ông có thu mua dược liệu không?” Ông chủ đứng sau quầy đáp lời: “Có, chỉ cần là hàng tốt sẽ mua. Bọn tôi tự hái thuốc cũng không được bao nhiêu.” Nghe xong những lời này, tiểu Tú lại nói vòng vo, rì rầm với ông chủ hơn nửa ngày, còn cầm tờ giấy cẩn thận gấp chung với đơn thuốc.

Tuy rằng tiểu Tô không biết mưu đồ của tiểu Tú, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng một bên không quấy rầy bọn họ nói chuyện. Nói xong rồi tiểu Tú bắt đầu mang theo tiểu Tô đến bưu cục. Vừa vào cửa thì tiểu Tú bắt đầu màn chào hỏi quen thuộc với nhân viên sau quầy: “Chị Lý, mới vài ngày không gặp mà nhìn chị càng ngày càng đẹp hơn nha.”

Chị Lý là người trẻ nhất ở bưu cục, mọi lần tem phiếu mua khí của tiểu Tú đều do chị Lý giữ. Thường xuyên qua lại nên quen thuộc, tiểu Tú nói ngọt vài câu khiến cho chị Lý vui vẻ, chị Lý vui vẻ, thì tem phiếu bán được nhiều hơn. “Miệng cô thật là ngọt, sáng nay đến đây làm gì?” Chị Lý liếc mắt nhìn tiểu Tú một cái, tuy rằng ngoài miệng hung dữ, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười là hiểu cô ấy vui thế nào khi tiểu Tú đến.

“Chị Lý, nghe chị nói kia, không có chuyện gì thì không thể tới thăm chị sao?” Tiểu Tú chống tay lên quầy cùng chị Lý tán chuyện, chị Lý ra kho hàng phía sau cầm một cái bọc giấy lớn ra. Chị Lý đặt đồng tem phiếu mua khí ở cạnh nhau, có người đến mua hai tem phiếu, chị Lý thấy tiếc khi phải xé tập tem phiếu mới cho người ta, nên đành phải xé từ một tập tem phiếu khác.

“Lấy tiền ra đây, chị muốn nhìn thử xem, có lẽ lần này em có thể lấy được phiếu rồi.” Chị Lý vươn tay đòi tiền tiểu Tú, tiểu Tú cũng thành thật móc tiền từ trong túi ra. Trừ đi một số lát nữa phải mua đồ lật vạt, tổng số tiền bán đồ ăn và tiền trong nhà mang theo là bảy mươi tám đồng. Giá của một tem phiếu mua khí là tám đồng một cái, cần tám mươi cái, tám tám sáu tư, còn thêm sáu đồng tiền phụ chi nữa. Cho nên lần này tiểu Tú vừa đủ mua một tám tem phiếu đó. Tiền trao cháo múc.

“Tiểu Tú, hình như em còn thiếu mấy cái thì phải?” Chị Lý giúp tiểu Tú tính thử, từ đầu đến giờ tiểu Tú đã mua mười một tem phiếu rồi, thật không hiểu vì sao cô gái nhỏ này lại thích tem phiếu này như vậy.

“Chị Lý, không cần, mua hơn mười cái tem phiếu như vậy đã đủ dùng rồi, chỉ đùa một chút thôi, không chừng cả đời em cũng không đủ tiền mua hết đâu.” Tiểu Tú hiểu số tem phiếu này đáng giá như thế nào, nhớ rõ khi đó từ một cái tem phiếu tám đồng biến thành ba ngàn hai trăm đồng, mà đây là chưa cộng thêm mấy thứ phí lật vạt nữa, giá cao chết người. Làm người phải biết chừng biết mực, chỉ cần giữ cho kỹ hơn mười tám phiếu này là đủ phần sinh hoạt cho tiểu Tú và bà Hảo sau này rồi. (Di: xin lỗi mọi ng nhưng đoạn này ta ko hiểu, có gì thì sau này ta chỉnh sửa sau)

Cất tám tem phiếu cẩn thận rồi, tiểu Tú xoay người tìm tiểu Tô, phát hiện tiểu Tô đang nhìn chằm chằm quầy đựng báo và tạp chí của bưu cục. Tiểu Tú cảm thấy lòng mình dao động, với tình huống hiện tại, tiểu Tô không có một chút gì gọi là giải trí. Đã không nghe được, thì âm nhạc cũng coi như không. Nếu vậy thì để tiểu Tô đặt một ít báo chí cũng được. Kéo tiểu Tô chỉ chỉ danh sách, lại phát hiện lời mình muốn nói

không biết dùng phương thức gì để diễn đạt. Tiểu Tú đành phải linh động, chạy sang chỗ chị Lý mượn giấy bút.

“Tiểu Tô, có thích đọc báo hay không? Có muốn thì lấy một ít mà xem đi.” Chữ của Tiểu Tú rất nắn nót, nhìn nhỏ nhỏ xinh xinh. Tiểu Tô lắc lắc đầu, chỉ chỉ túi tiền, cầm bút viết: “Bây giờ tôi đứng đây xem, thì làm sao lát nữa cô đưa tôi đi mua nông cụ được? Trời không còn sớm, chúng ta đi sớm một chút đi!” Tiểu Tú ngẫm lại cũng đúng, hay là mua công cụ xong rồi đến xem sau đi.

Sau khi nói cảm ơn với chị Lý, tiểu Tú đưa tiểu Tô đến một lò rèn. Thật ra chuyện chọn đồ đạc này nọ tiểu Tú không hiểu, cũng may tiểu Tô có biết một chút, chọn vài món cầm trên tay thử một chút, cảm thấy thích hợp mới kêu tiểu Tú đi hỏi giá. Tiểu Tú nói qua nói lại một hồi cũng được người thợ rèn giảm giá ột ít, tiểu Tú là người chỉ cần được cho chút gì là đã vui vẻ, nhanh chóng dẫn tiểu Tô đi lấy xe đẩy chuẩn bị về nhà.

Đi ngang qua chỗ bán hạt giống tiểu Tú bỗng nhiên hứng trí, quăng xe một bên lôi tiểu Tô vào. Đứng trong tiệm bán hạt giống, nhìn một đồng thương vàng hạ cảm vây quanh mình, tiểu Tú có chút choáng váng. Thấy trong tiệm có một người đàn ông trung niên đang đứng, tiểu Tú lại gần hỏi: “Chú, con muốn mua một ít hạt giống về trồng, ở đây có những loại hạt nào ạ?”

Người đàn ông trung niên ngẩng đầu nhìn tiểu Tú: “Con muốn loại gì, chỗ của chú có rất nhiều loại, con tự xem đi.” Tiểu Tú gật đầu, cùng tiểu Tô ngó nghiêng xung quanh. Vấn đề là tất cả đều nhỏ nhỏ, tròn tròn, không có người giải thích thì không thể hiểu gì. Tiểu Tú nhớ lại cái sân nhỏ của nhà mình, có cải xanh, ngô, đậu cô-ve các loại..., vốn định muốn gọi người đàn ông trung niên kia giải thích một chút, nhưng thấy bộ dạng như vậy tiểu Tú cũng không muốn kêu, đành thuận tay cầm sáu bảy loại hạt giống trên kệ, định bụng trở về sẽ nhờ bà Hảo giúp đỡ xem là loại hạt giống gì.

“Chú, nơi này có hạt giống thảo dược không?” Tiểu Tú đột nhiên hỏi một câu, kỳ thật tiểu Tú đã có ý tưởng này từ lúc ở trong tiệm thuốc. Nhà mình trồng này nọ tốt hơn bên ngoài, hơn nữa lại rất quen thuộc, nếu tiểu Tô vẫn cần uống thuốc, là nhà mình thì cũng cảm thấy yên tâm hơn. Cho nên lúc tính tiền tiểu Tú mới hỏi câu đó.

Người đàn ông trung niên nở nụ cười nói: “Chỗ của chú không có hạt giống thảo dược, chỉ bán hạt giống nông nghiệp thôi. Tuy nhiên, con có thể đến tiệm thuốc mà hỏi, có thể trong tiệm của bọn họ có hạt giống đó.” Tiểu Tú nói cảm ơn, trả tiền xong chạy ra ngoài. Tiểu Tô đẩy cái xe nhỏ đi theo tiểu Tú quay lại tiệm thuốc lúc này.

Chủ tiệm thuốc thấy tiểu Tú lại quay lại, hỏi xem cô có chuyện gì, tiểu Tú ngượng ngùng hỏi: “Ở đây có bán hạt giống thảo dược không ạ? Tôi muốn mua một ít hạt giống về nhà trồng thử xem.”

Người chủ chỉ vào tủ đựng dược liệu nói: “Tiệm tôi không có hạt giống thảo dược, nếu cô muốn thảo dược, có thể lên ngọn núi gần đây tìm thử xem. Chỗ của tôi thường xuyên có người hái thuốc đem đến bán lấy tiền.”

Tiểu Tú thất vọng đi ra khỏi tiệm. Tiểu Tô đứng ở ngoài cửa đợi cô, thấy nét mặt của cô có chút không vui, liền vỗ vai tiểu Tú, cười với cô, an ủi không tiếng động. Tiểu Tú là một người nghĩ được làm được, không vì chút khó khăn mà bỏ cuộc. Cô tự nghĩ: “Được rồi, lên núi thì lên núi, đào được thì trồng trong sân. Mình không tin là không tìm được thảo dược!” Nghĩ thông suốt rồi, tiểu Tú quay đầu vỗ tay tiểu Tô, sau đó hai người cứ như vậy về nhà.sssssssssssss

8. Chương 8: Người Đàn Bà Chua Ngoa

Lúc tiểu Tú và tiểu Tô đi chợ về, mặt trời đã lên cao thật cao, có lẽ là chín mười giờ rồi, ngay cả điểm tâm mang về cho bà Hảo cũng đã nguội lạnh, mặc dù đã nguội nhưng bà Hảo vẫn vui vẻ nhận lấy, trong lòng nghĩ: “Vẫn là tiểu Tú nhà ta lo cho bà già này nhất.”, vì thế hoan hoan hỉ hỉ lấy gạo nấu cơm. Không tốn bao nhiêu thời gian, cơm đã được nấu chín, cơm trưa chỉ đơn giản là xào một đĩa thức ăn chay, lại nấu thêm

một chén canh, ba người vừa ngồi xuống bàn chuẩn bị ăn cơm thì nghe thấy có người gõ cửa. Tiểu Tú và bà Hảo nhìn nhau, giờ ăn cơm, ai lại đến tìm nhỉ?

Tiểu Tú để chén cơm xuống đi mở cửa, Tô Chính chuyên tâm ăn cơm, không chú ý đến hành động của tiểu Tú. Đang lúc tiểu Tú đi mở cửa, tiếng đập cửa lại vang lên, tiểu Tú bước lên hai bước, mở cửa thì thấy vợ tiểu Tứ, trong lòng còn ôm đứa nhỏ nhà cô ta. Thấy tiểu Tú mở cửa rồi, vợ tiểu Tứ liền đẩy cô ra bước vào, chạy vào trong phòng đặt mông ngồi xuống.

Nhìn đến dạng này, tiểu Tú và bà Hảo còn có Tô Chính lập tức giật mình, nhìn bộ dạng của vợ tiểu Tứ, nhất định là vì chuyện đất nhà cô ta bị phân cho tiểu Tô. Nhưng đất này là do mấy người trong thôn làm chủ, tiểu Tú không hiểu vì sao vợ tiểu Tứ không đi tìm mấy người cán bộ trong thôn, mà tới tìm tiểu Tô làm gì? Nhưng dù sao thì khách đến nhà, không thể không nói: “Chị Tứ, ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì ngồi đây ăn chung với mọi người cho vui.”

Vợ tiểu Tứ cũng không khách sáo: “Tôi chưa ăn, tiểu Mao nhà tôi cũng chưa ăn đâu. Đất trong nhà đã bị các người chiếm, không tìm nhà các người xin cơm ăn thì tìm ai?” Chua ngoa đích thị chua ngoa, nhưng ăn cơm vẫn là quan trọng nhất, trước tiên phải lấp đầy cái bụng đã. Vì thế tiểu Tú đành phải nén giận lấy thêm chén cho hai mẹ con nhà họ. Tiểu Tô rất ngạc nhiên nhìn hai mẹ con kia.

Tiểu Tô đúng lúc muốn lấy thêm cơm, cho nên cũng đi theo, ra ngoài hỏi tiểu Tú: ” Tiểu Tú, hai người bọn họ là ai thế, họ hàng của cô à?”

Họ hàng? ! Tiểu Tú hướng lên trời vái vài cái, cảm ơn trời đất, người đàn bà như vậy làm hàng xóm láng giềng đã thê thảm lắm rồi, nếu như là họ hàng nữa thì..., chắc điên luôn quá. Tiếng của vợ tiểu Tứ nổi khắp thôn, nhưng dù sao thì điều này cũng khó trách, mẹ của vợ tiểu Tứ là người như vậy mà. Bình thường khi thì cướp đồ ăn của người nọ, lúc thì lấy gạo nhà người kia, có xích mích với nhà người khác thì phải dồn ép tới mức không cho người ta ra khỏi nhà mới chịu. Tục ngữ nói rất hay, gần mực thì đen, gần mực đèn thì sáng, có người mẹ như vậy, thì đứa con cũng chẳng khá hơn được. Thật sự là một nhà chua ngoa! Tiểu Tú không muốn tiểu Tô lo lắng, nên đành gạt đầu lung tung.

Nhìn thấy hai mẹ con vợ tiểu Tứ đến, tiểu Tú cũng thể nào nuốt nổi cơm nữa, vì thế đành ngồi trên bàn nghe vợ tiểu Tứ vừa ăn cơm vừa mắng: “Lương tâm của thôn trưởng bị chó tha rồi sao, chồng tôi chết nhưng tôi còn sống cơ mà, con của tôi cũng còn đây, sao lại lột đồ nhà tôi đưa cho người ta?”

“Lúc trước khi tiểu Tứ nhà tôi còn sống cũng đã giúp đỡ không ít. Tuy rằng không phải nhà nào trong thôn có việc gọi cũng tới, nhưng ít ra cũng giúp đỡ hết mình.”

“Bây giờ thì hay rồi, tiểu Tứ không có, còn lại hai cô nhi quả phụ bọn tôi thì các người nhìn không được phải không? Lấy lại nhà của tôi, muốn đuổi tôi đi, làm người không tốt mà ngay cả lương tâm cũng xấu xa như vậy. Cho dù các người làm gì thì cũng không lọt qua mắt ông trời đâu.” Vợ tiểu Tứ ăn cơm xong, lại chuyên tâm dứt cơm cho đứa con của cô ta, vừa dứt vừa chửi.

”Nói một ngàn lần, nói một vạn lần, đứa nhỏ này cũng là của Lưu gia, cho dù không có tình nghĩa, thì ít nhất cũng phải để cho đứa nhỏ một con đường sống chứ. Bây giờ muốn lương thực không có lương thực, thứ quan trọng như vậy không có, bảo tiểu Mao và tôi sống thế nào đây?”

Tiểu Tú cảm thấy đau đầu, cảm thấy hối hận vì lúc trước đã mở cửa. “Chị Tứ, chị có chuyện gì thì đi tìm trưởng thôn ấy. Tiểu Tô cũng vừa mới chuyển đến, chuyện gì cũng không hiểu. Chị nhìn anh ấy đi, làm lính bảo vệ quốc gia, tài cũng đã sắp điếc tới nơi, tương lai nếu muốn tìm vợ cũng khó. Chị Tứ, bây giờ chị nói thế nào đi nữa thì anh ấy cũng không nghe được, nói nhiều hơn nữa cũng không có nghĩa gì. Không phải tiểu Tú không hiểu đạo lý, chị muốn sống, anh ấy cũng muốn sống, tất cả mọi người đều là dân chúng như nhau thôi, có việc gì thì phải tìm người lãnh đạo trong thôn ấy.”

Vợ tiểu Tứ nghe xong, cũng không lên tiếng nữa, nhưng mà nước mắt lại trào ra rơi lã chã. “Bà Hảo, sao mạng của con lại khổ như vậy. Người ta già cả đi đến già vẫn còn có thể ở cùng nhau, việc trong việc ngoài không cần quan tâm. Chỉ có con tuổi còn trẻ lại không có người làm chủ, trong thôn còn ý vào việc đó ức hiếp con, bà bảo con phải làm gì bây giờ? Bà Hảo bà nhìn tiểu Mao nhà con đi, năm nay đã sắp năm tuổi rồi, tiểu Mao vừa phải ăn vừa phải đọc sách, trong nhà có ruộng có đất, còn có thể thu được chút ít, bây giờ chỉ còn gian nhà rách kia, bảo con lấy gì nuôi tiểu Mao đây?”

Vợ tiểu Tứ kể khổ, bà Hảo cũng rơi nước mắt, nhưng mọi chuyện liên quan đến tiểu Tô, cho dù mềm lòng thế nào đi nữa bà Hảo cũng không nhả ra: “Vợ tiểu Tứ à, không nên trách bà Hảo, con còn trẻ còn có thể đi bước nữa, mặc dù tiểu Mao không có cha, nhưng ông bà nội của nó vẫn còn , tóm lại nó vẫn là huyết mạch Lưu gia, bọn họ không thể bỏ mặc . . . . .”

Vợ tiểu Tứ nghe xong liền xù lông: “Bà Hảo, con sẽ không đi thêm bước nữa, tiểu Mao nhà con, con muốn nhìn nó lớn lên, nó phải có tiền đồ, phải kiếm được nhiều tiền còn phải cưới vợ. Cho dù nói gì thì con cũng không đi. Bà Hảo, nếu bà muốn thì bảo cậu ta nếu muốn lấy đất thì giết con luôn đi.” Nói xong vợ tiểu tứ kéo tiểu Mao quỳ xuống, tiểu Mao núp trong lòng mẹ nó không nói một tiếng, nhưng cặp mắt kia cũng rất dọa người.

Bà Hảo và tiểu Tú một người một bên kéo vợ tiểu Tứ lên, tiểu Tú ôm lấy tiểu Mao. Bà Hảo đưa vợ tiểu Tứ vào phòng trong, tỉ tê một thời gian dài..., mãi cho đến ba bốn giờ vợ tiểu Tứ với tiểu Mao mới đi về. Trong lúc đó tiểu Tô ngồi chơi cùng tiểu Mao, mặc dù tiểu Tô không nói, nhưng tay tiểu Tô rất khéo, chỉ dùng vài chiếc lá cũng có thể làm được vài món đồ chơi, khiến cho tiểu Mao rất vui vẻ.

“Bà Hảo, chị Tứ rất đáng thương, không phải là trong thôn nói chị ấy sẽ đi thêm bước nữa sao, sao bây giờ lại bảo là không đi?” Tiểu Tú còn nhớ hôm đó lúc nhận ruộng, trong thôn nói như vậy mà.

Bà Hảo thở dài một hơi, “Tiểu Tú à, nam sợ chọn sai nghề, nữ sợ gả sai người. Về sau nếu con muốn tìm chồng, nhất định bà Hảo sẽ giúp con chọn lựa thật kỹ, đừng để giống vợ tiểu Tứ, thật đáng thương.”

Đêm xuống, tiểu Tú ngủ không được, đành đi ra vườn trồng trọt. Bây giờ phần sân đó có khoảng mười mét vuông đất, tiểu Tú định chia làm hai phần, một nửa trồng rau, một nửa trồng thảo dược. Trồng rau tiểu Tú đã biết, bình thường cũng hay làm, nhưng trồng thảo dược thì chưa từng làm. Có lẽ cũng giống như trồng rau, trước tiên xới cho tơi đất, sau đó đào hố sâu khoảng hai cm cắm một cây xuống lấp đất, sau đó cách khoảng mười cm lại trồng một cây.

Cứ như vậy cho đến khi toàn bộ hạt giống trong túi đã không còn, tiểu Tú mới ngừng lại, sau khi dừng lại mới cảm thấy thất vọng đã không còn là của mình. Nhưng tự mình đã làm gì đó, rất có cảm giác thành tựu. Phỏng chừng qua thêm một tuần nữa, tiểu Tô đã có thể ăn được rồi . Đi đến cái ao bên cạnh rửa tay, rửa xong tiểu Tú cảm thấy rất thoải mái, nước này rất ấm.

Lúc trước vào thời gian này thường là thường hơi lạnh lạnh, sao không chú ý đã biến thành nước ấm rồi? Tiểu Tú nhanh trí, chạy ra ngoài sân, ôm một cái bồn tắm ra, sau đó múc nước tắm rửa, ngâm mình trong bồn tắm, tiểu Tú cảm thấy cả người thoải mái hẳn, chỉ muốn ngâm mình ở bên trong cả đời không đứng dậy, trong lòng còn nghĩ xem đây có tính là suối nước nóng tự chế hay không? Nhưng dù sao thì tiểu Tú cũng không thể ngâm lâu, bình thường bà Hảo thường dậy lúc nửa đêm, đi đến xem tiểu Tú, kéo lại chăn .... Cho nên tiểu Tú đành phải ngoan ngoãn đứng dậy, quay về ngủ.

Nhưng tiểu Tú còn chưa ngủ được bao lâu, đã nghe bên ngoài có tiếng ồn ào, có tiếng thét lửa, có tiếng kêu cứu mạng. Tiểu Tú sợ hãi vội vàng chạy ra mở cửa, nhìn thấy nhà nào đó bên thôn đông bắt lửa, ánh lửa hừng hực một góc trời. Tiểu Tú nhanh chóng cầm chậu đi giúp đỡ.sssssssssssss

9. Chương 9: Củ Ấu

Cũng may đêm nay trời đứng gió, cho nên ngọn lửa không lớn lắm đã bị mọi người dập được, mọi người mang theo nhiều loại công cụ đứng cạnh đồng cỏ khô đã bị đốt trụi thảo luận xem vì sao lửa lại bốc lên. Nửa đêm canh ba có lửa, hôm nay cũng không phải ngày khô hanh, trời cũng không mưa thì đào đâu ra sét, thế rốt cuộc là vì sao?

Thôn này rất dễ bắt lửa, tuy rằng không phải nhà nào cũng xây sát nhau, nhưng nhà nào cũng có đồng cỏ khô, gió lại thổi mạnh nên cái gì cũng có thể xảy ra. Cũng may, đất Giang Nam này mọi nhà đều nằm cạnh sông, sử dụng nước rất tiện.

Tiểu Tú cẩn thận quan sát qua, nếu như không có nhìn lầm thì..., lửa này là bắt đầu cháy từ phía đông đông cỏ khô, cũng may là vừa cứu kịp lúc, còn để lại hơn phân nửa đông cỏ, đem ra phơi nắng vẫn dùng tốt. Trong quá trình cứu hoả, tiểu Tú thấp thoáng nhìn thấy vợ tiểu Tứ, bây giờ để ý kỹ hơn, thì thấy bộ dạng vợ tiểu Tứ xách xô nước bỏ đi, ngay lập tức trong lòng nảy ra ý nghĩ, có thể nào vụ hỏa hoạn này là do vợ tiểu Tứ gây ra hay không? Nhưng ý nghĩ này lập tức bị tiểu Tú gạt đi, không có việc gì thì không nên nghĩ xấu người khác.

“Là người nào không biết xấu hổ, buổi tối không ngủ tìm đến nhà tôi phóng hỏa đây hả? Đừng để tôi tra ra, tra ra được nhất định tôi sẽ cho người đó nếm thử cảm giác nhà mình bị đốt.” Vợ thôn trưởng rất lợi hại, mới buông thùng nước mà đã bắt đầu mắng không ngừng. Có điều về mặt nhìn không có khí thế gì cả.

Cả người thôn trưởng ướt sũng nước, nên phát tay: “Ngày hôm nay rất cảm ơn các vị, tôi sẽ mời mọi người uống rượu, bây giờ thời gian cũng không sớm, mọi người cũng đều mệt mỏi cả buổi rồi, tất cả giải tán đi. Tan đi.” Bởi vì giạt mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, nghe thôn trưởng nói như thế, đoàn người cũng đều cảm thấy mệt nhọc, vì thế tốp năm tốp ba nhanh chóng tan.

Về nhà, bà Hảo vẫn chưa ngủ, tiểu Tú vừa múc nước lau người vừa kể cho bà Hảo nghe chuyện đã xảy ra, nói một hồi cũng quẹo về việc vợ tiểu Tứ bỏ đi trước. Tiểu Tú không nhịn được hỏi một câu: “Bà Hảo, bà nói thử xem việc này có liên quan gì đến vợ tiểu Tứ hay không? Vừa rồi con nhìn thấy chị Tứ đi cứu hỏa, nhưng xong việc thì vô thanh vô thức bỏ đi, việc này không giống với tính tình của chị ấy lắm.”

Bà Hảo không để ý đến lời tiểu Tú: “Lau người xong thì đi nằm ngủ đi, tối hôm nay náo loạn như vậy, sáng sớm ngày mai con cũng không cần dậy sớm, bữa sáng để bà nấu cho.”, dứt lời trở về phòng. Tiểu Tú cũng không để ý, chờ bà Hảo đi rồi, đóng kỹ cửa chạy ra góc sân, vẫn là suối nước nóng nhỏ của mình tốt nhất.

Ngâm nước suối xong, tiểu Tú cảm thấy rất đói bụng, lau người rồi tùy ý mặc đại bộ quần áo trong, cũng không thèm mang giày, đi chân đất chạy luôn ra chỗ trồng rau. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy đã giạt mình, còn chưa được bao lâu mà toàn bộ hạt giống đã nảy mầm, nhưng vấn đề là đối với người qua loa đại khái như tiểu Tú mà nói, cho dù trong đất toàn là thảo dược thì trong mắt cô cũng chỉ như cỏ dại. Tiểu Tú chạy sang phần đất kia bẻ một quả dưa chuột, vừa gặm dưa chuột vừa nghĩ xem có nên quay về rồi đi nhà sách mua vài quyển về việc này để xem hay không?

Nói đến việc mua sách, không thể không nói đến chuyện rất đau lòng khác của tiểu Tú. Bây giờ cô là một người thất học! Ngẫm lại cũng muốn điên mất, rõ ràng là đã tốt nghiệp đại học rồi, nhưng ở cái thế giới này không nói đến bằng chứng nhận, ngay cả hộ khẩu và chứng minh nhân dân cũng là do bà Hảo nhờ thôn trưởng đi lên cục công an chứng nhận giùm.

Cho dù sau này dù muốn thì một người không có cả bằng tốt nghiệp tiểu học thì làm sao có thể đi thi trình độ đại học? Cho nên tiểu Tú rất đau đầu về vấn đề bằng cấp của mình. Chẳng lẽ bây giờ lại dùng thân phận đã quá tuổi này đi học lại tiểu học? Sau đó lại thi trung học cơ sở? Rồi trung học phổ thông? Ngẫm lại tiểu Tú cũng hiểu là không thể.

Cắn xong quả dưa chuột, tiểu Tú lại tiếp tục hái cà chua ăn, vừa ăn vừa nhìn đám đất xung quanh mình. Bây giờ còn có đồ ăn mặn, nhưng ăn hết đồ ăn mặn thì thành thổ luôn rồi, hiện tại tiểu Tú muốn ăn thịt đến phát điên rồi, tuyệt đối không khoa trương chút nào đâu, bây giờ có ai cho con gà, tiểu Tú cũng có thể thịt sạch sẽ nó cho xem. Coi bộ phải nghĩ biện pháp cải thiện thức ăn, cho dù không phải vì mình, cũng phải vì bà Hảo mà lo lắng một chút.

Ăn xong tay đã dính đầy nước cà chua, tiểu Tú chạy tới bờ sông rửa tay, thuận tiện xách dây củ ấu lên. Cừ thật, cả đám đều đã ra quả rồi, thoát nhìn chỉ thấy một đám màu xanh lá, dùng tay bẻ một củ, lột hai ba phát đã lộ ra phần ruột màu trắng mập mạp, đưa đến miệng cắn một miếng, thật là ngọt, vừa non lại ngọt, ngon không chịu được. Tiểu Tú liền ngồi xổm xuống cạnh bờ sông tiếp tục ăn củ ấu, đợi cho đến khi ăn không vô nữa, tiểu Tú mới ôm bụng lên giường ngủ, lúc này mới nghĩ tất cả mọi người đều thích ăn củ ấu, vậy sao không đi bán lấy thịt ăn nhỉ?

Vừa ngủ dậy, tiểu Tú đã chạy ra phần sông phía sau nhà mình xem củ ấu, nhưng mà bây giờ mới chỉ là cuối tháng tám, củ ấu dưới sông cũng chỉ vừa mới ra quả, còn rất bé, chỉ xê xích cỡ ngón tay cái mà thôi, vẫn chưa tới lúc ăn được. Vì thế, tiểu Tú đành phải nén lại quyết tâm ăn thịt của mình, quyết định đợi thêm nửa tháng nữa, đến lúc đó nhất định phải hái củ ấu để thịt ăn.

Thấy tiểu Tú sáng nào cũng chạy ra sông xem củ ấu, tiểu Tô cũng hiểu được là tiểu Tú thèm ăn vật ăn, vì thế tiểu Tô cố ý lên trần trên mua một ít bánh bích quy về cho tiểu Tú ăn. Tiểu Tú nhìn bánh bích quy mà tiểu Tô đưa cho cô, khoe miệng nhin không được nhếch lên, nhưng lại không biết nói gì, nhìn thấy trong ánh mắt tiểu Tô hiện lên sự dịu dàng, tiểu Tú hiểu được mình có ăn đã là tốt lắm rồi, không nên có những yêu cầu khác.

Cuối cùng toàn bộ bánh bích quy về tay bà Hảo, bà Hảo xem nó như bảo bối, không ăn một miếng nào, cất toàn bộ trong tủ treo quần áo. Bà Hảo nói với tiểu Tú: “Tiểu Tú à, nếu con muốn ăn thì nói với bà một tiếng nhé, bà sẽ giúp con cắt kỹ, nhất định không cho người khác ăn mất.” Tiểu Tú rất muốn nói với bà Hảo, cô muốn ăn thịt, cô muốn ăn thịt cơ!

Thật vất vả mới đợi được đám củ ấu trong sông lớn lên, tiểu Tú nói với bà Hảo là muốn lấy cái bồn tắm trong nhà thả xuống sông. Trong bồn tắm đặt thêm một cái ghế nhỏ, lại có một quả hồ lô bầu nhỏ nữa. Vốn là tiểu Tô muốn xuống nước, nhưng tiểu Tú làm sao dám cho anh xuống, anh mà xuống thì nhất định không hái được củ ấu nào, đến lúc đó lấy gì đi bán đổi thịt ăn?

Vì thế tiểu Tú đành phải nghĩ hết biện pháp để tiểu Tô đứng trên bờ: “Tiểu Tô, anh đứng ở trên bờ với bà Hảo đi, tôi sẽ cẩn thận, anh không cần lo lắng.” Tiểu Tô suy tính một hồi mới đồng ý. Tiểu Tú được tiểu Tô giúp đỡ trèo vào cái bồn tắm, sau đó dùng hai tay làm mái chèo. Lúc mới bắt đầu, tiểu Tú không biết nên chèo như thế nào, cho nên cái bồn tắm quay vòng vòng tại chỗ, sau khi thử đi thử lại vài lần, tiểu Tú mới tìm được cảm giác. Quay về phía tiểu Tô phất phất tay, tiểu Tú bắt đầu bơi vòng vòng đi thu hoạch củ ấu.

Tiểu Tú ngồi trong bồn tắm, vừa cúi người để vớt củ ấu là một đầu của cái bồn tắm lại vênh ngược lên cao, tiểu Tô và bà Hảo đứng trên bờ vừa xem vừa run như cây sậy, đành phải nhìn tiểu Tú một tác cũng không rời, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng có thể ứng cứu kịp thời.

Tiểu Tú chèo qua chèo lại trong nước vớt củ ấu, kỳ thật củ ấu trong sông này chưa đến thời điểm thu hoạch, nhưng nhờ đám củ ấu được giấu dưới sông cạnh mảnh sân che bớt, cho nên tiểu Tú chỉ cần làm bộ như đang vớt củ ấu dưới sông. Cũng may là bà Hảo đã lớn tuổi, cho nên không đến bờ sông để rửa này nọ nữa, có đi thì cũng chỉ là tiểu Tú đi.

Tìm cơ hội đưa lưng về phía bờ, tiểu Tú vớt đám củ ấu đã được hái trước đó ở cạnh sân bỏ vào trong bồn tắm, sau khi thả được gần nửa bồn, tiểu Tú mới quay lại bờ đưa củ ấu cho tiểu Tô xách lên, sau đó tiểu Tú lại tiếp tục hái. Cứ như vậy đến ba bốn lần, củ ấu trong sông đã bị tiểu Tú lật toàn bộ rồi mới thôi.

Khi đã bờ khi tiểu Tú cảm thấy ko lắng, bởi vì đây là lần đầu tiên tiểu Tú thu hoạch củ ấu, cũng không rõ những năm trước kia trong sông có thể sản xuất được bao nhiêu củ ấu. Ít thì không sao, chỉ sợ nếu nhiều quá sẽ khiến người ta sinh nghi, không tốt chút nào. Cũng may là bà Hảo nhìn số củ ấu tiểu Tú vớt lên xong không nói gì, tiểu Tú cảm thấy nhẹ nhõm thở nhẹ ra. (Di: đoạn về củ ấu nữa chém nữa đoán nên có khi lung củng, m.n thông cảm ^^)

Sau khi vớt củ ấu xong, tiểu Tú cảm thấy xương sống và thắt lưng của mình sắp gãy rồi, tiểu Tô là một đứa trẻ ngoan, bảo tiểu Tú nằm úp xuống bàn để anh đắp bóp cho. Tiểu Tú cũng chẳng thèm để ý, nhanh chóng gục xuống bàn, miệng còn lầm bầm: “Tiểu Tô, có thật là anh biết làm hay không đó!” Không biết tiểu Tô có nhìn thấy tiểu Tú nói gì hay không, nhưng anh vẫn quyết định dùng sự thật nói chuyện. Dù sao bình thường tiểu Tô cũng không nhiều lời với tiểu Tú.

Tiểu Tô vừa mới phát huy năng lực của mình một chút, tiểu Tú đã quyết định về sau nhất định phải thường xuyên kêu tiểu Tô giúp nới lỏng gân cốt một chút, tay nghề của tiểu Tô rất tốt, tốt đến mức tiểu Tú chủ động kéo tiểu Tô vào trong phòng cô, sau đó nằm lỳ ở trên giường chờ tiểu Tô giúp cô tiến hành mát xa toàn thân. Nhưng vấn đề là tiểu Tô không hiểu, thấy tiểu Tú chủ động nằm lỳ ở trên giường, mặt đã ửng đỏ. =))))

Tiểu Tú nằm lỳ trên giường đợi một hồi, nhưng vẫn không có cảm giác được tiểu Tô mát xa, quay đầu sang hỏi tiểu Tô: “Tiểu Tô, vì sao không mát xa cho tôi? Lúc này anh giúp tôi xoa bóp rất thoải mái, bây giờ giúp tôi nữa đi. Sau này khi anh mệt mỏi, tôi cũng sẽ đắp bóp cho anh, được không?” Nhìn ánh mắt khát vọng của tiểu Tú, tiểu Tô đành phải làm cho cô.

Tay của tiểu Tô rất lớn, trong lòng bàn tay đều là vết chai, tay của tiểu Tô cũng rất ấm áp, lúc mát xa đặt trên người, làm cho tiểu Tú cảm thấy khoan khoái. Đặc biệt lúc đặt trên lưng, rất rất thoải mái. Thoải mái đến mức tiểu Tú muốn rên rỉ ra tiếng. Hơn nữa tiểu Tú thật sự rên rỉ ra tiếng, vừa nghe được tiếng rên rỉ của mình, tiểu Tú cảm thấy không tốt ý tứ, sao lại có cảm giác tự đắc thế kia, cũng may cho tiểu Tú là tiểu Tô nghe không được, bằng không sẽ rất ngượng ngùng.

Vừa nghĩ tới việc tiểu Tô nghe được sẽ ngượng ngùng, liền theo bản năng ngẩng đầu nhìn tiểu Tô một cái, không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của tiểu Tô. Tuy rằng khi nói chuyện tiểu Tô không nghe được, nhưng tiểu Tô có thể nhìn, thấy tiểu Tú sau khi được mình mát xa ánh mắt trở nên quyến rũ, tiểu Tô đã cảm thấy người nóng lên, đặc biệt là trên mặt. Mắt tiểu Tô khẽ hạ xuống, không ngờ lại đúng lúc chạm phải ánh mắt của tiểu Tú đang nhìn lên.

Đùng một cái hai khuôn mặt đều đỏ bừng, tiểu Tú không để cho tiểu Tô giúp xoa bóp nữa, dùng một tay túm tóc, một tay đẩy tay tiểu Tô ra ngồi dậy. Lúc này tiểu Tô cũng ý thức được gì đó, đỏ mặt chạy ra ngoài. . . . .

ssssssssssssss

10. Chương 10: Hôm Nay Có Thịt Ăn

Thật vất vả mới ổn định được nội tâm dậy sóng, tiểu Tú sống chết uống cho hết hai ly nước to đùng rồi mới từ từ ra khỏi phòng, dùng bộ dạng có tật giật mình đi xung quanh tìm tiểu Tô, phát hiện tiểu Tô không có trong phòng. Theo bản năng tiểu Tú đi ra bờ sông tìm tiểu Tô. Củ ấu vừa được hái phải rửa cho sạch, làm trôi hết đám bèo tấm nhỏ dính bên ngoài củ ấu, sau đó mới có thể đem ra chợ bán.

Tiểu Tú đứng ở bên cạnh xem tiểu Tô chăm chỉ rửa củ ấu. Một cái rổ lớn bằng trúc được chất đầy, sau đó tiểu Tô bỏ cái rổ vào nước xóc qua xóc lại, trước tiên là để đám bèo tấm bám trên củ ấu trôi hết đi, sau đó cầm cái rổ lên dùng sức vẩy mạnh và nhanh, phải làm cho đám bèo tấm còn mắc phía dưới bay hết thì mới sạch, phải bỏ công sức ra, thì mới có người mua.

Thoạt nhìn động tác tiểu Tô rất có lực, đặc biệt ánh mắt trời chiếu vào khiến cái trán vốn mồ hôi nhễ nhại của tiểu Tô gây nên hiện tượng khúc xạ... Vầng sáng kia làm cho tiểu Tú hoàn toàn mê muội. Tiểu Tú cứ ngơ ngẩn đứng nhìn tiểu Tô chuyên chú xử lý sạch sẽ toàn bộ đám củ ấu. Khi tiểu Tô ngẩng đầu lau mồ hôi nhìn thấy tiểu Tú đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, nhếch môi cười với tiểu Tú một cái, sau đó lại thẹn thùng tiếp tục cúi đầu rửa củ ấu.

Tiểu Tú cũng không dám nhìn chằm chằm tiểu Tô nữa, vì thế bước đến vở vai tiểu Tô, ý bảo anh là cô đang nói chuyện: “Tôi đi mượn chiếc xe đẩy nhỏ. Anh cứ tiếp tục rửa củ ấu đi.” Tiểu Tô gật đầu. Củ ấu càng tươi thì người ta càng thích, củ ấu vừa mới hái xuống là ăn ngon nhất, để thời gian dài, củ ấu sẽ trở nên khô dần, cho nên tiểu Tú nhất định phải đi mượn xe đẩy nhỏ, sau đó nhanh chóng đem đám củ ấu này đi bán.

Mượn xe đẩy nhỏ rồi thay nhau chất những bao củ ấu lên xe xong, tiểu Tú cùng tiểu Tô vội vàng đẩy xe lên chợ của trấn trên. Mặc dù sáng sớm nay tiểu Tú đã dậy để hái củ ấu, nhưng bởi vì quá nhiều, cộng thêm thời gian chuẩn bị, rồi còn cả đoạn đường xa cần đi, cho nên khi bọn tiểu Tú đến chợ, chợ đã họp được một nửa.

Nhanh chóng tìm một chỗ trống dỡ những bao củ ấu xuống xong, tiểu Tú bắt đầu rao hàng : “Củ ấu tươi ngon đây, đừng bỏ lỡ. Cho dù là mua về ăn sống hay nấu ăn, hương vị đều cực kỳ ngon.” Không biết là do tiểu Tú rao hàng tốt, hay là do đám củ ấu phía sau nhà tốt, sạp hàng nhanh chóng bị không ít người vây quanh.

“Cô gái, củ ấu này bao nhiêu tiền một ký?”

Lần đầu tiên tiểu Tú đi ra bán củ ấu, cũng không dám thét giá quá cao, sợ không ai mua, vì thế do dự một chút nói: “Củ ấu này tôi hái lúc sáng sớm, hương vị khá ngon, một xu một ký được chứ?” Nói xong đưa ấy người vây xem một vài củ ấu để bọn họ nếm thử. Kết quả sau khi ăn xong toàn bộ đều khen ngon, vì thế người một ký, người hai ký...bắt đầu bán. Vẫn giống như trước kia, tiểu Tú cân hàng, tiểu Tô lấy tiền, hai người bận rộn một lúc lâu đã bán sạch củ ấu.

Bán xong củ ấu cũng đã qua thời gian ăn cơm rồi, sờ túi tiền dày cộm của mình, tiểu Tú kéo tiểu Tô đi ăn cơm, lần này không mua bánh bao ..., mà là nghiêm túc tìm học một quán ăn gọi một đĩa rau cải thảo xào, một đĩa dưa chuột xào trứng, còn thêm một tô canh suông(Di: canh suông là canh không rau). Không nhiều món lắm, nhưng mỗi món rất nhiều đồ, hai người bận rộn từ sáng sớm tới giờ, bụng đã sớm đói dữ dội rồi, đồ ăn vừa được bưng lên là thi nhau hạ đĩa. Chờ hai người buông đĩa, hai đĩa đồ ăn một tô canh đã trở nên sạch sẽ.

Trả tiền xong, tiểu Tú theo thói quen nắm tay kéo tiểu Tô ra cửa lấy chiếc xe đẩy nhỏ. Đi ngang qua quầy lão trung y đã xem bệnh cho tiểu Tô, tiểu Tú bước vào. Nếu cẩn thận tính toán thì số thuốc mà tiểu Tô đã uống cũng được gần một tháng rồi, tuy rằng đã từng đổi qua hai phương thuốc, nhưng vẫn không có gì khởi sắc, trong nhà chỉ còn lại một thang thuốc, nếu hôm nay không đi bán củ ấu, thì ngày mai cũng phải tới đổi phương thuốc.

Lão trung y giúp tiểu Tô bắt mạch, hỏi tình huống cụ thể, sắc mặt không được tốt lắm. Mặc dù nói ngay từ đầu là bệnh này khá khó, nhưng người hành nghề y luôn mong muốn những chứng bệnh gian nan khó chữa sẽ có chuyển biến tốt trên tay mình. Trước kia cho dù bệnh phức tạp khó trị tới mức nào, sau khi uống năm ba thang thuốc thì cho dù không thể khỏi hoàn toàn cũng có chút tiến triển. Nhưng người bệnh này uống nhiều thuốc như vậy mà không có chút khả quan nào, xem ra trình độ y thuật của mình chưa tới mức uyên thâm.

“Cô gái, bây giờ tôi sẽ không kê đơn mới, cứ dùng tiếp đơn kia đi, để cậu ta uống thêm nửa tháng nữa, nếu vẫn không có tiến triển, tôi sẽ dẫn cậu ta đến chỗ sư phụ của tôi xem thử. Vậy có được không?” Tiểu Tú hi vọng tiểu Tô có thể nghe thấy được, cho nên lão trung y nói gì bọn họ cũng đồng ý.

“Vậy lát nữa con đi bốc thuốc.” Tiểu Tú gật đầu, nhận lại đơn thuốc kia cất kỹ, chuẩn bị đi mua thuốc, không hiểu sao lại nhớ tới đám thảo dược ở nhà mình.“Chú, nhà của con có ít thảo dược, sau khi hái thì xử lý thế nào ạ?” Lần đầu tiên tiểu Tú trồng thảo dược, chỉ biết lấy hạt giống gieo xuống, dù sao thì ở trong sân cũng không có cỏ dại, không có côn trùng, mấy loại rau củ đơn giản thì không sao, nhưng đám thảo dược này thì nên xử lý như thế nào, tiểu Tú không biết phải làm sao.

Tiểu Tú vừa nói xong, lão trung y cảm thấy hứng thú, cẩn thận hỏi qua những loại thảo dược của tiểu Tú, sau đó từ từ giảng giải phải hái như thế nào, phơi khô ra sao. Nói được một lát, sau đó cho tiểu Tú một quyển sách, trong sách viết tất cả đặc điểm của các loại thảo dược, giải thích rõ phải hái như thế nào, ngắt xong phải xử lý ra sao. Vấn đề là đây là bản viết tay, tiểu Tú vội khoát khoát tay: “Chú à, sau khi về nhà con sẽ chép lại rồi trả cho chú. Vậy nhé.”

Lão trung y sững sốt một chút, gật đầu: “Ừ, vậy thì con cứ chép ra đi.”

Lấy thuốc xong, tiểu Tô kéo tiểu Tú lại gần, mặt đối mặt nói: “Tiểu Tú, tôi muốn đến nhà sách một chút.” Tiểu Tú cũng đang muốn đi, vì thế hai người một trước một sau đi tìm nhà sách. Nhưng đây là trấn nhỏ, làm gì có nhà sách? Trở về bưu cục chỉ tìm được mấy quyển leo tèo. Tiểu Tú luôn luôn để ý đến tiểu Tô, từ khi tiểu Tô giải ngũ trở về, không bao giờ thấy anh đưa ra yêu cầu gì, thức ăn thì có gì ăn nấy, quần áo là vài món đồ đã dùng trong bộ đội, tiểu Tú từng nhìn lướt quá, mấy món đồ kia đã có chút sờn rách.

Bây giờ nhìn thấy bộ dáng thất vọng vì tìm không được sách của tiểu Tô, tiểu Tú đã cảm thấy không nỡ, sờ cục tiền bán củ ấu trong túi mình, hỏi tiểu Tô xem muốn loại sách nào, hăng hái chạy đến quầy đặt theo nội dung mà anh nói. Tiểu Tô nhìn thấy muốn ngăn tiểu Tú lại không cho cô trả tiền, trong lúc do dự tiểu Tô không cẩn thận sờ phải ngực tiểu Tú, lúc này gương mặt tiểu Tô ửng đỏ, lại vươn tay ra ngăn tiểu Tú nhưng không dám để gần người cô nữa, lúc ấy tiểu Tú cũng cảm thấy chấn động, nhưng da mặt dày không để người khác nhìn ra sự ngượng ngùng của mình, tiểu Tú làm bộ như không thêm để ý diên hết số sách mà tiểu Tô nói, chỉ chờ tới tháng sau là số sách đã đặt sẽ đến.

Ra khỏi bưu cục mặt tiểu Tô vẫn đỏ, tiểu Tú lại mừng thầm trong lòng, vuốt chiếc cảm nhẹn của mình, tiểu

Tú cười có chút vô sỉ, đây có tính là mình bị người ta đùa giỡn hay không? Hay là cô đùa giỡn tiểu Tô nhỉ? Cho dù thế nào, bộ dạng đỏ mặt của tiểu Tô thật là đẹp mắt, đặc biệt là cặp cặp mắt đen bóng có hồn kia, nhìn đặc biệt chói mắt. Mở to lên là có thể khiến người khác mù luôn!

Bỏ qua thói quen trước giờ: tiểu Tô đẩy xe, tiểu Tú mua đồ. Sau khi ra khỏi bưu cục, tiểu Tú giúp tiểu Tô đẩy xe đến quầy bán thịt. Muốn ăn thịt heo sắp đến rồi. Đứng trước quầy thịt, tiểu Tú bảo người bán lấy hai ký mỡ heo, ba ký thịt ba chỉ, ba ký thịt chân giò, còn cả một bộ lòng heo. Nhiều đồ ăn khiến cho số tiền bán củ ấu lúc sáng vơi đi không ít, nhưng tiểu Tú vẫn mua vui vẻ, trả tiền rất sẵn khoái. Hiếm khi mới gặp được người mua nhiều thịt như vậy, lúc cuối người bán còn tặng thêm mấy khúc xương lớn cho tiểu Tú. Đối với tiểu Tú thì cho bao nhiêu lấy bấy nhiêu, cái này hằm canh ăn được!

Chất toàn bộ thịt lên xe xong, tiểu Tú cũng không khách sáo nhảy lên xe đẩy nhỏ, sau đó vỗ vai tiểu Tô: “Sáng nay hái củ ấu làm cho thất lưng tôi sắp rớt ra rồi, cho nên tôi muốn nhàn hạ không muốn đi đường, được không?” Tiểu Tô nhìn tiểu Tú cười híp mắt, làm sao nỡ từ chối đây? Tiểu Tú cũng không béo, cho nên tiểu Tô đẩy xe vẫn rất nhẹ nhàng. Dọc theo đường đi tiểu Tú thèm ăn nghiêm trọng.

Hai ký mỡ heo đem về thắng làm tóp mỡ, dùng mỡ heo để chiên vằn thắn là số một, đảm bảo ăn rồi lại muốn nữa! Thịt ba chỉ thì dùng làm thịt kho tàu, cắt miếng lớn nửa nạc nửa mỡ, cần một miếng vừa ngon lại không ngấy, có thể ăn một hơi hơn nửa chén. Thịt chân giò thì đem về ướp muối, để từ từ ăn dần! Tiểu Tú càng nghĩ càng đói, hận không thể này làm cho hơn ba dặm đường co rút lại, để cô bước nhanh về nhà.

Vừa về đến nhà, đến cửa là tiểu Tú ôm mỡ heo bỏ chạy, còn tiểu Tô đang mệt mỏi phải xách đồng thượng vàng hạ cám gì đó đã mua trên chợ vào nhà, sau đó còn phải đi trả xe. Khi anh trở lại, tiểu Tú đã bắt đầu chuẩn bị thắng mỡ. Đầu tiên rửa sạch mỡ heo, sau đó cắt thành những miếng nhỏ để cho ráo. Trong khi chờ, tiểu Tú bắc cái nồi lên bếp, bỏ miếng thịt ba chỉ vào, sau đó đập lại luộc.

Tay nghề nấu món này của tiểu Tú là học từ mẹ cô, hơn nữa học rất hoàn hảo. Đến bây giờ tiểu Tú còn nhớ rõ mẹ cô nấu như thế nào. Trước đem bỏ thịt ba chỉ vào nước lạnh luộc, để sôi một chút, sau đó lấy miếng thịt ra, rửa bằng nước lạnh, sau đó cắt thành miếng nhỏ vừa ăn. Tiếp theo là thắng nước đường, bước này là quan trọng nhất, thịt có ngon hay không là quyết định ở bước này.

Lửa phải nhỏ, lửa lớn đường sẽ cháy khét. Sau khi thắng xong nước đường, bỏ thịt vào đảo, chờ thịt đều màu rồi, lúc này sẽ thêm chút rượu, đổ thêm nước sau đó nấu với lửa nhỏ. Khi sắp ăn được thì bỏ thêm chút muối là được. Trước kia tiểu Tú thích ăn nhất là món thịt kho tàu này, cho nên, cũng là món ăn cô học tốt nhất.

Xử lý xong thịt ba chỉ, tiếp theo là thắng mỡ. Tóp mỡ rất dễ thắng, chỉ cần chú ý lửa không quá lớn là được. Trước tiên đổ một ít dầu vào chảo, chờ dầu nóng thì thả mỡ heo vào, đám mỡ heo béo tròn bỏ vào chảo sẽ nhanh chóng teo lại, dầu bắt đầu rút hết, sau đó đảo liên tục thì mỡ heo sẽ tiết ra mỡ. Sau khi mỡ heo đã ra hết mỡ, thì múc vào một cái lọ, thả vào một ít muối, như vậy mới có thể bảo quản trong một thời gian dài. (Di: ai không hiểu ko ^^)

Bà Hảo vốn định tự mình thắng mỡ, nhưng tiểu Tú làm sao để bà phải nhúng tay vào. Vì thế tiểu Tô nhóm lửa phía dưới, tiểu Tú nấu phía trên, muốn lửa to: thì có lửa to, muốn nhỏ hơn thì có lửa nhỏ, hai người phối hợp hoàn hảo vô cùng. Không tốn bao nhiêu thời gian, từ hai ký mỡ heo đã biến thành một chén tóp mỡ và một lọ mỡ heo to đùng. Trong lúc thắng mỡ, thịt kho tàu của tiểu Tú cũng đã được, buổi tối ba người ăn rất thoải mái. Đã không được ăn thịt thoải mái như vậy trong một thời gian dài rồi!

Bữa tối qua đi, tiểu Tú không để ý hình tượng trượt dài trên ghế vuốt ve cái bụng tròn căng của mình: “Tiểu Tô, rốt cuộc thì ăn thịt vẫn là ngon nhất!” Tiểu Tô cũng gật đầu đồng ý, lần này ăn hơi nhiều, không biết có bị tiêu chảy không nữa. Hi vọng là không, khó có được một bữa ăn ngon, không thể lãng phí!

Bà Hảo vừa dọn bàn vừa nói: “Thịt kho tàu của tiểu Tú ăn rất ngon, ngay cả bà cũng ăn được rất nhiều.”

“Vậy sau này ngày nào tiểu Tú cũng sẽ nấu cho bà ăn!”

“Bây giờ thì ngày nào cũng có thịt ăn, còn trước kia cho dù là nhà địa chủ cũng không có thịt ăn hàng ngày đâu!” Nghe bà Hảo nói như vậy, tiểu Tú chớp mắt, vỗ tay tiểu Tô nói: “Tự chúng ta nuôi heo đi! Nuôi mười con luôn, như vậy thì lúc nào muốn cũng có thể giết mà ăn! Anh thấy được không?” Tiểu Tô nghe xong nở nụ cười, bà Hảo chạy tới vỗ đầu tiểu Tú một cái.

“Trong nhà nuôi một con heo đã phải cố hết sức rồi, con còn muốn nuôi mười con à, con định lấy gì cho heo ăn? Vì ăn vài miếng thịt thì phải tự nuôi heo à? Hơn nữa đâu phải ngày một ngày hai là có thể nuôi heo lớn được. Tiểu Tú con đừng có suy nghĩ viễn vông nữa!” sssssssssssss

11. Chương 11: Vô Đề

Ăn cơm xong, bà đi vào bếp mở tủ chén lấy ra hai chén thịt kho tàu, cẩn thận đặt vào trong giỏ trúc. Tiểu Tú vuốt bụng tò mò hỏi: “Bà Hảo, bà định đem đi đâu vậy ạ?”

“Đưa một chén cho nhà chú Lưu, còn một chén thì đưa cho thím Thất.”

“À.” Tiểu Tú cảm thấy mình ăn quá no, nên đi một chút cho tiêu thực. Vì thế nhanh chóng đi theo bà Hảo đưa thịt kho. Dọc theo đường đi tiểu Hắc luôn quần quýt chạy theo bên cạnh bà Hảo và tiểu Tú. Tiểu Hắc chính là con chó nhỏ mà chiến hữu của tiểu Tô đem tới, không biết có phải là do chó ở trong bộ đội thông minh hơn chó cỏ bên ngoài hay không, mà từ nhỏ tới giờ nó chỉ nghe lời tiểu Tô, ngay cả việc ăn uống cũng là do tiểu Tô cho ăn khiến cho tiểu Tú tức đỏ mắt. Bình thường khi tiểu Tú và tiểu Tô đi ra ngoài, tiểu Hắc sẽ ở nhà bám theo bà Hảo. Cho nên tiểu Hắc cũng rất được bà Hảo yêu thích.

Lúc đến nhà chú Lưu trời đã sập tối, nhưng nhà chú Lưu cũng chỉ mới bắt đầu nấu cơm, chỉ có thím Lưu ở nhà một mình. Chú Lưu và a Tài đã đi đâu đó. Nhìn thấy bà Hảo và tiểu Tú đến. Thím Lưu nhiệt tình mời hai người ở lại ăn cùng: “Thím, ăn cơm tối chưa? Cùng nhau ăn cơm nha?”

Đương nhiên là tiểu Tú và bà Hảo sẽ từ chối, tiểu Tú lấy từ trong giỏ trúc ra một chén thịt kho tàu đặt ở trên bàn. Bà Hảo chỉ vào thịt nói: “Trước kia đã làm phiền nhà hai người và đệ tử, cho nên lần này tiểu Tú mua ít thịt về nấu, hương vị cũng khá được, cho nên đem chén đến ọi người cùng nhau ăn.” Dưới ngọn đèn dầu trong phòng, thịt kho tàu nhìn càng mê người, mùi thịt cũng xông vào mũi, chỉ nhìn thôi cũng đã đủ làm nước miếng chảy ròng ròng.

“Thím à, làm thế này sao được, chẳng qua chỉ là giúp chút chuyện, làm sao có thể mặt dày ăn đồ nhà thím được?” Thím Lưu luôn luôn khách sáo, nhưng làm sao mà Hảo không hiểu thím ấy nghĩ gì, chẳng lẽ chỉ vì vài câu khách sáo đó mà cho qua hay sao.

“Có gì đâu mà phải ngượng ngùng? Tiểu Tú vẫn phải gọi cô một tiếng thím cơ mà, coi như là nó có tấm lòng hiếu thảo đi.” Nói đến nước này, nếu còn không lấy thì không được. Vì thế thím Lưu đành đi vào lấy cái chén trút phần thịt kia qua. Sau đó rửa cái bát đã rửa sạch sẽ lại cho tiểu Tú. Tiểu Tú cười tươi nhận lại chén, sau đó đứng phía sau nhìn bà Hảo cùng thím Lưu nói chuyện. Nhưng sau khi nói chuyện phiếm vài câu với thím Lưu, bà Hảo liền phất tiểu Tú tự đi đưa thịt cho thím Thất. Tiểu Tú nhìn là hiểu, phỏng chừng là bà Hảo muốn nói gì đó với thím Lưu, mà tiểu Tú đứng bên cạnh thì không tiện lắm, vì thế tiểu Tú ngoan ngoãn xách giỏ trúc đi đưa thịt.

Nhìn tiểu Tú đi ra cửa, mãi cho đến lúc không thấy bóng dáng nữa, bà Hảo mới vội vàng xoay người tìm thím Lưu, thím Lưu đang ở phòng bếp vội vàng nấu cơm. Bà Hảo đến gần giúp trông lửa, như vậy thím Lưu không cần phải vừa trông lửa vừa nhìn nồi, dễ dàng không ít. Vì thế hai người một người canh lửa, một người xào rau, tốc độ nhanh không ít.”Thím, sáng nay có gì chuyện gì vậy, sao lại mua thịt ăn?”

Bà Hảo cười nói: “Năm nay củ ấu trên sông chín sớm, buổi sáng tiểu Tú và con trai nhà họ Tô vớt được khá nhiều đem bán. Chắc là tiểu Tú thèm ăn thịt cho nên mới mua về.” Mặc dù bà Hảo nói là tiểu Tú thèm ăn thịt, nhưng ý cười trên khuôn mặt không lừa được người khác.

“Tiểu Tú rất hiếu thảo với thím nha, thịt đã mua về, chẳng lẽ thím lại không ăn hay sao? Nếu là con thì con càng ăn tận.” Đảo qua đảo lại một hồi thím Lưu đã xào xong món ăn.”Mà thím này, năm nay tiểu Tú cũng không còn nhỏ, thím định tính thế nào?”

Bà Hảo lại mở miệng: “Hôm nay tôi tới tìm cô, cũng là vì chuyện này. Cái thôn này, cho dù mọi người ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu cũng sẽ gặp, cho nên tính tình mấy tên nhóc trong thôn này chúng ta

đều biết rất rõ ràng, nhưng nếu so với tiểu Tú nhà tôi thì vẫn cảm thấy không xứng. Cho nên muốn nhờ cô hỏi thăm một chút xem có nơi nào tốt hơn chút hay không. Tôi cũng đã hơn bảy mươi rồi, chỉ có một đứa cháu gái là tiểu Tú, nên muốn cẩn thận chọn cho tốt mới có thể yên tâm nhắm mắt.”

Thím Lưu nghe bà Hảo nói như vậy, vội khuyên nhủ: “Thím à, tuy rằng thím đã hơn bảy mươi rồi, nhưng thoát nhìn cũng chỉ hơn sáu mươi mà thôi, mấy ngày nữa con sẽ về nhà mẹ để xem, mấy đứa cháu họ bên nhà mẹ con cũng không tồi, con sẽ hỏi thăm một chút, sẽ giúp tiểu Tú chọn lựa kỹ càng. Đến lúc đó thím không chỉ nhìn tiểu Tú gả đi, mà còn phải đợi ôm cháu nữa chứ.” Nghe thím Lưu nói như vậy, bà Hảo cảm thấy như mình thật sự sắp bế cháu đến nơi rồi, cho nên cười tít cả mắt lại.

Đang lúc bà Hảo cùng thím Lưu nói chuyện vui vẻ, thì tiểu Tú vội vã chạy vào.”Bà Hảo, thím Thất bị bệnh, người nóng lắm.” Bà Hảo cùng thím Lưu nghe thấy vội vàng chạy tới nhà thím Thất, tiểu Tú cũng chạy theo phía sau. Vừa rồi lúc tiểu Tú đi đưa thịt kho tàu cho thím Thất, vừa định gọi cửa thì phát hiện cửa nhà thím Thất không khóa, tiểu Tú đành đẩy cửa đi vào, nhưng khi tìm phía trước phía sau đều không thấy bóng dáng thím Thất đâu, tiểu Tú định để chén thịt kia trên bàn rồi về, ai ngờ ngay khi tiểu Tú chuẩn bị đi lại nghe thấy tiếng người rên rỉ phát ra từ trong phòng. Tiểu Tú chạy vào thì thấy thím Thất nằm trên giường, không chỉ có mặt đỏ, mà ngay cả người cũng nóng rực.

Bình thường trong thôn có một thầy lang, nhưng hôm nay thầy lang đó lại đúng lúc đi ăn cưới người thân. Bệnh của thím Thất lại không thể chậm trễ, thương lượng đến thương lượng đi, đành phải mượn một chiếc xe đẩy lớn một chút, đành phải trải một cái đệm và đắp thêm một cái chăn, sau đó suốt đêm đưa thím Thất lên trần trên tìm thầy thuốc. Vấn đề là ba người ở đây đều là phụ nữ, một người là bà lão, một người cũng đã hơn năm mươi tuổi, chỉ có tiểu Tú là còn trẻ. Nhưng để tiểu Tú tự đẩy xe một mình, chỉ sợ chưa đến đầu thôn đã kiệt sức rồi.

Nhìn thấy tiểu Hắc ngồi bên cạnh, tiểu Tú nhanh chóng nẩy ra một kế sách. Tiểu Tú túm lấy tiểu Hắc chỉ chỉ hướng đến nhà mình, bảo tiểu Hắc chạy đi gọi tiểu Tô đến, sau đó hai người cùng nhau đưa thím Thất đến bệnh viện, còn bà Hảo thì ở lại chỗ này chờ chú Thất trở về. Trong nhà thím Thất chỉ có một đứa con gái, mấy năm trước đã ra khỏi thôn, hiện tại trong nhà chỉ có chú Thất và thím Thất ở.

Tiểu Tú vừa chạy đi mượn xe về xong thì tiểu Tô cũng kịp tới, xem ra tiểu Hắc nghe hiểu lệnh của tiểu Tú, điều này làm cho tiểu Tú rất vui vẻ, sờ sờ đầu tiểu Hắc, quyết định khi nào về nhà, lấy vài miếng tóp mỡ thưởng cho nó. Hai người cầm tiền nhanh chóng đẩy người đi, rốt cục đến khoảng tám chín giờ cũng đưa được thím Thất vào bệnh viện của trấn trên.

Khám bệnh là một bác sĩ trẻ tuổi, sau khi kiểm tra sơ bộ, thím Thất được chẩn đoán là bị viêm phổi. Bác sĩ nhanh chóng cho thím Thất uống thuốc, châm cứu, rồi truyền nước biển, sau đó yêu cầu thím Thất nằm lại bệnh viện để điều trị tiếp. Tiểu Tú vừa nghe là viêm phổi thì thở dài nhẹ nhõm, tuy rằng khi nghe qua thì thấy viêm phổi rất lợi hại, nhưng chỉ cần phát hiện đúng lúc thì sẽ không có vấn đề gì. Tiểu Tô cũng đang rất sốt ruột, nhưng bởi vì anh không hiểu nguyên nhân, mà lại nhìn không kịp khẩu hình miệng mà bác sĩ nói, vì thế đành phải lo lắng suông. Cũng may là một lúc sau tiểu Tú kể lại hết mọi chuyện cho anh, tiểu Tô nghe xong cũng thở dài nhẹ nhõm.

Bây giờ bọn họ lại có một vấn đề mới phát sinh, thím Thất phải nằm lại bệnh viện nhưng lại không mang theo gì cả. Đáng ra tiểu Tú vốn định giúp thím Thất xoa bóp đầu, sau đó tìm một ít nước giúp thím Thất lau người, như vậy sẽ giúp giảm sốt. Nhưng hiện tại cái gì cũng không có, nên muốn làm gì cũng không được, đành phải ngồi trông chừng không để nước biển truyền quá nhanh, nếu không thím Thất sẽ cảm thấy khó chịu.

Tiểu Tô kéo kéo tiểu Tú, muốn kêu tiểu Tú đi nghỉ ngơi một chút, để anh chăm sóc thím Thất là được. Kết quả tiểu Tú không chịu, nếu so sánh về việc mệt mỏi mà nói..., nhất định là tiểu Tô còn mệt hơn, ban ngày đã chạy đi chạy lại trên trần rồi, đặc biệt lúc trở về còn là do tiểu Tô đẩy cô trở về, bây giờ lại là anh đẩy thím Thất đến đây. Thấy thế nào thì cũng là tiểu Tô cần nghỉ ngơi nhất.

Tiểu Tô thấy tiểu Tú không chịu, cũng không nhiều lời, kéo cái ghế sang cạnh chỗ tiểu Tú, ngồi nhìn cô ngây người. Tiểu Tú đang suy nghĩ chuyện gì? Tiểu Tú suy nghĩ xem làm cách nào có thể kiếm tiền! Trước kia, cho dù là ở bệnh viện nào thì gần đó sẽ có siêu thị, bán hoa tươi, bán vật dụng hàng ngày, còn có bán trái cây. Buôn bán những thứ này kiếm được khá nhiều tiền.

Nhưng nhìn lại hiện tại, bên cạnh bệnh viện trụ lủi, cái gì cũng không có, nếu như mình có thể ở mở một cửa hàng bán vật dụng hàng ngày, có thể kiếm được kha khá hay không? Tiểu Tú rất muốn biết. . . . .

SSSSSSSSSSSSSSSS

12. Chương 12: Say Rượu

Chờ tiểu Tú ra khỏi bệnh viện về nhà, đã là buổi sáng ngày hôm sau. Vừa vào nhà là lập tức bay vào giường ngủ tới mức hôn thiên ám địa, tuy rằng ngày hôm qua chú Thất cũng tới bệnh viện, nhưng bảo một ông lão tuổi gần sáu mươi chăm sóc một bà lão cũng xấp xỉ tuổi đó, nhìn thế nào cũng sẽ khiến người khác lo lắng, vì thế tiểu Tú đành phải hy sinh ngồi trông việc truyền nước biển, vì nhìn từng tí một nên cả đêm không chợp mắt, mà tiểu Tô cũng ngồi trông nguyên đêm cùng tiểu Tú, vì thế đến sáng ngày thứ hai, hai người nhìn cứ như hai mẻ thỏ mới lấy ra khỏi lồng hấp.

Chờ tiểu Tú ngủ đủ thì đã là ba bốn giờ chiều rồi, ở nhà dạo một vòng, phát hiện bà Hảo không có ở nhà, vì thế tiểu Tú đành tự đi tìm ít đồ ăn. Đi ngang qua nhà kho nhỏ vốn là nơi cất trữ lương thực, đột nhiên tiểu Tú nhớ tới việc một thời gian ngắn lúc trước cô và bà Hảo có cùng nhau làm một ít rượu ngọt, tính ngày thì cũng đủ rồi, vì thế kích động đi vào đào bình rượu lên. Lấy chiếc thìa nhúng một chút nâng lên nhấp nhấp. Lúc mới vào có mùi gạo nhàn nhạt, cẩn thận nếm thêm hai miếng thì cảm thấy có vị ngọt nơi đầu lưỡi, thật sự là thật ngon, tiểu Tú nhịn không được lại xới một ít cái lên ăn, ăn nhiều một chút làm cho dạ dày có cảm giác rất nóng. Thực thoải mái!

Đang ăn hào hứng, đột nhiên nhớ tới một ít trái cây có trong vườn, nếu uống một miếng rượu cắn một miếng trái cây nhất định là rất ngon. Vì thế tiểu Tú ôm luôn bình rượu đi ra vườn. Lần này không ngồi xổm xuống đất ăn, mà là vào giữa vườn, ngồi trên bàn đá ngay đó dùng chén ăn. Vừa ăn vừa uống rượu, tiểu Tú phát hiện đây là lần đầu tiên cô nhìn kỹ mảnh sân này.

Sân cũng không lớn, nhưng bố trí rất hợp lý, không chỉ có bàn đá, còn có một giàn nho tím. Phía sau giàn nho tím còn có một miệng giếng bằng đá. Mùa hè mà ngồi dưới giàn nho đó chắc chắn là rất mát. Tiểu Tú lẳng lặng ghé vào bàn gần người như vậy. Hình như tình trạng hiện giờ của tiểu Tú không ổn lắm. Tuy rằng rượu tiểu Tú là vừa thơm vừa ngọt, nhưng uống nhiều cũng sẽ say, tiểu Tú chưa ăn sáng, cơm trưa cũng không ăn, đã vậy còn giải quyết hơn non nửa bình rượu, có thể không say sao?

Uống nhiều rượu là tiểu Tú cảm thấy rất hưng phấn, thần kinh bị kích thích làm cho cô đồ luôn phần rượu còn lại vào gốc nho, trong lòng suy nghĩ nho này đã được uống rượu, vậy sau khi lớn lên có thể biến thành rượu nho hay không? Tuy nhiên việc có thể kết thành rượu nho hay không vẫn là một ẩn số, nhưng có thể khẳng định là tiểu Tú đã say rồi, hơn nữa sau khi tỉnh rượu tiểu Tú còn phải tìm lý do giải thích cho bà Hảo vì sao một vỏ rượu đã biến mất rồi. . . . .

Ngay lúc tiểu Tú say ngất trời, cô không phát hiện ra cây nho này có chút biến đổi, vừa rồi khi ngã vào cây nho, hơn phân nửa lượng rượu kia đã biến mất, một phần rượu biến mất cũng là lúc cây nho kết quả, quả nho vừa nhỏ vừa tròn, có màu xanh đen óng ả. Cho đến khi toàn bộ phần rượu đã ngấm hết vào đất, trên giàn quả nho đã lớn bằng đốt ngón tay út, chen chúc nhau nhìn rất đáng yêu.

Sau khi bà Hảo trở về, không nhìn thấy tiểu Tú ở trong phòng, tưởng rằng tiểu Tú đi ra ngoài, vì thế tính đi lấy gạo nấu cơm, lúc đi ngang qua nhà kho thì phát hiện cửa kho đang mở, mà tiểu Tú thì đang ôm cái bình rượu không dựa vào bao lúa trong kho ngủ say! Đến gần, lại phát hiện tiểu Tú không phải đang ngủ, mà là say. Bà Hảo đỡ khóc đỡ cười, còn tưởng rằng một mình tiểu Tú đã uống sạch một vỏ rượu rồi.

Một mình bà Hảo không có đủ sức để đưa tiểu Tú về phòng của cô, vì thế tìm tiểu Tô đến giúp đỡ. Tiểu Tô dễ dàng bế tiểu Tú lên, dùng đúng cách bế công chúa tiêu chuẩn cẩn thận đặt tiểu Tú lên giường, nhìn gương mặt đỏ ửng của tiểu Tú, tiểu Tô rất ngạc nhiên tiến lên chọt vài cái, kỳ thật tiểu Tô muốn làm động tác này rất lâu rồi, mặt tiểu Tú vẫn đỏ bừng, thoạt nhìn rất ngon miệng, tựa như quả đào vừa mới hái.

Đúng lúc đó tiểu Tú mơ hồ nhìn thấy tiểu Tô, liền kéo tiểu Tô xuống, sau đó chọt lên miệng tiểu Tô một cái, đầu tiên chỉ là hai phiến môi tiếp xúc, nhưng tiểu Tú cảm thấy như vậy chưa đủ, vì thế kéo tiểu Tô đặt dưới thân, sau đó vươn cái lưỡi thơm tho ra ăn tiểu Tô. . . . . Sau khi ăn no, tiểu Tú mới buông tay tha cho tiểu Tô, nhưng vấn đề là hồn tiểu Tô đã bay đi phương nào rồi. . . . .

Chờ tiểu Tô lấy lại tinh thần thì tiểu Tú đã ngủ mê man bất tỉnh rồi, vuốt vuốt phiến môi của mình, nhìn lại môi của tiểu Tú, tiểu Tô cảm thấy thời gian trôi qua lúc nào không biết. Vẫn cho là mình phải đợi có người gả ỉnh, mới có thể cùng người con gái đó có tiếp xúc thân mật, lúc còn ở bộ đội thường xuyên nghe các chiến hữu của mình nói về vài chuyện tục tĩu, hoặc là kể về chuyện tình yêu của họ. Trong quân đội thì ngay cả con muỗi cũng chỉ là đực.

Lúc nghỉ ngơi rất nhiều người đều lấy thư nhà ra xem, còn nếu là thư người yêu gửi thì chắc chắn sẽ bị mọi người vây quanh. Đặc biệt là sau khi ra khỏi chiến trường, mỗi người đều lấy thư nhà ra đọc lại, để giải quyết áp lực trên chiến trường. Có một lần lúc quay về, chiến hữu tốt của anh Vương Đại Trụ đã nói với anh như vậy. “Tiểu đội trưởng, tôi nhớ lúc trước, khi được ra ngoài, tôi có hôn người yêu mình, người yêu tôi rất mềm mại, trên người thật là thơm. . . . .”

Hiện tại đến phiên tiểu Tô có thể tự mình lĩnh hội rồi, lần đầu tiên cảm giác được cái gì là hương vị con gái, cái gì là lâng lâng. Liếc nhìn tiểu Tú còn đang ngủ khờ người, tiểu Tô không biết lúc tỉnh lại tiểu Tú có nhớ đến chuyện vừa xảy ra hay không, mà cho dù nhớ hay không nhớ rõ, tiểu Tô vẫn cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì ánh mắt của anh không tự chủ được tập trung vào đôi môi của tiểu Tú, đã quên mất tư vị thân mật vừa rồi. . . . .

Khi tiểu Tú tỉnh lại lần nữa thì đã qua thêm một ngày, tiểu Tú ngoan ngoãn ngồi trên bàn, ăn chén cháo hoa bà Hảo nấu, nghe bà Hảo lải nhải: “Tiểu Tú à, đâu phải bà không cho con uống rượu, sao con lại tự mình uống nhiều như vậy hả? Nếu con thích, sau này bà làm nhiều hơn là được mà. Ngày hôm qua con uống xong nằm ngủ trên mặt đất, nếu bà không tìm tiểu Tô giúp, thì chắc con nằm luôn đến hôm nay rồi.”

Tiểu Tú cảm thấy hơi đau đầu, cũng may là hôm nay không có việc gì làm, cho nên ăn xong cháo, lại tiếp tục trở về phòng ngủ. Nhưng tiểu Tú cũng cảm thấy lạ, bình thường tiểu Tô đều sang đây ăn sáng, vì sao hôm nay lại không thấy đâu? Trở lại phòng, tiểu Tú cảm thấy đau đầu ngủ không được, vì thế đành đi vào vườn, không ngờ khi đi vào, tiểu Tú phát hiện có thay đổi. Trước kia bởi vì chỉ có một mình nên cô chỉ có thể mở được năm mẫu, nhưng bây giờ lớn ra không ít, ít nhất là lớn gấp đôi lúc trước. Hơn nữa trong đất còn nhiều trộn thêm một ít đất đỏ. Tuy không biết đất đỏ này khác gì đất thổ địa nhưng tiểu Tú vẫn cảm thấy vui vẻ, bởi vì không gian lớn, làm gì cũng tiện hơn.

Nhưng mà tiểu Tú rất ngạc nhiên, không hiểu vì sao nó lại lớn hơn như vậy, là bởi vì cô đổ vào gốc nho nửa bình rượu hay sao?ssssssssssssss

13. Chương 13: Tai Của Tiểu Tô

Từ sau vụ “cưỡng bức” kia, bạn trẻ tiểu Tô nhìn thấy tiểu Tú sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cho dù tự nhiên hay không tự nhiên thì không phải là mỗi ngày đều xoay vòng vòng quanh tiểu Tú hay sao? Đơn giản là như việc sắc số thuốc an thần dùng để uống trong nửa tháng trước khi ăn. Nếu bảo tiểu Tô ra tiền tuyến đánh giặc thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng bảo anh tự tay đi sắc thuốc, vậy thì chờ cháy nhà luôn đi.

Từ lúc bắt đầu uống thuốc Đông y đến nay, mỗi một thang thuốc Đông y đều do tiểu Tú sắc. Cho nên mặc kệ tiểu Tô có chịu hay không, mỗi khi đến thời gian uống thuốc đều phải xuất hiện trước mặt tiểu Tú. Lúc mới uống tiểu Tô còn có thể chậm rãi từ từ chia một chén thuốc ra thành vài ngụm mà uống, nhưng khi đã uống quen rồi, tiểu Tô cũng trở nên chai hơn, mặc kệ là một chén hay nửa chén, chỉ đưa lên miệng đổ vào, không có chút do dự, tốc độ cực nhanh khiến người khác lú lẫm.

Các thang thuốc càng ngày càng ít đi, rốt cục nửa tháng sau, thuốc này cũng đã uống xong, vì thế tiểu Tú và tiểu Tô lại đi tìm lão trung y, lần này vẫn như thói quen trước kia, đầu tiên là chuẩn bị đồ muốn bán, hơn nữa tiểu Tú lại xuống nước đi vớt củ ấu, lần này ngoài sông có, cái ao nhỏ trong vườn cũng có. Nhưng nói tóm lại, củ ấu trong ao ngon hơn trên sông, vì thế khi đi bán tiểu Tú cũng chia làm hai, củ ấu trong ao cao hơn củ ấu trên sông hai đồng.

Bán xong thì nhanh chóng đi tìm lão trung y xem bệnh. Lão Trung Y họ Hứa, tiểu Tú gọi luôn là Hứa bá. “Hứa bá, hôm nay bọn con sẽ gặp sư phụ của người phải không?” Tiểu Tú nhớ trước kia Hứa bá từng nói qua, nếu ông thấy không tốt, sẽ mang tiểu Tô đi tìm sư phụ mình giúp đỡ.

“Ừ, tôi cũng đã nói qua với sư phụ về vấn đề của tiểu Tô rồi, sư phụ cũng cảm thấy hứng thú, đồng ý để tôi đưa tiểu Tô đi gặp người.” Theo lời Hứa bá nói, sư phụ nhà ông là một người tài ba, cũng rất ham học hỏi, là người rất tôn kính. Hứa bá dọn sạp mang theo tiểu Tú và tiểu Tô đi tìm sư phụ của mình. Tiểu Tú chú ý thấy tiểu Tô có vẻ không thoải mái cho lắm. Mặc dù tiểu Tô chưa bao giờ nói đến việc không thêm để ý tai của mình có nghe được hay không, nhưng nhiều lúc, vẫn mong chờ tai của mình có thể tốt như trước. Chú ý tới điều này, tiểu Tú lặng lẽ vươn tay cầm tay tiểu Tô, nhưng chỉ vờn vờn trong nháy mắt, sau đó buông ra rất nhanh.

Mà tiểu Tô cũng cảm giác được tay của mình bị một đôi tay ấm áp nắm lấy, cảm giác khó chịu trong lòng từ từ biến mất đi chút ít. Mặc dù là như thế nhưng cảm giác không yên lòng vẫn hơn phân nửa. Nhà của sư phụ Hứa bá khá gần chợ, ngay tại trấn trên mà thôi, chỉ cần vòng qua quẹo lại một hồi đã đến nhà sư phụ Hứa bá. Khi đến gần cửa lớn, tiểu Tú mới nhớ đến việc cô và tiểu Tô đến nhà người ta có nên mang theo chút quà hay không, nếu chỉ đi tay không thì rất khó coi. Vì thế tiểu Tú dè dặt hỏi Hứa bá có thể chờ cô quay về chợ mua ít đồ rồi vào hay không, Hứa bá nở nụ cười.

“Đừng phí công vào mấy chuyện lặt vặt này, sư phụ tôi không thêm để ý mấy thứ đó đâu. Bây giờ nếu hai người đem theo thứ gì người cũng không nhận. Chờ tiểu Tô hết bệnh rồi mang quà qua, khi đó chắc chắn sẽ nhận, bây giờ thì miễn đi.” Nghe Hứa bá nói như thế, tiểu Tú cũng không khách sáo nữa. Quay đầu nhìn tiểu Tô cười cười, quảng cho tiểu Tô cái nhìn đầy ẩn ý. Theo như ẩn ý trong câu nói của Hứa bá thì có lẽ tai của tiểu Tô sẽ có hy vọng.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy một ông cụ tóc trắng phau đang ngồi xổm ở một góc sân khuấy khuấy cái gì đó. Hứa bá kêu một tiếng: “Sư phụ, người lại đang làm gì với mớ dược liệu đó vậy? Mấy hôm trước con đã nói với người về bệnh nhân kia, hôm nay cũng dẫn lại đây, phiền người đến xem dùm.” Nói xong ông cụ chậm rãi đứng lên. Điều đầu tiên tiểu Tú chú ý tới là ánh mắt của ông cụ đó, hình dung cụ thể thì tiểu Tú nói không được, ý nghĩa đơn giản là làm cho người ta có cảm giác an tâm, có ông ấy thì tất cả mọi việc không có vấn đề gì cả.

Nhìn thấy người như ông cụ, tiểu Tú không biết phải nói gì cho tốt. Một mặt là bởi vì trong lòng tràn đầy hy vọng với người thầy thuốc già này, mong rằng tai của tiểu Tô sẽ được chữa trị một cách tốt nhất, về phương diện khác cũng là bởi vì tiểu Tú cảm thấy ông cụ là người đã từng gặp phải mưa gió, chắc sẽ không vì vài lời mà đối xử phân biệt với người khác.

Nói thật, tiểu Tú cảm thấy Hứa bá nguyện ý đi ra bày quầy thuốc xem bệnh là rất dũng cảm. Tuy rằng hiện tại đã là năm 1982 rồi, mười năm náo động cũng đã trôi qua, nhưng một thể hệ phần tử trí thức đã bị đủ loại hãm hại không thể vì một hai câu mà nói rõ được, huống chi sự tổn thương này vẫn còn đọng lại trong lòng.

Tiểu Tú kéo tiểu Tô lại gần chào một cái lễ phép: “Lão sư phụ, nhờ người cẩn thận xem dùm. Bởi vì lúc đi đánh giặc cứu đồng đội nên tai của tiểu Tô nhà con bị điếc. Anh ấy còn trẻ nên con không nỡ lòng để anh ấy chịu như vậy cả đời.” Nói xong tiểu Tú còn lấy một đồng giấy tờ của bệnh viện từ trong giỏ ra đưa cho lão sư phụ.

Hứa bá nhận tất cả mớ đồ, nhưng không vội đưa cho lão sư phụ, mà trước tiên dìu lão sư phụ ngồi đằng hoàng xong mới đưa đồ qua. Lão sư phụ cẩn thận nhìn một chút bệnh án, rồi kêu tiểu Tô ngồi ở trước mặt người, bảo tiểu Tô vươn tay cho người bắt mạch. Lão sư phụ bắt mạch vô cùng cẩn thận, tay trái xem xong rồi đổi tay phải, bởi vì không biết tình hình cho nên tiểu Tú cảm thấy thời gian trôi qua rất lâu rồi mà lão sư phụ vẫn bắt mạch không nghỉ, tóm lại tiểu Tú cảm thấy thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, lão sư phụ mới

buông tay tiểu Tô ra.

Ngồi bên cạnh tiểu Tô không hiểu chuyện gì, Hứa bá cùng lão sư phụ tụ lại một chỗ thương lượng, phần lớn là lão sư phụ hỏi Hứa bá đáp, lão sư phụ còn nhìn đơn thuốc Hứa bá kê, cuối cùng, lão sư phụ và Hứa bá dùng tờ đơn mới kê lại các loại thảo dược nọ, sau đó lại bỏ thêm hai vị thuốc và tăng thêm liều lượng. Đối xong mới ngoắc gọi bọn lại.

Lão sư phụ giải thích với tiểu Tú : “Cô gái à, tai của cậu ta tôi chỉ có thể thử, kết quả cụ thể tôi cũng không thể cam đoan. Hơn nữa ở đây cần một loại dược liệu rất hiếm có, tôi làm nghề y nhiều năm cũng chỉ có một ký để dành mà thôi, mà muốn thử xem có hiệu quả hay không, tuyết thảo cần ít nhất cần hai ký.” Lão sư phụ cảm thấy khó khăn: “Nếu như có thể chữa khỏi tai của cậu thì tôi cũng không tiếc rẻ số dược liệu này, nhưng bây giờ dược liệu không đủ, tôi sợ chỗ tuyết thảo này không có tác dụng.”

“Sư phụ, tuyết thảo này sinh trưởng ở đâu, con có thể đi hái không?” Tiểu Tú cảm giác như mình bị người ta treo ngược giữa không trung. Hy vọng mãi mãi chỉ là hy vọng.

Lão sư phụ lắc lắc đầu: “Tuyết thảo không dễ tìm như vậy, nó vốn sinh trưởng mạnh ở mạn rừng phía Đông Bắc, là loại thực vật cực âm, có thói quen sinh trưởng cạnh nhân sâm, nhưng cũng không phải mỗi một gốc nhân sâm đều có thể mọc ra tuyết thảo. Ước chừng mười gốc nhân sâm mới có thể mọc ra một gốc cây tuyết thảo. Nay nhân sâm cũng khó tìm huống chi là tuyết thảo?”

Đông Bắc? Nhân sâm? Mười gốc mọc được một cây? Tiểu Tú có cảm giác như mình đang nghe thiên thư vậy, vì sao những gì lão sư phụ nói cô chưa từng nghe qua? Đông Bắc có nhân sâm, điều này tiểu Tú biết, nhưng tuyết thảo là cái gì vậy? “Sư phụ, tuyết thảo này có quý không? Nếu không con ra bên ngoài tìm mua?” Tiểu Tú yên lặng tính xem mình có bao nhiêu tiền, để chuẩn bị nếu như có thể mua được, chờ tiểu Tô hết bệnh rồi, nhất định phải bắt anh trả gấp đôi, không, phải là gấp mười lần kia! Bây giờ một cây kem cũng chỉ năm đồng, tương lai một cây kem muốn ngũ mười đồng lận. . . . .

Lão sư phụ lắc lắc đầu: “Tuyết thảo của tôi là do sư phụ của tôi truyền lại, chỉ sợ tuyết thảo này mua không được đâu.” Lão sư phụ nói như thế, tiểu Tú trợn tròn mắt. Đơn thuốc trước mặt này, dược liệu khác cũng có, nhưng lại thiếu một vị thuốc quan trọng nhất, trước mắt có người có vị thuốc này, nhưng lại thiếu mất một nửa. Vấn đề khiến người ta chịu không nổi là cho dù có tiền cũng mua không được, tự mình đi hái, cũng hái không nổi. Cái này gọi là cái gì? Cuối cùng tiểu Tú cũng chịu thua, đành phải nói: sư phụ, có thể cho con nhìn xem tuyết thảo ra sao không?”

Đối với yêu cầu này, lão sư phụ có thể thỏa mãn, kêu bọn tiểu Tú ngồi bên ngoài, còn mình đi vào bên trong lấy thuốc. Trong lúc ngồi chờ, tiểu Tú mặt đối mặt với tiểu Tô đem tình huống giải thích rõ ràng, cho dù là chuyện tốt hay xấu, cũng nên giải thích cho tiểu Tô. Ánh mắt của tiểu Tô theo lời giải thích của tiểu Tú nhoe dãn, nghe xong câu cuối cùng, ánh mắt của tiểu Tô đã mở mịt hằm. Là muốn bỏ cuộc sao?

Ngay khi tiểu Tô và tiểu Tú đang cau mày, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa. Hứa bá nhanh chóng dọn dẹp hết đồng giấy tờ ở trên bàn đi, sau đó nhỏ giọng dặn dò: “Lát nữa phải nói đây là nhà của ông hai người, là tới thăm người thân, đừng nói là đến khám bệnh. Hiểu không?” Tiểu Tú gật đầu. Hứa bá lại dọn dẹp một hồi, sau đó mới đi mở cửa.

Ngoài cửa là một đội ngũ sáu bảy người. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là bộ dạng của công nhân viên chức, vừa thấy Hứa bá mở cửa đã oang oang: “Sao bây giờ mới đến mở cửa? Nhanh chóng dẫn bọn tôi vào đi.” Hứa bá sững sốt một chút, nhưng nhìn phái đoàn này, cũng không dám nói gì thêm, khiến cho những người này vào được.

Tiểu Tú và tiểu Tô nhìn đám người kia tiến vào, nhanh chóng đứng dậy đi ra phía sau lưng Hứa bá. Nhóm người này, ngoại trừ một ông cụ, còn có ba người trung niên, còn lại đều là người trẻ tuổi. Những người này đều toát ra sự kiêu căng, làm như không muốn tiếp xúc với người bình thường. Vào sân liền đánh giá chung quanh, sau đó lại hỏi: “Không phải nói có một lão trung y sao, sao lại không có người?”

Hứa bá cười cười: “Ông cụ nhà tôi trước kia có học qua y, nhưng từ đó tới giờ không xem bệnh cho ai nữa, nếu mọi người cảm thấy không thoải mái, hay là đi bệnh viện khám còn tốt hơn.” Tuy rằng náo động là quá khứ rồi, nhưng trên lâm dưới theo còn cần một khoảng thời gian thích ứng, hơn nữa, không thể thay đổi quá nhanh, vẫn nên bảo thủ một chút thì tốt hơn!

“Ông lừa ai hả, những người đi ra đi vào không phải là vì xem bệnh hay sao.” Nói xong người nọ liền chỉ vào tiểu Tú và tiểu Tô nói: “Hai người kia không phải bệnh nhân à? Vì sao bọn họ có thể xem còn bọn tôi thì không?” Tiểu Tú vừa thấy như vậy, đi ra nói: “Đây là ông của tôi, mẹ tôi bảo tôi đến thăm người . . . . .”

Không ngờ người nọ nhếch miệng cười: “Cô bịa đặt, cô bịa chuyện tiếp xem, rõ ràng là một lão già cô đơn, ở đâu ra con trai, cháu gái. Cô toàn bịa đặt!” sssssssssssss

14. Chương 14: Tranh Chấp

Tiểu Tú vốn định nói thêm gì đó, nhưng tiểu Tô lặng lẽ giật nhẹ tay cô, chỉ chỉ lão sư phụ đang đứng ở cửa phòng, tiểu Tú không nên lên tiếng, người ta là chính chủ cũng đã đi ra, không cần người ngoài như họ xen miệng vào. Vì thế đành phải để tiểu Tô kéo về phía sau, để lão sư phụ tự mình ứng phó.

Lão sư phụ đưa gối nhỏ trên tay cho tiểu Tú, hỏi: “Là ai muốn tìm tôi?” Tiểu Tú nhanh chóng nhận lấy rồi giấu ra phía sau, sau đó ngoan ngoãn nhìn tiếp.

Người đàn ông kiêu căng mới vừa nói chuyện với tiểu Tú lên tiếng: “Là lão lãnh đạo nhà tôi muốn tìm ông. Nghe nói y thuật của ông rất tốt, cho nên tìm đến ông để xem.” Người đàn ông kiêu ngạo nói thẳng ý đồ của mình, dáng vẻ như thể tìm lão xem bệnh là đã cho lão mặt mũi rồi. “Lãnh đạo nhà tôi lập được chiến công, mà lão lãnh đạo nhà tôi nuôi nấng lãnh đạo nhà tôi thành tài không dễ dàng gì, cho nên ông nhất định phải cẩn thận khám cho lão lãnh đạo nhà tôi cho tốt! Đừng tự đập hỏng bảng hiệu của mình.”

Toàn bộ lời nói của người đàn ông kiêu ngạo kia nghe kiêu gì cũng không lọt tai nổi, lão sư phụ cũng là người rất khôn khéo, phối hợp ngồi xuống: “Tôi còn bảng hiệu thực cơ à? Không phải bảng hiệu của tôi đã bị mấy người đập phá rồi sao? Ngay cả thói quen dùng tên kiếm cơm trước kia cũng bị mấy người cướp mất, bây giờ đến tìm tôi khám bệnh, bảo tôi lấy gì xem? Dựa vào cái gì bắt tôi mở miệng?”

Rõ ràng là lão sư phụ muốn đòi nợ cũ, chuyện này cũng không lạ, gieo nhân gì thì gặp quả đó thôi. Năm đó khi người đàn ông kiêu căng này tham gia chính quyền chẳng những muốn phá bỏ hết những thứ trước đó, còn muốn công kích uy hiếp đám đầu trâu mặt ngựa, chỉ cần không thuận mắt của ông ta, sẽ đều bị lật đổ, năm đó vì không ưu tiên xem bệnh cho cụ bà nhà hắn, kết quả ông ta tìm cố đuổi lão sư phụ ra khỏi bệnh viện, không những không có việc làm, còn phải ở chuồng bò. Hiện tại không còn tham gia chính quyền nữa, người còn dám nhảy ra, dẫn người tìm tới tận cửa nữa, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Thấy lão sư phụ không để ý tới hắn, người đàn ông kiêu căng nóng nảy, lần này là cơ hội để lập công chuộc tội. Nếu như có thể chữa khỏi bệnh cho lão lãnh đạo, như vậy mọi chuyện trước kia có thể xóa bỏ, nghĩ về những ngày yên ổn sau này, bây giờ tên đàn ông kiêu căng đó cũng chỉ có thể chịu đựng, ôn tồn hạ giọng thương lượng với lão sư phụ: “Sư phụ, người xem, năm đó là tôi không đúng, nhưng tấm lòng của thầy thuốc cũng như tấm lòng cha mẹ mà. Người có thể giúp đỡ chút hay không?”

Nghe được câu này, lão sư phụ cũng không làm khó nữa, vì thế khoát tay gọi người lại. Lập tức, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi đỡ một ông cụ hơn sáu mươi tuổi đến ngồi xuống vươn tay ra cho lão sư phụ bắt mạch. “Lão sư phụ, trước giờ tai của ba tôi không tốt, trước kia có một lần xuống sông bắt cá, sau đó tai bị chảy nước, ba ta cũng không để ý, sau đó tai không chảy nước nữa, nhưng rồi dần dần không nghe còn được âm thanh.” Người đàn ông trung niên chậm rãi giải thích cho lão sư phụ bệnh tình của ba mình.

Lão sư phụ vừa nghe vừa bắt mạch. Giống như lời tên đàn ông kiêu căng đó nói tấm lòng thầy thuốc cũng như tấm lòng của cha mẹ, tuy rằng có bất hòa với hắn, nhưng mọi chuyện không có liên quan gì đến ông cụ này, nên tận tâm thì vẫn phải tận tâm, bằng không thì có lỗi với lương tâm của mình.

Tiểu Tú đứng ở bên cạnh nghe xong, cảm thấy theo lời giải thích này thì có khả năng là Viêm tai giữa, nếu chuyện này đặt vào hoàn cảnh của tiểu Tú trước kia, nếu điều trị kịp thời thì không sao, sẽ không ảnh hưởng thính lực. Nhưng vị đại gia này ngay từ đầu đã không chịu điều trị, cho nên viêm tai giữa trở nên nghiêm trọng hơn, đến cuối cùng tai không nghe thấy nữa. Nhưng rốt cuộc là có phải như vậy hay không, tiểu Tú không dám khẳng định.

Thừa dịp lão sư phụ bắt mạch cho ông cụ kia, tiểu Tú lặng lẽ tiến lên, rẽ sang cạnh người đàn ông kiêu căng kia một phen: “Đó là lãnh đạo của nhóm các người à? Thoạt nhìn không tệ. Thực uy nghiêm!”

Đáng lẽ người đàn ông kiêu căng đó không để ý đến tiểu Tú, nhưng nghe tiểu Tú khen ngợi lãnh đạo nhà mình như vậy, cảm thấy mình cũng có chút thành tựu, đầu nâng cao lên: “Đương nhiên, lãnh đạo của bọn tôi tuy rằng nhìn mới chưa tới bốn mươi, nhưng năm nay mới đi bộ đội về, cấp bậc doanh trưởng đấy. Lãnh đạo của bọn tôi cũng được danh hiệu anh hùng chiến đấu nữa.”

“Vậy còn cậu?” Tiểu Tú tỉnh rụi nghe ngóng tình hình.

“Tôi làm ở xưởng. Người hôm nay tới là xưởng trưởng của bọn tôi.” (Di: có cái chức vụ mà loạn cả lên, ai không hiểu hay thắc mắc ta cũng không biết nên giải thích sao đâu, cứ lướt qua đi)

“Ồ. . . . .”

Hai người tán gẫu rất hăng hái, lão sư phụ cũng kê đơn xong rồi rồi, ngoắc tiểu Tú đi qua. “Cô gái, bây giờ là tình huống như vậy. Tai của ông cụ này và tai của bạn cô đều có thể trị, nhưng đều phải dùng đến tuyệt thảo, cụ ông chỉ có một tai nghe không được, mà bạn của cô là cả hai tai nghe không được, cho nên phương thuốc cũng cần phân lượng không giống nhau. Vừa rồi tôi cũng đã nói rõ, tôi cũng chỉ có một cân tuyệt thảo. Nếu đưa hết cho cụ ông, như vậy vừa vặn đủ. Nếu đưa toàn bộ cho cô, như vậy còn thiếu mất một nữa. Nếu hai nhà chia nhau, vậy thì chẳng tai của ai khỏi cả. Vấn đề là chỗ đó, cụ thể phải làm như thế nào, hai nhà các người thương lượng đi. Phương thuốc là tôi kê, đặt trên bàn rồi, thuốc tôi cũng đã lấy ra, cũng đặt trên bàn, rốt cuộc là cho ai, các người tự thương lượng đi!” Dứt lời, lão sư phụ xoay người đi vào lấy ra một cái hòm nhỏ đặt trên bàn rồi bắt đầu sắp xếp.

Tiểu Tú kéo tiểu Tô lại gần nói tình huống trước mắt cho anh biết, muốn hỏi xem tiểu Tô định làm thế nào. Chỉ có một ít dược liệu như vậy, cho dù lấy được, cũng không thể xài, đối với tiểu Tô mà nói không có gì khác nhau. Vậy thì nên bỏ cuộc sao?

Không đợi tiểu Tú và tiểu Tô thương lượng xong, một người đàn ông vóc dáng quân nhân đi theo người đàn ông trung niên đột nhiên tiến lên lấy dược liệu trên bàn ôm lấy: “Doanh trưởng, dược liệu này cũng chỉ có nhiều đó, cho cậu ta thì không đủ dùng, chúng ta dùng thì vừa đủ, còn thương lượng cái gì?”

Vừa thấy động tác của người nọ, tiểu Tú liền nhấc chân xông lên phía trước muốn cướp dược liệu về, nhưng công phu mèo quào của tiểu Tú là sao có thể so sánh với một người đàn ông to lớn? “Làm gì có chuyện phân lượng không đủ thì bọn tôi không thể lấy? Bọn tôi không thể cầm trước, sau đó tự mình lại đi hái thêm à? Tiểu Tô nhà bọn tôi cũng vừa giả ngu, nếu không phải vì cứu chiến hữu anh ta cũng không bị thương tại. Những thứ khác không nói, chỉ bằng việc tiểu Tô nhà chúng tôi trẻ hơn ông cụ nhà mấy người, chỉ cần chữa khỏi thì tương lai năm sáu chục năm nữa của tiểu Tô cũng tốt hơn. Tiểu Tô nhà bọn tôi có năng lực, nói thế nào thì cũng hữu dụng hơn ông cụ nhà mấy người.” Tuy rằng lời của tiểu Tú không dễ nghe, nhưng từ góc độ thực tế mà nói thì cũng chính xác, nhưng là từ góc độ thân tình mà nói thì như thế có chút không lễ phép.

Thấy tiểu Tú và vị binh lính kia dây dưa một chỗ, tiểu Tô vội vàng tiến lên hỗ trợ, dùng hai ba động tác đã xách được tiểu Tú về. Cẩn thận kiểm tra xem trên người tiểu Tú có vết thương hay không, tiểu Tô mới nghiêm túc kéo tay tiểu Tú nói: “Không cần cướp, về nhà. Tai ra sao cũng được.”

Vừa rồi lúc tiểu Tú dây dưa với vị binh lính kia thì không khóc, nhưng khi nghe tiểu Tô nói như thế, nước mắt bỗng rơi xuống. Cố gắng tranh giành là vì cái gì? Dựa vào cái gì mà mình phải nhường? Tiểu Tú chưa dám nói cho tiểu Tô biết, mấy ngày nay phát âm của tiểu Tô không còn rõ như trước, đôi khi một câu nói của anh, phải khiến cho tiểu Tú cẩn thận phân tích một hồi lâu mới biết được là có ý gì. Chẳng lẽ một người tốt như anh lại phải như vậy cả đời?

Cho nên tiểu Tú nói gì cũng không thể khiến tiểu Tô mất đi một cơ hội như vậy được. Dược liệu không đủ cũng không sao, trước giành lại đã rồi sẽ đi tìm, tiểu Tú không tin tìm khắp Trung Quốc cũng không đủ dược liệu, cùng lắm thì không tìm đủ dược liệu không về nhà là được.sssssssssssss

15. Chương 15: Vô Đề

Kết quả tranh chấp của hai người rất rõ ràng. Tiểu Tú muốn giành, nhưng bình thường có thể tiểu Tú nói khá nhiều, nhưng khi đến thời điểm quan trọng lại im như hến. Bây giờ tiểu Tô chẳng khác gì là nửa câm nửa điếc, cho dù người ta nói thì cũng không hiểu người ta nói cái gì. Chỉ dựa vào hai người thì làm sao có phần thắng? Vì thế, coi như tuyết thảo đều về tay những người kia.

Tiểu Tú nhìn những người đó cẩn thận mang tuyết thảo đi ra khỏi cửa nhà lão sư phụ, hận không thể xông lên cướp dù sao thì đó cũng chỉ là suy nghĩ. Lặng yên nhận vì đơn thuốc từ tay lão sư phụ, tiểu Tú kéo tay tiểu Tô chuẩn bị rời đi lại bị lão sư phụ gọi lại: “Cô gái, tôi còn giữ lại một ít tuyết thảo, đây vốn là thứ tôi định để lại để làm hàng mẫu, hay là hai người cầm làm mẫu đi, biết đâu tương lai có cơ hội tìm được chỗ có tuyết thảo.”

Nghe lão sư phụ nói như vậy, tiểu Tú càng chặt bọc nhỏ trong tay, chỉ một ít tuyết thảo có thể dùng làm gì? Thở dài một tiếng, tiểu Tú cố gắng cười nói cảm ơn với lão sư phụ. Lão sư phụ lắc lắc đầu: “Còn nữa, tai của cậu ta tôi nghĩ có thể dùng phương pháp châm cứu thử xem, nhưng hiệu quả không cao. Không biết hai người có nguyện ý thử hay không?”

Tiểu Tú vừa nghe xong tinh thần lập tức hưng phấn hẳn, không nhất định phải uống thuốc mới có thể tốt, nói không chừng để cho lão sư phụ châm cứu vài lần, biết đâu tai của tiểu Tô có thể khá hơn thì sao? Vì thế tiểu Tú giải thích với tiểu Tô. Theo ý của tiểu Tú, dù sao cũng đã đến nước này rồi, cố hơn chút nữa cũng chẳng chết ai, nếu châm cứu có tác dụng, cho dù không nhiều, thì cũng nên kiên trì. Cho nên tiểu Tú mạnh mẽ khuyên tiểu Tô đồng ý để cho lão sư phụ châm cứu. Nhìn ánh mắt sáng ngời của tiểu Tú, tiểu Tô cũng chỉ có thể gật đầu nói được. Vì thế tiểu Tú và lão sư phụ hẹn nhau buổi sáng ngày mai lại đến, bởi vì lão sư phụ cần chuẩn bị một ít kim châm và dược liệu để châm cứu.

Hai người về nhà, đem chuyện tiểu Tô phải đi châm cứu nói cho bà Hảo biết, mặc dù bà Hảo cũng thấy tiếc vì đã bỏ lỡ chuyện tuyết thảo, nhưng nếu lão sư phụ đã chịu châm cứu cho tiểu Tô thì cũng tốt. Bà Hảo cũng đã nói: “Tiểu Tú, đây đây đều là số mệnh, nó đã sớm sắp xếp như vậy rồi. Không phải của con thì chớ cưỡng cầu, là của con thì nó nhất định sẽ về bên con.”

Đối với ý kiến của bà Hảo, tiểu Tú cũng không đồng ý tất cả, giống như việc trái trên cây là của mình, nhưng nếu mình không hái xuống thì không được, trái cây không thể tự động nhảy vào miệng mình. Gặp được thứ tốt không tranh thủ một chút sẽ mất đi, đến lúc đó mình sẽ hối hận suốt đời.

Ban đêm, tiểu Tú vẫn vào vườn như cũ, ngồi xỏm trước mười mẫu đất sừng sờ. Nên trồng trọt cái gì thì tốt đây? Tuy rằng trước kia năm mẫu đất cũng đã đủ để thu hoạch, nhưng tiểu Tú cảm thấy không đủ. Nhớ lại mới cảm thấy kỳ lạ. Tiểu Tú hiểu được hai mươi năm nữa sẽ phát triển nhanh chóng tới mức nào và tiểu Tú cũng biết cô nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy. Nhưng tiểu Tú cần khai hỏa phát pháo thứ nhất trước, sau đó kiếm được món tiền đầu tiên thuộc về cô.

Lúc thím Thất nhập viện, tiểu Tú đã nghĩ đến việc mở cửa hàng tạp hoá, đến lúc đó kêu tiểu Tô cùng làm với cô, đến lúc đó tiểu Tô phụ trách nhập hàng, tiểu Tú trông tiệm, tiểu Tú tin nếu làm như vậy sẽ có một nguồn thu nhập đáng kể. Chờ sau khi kiếm được tiền thì mua phòng ốc, hiện tại nhà cửa rất rẻ, hai vạn đồng là có thể mua lấy một ngôi nhà hơn chín mươi mét vuông. Nếu so sánh với ngôi nhà hơn trăm vạn sau này mà nói, giá cả thật sự kém quá xa.

Mua nhà rồi có thể cho thuê một phần hoặc cho thuê hết. Tiền thu được hàng tháng là đủ sống rồi, nếu dư chút đỉnh thì có thể sống nhàn nhã qua ngày. Thời điểm bận rộn thì ở trong cửa hàng giúp đỡ chút đỉnh, khi rảnh rỗi thì tự mình đi ra ngoài du lịch, cái gì mà Cửu trại câu, Tây Tạng, Vân Nam.... tất cả đều đi một lần cho biết.

Đôi khi tiểu Tú lại nghĩ, nếu không ở cạnh bệnh viện mở một tiệm tạp hoá và cho thuê phòng, mà là lợi dụng không gian này, mở một tiệm làm vườn. Cửa hàng bán lẻ các loại hoa quả, lại nhờ quan hệ cung cấp thức ăn cho các cơ quan chính phủ, chỉ cần dựa vào không gian độc nhất vô nhị này của tiểu Tú cũng có thể phát tài.

Nếu hai phương án này không được, vậy thì nuôi heo sinh thái cũng được. Tiểu Tú cảm thấy nếu nuôi động vật bằng phương pháp chăn thả thì thời gian sinh trưởng và khả năng miễn dịch tốt hơn các loại thông

thường nhiều. Đến lúc đó chỉ cần bắt tám chín con heo con, trước tiên nuôi trong chuồng dầm ba bữa, sau đó dùng mô hình nuôi chăn thả, bình thường cho uống nhiều nước hơn, nhất định sẽ sinh trưởng nhanh hơn bình thường. Chu kỳ sinh trưởng rút ngắn, tỷ lệ xuất chuồng cao, vậy còn sợ kiếm không ra tiền hay sao?

Nhưng bây giờ tiểu Tú phải đối mặt với tình huống không phải không thể nghĩ được phương pháp kiếm tiền, mà là không có tài chính để bắt đầu. Không có tài chính thì tất cả chỉ là hư vô. Cho nên trước tiên phải chuẩn bị nguồn tài chính.

Tiểu Tú vẫn ngồi xổm ở bên đồng đất đỏ, lúc trước sau khi đổ hơn phân nửa bình rượu vào gốc nho, tiểu Tú đi lòng vòng trong đây nhưng không kiểm tra tỉ mỉ. Sau khi xuất hiện chút đất kia, tiểu Tú rất tò mò, ở nơi này vốn chỉ có loại đất đen có thể dùng liên tục trong một tháng, không những tốc độ trưởng thành nhanh, phẩm chất còn đặc biệt tốt. Nhưng đến bây giờ tiểu Tú cũng không biết đất đỏ này có tác dụng gì.

Tiểu Tú đang ngồi xổm cảm thấy có gì trong túi mình, cần cần khó chịu, móc ra thì là cái bọc nhỏ lão sư phụ đưa cho, bên trong là một ít tuyết thảo. Nói nửa ngày về tuyết thảo, tiểu Tú vẫn chưa từng thấy qua hình dạng của nó. Trong bao nhỏ là một ít tuyết thảo hoàn chỉnh, có cành có lá, tuyết thảo trắng giống như tuyết vậy. Phỏng chừng là do người ta căn cứ vào màu sắc mà đặt tên.

Nhìn tuyết thảo trong tay, tiểu Tú bỗng nảy ra ý tưởng, nếu đem tuyết thảo này trồng vào chỗ đất đỏ sẽ được gì? Mặc dù tiểu Tú biết tuyết thảo đã qua xử lý, khả năng sống không cao, nhưng tiểu Tú vẫn ước thử một ít vào đất đỏ, rồi thuận tay ước luôn mớ còn lại vào đất đen. Mặc dù biết lúc này gieo xuống thì hoàn toàn không có hi vọng sống, nhưng trong lòng tiểu Tú vẫn hi vọng bọn chúng có thể sống sót. Chỉ khi bọn nó sống sót rồi, tai của tiểu Tô mới có hi vọng.

Với tình huống hiện tại mà nói, nếu tiểu Tô và tiểu Tú tự mình chạy đến Đông Bắc tìm tuyết thảo để chữa trị tai là không có khả năng. Không từ mà biết, khi bọn họ đi rồi về thì sau này bà Hảo phải làm thế nào? Sắp bắt đầu ngày mùa rồi, trong nhà chỉ có một mình bà trồng trọt, vậy thì khiến bà Hảo mệt chết được, hơn nữa chắc gì một mình bà Hảo có thể làm xong?

Trồng tuyết thảo xong tiểu Tú phải đi tắm giặt, sau đó ngoan ngoãn quay về phòng mình ngủ. Nằm ngủ chưa được bao lâu thì phát hiện bà Hảo đã thức dậy chuẩn bị nấu điểm tâm.sssssssssssssss

16. Chương 16: Bắt Tay Vào Việc

Ăn xong điểm tâm, tiểu Tú xách gái ghé nhỏ ra ngoài hè ngồi nghĩ lung tung.

Bây giờ tuyết thảo đã gieo xuống rồi, nhưng có thể trưởng thành được hay không thì không biết, đối với phương diện này tiểu Tú cũng không quá để tâm, cái này là do ý trời. Bây giờ tiểu Tú chỉ tập trung nghĩ xem làm cách nào để mở rộng nơi này. Ở đây chỉ có hai người là cô và bà Hảo, bà Hảo đã gần bảy mươi tuổi, còn tiểu Tú bây giờ cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi. Làm sao có thể làm được?

Mà điều làm cho tiểu Tú không ngừng nghĩ ngợi là hiện tại đã là năm 82 rồi, mà đây là khoảng thời gian làm giàu tốt nhất. Số tiền mặt tiểu Tú hiện có bây giờ cũng chỉ được khoảng một trăm đồng, còn thứ đáng giá nhất là là tem phiếu mua khí, nhưng bây giờ còn chưa đến thời điểm tăng gấp trăm lần. Cho nên vì tương lai nho nhỏ của mình, tiểu Tú sẽ phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Nói thật ra, tiểu Tú cũng không biết dây số trúng thưởng năm trăm vạn hay mấy ngàn vạn của sổ xổ thời điểm này, cũng không nhớ rõ lúc này cổ phiếu nào tăng mạnh, cho nên tiểu Tú chỉ có thể dựa vào khoảng không gian độc đáo của mình mà quy hoạch. Nhưng chuyện này càng ít người biết càng tốt, nói dễ nghe một chút là nếu trong tương lai tiểu Tú làm ăn thất bại, vậy thì mảnh vườn kia là ván bài chưa lật của cô.

Tiểu Tú không khỏi thở dài một tiếng, mình nên làm gì bây giờ? Ngẩng đầu nhìn thấy bà Hảo mang cám cho heo ăn, hai mắt tỏa sáng, không bằng nuôi heo đi. Tiểu Tú là người nôn nóng, nói là làm.“Bà Hảo, phải đi đâu mới mua được heo con?”

Bà Hảo vừa cho heo ăn vừa nói: “Tiểu Tú, con lại muốn làm gì? Trong nhà nuôi một con heo đã không đủ ăn, con còn muốn nuôi thêm? Hơn nữa, ở đây không có mà mua đâu, phải sang thôn bên cạnh mới mua được.” Cho heo ăn xong, bà Hảo đặt cái máng sang một bên, kéo ghế ngồi bên cạnh, chuẩn bị nói chuyện với tiểu Tú.

“Tiểu Tú, con thật sự muốn nuôi heo sao?” Bà Hảo nghiêm túc hỏi.

“Bà Hảo, người nhìn xem, chuồng heo trong nhà lớn như vậy, đủ nuôi tới ba bốn con, hiện tại chỉ nuôi một con, không phải là lãng phí hay sao. Trong nhà này nuôi con đó đã nửa năm rồi, đã đến lúc bán, bây giờ mua thêm hai con để nuôi, đến qua mùa đông sang năm lại bán, trọng lượng nặng hơn, giá cao hơn.” Tiểu Tú tính toán rất tốt.

“Còn nữa, bà Hảo, bà xem bây giờ trước cửa sau nhà chúng ta có nhiều đất bỏ không như vậy, con nghĩ một nửa chúng ta trồng rau củ để ăn, một nửa thì trồng cây ăn trái. Khi cây kết trái thì để lại một ít ỉnh ăn, còn lại thì đem bán lấy tiền. Sau nhà làm thêm mấy cái chuồng, nuôi ít gà vịt, có trứng thì để mình ăn, chờ gà vịt lớn lên rồi thì bán đi!” Tiểu Tú vừa nói, vừa chạy tới chạy lui chỉ cho bà Hảo xem, phải trồng rau củ ở đâu, cây ăn trái thì trồng chỗ nào, gà vịt phải nuôi ở đâu.

Bà Hảo cười tủm tỉm nghe tiểu Tú nói, nghe xong thì gật đầu. Cuối cùng tất cả đều theo ý tiểu Tú, đối với bà Hảo mà nói, rau củ thì chỉ có một vài loại, bây giờ chia một nửa ra để trồng cây ăn trái thì là do tiểu Tú tham lam muốn ăn trái cây ướp lạnh mà thôi, vốn không nghĩ rằng tiểu Tú muốn dựa vào điểm ấy để kiếm tiền. Được bà Hảo cho phép tiểu Tú kích động chạy đi tìm tiểu Tô.

Tiểu Tô đang ở nhà mình sửa lại cái bàn. Lúc ăn cơm cái chân bàn có chút vấn đề, lần trước lúc nhờ a Tài đến tiểu Tú đã quên mất, bây giờ nếu chỉ vì việc nhỏ mà tìm người đến thì có chút phiền toái, vì thế tiểu Tô đành tự chuẩn bị sửa. Nhìn thấy tiểu Tú tới tìm mình, tiểu Tô liền bỏ dụng cụ xuống, lau mồ hôi, chờ tiểu Tú giải thích lý do đến.

Kết quả lại phát hiện tiểu Tú nhìn chăm chăm vào mình, tiểu Tô cúi đầu nhìn người mình, một cái áo lót ba lỗ được phát trong quân đội, một cái quần quân nhân, không có gì không đúng mà, vì sao tiểu Tú lại nhìn mình chăm chăm như vậy? Anh đành phải đi đến trước mặt tiểu Tú quơ quơ tay, thế mới làm cho tiểu Tú tỉnh lại.

Tiểu Tô vào nhà lấy giấy bút ra, trong khoảng thời gian này vừa vặn để tiểu Tú lau nước miếng. Dáng người tiểu Tô thật đẹp, cơ bắp trên cánh tay còn có cơ bắp trên lưng là nhìn thấy rõ nhất, bình thường đã quá xem thường tiểu Tô rồi. Nhưng mà, không biết tiểu Tô có cơ bụng sáu múi không nhỉ? Tiểu Tú cảm thấy mình sắp trở thành sắc nữ . . . . .(Di: người ta gọi là mê trai =3=)

“Tiểu Tú, tìm tôi có chuyện gì vậy?” chữ viết của tiểu Tô rất ngay ngắn, lực viết làm chữ in hằn ra cả mặt sau của tờ giấy.

Nghe tiểu Tô hỏi như vậy, tiểu Tú mới nhớ chính sự, vì thế kéo giấy qua, trên giấy ngoáy bút một lúc lâu, sau đó đem giấy đưa cho tiểu Tô xem. Mặc dù chữ tiểu Tú cũng không hẳn là đẹp, nhưng tiểu Tô vẫn hiểu. Đại ý là lấy khoảng đất trống giữa hai nhà trồng cây ăn quả và nuôi heo. Đối với ý nghĩ này của tiểu Tú, tiểu Tô đồng ý.

Vì thế hai người liền ngồi xuống cùng nhau thương lượng xem nên làm thế nào. Chẳng qua là tiểu Tú và tiểu Tô thương lượng qua giấy mà thôi. Bàn bạc một hồi lâu, rốt cục đạt thành hiệp nghị. Hai nhà cùng nhau nói lại cái chuồng heo nhà tiểu Tú cho rộng ta, như vậy tổng sản lượng có thể đạt tới sáu con một lúc.

Sau khi thương lượng, hai người cùng đi tìm bà Hảo, sau đó giải thích từng việc một cho bà Hảo nghe, bà Hảo vừa nghe vừa cười hì hì, những gì bọn họ nói bà không nghe rõ, chẳng qua là cảm thấy tiểu Tú và tiểu Tô ở cạnh nhau trông rất đẹp đôi, tiểu Tú càng lớn càng xinh, tiểu Tô cũng chẳng kém gì, càng nhìn càng cảm thấy bọn họ càng xứng. Vì thế không ngừng gật đầu, mà tiểu Tú và tiểu Tô tưởng bà Hảo đồng ý với ý kiến của bọn họ. Lần này đã được trưởng bối đồng ý, hai người cảm thấy cuộc sống tương lai rất tốt đẹp.

Người trẻ tuổi đều thuộc phái hành động, sau khi nói chuyện với bà Hảo xong, tiểu Tú và tiểu Tô chụm đầu lại, chia nhau công việc. Trong túi tiểu Tú còn tổng cộng một trăm ba mươi lăm đồng, mà tiểu Tô thì nhiều hơn một chút, sau khi giải ngũ, được ột khoản trợ cấp, tổng cộng một ngàn đồng, hơn nữa bình thường tiểu Tô cũng có tiết kiệm, cho nên có tổng cộng một ngàn hai trăm mười một đồng. Như vậy toàn bộ gia tài của

hai người là một ngàn ba trăm bốn mươi sáu đồng. Vì thế, xí nghiệp Tô thị được thành lập như vậy . . . .

Nếu sửa lại chuồng heo thì phải tìm chú Lưu, cuộc việc vẫn là do a Tài làm như cũ. Lần này a Tài mang theo người trong nhà đến giúp, hơn nữa tiểu Tô cũng là một chân lao động, ba người dùng ba ngày sửa lại chuồng heo cực tốt. Theo ý tưởng của tiểu Tú, chuồng heo được trát xi măng toàn bộ, hơn nữa dưới đất còn phải hơi nghiêng, một bên góc còn phải làm một rãnh nước, rãnh nước này như toilet vậy, sau này rửa chuồng cũng dễ dàng hơn.

Đến khi cuộc việc chấm dứt, a Tài nói với tiểu Tú: “A Tú, chuồng heo nhà cô cũng có thể cho ở người được đấy.” Tiểu Tú cười cười, so với việc phải sửa chữa trong tương lai, không bằng làm ngay từ đầu sẽ tốt hơn.

Công tác chuẩn bị đã làm tốt, bây giờ chỉ còn thiếu heo con và cây giống. Vì thế tiểu Tú và tiểu Tô quyết định đi chợ. Ở chợ nhất định sẽ có bán heo con, nhưng mục tiêu của tiểu Tú là mấy cây giống cơ. Cây cam, cây đào, cây hồng, cây lê đều là loại cây thông dụng, tiểu Tú lại muốn thêm vài loại cây khác, ví dụ như cây táo, cây lựu.... Nhưng có hay không thì phải xem vận may của mình.

Đến chợ, hai người chuyên tâm tìm thứ mình muốn, chưa đi được bao xa đã thấy nơi bán heo con, tiểu Tú không biết chọn heo như thế nào, cho nên lúc tiểu Tô chọn, tiểu Tú cũng không xen vào, cho dù chọn phải con có bệnh, ném vào chuồng một buổi tối, hoặc là cho nhiều nước một tý, thì đảm bảo trăm bệnh đều biến mất!

ssssssssssssss

17. Chương 17: Việc Vật

Mua heo con, chọn cây ăn quả, tiểu Tú và tiểu Tô xoay như chong chóng, tuy nhiên dù thế nào thì mỗi ngày tiểu Tú vẫn bắt tiểu Tô đến chỗ lão sư phụ tiến hành châm cứu, mặc kệ mảnh vườn nhà mình có thể trông được tuyệt hảo hay không, châm cứu có lợi cho việc khôi phục nên không thể thiếu dù chỉ một lần. Vì thế khoảng thời gian bận rộn trôi qua nhanh chóng.

Bây giờ trong chuồng đã có 1 lớn sáu nhỏ, bởi vì heo con còn nhỏ, cho nên tiểu Tô đã nhốt chung tất cả vào một chỗ. Mấy ngày nay, buổi tối tiểu Tú đều tự mình lấy cố đi tiểu đêm nhìn tình hình của đám heo con, trên thực tế là vụng trộm đem đám heo con đó đuổi ra mảnh vườn phía sau để tiến hành cải cách thể chất, không chỉ như thế, nước uống của heo con cũng đã được tiểu Tú để sẵn ngoài vườn. Trải qua quá trình chăm sóc tỉ mỉ như thế, sau này đám heo con đó trở nên như thế nào, tất cả chỉ có thể do ông trời an bài.

Tiểu Tú vẫn thích ăn nho, mặc dù trong vườn có một giàn nho lớn như thế, nhưng nho kia vừa nhỏ lại có màu xanh, hơn nữa một tháng chỉ có thể thu hoạch một lần, vì thế để có thể che dấu việc bí mật ăn nho trong tương lai, tiểu Tú ra giàn nho bẻ lấy hai cành, sau đó đem trồng trước cửa nhà, chờ đến khi nho lớn, xách cái ghế ra, ngồi dưới gốc nho vươn tay hái ngon lành thoải mái.

Cây ăn quả giống đã được chở về, vì muốn sau này phát triển tốt hơn, hàng trên cùng chỉ trồng ba đến năm cây, sau đó phía sau trồng thêm bảy đến tám cây một hàng. Nghe nói có cây đào, cây lê, cây hồng, cây cam, cây bạch quả. . . . . Ít nhất là ba đến năm cây, nhiều nhất là bảy đến tám cây, đây chính là hình thức chiếm hơn phân nửa đất nhà tiểu Tú và tiểu Tô.

Sau khi trồng xong số cây ăn quả đó, tiểu Tú đau lưng nằm lì ở trên giường rên rỉ, nhưng khi vừa nghĩ tới số cây ăn quả đó có thể ăn từ mùa hè đến mùa thu, muốn ăn lúc nào có thể hái lúc ấy thì tiểu Tú cảm thấy đáng giá. Đương nhiên lúc chọn giống cây ăn quả tiểu Tú cũng vụng trộm mua thêm mấy cây, đều trồng tại mảnh vườn nhỏ. Tiểu Tú đã tính kỹ rồi, trồng tại mảnh vườn chung coi như hoa quả bình thường để bán, trồng trong mảnh vườn nhỏ coi như vật phẩm trong nhà, tất nhiên là quý hơn!

Đang lúc tiểu Tú đang nghĩ ngợi vui vẻ, tiểu Tô bước vào, vừa đến gần thì nhìn thấy tiểu Tú nằm lì ở trên giường hữu khí vô lực, nên chủ động giúp tiểu Tú xoa bóp, tiểu Tú cũng không thèm tính toán nằm hưởng

thụ, không để ý xem tiểu Tô ăn mất bao nhiêu đậu hũ của mình, từ bả vai đến eo, lại từ thắt lưng đụng đến hai bắp chân, tóm lại là tiểu Tú thư thái, tiểu Tô mệt mỏi.

Bà Hảo biết mấy ngày nay tiểu Tú mệt mỏi, nên làm trứng chần nước sôi cho tiểu Tú ăn, bà Hảo cảm thấy gần đây tiểu Tú gầy đi, da cũng đen hơn, rất đau lòng cho nên muốn tắm bổ cho tiểu Tú. Làm xong trứng, dựa theo khẩu vị của tiểu Tú mà bỏ thêm chút đường vào nước, cẩn thận bưng đến cho tiểu Tú ăn.

Nhưng vừa thoáng thấy tiểu Tô đang ra sức giúp tiểu Tú mát xa, nhất thời bà Hảo không biết mình nên đi vào hay phải xoay người rời đi. Tiểu Tô và tiểu Tú có xứng đôi không? Suy nghĩ cẩn thận vấn đề này một lúc, bà Hảo quyết định vẫn bưng chén trứng vào chờ tiểu Tô mát xa cho tiểu Tú xong, khi đó trứng chần nước sôi đã nguội từ lúc nào. . . . .

Bà Hảo đành phải đi đổ thêm nước sôi cho nóng, sau đó đút cho tiểu Tú ăn, bà Hảo do dự hỏi: “Tiểu Tú, quan hệ giữa con và tiểu Tô tốt lắm à?”

Tiểu Tú đối bụng nên rất ngoan, nuốt liên tục, đang lúc cắn miếng trứng, nghe bà Hảo hỏi như vậy, cũng không ngẩng đầu lên trả lời: “Chứ còn gì nữa ạ, người của tiểu Tô rất được, con rất thích.” Nghe tiểu Tú nói thích, bà Hảo gật đầu, chờ tiểu Tú ăn xong rồi liền thu bát chạy lấy người. Mà người luôn luôn sợ ý như tiểu Tú căn bản không chú ý tới vẻ mặt của bà Hảo.

Bà Hảo về phòng lại bắt đầu lo lắng đến vấn đề tiểu Tú và tiểu Tô có phải là một đôi hay không. Thành thật mà nói, đối với bà Hảo, tiểu Tú và tiểu Tô vốn như ruột thịt của mình, tiểu Tú ngoan, tiểu Tú như tri kỷ khiến bà Hảo rất thích, bà Hảo vẫn cho rằng cho dù con gái của mình không qua đời, sinh được cháu gái thì cũng chỉ được như thế.

Còn tiểu Tô, bà Hảo đã nhìn từ nhỏ đến lớn, tuy rằng lúc nhỏ rất khỏe mạnh, nhưng cũng là một đứa nhỏ có số khổ, sau khi trở về từ trong bộ đội luôn giúp đỡ mình chạy đông chạy tây, nhìn ra được là một đứa nhỏ có thể chịu được cực khổ. Tuy rằng tai không nghe được gì, nhưng chỉ cần hai người đều thật lòng thì cũng không phải là vấn đề lớn. Hơn nữa tiểu Tú cũng nói thích tiểu Tô. Nếu không lần khác đi tìm hiểu xem ý của tiểu Tô, nếu tiểu Tô cũng thích tiểu Tú, vậy như vậy là chắc rồi!

Mặc dù bà Hảo lớn tuổi rồi, nhưng vẫn rất có phong thái bốc đồng của tuổi trẻ, sau khi quan sát tiểu Tú và tiểu Tô ở chung trong hai ngày, cảm thấy ý tưởng của mình có thể khẳng định, vì thế quyết định tìm tiểu Tô nói chuyện. Sự trao đổi giữa bà Hảo và tiểu Tô không có vấn đề gì. Tiểu Tô chăm chú nhìn xem bà nói cái gì, sau đó lại chậm rãi đem ý nghĩ của mình nói cho bà Hảo. Hai người bọn họ trao đổi từ sau bữa cơm trưa. Trước khi bắt đầu bà Hảo phải tiểu Tú đi đổi ít bột về, nói là buổi tối ăn mì sợi.

“Tiểu Tô, con cảm thấy tiểu Tú nhà bà như thế nào?” Bà Hảo đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo luẩn quẩn, trực tiếp hỏi luôn.

Tiểu Tô thấy bà hỏi như vậy, mặt ửng đỏ, sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút thì nói: “Tiểu Tú tốt lắm.” Nhưng ngoại trừ câu tiểu Tú tốt lắm thì tiểu Tô không chịu nói nhiều hơn. Bà Hảo cảm thấy tiểu Tô dường như là một người đàn ông lại ăn nói vụng về như vậy, hơn nữa người trẻ tuổi mà da mặt mỏng, ngượng ngùng như vậy liền cười cười thả tiểu Tô đi. Mà tiểu Tô thì tuy đầu bốc hơi nước nhưng trong lòng lại tràn đầy vui mừng.

Ra cửa, tiểu Tô đứng dưới mặt trời ngẩn người, trong lòng nghĩ đến tất cả những lời bà Hảo nói..., tiểu Tú có tốt không? Tiểu Tú có tốt không? Tiểu Tú có tốt không? Tiểu Tú tốt lắm! Đã rất lâu rồi không có cảm giác cái gọi là nhà. Cha mẹ mất sớm, mình cũng tham gia quân ngũ rất sớm. Dựa vào thói quen sống cuộc sống tập thể, đã quên mất thế nào là hương vị nhà đích thực. Trước kia nhìn thấy bộ dạng chiến hữu hưng phấn khi nhận thư nhà, tiểu Tô đã cảm thấy đỏ mặt, thư nhà là như thế nào? Nếu cha mẹ còn sống có thể viết thư ỉn hay không? Không đúng, cha mẹ sẽ không viết chữ, hẳn là sẽ gửi ỉn quần áo .... Nói không chừng còn có thể gửi một ít mứt hồng tự làm mà mình thích, sau đó mình có thể chia sẻ với các chiến hữu. Sau đó lại viết thư nói với cha mẹ rằng mình muốn có nhiều mứt hồng hơn, bởi vì các chiến hữu đều thích ăn.

Nhưng tất cả điều này đều là do tiểu Tô tưởng tượng, chưa từng nhận được thư từ nhà, cũng không nhận được quần áo, cũng không có mứt hồng mà anh thích ăn, sau này khi tiểu Tô mang theo hai tai bị thương trở lại, trở lại ngôi nhà quen thuộc, về nhà, có bà Hảo hoan nghênh, còn có tiểu Tú thường xuyên chăm sóc,

mặc dù không nói rõ, nhưng tiểu Tô vẫn cảm thấy đây chính là hương vị nhà. Tiểu Tú tốt vô cùng, sẽ làm cho anh đồ ăn ngon, sẽ đưa anh đi khám tai. Tiểu Tú tốt vô cùng. . . . .

Sau khi tiểu Tú ra ngoài trở về thì thấy tiểu Tô đang cười ngây ngô ở trước cửa, liền đẩy tiểu Tô: “Đã là người lớn rồi, sao lại còn đứng trước cửa ngây người nữa vậy? Mau nhường đường cho tôi nào, lát nữa nấu cho anh một bát mì thập cẩm thật to!” Trên đường trở về tiểu Tú đã tính toán kỹ rồi, hôm nay làm bánh canh(Di: ko phải bánh canh ở mình thì phải =3= cũng không hiểu sao trên ghi mì giờ xuống đây thành bánh canh) ăn. Tuy rằng nhà mình cũng không có mướp, nhưng sáng nay lúc đi vào xem xét phát hiện có mấy cái trái mướp non, vừa đúng lúc có thể hái xuống nấu ăn!

Tay tiểu Tú rất lạnh, cho dù là mùa hè hay mùa đông, theo như lời bà Hảo nói thì là người mang âm hàn, chờ gả xong sẽ tốt. Mặc dù tiểu Tú cũng không hiểu việc tay bị lạnh cùng việc lập gia đình có quan hệ gì, nhưng bà Hảo nói cái gì thì tiểu Tú nghe thế đấy.

Khi bàn tay lạnh lạnh của tiểu Tú chạm vào tay tiểu Tô, tiểu Tô mới phục tỉnh lại, nhìn thấy tiểu Tú đứng trước mặt mình, liền ngượng ngùng muốn chạy, nhưng vẫn bị tiểu Tú túm lại. Tiểu Tô khá mạnh, gọi anh đến nhào bột mì, như vậy thì lát nữa ăn mới ngon! Vì thế tiểu Tô nhào bột mì, tiểu Tú gọt mướp, hai người cùng nhau trong bận rộn phòng bếp, không khí đang tốt cho đến khi tiểu Tô không tự chủ được mở miệng hỏi một câu: “Tiểu Tú, tôi được chứ?”

Tiểu Tú đang gọt mướp, chuẩn bị cắt miếng, nghe được những lời này của tiểu Tô, thiếu chút nữa đã cắt phải tay mình. Không phải quá nhanh hay sao? Trong lòng lặp lại câu hỏi của tiểu Tô, tiểu Tú bỏ dao xuống, ném qua cho tiểu Tô làm, còn mình thì chạy ra đi hái cà chua. Ngồi xồm trong góc vườn, tiểu Tú đếm trên đầu ngón tay tính thời gian mình và tiểu Tô quen nhau. Một tháng trước, mình mang tiểu Tô đi gặp lão trung y, hai tháng trước tiểu Tô được chiến hữu dùng xe jeep chở về, hai tháng rưỡi trước, mình đang bế bọn cùng a Tài sửa chữa phòng ở của tiểu Tô. Vậy là còn chưa được ba tháng, mình đã thích một người đàn ông hay sao? Tiểu Tú theo bản năng bứt này bứt nọ, kết quả toàn bộ đám lá cà chua bên cạnh bị tiểu Tú bứt trụi. . . . .

Mà lúc này tiểu Tô cũng đã làm xong việc, đang xách đồng vỏ mướp ra, nhìn thấy tiểu Tú ngồi xồm một góc mà ngẩn người, chung quanh là từng mảnh từng mảnh lá và quả cà chua. . . . .

Tiểu Tú không thích mình sao. . . . .

ssssssssssssss

18. Chương 18: Vô Đề

Từ sau khi trong nhà nuôi heo, tiểu Tú đã cảm thấy đám heo này ăn quá nhiều, mà chưa chắc ăn hết lượng thực là có thể tăng thể trọng. Vì tiết kiệm bớt lượng thực, tiểu Tú đành phải vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào cho heo ăn ngon, lại không cần tiêu phí nhiều. Thứ đầu tiên tiểu Tú nghĩ đến giun, cô nhớ mang máng là cho heo ăn thứ này kèm thức ăn gia súc sẽ khiến heo vừa tăng trọng vừa lớn nhanh.

Vì thế nhiệm vụ đào giun vĩ đại được giao cho đồng chí tiểu Tô, về phần đào được ra sao, tiến hành nuôi nấng như thế nào là một vấn đề khác. Đương nhiên tiểu Tú cũng không hề rảnh rỗi, trong ruộng trồng không ít khoai lang, mà đây khoai lang là thứ heo thích ăn nhất. Cho nên mỗi ngày tiểu Tú cũng phải đi đào không ít dây và lá khoai lang về, sau đó dùng dao băm nát, trộn với cám cho heo ăn.

Chẳng qua là bây giờ giữa tiểu Tô và tiểu Tú có chút không thoải mái, nói như thế nào nhỉ, ngày đó tiểu Tô hỏi tiểu Tú: “Tiểu Tú, tôi được không.” Kết quả tiểu Tú chạy, không trả lời vấn đề này. Vì thế tiểu Tô cảm thấy rất khổ sở. Đã từng đi lính nên luôn có thói quen làm việc gọn gàng, một là tốt hai là không, chỉ cần cô cho anh một đáp án, thì chuyện này sẽ không kéo dài đến bây giờ. Vì thế tiểu Tô quyết định tìm thời gian nói chuyện với tiểu Tú.

Tiểu Tú và bà Hảo tổng cộng cũng chỉ có hai người, hưởng toàn bộ đồng khoai lang tiểu Tú đào về có hơi nhiều, còn đám dây khoai lang lại không đủ ột lớn sáu nhỏ ăn, vì thế có lúc tiểu Tú sẽ dùng một ít củ khoai để làm đồ nuôi heo, khi làm xong rồi, vừa vắn đi ngang qua đồng đất đỏ kia, nhất thời nổi hứng chạy qua nhìn xem mớ tuyết thảo đã được gieo xuống có động tĩnh gì không.

Kết quả chạy tới thì thấy một chút gì đó giống như mầm rau hẹ, xanh mướt đang chui lên khỏi mặt đất. Tiểu Tú không xác định được thứ này có phải là tuyết thảo hay không, nên quay đầu lại tìm số tuyết thảo được gieo trên phần đất đen, nhưng nhìn qua nhìn lại thế nào cũng không thấy chút màu xanh nào. Vì thế tiểu tú ngồi hõm, bới chỗ đất đen lên, nhìn thấy số tuyết thảo vẫn còn đang bị vùi trong đất, không mọc meo nhưng cũng không nảy mầm, lần này tiểu Tú thật sự không biết đây có phải là mớ mầm rau hẹ có chút giống tuyết thảo hay không. Nhưng tình huống hiện tại có vẻ giống như chữa ngựa què thành ngựa lành vậy. Mặc kệ nó là rau hẹ cũng được, là tuyết thảo càng tốt, cần phải chăm sóc nó tốt hơn, đây là hi vọng lớn nhất dành cho tai của tiểu Tô!

Tiểu Tú dùng tay bốc một ít đất đỏ lên, đặt trong lòng bàn tay cẩn thận quan sát, số đất này cũng không phải đỏ hoàn toàn, chỉ là hơi hơi đỏ mà thôi. Đặt ít đất trên tay, tiểu Tú nhớ tới lần biến thành đất đỏ kia, nếu lại đổ chút rượu xuống giàn nho lần nữa, có thể hay biến thành đất đỏ nữa hay không?

Tiểu Tú nghĩ đến điều này cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, lập tức chạy đi tìm vò rượu bà Hảo ủ. Khệ nệ bưng vò rượu vào, cẩn thận đào một cái lỗ hình tròn dưới gốc nho, sau đó đổ rượu vào, bắt đầu chờ rượu thấm hết vào đất, uống đã rượu rồi gốc nho có thể biến chỗ đất đỏ thành màu đỏ nữa hay không? Tiểu Tú vô cùng tò mò.

Nhưng lúc này đây một vò rượu cũng không làm cho đất có chút thay đổi nào, tiểu Tú có hơi thất vọng. Không phải là đau lòng vì một vò rượu, mà là cảm mình có hơi tham lam. Đâu phải tùy tiện là có thể làm được. Có được thì nên cảm ơn, không nên nghĩ đến việc có thêm lần nữa. Tiểu Tú cảm thấy mình nổi lên lòng tham.

Mang theo tâm trạng thất vọng đi ra ngoài, tiểu Tú ngơ ngẩn ngồi cắt dây khoai lang, kết quả không cẩn thận bị dao cửa vào ngón tay một cái. Đau đến mức tiểu Tú phải vứt dao đứng lên. Vừa đúng lúc tiểu Tô ôm túi này túi nọ đi vào, nhìn đến tay tiểu Tú bị thương, vội vàng lấy tro định rải lên. Tiểu Tú đang đau, trong lòng đang phiền lại thấy tiểu Tô định rải tro lên tay mình, lập tức khó chịu: “Anh lấy gì thoa cho tôi vậy?”

Tiểu Tô hiểu tiểu Tú không yên tâm, cho nên đành phải nhỏ nhẹ khuyên: “Bị thương, phải cầm máu.” Cũng may là miệng vết thương trên tay tiểu Tú không lớn, rải lên một ít tro rồi lấy mảnh vải sạch sẽ bao lại, như vậy là an toàn. Xử lý xong miệng vết thương, tiểu Tô kêu tiểu Tú ngồi nhìn, tự mình nhanh nhẹn cắt mớ dây khoai lang còn lại. Một người làm việc, một người ngồi ở đằng xa xem, không khí có chút cứng ngắc. Thật vất vả mới đợi được bà Hảo trở lại, nhìn miệng vết thương của tiểu Tú cảm thấy rất khó chịu.

Lại qua vài ngày, tiểu Tú và tiểu Tô lại đi chợ mua thêm một số thứ về. Vừa gà vừa vịt tổng cộng ba mươi con, bình thường nuôi thả trong vườn trái cây, chờ vịt lớn lên một chút thì thả bọn chúng ra sông, tự mình tìm đồ ăn. Thật ra ý của tiểu Tú khá tốt. Gà vịt thả nuôi trong vườn trái cây, bình thường thứ gà vịt bài tiết có thể trở thành phân bón cho cây ăn quả, cứ như vậy, cũng giải quyết xong vấn đề nuôi thả gà vịt. Nhất cử lưỡng tiện!

Số gà vịt mới mua về chỉ cần cho chúng ăn ít rau xanh băm nát là được, bởi vì số lượng nhiều, nên tiểu Tô giúp tiểu Tú bưng hộp đựng thức ăn, để cho tiểu Tú rải cho chúng ăn. Nhìn tiểu Tú nghiêm túc cho chúng ăn, tiểu Tô lại bật thốt lên hỏi: “Tiểu Tú, tôi được chứ?” Tay tiểu Tú run lên, toàn bộ mớ rau trong tay bị quăng lên đầu đám gà con, khiến cho chúng xông lại tranh giành!

***** ta là đường ranh giới ***** (Di: ta cũng nhân tiện đổi cách xưng hô)

“Tiểu Tú, anh được chứ?”

Tiểu Tô anh tốt lắm, sức khỏe tốt, tính tình cũng tốt, nhưng mà. . . . . Nhưng mà chúng ta mới quen nhau chưa được ba tháng, cứ như vậy mà kết luận có phải là quá sớm hay không? Anh mới hai mươi hai, em mới mười tám, đều còn rất trẻ, bây giờ cả hai chúng ta đều có cảm tình với đối phương, nhưng nếu một ngày nào đó anh hoặc là em gặp được một người có thể làm mình rung động, vậy làm sao bây giờ?

Tiểu Tú rất muốn hỏi tiểu Tô những lời này, nhưng không thể nào nói ra lời, nhìn ánh mắt sáng ngời của tiểu Tô, trong con người trong suốt có thể nhìn thấy bóng dáng của tiểu Tú, cảm thấy trên đời này không ai có ánh mắt trong veo đến thế, giống như ánh mắt của một thiên thần vậy, khiến cho không ai nỡ nhẫn tâm để ánh mắt ấy nhiễm một chút u sầu nào.

Vì thế tiểu Tú gật đầu: “Anh rất tốt. Em cũng rất thích. . . . .” Về sau chưa kịp nói, tiểu Tú còn đang suy nghĩ xem nên nói như thế nào, đã bị tiểu Tô ôm lấy.

“Em cũng thích anh! Em cũng thích anh!” Tiểu Tô cảm thấy hạnh phúc tới quá đơn giản, mạnh mẽ ghì chặt tiểu Tú vào trong ngực, hết bế lại ôm, chỉ tới bị bà Hảo thấy, lúc đó mới ngượng ngùng buông tay ra. Còn với tiểu Tú, những lời cô định nói với anh lúc nãy cũng đã bị những cái ôm của tiểu Tô đá văng đi đâu mất. Nhìn tiểu Tô tươi cười, tiểu Tú đột nhiên cảm thấy, kỳ thật như vậy cũng rất tốt, ít nhất thì tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Đêm xuống, bà Hảo kêu tiểu Tú và tiểu Tô ngồi xuống thương lượng một việc: “Tiểu Tô, chuyện của con và tiểu Tú coi như đã định rồi, bà có một ý nghĩ, không biết con có đồng ý hay không?” Tiểu Tô chăm chú nhìn bà Hảo nói chuyện, thấy bà Hảo nói về mình, vội vàng gật đầu đồng ý.

“Bà cũng đã bảy mươi sáu rồi, sống đến chừng này tuổi bà cũng đã hài lòng, nhưng điều duy nhất không vừa lòng chính là tiểu Tú còn chưa về nhà chồng. Hiện tại con và tiểu Tú rất tốt, nhà con cũng không còn người lớn, bà nghĩ nên tranh thủ, nhanh chóng tổ chức cho con và tiểu Tú. Con thấy có được không?”

Tiểu Tô đang tiêu hóa những lời bà Hảo nói còn tiểu Tú đã sớm nhảy dựng lên: “Bà Hảo, con còn nhỏ mà, con mới có mười tám!”

“Mười tám không nhỏ nữa, năm đó khi bà sinh đứa đầu tiên cũng mới mười bảy!” Bà Hảo nhớ lại chuyện xưa của mình: “Năm mười sáu tuổi bà đến Lý gia, mười bảy tuổi sinh con, lúc mười tám tuổi là chuẩn bị sinh đứa thứ hai rồi. Mười tám không nhỏ nữa đâu.”

Tiểu Tú thấy bà Hảo không chịu, quay sang tiểu Tô: “Em không muốn kết hôn sớm như vậy!” Trong lòng tiểu Tô rất thích đề nghị của bà Hảo, nhưng thái độ của tiểu Tú như vậy khiến tiểu Tô cảm thấy khó khăn. Cuối cùng vẫn là bà Hảo nhượng bộ một chút. Không kết hôn, nhưng phải đính hôn, hơn nữa phải đặt tiệc rượu mời tất cả mọi người đến uống rượu!

Kỳ thật đính hôn hay kết hôn đều giống nhau, theo phong tục nơi này, cô gái đính hôn cũng có nghĩa là đã thuộc về nhà người ta, có thể ở đến cùng nhau, chẳng qua là thua kết hôn ở chỗ cái giấy chứng nhận thôi. Nhưng tiểu Tú không hiểu rõ phong tục nơi này, cho nên sau khi suy nghĩ thì đồng ý cùng tiểu Tô đính hôn.

Tiểu Tô ngây ngẩn cả người như say rượu từ lúc từ bên nhà tiểu Tú về, có chút hoài nghi không biết mình có đang nằm mơ hay không, một ngày trước còn đang không yên bất an sợ tình cảm của mình bị từ chối, sau một ngày bà Hảo đã nói muốn đem tiểu Tú gả ỉnh, còn muốn làm làm tiệc đính hôn, hai bên thành một đôi chỉ trong một ngày, thật là quá hay!

Tiểu Tô cười toe toét nằm trên giường, tính toán xem lần này đính hôn phải mời người nào. Những chiến hữu trong bộ đội phải mời, còn có nguyên chính trị viên, liên trưởng, doanh trưởng, tính đi tính lại, cảm thấy một bàn hai bàn thì không ngồi được nhiều người như vậy. Đến lúc đó nhất định phải làm thêm mấy bàn mới được.

Nghĩ đến điều này tiểu Tô lại mở tủ treo quần áo lấy ra một bọc giấy nhỏ, trong gói giấy đều là mười đồng, năm đồng. Từ lúc tiểu Tú nói muốn cùng nhau làm vườn cây ăn quả, tiểu Tô đã lấy hết tiền trợ cấp tàn tật đưa cho tiểu Tú, hiện tại chỉ còn lại chút tiền này là do khi giải ngũ, doanh trưởng và liên trưởng cho, vốn định tìm cơ hội trả lại nhưng tiểu Tô biết tính tình của bọn họ, trực tiếp trả tiền lại bọn họ nhất định không lấy, không bằng nhân cơ hội này, mua nhiều thức ăn một chút, để cho bọn họ đánh chén no say là được!

Tiểu Tô lại moi từ trong tủ ra một cái túi nhỏ bằng tơ tằm, lấy ra một đôi vòng tay và một đôi bông tay hình hoa sen bằng ngọc. Nhìn hai thứ trang sức trên giường, tiểu Tô ở trong lòng tự nhủ: “Cha, mẹ, con đã tìm được người con yêu rồi, hơn nữa còn đính hôn, về sau con cũng đã có gia đình riêng của mình, hi vọng cha, mẹ ở trên trời có thể an nghỉ, con đang sống rất tốt!”

Gom tiền và trang sức cất đi, tiểu Tô nằm ngủ một giấc không mộng mị đến hừng đông.

Mà ở bên này, đêm nay tiểu Tú ngủ cùng bà Hảo, nghe bà Hảo kể về những chuyện trước kia của mình, kể lại cảm giác khi mình được gả vào Lý gia, rồi lại kể tiếp những năm ngọt bùi gian khổ. Nói đến khuya, đến khi bà Hảo ngủ quên mất, tiểu Tú vẫn chưa ngủ. Xoay người nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ, tiểu Tú suy nghĩ, bản thân mình đã được xác định rồi sao?

SSSSSSSSSSSSSSSS

19. Chương 19: Ngày Đính Hôn

Mới sáng sớm bà Hảo đã dậy rồi, còn tiểu Tú thì vì ngày hôm qua ngủ trễ nên không biết bà Hảo dậy lúc nào. Bà Hảo là người đời trước, trước khi làm chuyện lớn thường hỏi ý kiến thần linh, tuy rằng mấy năm nay đã bị cấm không ít, nhưng vẫn có người lên lút làm, mà bà Hảo có quen một bà đồng, nên lấy giấy hồng viết ngày sinh tháng đẻ của tiểu Tô và tiểu Tú, mang theo một ít trứng gà, thịt, còn có một chút nhang đèn để cúng thần sau đó đi ra khỏi nhà.

Tiểu Tô cũng dậy lúc sáng sớm nhưng vẫn chậm hơn bà Hảo một bước, theo thói quen cất bước sang nhà tiểu Tú chuẩn bị ăn điểm tâm, lại phát hiện buổi sáng hôm nay bếp, lò lạnh lẽo, không có gì ăn. Tiểu Tô suy nghĩ không biết có phải bà Hảo và tiểu Tú đều hồi hận rồi, cho nên dùng phương thức này để biểu đạt thái độ của mình hay không?

Ngay khi tiểu Tô đang nghĩ đông nghĩ tây, tiểu Tú vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng của bà Hảo, theo bản năng ôm dụng cụ rửa mặt đi vào phòng bếp múc nước. Nhưng khi vừa ngẩng đầu thì thấy tiểu Tô đang cau mày, không biết nghĩ cái gì, lúc này động tác thứ nhất của tiểu Tú chính là cúi đầu nhìn xem quần áo của mình có bị gì hay không, mắt công lộ phần không nên lộ, khiến cho người ta nổi lửa thì không tốt.

Sửa sang lại quần áo, bước đến vỗ vỗ bả vai tiểu Tô, sau khi lay tỉnh tiểu Tô, tiểu Tú mới tiến hành múc nước rửa mặt. Đánh răng, rửa mặt vốn đều là việc tự nhiên, nhưng khi có tiểu Tô đứng trước mặt nhìn chăm chú vào từng bước mình làm, tiểu Tú cảm có chút gượng gạo, vì thế quay đầu nói với tiểu Tô: “Anh ra kia ngồi đi, em rửa mặt xong sẽ ra ngay.”

Tiểu Tô biết mình không thể tỏ ra quá mức cho nên gạt đầu, quy củ ngồi trước bàn cơm chờ tiểu Tú. Tiểu Tú tăng tốc độ rửa mặt, rửa mặt xong mở ra nồi ra thì thấy trong nồi chẳng có gì, quay lại nhìn về mặt chờ đợi của tiểu Tô, biết rằng nấu cháo sẽ không kịp, đành phải lấy cái rổ được đầy kín đang treo trên cao xuống nhìn xem có gì ăn được không.

Việc treo rổ được đầy kín trên cao là hai điều: thứ nhất là phòng ngừa mèo, thứ hai là có thể ở giúp đỡ ăn được thoáng khí vào buổi tối. Ở trong rổ tiểu Tú tìm được thấy một chút cơm ngày hôm qua còn, hơn nữa còn có một chút đồ ăn thừa. Suy nghĩ một chút, tiểu Tú chạy tới hỏi tiểu Tô: “Anh muốn ăn gì? Cháo mặn? Hay là cơm chiên?” Kỳ thật hai loại đều ăn được cả, nhưng cơm chiên thì tốn dầu hơn thôi.

Tiểu Tô vẫn có thói quen ăn cháo buổi sáng, vì thế tiểu Tú liền thu xếp làm cháo mặn để ăn. Kỳ thật làm món này cũng rất đơn giản, đổ nước vào trong nồi, rồi đổ cơm nguội vào đun lên. Chờ thêm một lúc nữa thì đồ ăn còn lại vào, rồi nấu tiếp, sau cùng khi đã được thì thêm một chút muối cho vừa ăn. Khi bỏ vào miệng sẽ cảm nhận được hương thơm của cháo.

Tiểu Tú không biết là lúc đi bà Hảo đã ăn điểm tâm hay chưa, vì thế múc một chén đặt ở trong tủ bếp, phần cháo còn lại tiểu Tú chỉ ăn một chén, còn lại do tiểu Tô bao trọn. Cũng may là số lượng không lớn, nếu không tiểu Tú sẽ nghi ngờ không biết vì sao tiểu Tô cao cao gầy gầy lại có sức ăn lớn như vậy. Ăn xong, tiểu Tô giành việc rửa chén, tiểu Tú chưa hề nghĩ rằng là đàn ông thì không được vào bếp, cho nên buông tay để cho tiểu Tô đi rửa chén, coi như giúp tiểu Tô tiêu thực!

Ăn cơm xong, tiểu Tú cũng không có ý định nói chuyện tình yêu với tiểu Tô, chỉ huy tiểu Tô vác một cái cuốc, một cây đinh ba đi ra ruộng. Qua ít ngày nữa sẽ đến mùa gieo hạt rồi, trước khi gieo phải xới đất cho

tôi mới được, cũng thuận tiện tìm ít rau cho heo ăn. Được một chốc thì đã tới giữa trưa, tiểu Tú phải về nhà nấu cơm.

“Tiểu Tú, con biết không, bát tự của con và tiểu Tô rất hợp nhau! Vị kia nói, con và tiểu Tô càng sống càng hạnh phúc, tương lai sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Bà ấy cũng đã chọn ra hai ngày lành cho các con. Một ngày là 10 tháng tám, một ngày là mười lăm tháng chạp. Hai ngày này đều tốt, nhưng mà ngày mười tháng tám có hơi nhanh, bà sợ đến lúc đó không chuẩn bị kịp. Nếu vậy thì mười lăm tháng chạp được không con?” Tiểu Tú về nhà đến nhà thì thấy bà Hảo đã về rồi, vì thế bà Hảo nhóm lửa tiểu Tú bắc nồi, thuận tiện nói luôn ngày đính hôn.

“Bà Hảo, mấy chuyện này con không hiểu đâu, bà xem rồi tự chọn cũng được.” Tiểu Tú vừa xào rau vừa cùng bà Hảo nói chuyện: “Hơn nữa, con với bà là người thân mà, bà không giúp con thì ai giúp con bây giờ?” Bà Hảo cười tủm tỉm bỏ thêm ít củi vào trong lò, nghe tiểu Tú nói xong hài lòng gật đầu!

“Tốt lắm, vậy hai con đều nghe theo ý của bà đi, mười lăm tháng chạp. Đến lúc đó giết heo, rồi còn phải lội sông một phen, như vậy sẽ có cá, vừa cá vừa thịt là được rồi. Bà đã làm thì nhất định con sẽ vừa lòng.”

“Đúng rồi, tiểu Tú à, bà cũng đã tìm được thợ may rồi, nửa tháng nữa sẽ gọi cô ấy tới giúp con và tiểu Tô làm mấy bộ quần áo. Cô dâu, chú rể mới làm sao có thể mặc đồ cũ được. Hơn nữa tiểu Tô và tiểu Tú nhà chúng ta đều rất đẹp, mặc đồ mới vào nhất định càng đẹp hơn.” Bà Hảo ngồi dưới lò, nói liên tục những chuyện cần làm. Tiểu Tú thì tức tặc nghe.

Chờ lúc tiểu Tô trở về ăn cơm, bà Hảo đã nói với tiểu Tú rất nhiều chuyện rồi. Phải mời những người nào, chuyện này phải làm ra sao, có cả những phong tục tiểu Tú chưa từng nghe bao giờ. Vốn tiểu Tú định nói với bà Hảo là cùng nhau ăn cơm xong đã, nhưng nhìn thấy bộ dạng không thể ngừng nói của bà Hảo thì đành quên đi, coi như tốn chút tiền cho bà vui vẻ là được!

Những ngày bà Hảo bận rộn cũng dần qua đi, chớp mắt một cái đã đến tháng mười hai, trong thời gian đó tiểu Tô vẫn đến chỗ lão sư phụ chỗ châm cứu hằng ngày, nhưng vẫn không có thay đổi gì. Đối với kết quả này, mặc dù tiểu Tô không nói rõ, nhưng tiểu Tú vẫn nhìn ra được anh có chút khổ sở. Vì thế tiểu Tú dùng một câu cũ rích mà an ủi tiểu Tô: “Không có thay đổi chính là sự thay đổi tốt nhất!”

Ít nhất thì điều này cũng cho thấy tai của tiểu Tô cũng có không chuyển biến xấu đi. Trước kia tiểu Tú có đọc một bài báo, nói về một đứa nhỏ bị tổn thương tai, lúc ấy bác sĩ cũng nói không cứu được nữa, nhưng đứa nhỏ ấy vẫn để ột vị lang trung giúp nó tiến hành châm cứu. Kết quả chờ khi đứa nhỏ trưởng thành, tiến hành phẫu thuật lại, giải bác sĩ phẫu thuật phát hiện thần kinh tai của nó không bị co rút, cho nên cuộc phẫu thuật tai tiến hành vô cùng thuận lợi!

Bây giờ điều tiểu Tú hy vọng chính là điều này, hi vọng việc châm cứu mỗi ngày có thể giúp thần kinh tai của tiểu Tô không bị co rút, như vậy cho dù tương lai có thể phẫu thuật cũng tốt, hoặc là chờ tuyết thảo rồi tiếp tục chữa bệnh cũng tốt, ít nhất vẫn duy trì một nền tảng tốt!

Kỳ thật trong khoảng đất mà tiểu Tú trồng, tuyết thảo đã cao lên rất nhiều, phiến lá cũng từ màu xanh non chuyển dần sang màu xanh lá, còn pha chút ánh bạc. Lần này tiểu Tú đã chắc rằng đây là tuyết thảo tiểu Tô cần dùng.

Vào tháng chạp rồi, trong thôn cũng náo nhiệt lên. Trong thôn có một con sông, thời điểm cuối năm người trong thôn thường xuống sông dùng lưới lớn bắt cá, sau đó lại tháo hết nước nhảy xuống sông mò cá. Mà mỗi lần như vậy, mọi người luôn vui vẻ, bởi vì không chỉ riêng việc có cá ăn, còn có thể chơi đùa. Tất cả đám con nít đều nhảy xuống sông mò cá.

Tiểu Tú nhìn mọi người mò cá khí thế ngất trời, trong lòng ngứa ngáy cũng muốn đi xuống chơi cùng, nhưng bà Hảo không cho, bảo rằng vài ngày nữa cô đã là cô dâu rồi, làm gì có chuyện nhảy xuống sông chơi với đám con nít nữa? Vì thế tiểu Tú đành phải ngồi xồm trên bờ sông nhìn mọi người mò cá, cũng may là người ta đem một ít cá nhỏ cho tiểu Tú, đều là loại cá chép nhỏ bằng nửa bàn tay hoặc bằng cả bàn tay.... Tiểu Tú thích ăn loại này nhất, về nhà làm sạch sẽ, bỏ thêm ít đậu tương vào kho, cả nồi cá thơm ngon vô cùng, ngay cả khi nồi canh cá đông lại rồi thì vẫn ăn rất ngon!

SSSSSSSSSSSSSSSS

20. Chương 20: Đêm Trước Ngày Đính Hôn

Mặc dù tiểu Tú không thể xuống sông chơi đùa, nhưng tiểu Tô thì có thể, anh mặc bộ áo mưa liền quần, đi theo hàng xóm láng giềng cùng nhau mang lưới quét một góc từ đông sang tây, vớt lên được vô số cá. Không biết vì đang có chuyện tốt trong lòng, hay là cảm thấy chuyện đánh lưới rất thú vị mà tiểu Tô cười rất vui vẻ.

Tiểu Tú thấy tiểu Tô chơi vui vẻ thì tự mình về nhà trước, vài ngày nữa sẽ đính hôn, trong nhà còn có rất nhiều chuyện còn làm chưa xong. Bà Hảo cầm cụ thu xếp, thoáng chốc cả hai nhà đều đã quét tước xong, không mất công khách đến uống rượu lại cảm thấy chủ nhà là người lười, nhà có việc vui mà không chịu dọn dẹp sạch sẽ. Cho nên tiểu Tú bỏ ra hai ngày đem mọi góc ngách trong nhà, cả phía trước phía sau đều quét tước một lần. Ngay cả mạng nhện nơi góc cửa, tới dụng cụ trang trí cũng đều được lau chùi qua.

Chờ tiểu Tú bận rộn tổng vệ sinh xong, tiểu Tô mới kéo một túi lưới cá trở về. Sau đó dùng vè mặt quang vinh dùng bút nói chuyện với tiểu Tú: “Tú, có thiệt nhiều cá. Mọi người nói vì muốn giúp chúng ta làm tiệc rượu, cho nên cố ý cho nhiều một chút!” Tiểu Tú cúi đầu nhìn một chút, đúng thật là cố ý chăm sóc, phỏng chừng tới ba bốn ký cá lớn, chắc khoảng hai mươi con. Vì thế mắt tiểu Tú lóe sáng.

Trước đưa cho tiểu Tô một chén nước, sau đó tiểu Tú ôm hai con cá chạy đi rửa sạch. Tiểu Tô bưng chén trà đi theo sau tiểu Tú, ngồi xổm bên cạnh xem tiểu Tú làm việc, vỗ vỗ bả vai tiểu Tú, khoa tay múa chân hỏi: “Hai con cá này nên làm món gì?”

Tâm tình của tiểu Tú hiện đang vô cùng tốt: “Một con cá hai món ăn! Đầu cá đem nấu canh, mình cá thì đem ướp muối, mấy ngày nữa nướng cá muối ăn!” Buổi tối, ba người giải quyết sạch sẽ hai cái đầu cá lớn, ngay cả canh cá cũng ăn rất nhiều, ngay cả bà Hảo cũng nói hôm nay ăn nhiều hơn bình thường.

Ngày mười hai tháng chạp, bà Hảo mời đầu bếp sang nhìn trước. Lúc bấy giờ, khi mời khách thường phải chú ý đến lượng lớn cá và thịt, bình thường ăn không được bao nhiêu dầu mỡ, vì thế đi ăn tiệc là thời điểm tốt nhất để bổ sung dầu mỡ. Theo lời mọi người nói, không phải gia đình nào cũng làm tiệc đính hôn thật lớn, nhưng lần này là do bà Hảo bắt buộc cho nên đành phải làm thật hoành tráng.

Ngày mười ba, thợ giết heo đến, đem con heo trong chuồng kéo ra ngoài, dưới sự trợ giúp của tiểu Tô và đồ đệ tiến hành làm thịt rất lưu loát, giữa sân đã bày hai cái bếp lớn, bây giờ trên bếp cũng có sẵn hai nồi liên tục đun nước, có nước sôi thì mới cạo lông heo được, sau khi cạo sạch lông thì bắt đầu dùng nước muối xát lên để thịt được sạch hơn, ngâm khoảng mười phút rồi rửa lại bằng nước lần nữa. (Di: ta chém, chém rất mạnh á nha =_=)

Nhờ dao của thợ giết heo, tiểu Tú tiện thể chặt lấy một ít xương để hầm canh. Sau khi rửa sạch heo, tiểu Tô bắt đầu rửa tiếp phần bên trong. Ruột già được rửa sạch, xử lý tốt sau đó đem đi làm ruột già kho tàu là ngon nhất. Đến giờ cơm tối, tất cả hàng xóm láng giềng đến giúp đỡ đều ở lại nhà tiểu Tú ăn cơm, ruột già kho tàu, canh xương hầm, cải trắng xào, tuy rằng đồ ăn không nhiều lắm, nhưng đủ để ăn no, sau khi ăn xong càng hăng hái giúp đỡ.

Buổi tối mười bốn tháng chạp, các chiến hữu của tiểu Tô đến, có khoảng mười mấy người đàn ông, những người này mang vè mặt nhuộm màu mêt mêt xuất hiện ở cửa lớn, tiểu Tô thiếu chút đã rơi nước mắt, anh nhanh chóng phi đến ôm chặt họ một hồi lâu, sau đó kéo bọn họ vào nhà ngồi. Tiểu Tú mang bồn rửa mặt sang, lấy luôn cả khăn mặt mới tinh, rót nước ấm, mời họ tẩy rửa bớt bụi bặm trên người.

Sau khi tiểu Tô vào nhà luôn luôn nở nụ cười ngây ngô, đợi đến lúc tiểu Tú lui ra sau nhà làm việc tiếp, bọn họ mới bắt đầu nhỏ giọng thảo luận “Đội trưởng, vợ của tiểu Tô nhìn cũng xinh lắm, nhưng mà nếu so sánh với vợ của em thì vẫn kém một chút.”

“Các cậu toàn là lũ thê nô. Tôi cảm thấy vợ của tiểu Tô khá tốt.” Từ lúc bọn hắn vào nhà đến giờ, vợ của tiểu Tô làm việc không ngừng, đầu tiên là rót nước ọi người uống ấm bụng, lại múc nước cho họ rửa mặt, làm xong vài việc lại bắt đầu thu xếp cơm chiều.

Ngày mai là ngày chính rồi, trong nhà còn nhiều đồ ăn, nhưng tiểu Tú không biết phải nấu bao nhiêu cơm mới đủ, cô lo lắng trong chốc lát rồi quyết định nấu một nồi thật lớn. Tiểu Tô đã từng nói qua người trong bộ đội ai cũng ăn rất khỏe, cho nên cứ chuẩn bị nhiều một chút cho chắc. Vừa xử lý đồ ăn xong, bà Hảo lại tới thúc dục, tối hôm nay tiểu Tú phải tắm rửa nhanh, sau đó đi ngủ sớm một chút, ngày mai mới có tinh thần chào hỏi khách khứa.

Tắm xong, bà Hảo kêu tiểu Tú đi ngủ. Nhưng mà lúc này tiểu Tú làm sao ngủ được? Thấy bà Hảo canh giữ trước giường, tiểu Tú đành phải giả bộ ngủ, qua một hồi lâu mới thấy bà Hảo giúp tiểu Tú chỉnh lại góc chăn. Chờ bà Hảo đi ra ngoài, tiểu Tú liền đi vào vườn. Tuy rằng đã là tháng mười hai rồi, nhưng giàn nho ngoài vườn vẫn bé như thế.

Ra khỏi vườn, tiểu Tú đứng nhìn chung quanh, vườn này không có bốn mùa rõ ràng, nhiệt độ không khí vẫn luôn là như vậy, cho nên rất nhiều loại đồ ăn đều có thể tìm được ở chỗ này. Rau họ, đậu cô-ve, bí đao, cà chua, đậu tương, cà tím. . . . . Tuy rằng các nhánh dây leo đều lủng lẳng quả, nhưng nếu có thể đem mấy thứ này chuyển ra ngoài, như vậy tiệc đính hôn ngày mai sẽ rạng rỡ không ít. Nhưng nếu quả thật đem những này này ra ngoài, tiểu Tú sẽ không biết phải giải thích lai lịch mấy thứ này ra sao. Cho nên đành phải bỏ cuộc, tốt nhất vẫn là tìm thứ gì ăn.

Ngâm mình trong ôn tuyền, tiểu Tú gặm cà chua mới hái, chờ ăn xong hai quả cà chua, tiểu Tú cũng đi lên. Ngày mai còn một trận đánh ác liệt phải đương đầu cơ mà! Vừa nghĩ tới việc ngày mai sẽ có gần trăm người tới tham gia tiệc đính hôn, tiểu Tú cảm thấy không thoải mái!

Mặt khác, lúc này tiểu Tô đang cầm một chén nước cùng chiến hữu nói chuyện. Mặc dù lấy trà thay rượu là không tốt, nhưng ai cũng hiểu không thể để chú rể say rượu trước ngày đính hôn được.

“Tiểu Tô, Lý Lệ nói ngày mai cũng sẽ đến. Vốn hôm nay cô ấy định đi cùng bọn tôi, nhưng mẹ cô ấy không đồng ý, đành phải dời ngày mai.” Đội trưởng vừa há mồm ăn thịt nướng tiểu Tú làm, vừa cung cấp chút tin tức cho tiểu Tô.

Trước kia ở bộ đội, khi huấn luyện tiểu Tô không cẩn thận bị thương, đến phòng y tế thì gặp Lý Lệ. Sau lần đó, Lý Lệ thường xuyên đến tìm tiểu Tô, thỉnh thoảng mang một ít này nọ, cũng có đồ ăn. Người sáng suốt vừa nhìn là biết Lý Lệ có ý với tiểu Tô, nhưng tiểu Tô vẫn không tỏ thái độ gì. Mà khi tiểu Tô đính hôn Lý Lệ muốn tới, bọn họ không biết cô ấy có ý gì bởi vì Lý Lệ là một cô gái khá nóng nảy.

Một đêm trôi qua rất nhanh, sáng sớm hôm sau tiểu Tú tỉnh dậy, thức dậy sớm cùng tiểu Tú còn có hai cô gái khác. Hai cô gái đó chính là người giúp đỡ cô dâu, bình thường đều do những người chị em tốt đảm đương. Mà tiểu Tú đã đến nơi đây lâu như vậy, đương nhiên cô cũng sẽ có tình cảm tốt với vài người, một người là tiểu Mai nhà chú Lý cuối thôn, còn người nữa là chị tiểu Yến đầu thôn đông.

Tiểu Mai và tiểu Yến đã qua từ sớm, giúp đỡ tiểu Tú chuẩn bị quần áo. Chiếc áo mà bà Hảo may cho tiểu Tú màu đỏ viền hoa có lót bông, còn quần là màu đen làm bằng vải nhung. Tóc tiểu Tú dài ngang lưng, được tiểu Mai và tiểu Yến tết thành hai bím hai bên, quấn thành kiểu bánh quai chèo, đuôi tóc giấu trong dây buộc, mặt của tiểu Tú cũng được thoa một lớp kem dưỡng da. Mùi kem dưỡng da thoang thoảng rất dễ chịu. Chỉ cần trang điểm một chút đã khiến tiểu Tú thay đổi hoàn toàn, nhìn xinh hơn trước rất nhiều.

Hôm nay tiểu Tú chỉ cần cười là được rồi, những chuyện khác đều không cần cô lo. Mấy ngày trước bà Hảo đã bàn bạc kỹ với một bà bác, hôm đính hôn, tất cả mọi việc đều do bà ấy sắp xếp. Bình thường bà ấy cũng rất hay giúp đỡ xử lý mọi việc trong tiệc cưới, cho nên rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Giao cho bà ấy, mọi người đều yên tâm.

SSSSSSSSSSSSSSSS

21. Chương 21: Ngày Đính Hôn Chính Thức

Phù rể của tiểu Tô không nhờ người trong thôn mà là chọn lấy hai người từ trong những quân nhân kia. Hai người này cũng không phải là được chọn bừa mà phải trải qua một cuộc tỷ thí so sánh xem ai có tài lượng lớn nhất để trở thành người chầu rượu. Đương nhiên, những người quân nhân này đã làm tốt công tác chuẩn bị, một khi nhập tiệc thì sẽ xông ra trước, sau đó khi hai người kia ra hiệu, các thành viên dự khuyết sẽ tùy cơ ứng biến, cam đoan không cho tiểu Tô say!

Hôm nay bà Hảo cũng mặc khác thường ngày để hòa vào không khí vui mừng, nổi bật nhất là chiếc áo in bông màu tím đỏ, trên mái tóc hoa râm còn cài một bông hoa cũng màu đỏ, nhìn trẻ trung hơn hẳn. Bà đứng ở trong sân chỉ huy xem bàn này nên xếp thế nào, đồ ăn kia nên đưa đến đâu, còn cả hạt dưa đãi khách phải bày ra sao.

Nhà tiểu Tú và tiểu Tô vốn chỉ cách nhau một cái hàng rào, bây giờ hai người đã đính ước, cho nên trước buổi đính hôn một ngày tiểu Tô phá bỏ cái hàng rào kia đi, như vậy đường tiểu Tú đến Tô gia càng gần, cũng không cần phải đi vòng qua cửa lớn như hồi trước.

Hôm nay làm việc vui, hàng xóm láng giềng cách vách đều tự nguyện đến giúp đỡ. Vợ của chú Lưu cũng tới, điều đầu tiên làm là trêu ghẹo bà Hảo: “Con nói này thím, tầm vài ngày trước thím còn lo lắng tiểu Tú sẽ không tìm thấy người tốt, kết quả chớp mắt một cái thì đối tượng đã tới rồi. Thật là may mắn.” Bà Hảo cười hì hì lấy nắm lạc đưa cho thím Thất.

“Tất cả đều là duyên trời định, lúc vừa mới bắt đầu tôi cũng không nghĩ tới chuyện hai đứa chúng nó nhìn trúng nhau, nếu người trẻ tuổi đã đồng ý, vậy thì thành đi, bà Hảo tôi cũng không phải người cổ hủ. Chỉ cần hai người trẻ tuổi sống tốt là được!” Bà Hảo càng nhìn càng vừa ý với tiểu Tô, vốn do chính mình nhìn nó lớn lên, chăm sóc từ khi ba tuổi, tiểu Tô đã ngoan ngoãn từ nhỏ, tương lai cũng sẽ tốt!

Nói cho cùng bà Hảo cũng là có ý riêng. Người ta nói, gả con gái ra ngoài như bát nước bị hắt đi. Mặc dù tiểu Tú có khả năng chịu khổ, nhưng chỉ sợ cha mẹ chồng sẽ khó tính. Cha mẹ tiểu Tô mất sớm, tương lai tiểu Tú gả qua rồi, thì là đôi vợ chồng son sống với nhau, đến lúc đó chỉ cần đôi vợ chồng son không sợ chịu khổ là được rồi.

Tuy nhiên, bà Hảo vẫn cảm thấy càng nhiều con càng có phúc, tiểu Tô và tiểu Tú đều là con một, đến lúc đó chỉ sợ phải cố gắng một chút, bởi vì không có họ hàng để nhờ vả. Dù sao thì đó cũng không phải điều gì quan trọng, chủ yếu là tiểu Tú và tiểu Tô tốt là được! Đến lúc đó kêu tiểu Tú sinh nhiều một chút, nhất định sẽ đông vui hơn.

Sáng sớm tới, phần lớn là bà con xa đến giúp đỡ, bày bàn khiêng ghế, bưng đồ ăn, kiểm đồ ăn, rửa rau, mọi người vừa làm việc vừa đùa giỡn, trong sân hoà hợp êm thấm. Tiểu Tú ngồi ở trong phòng trang điểm, nghe được tiếng ồn ào ngoài sân, cảm thấy hoảng hốt một chút, không khí như vậy trước kia rất ít thấy, người ở thành phố thường có thói quen xây nhà mình theo phong cách chuồng chim bồ câu, kín mít bốn bề, nếu có náo nhiệt ồn ào thì cũng chỉ trong các tiệm ăn mà thôi, làm gì có không khí như bây giờ? Nghe tiếng mọi người cùng nhau cười đùa, tiểu Tú cũng cười theo.

Trang điểm xong tiểu Tú cũng không ngồi trong phòng mà thẹn thùng. Theo phong tục, tiệc đính hôn sẽ ở nhà gái ăn cơm trưa, sau đó lại đến nhà trai ăn cơm chiều. Đây là một cách biểu hiện sự tôn trọng. Lúc làm lễ đính hôn, giữa trưa nhà trai sẽ cử vài người sang nhà gái, một người là bà mối, tiếp theo là phù rể, cuối cùng là chú rể, mang theo tín vật đính hôn, sau đó bắt đầu làm nhiệm vụ. Tuy nhiên phù rể cũng có số lượng quy định, tính thêm cả chú rể là tổng cộng tám người!

Mà nhà gái đến nhà trai cũng có quy định giống như vậy, một bà mối, ngay tính thêm cả cô dâu và phù dâu là tám, còn có lễ vật nhà gái tặng nhà trai. Tiểu Tô vốn chỉ chuẩn bị hai phù rể, vì thế đành phải điều động thêm năm, như vậy tính cả anh là được tám. Thời gian chú rể đến nhà cô dâu cũng không được quá sớm, bình thường khoảng 10 giờ là đẹp.

Bởi vì là đính hôn, nên tiểu Tú cũng không quá để ý, có thể thì sẽ giúp một tay, mãi cho đến lúc sắp mười giờ, mới đi rửa tay, sửa sang lại quần áo nghiêm chỉnh, sau đó cùng bà Hảo đứng ở trong sân chờ tiểu Tô đến.

Quả nhiên qua mười giờ một chút, đoàn người bên tiểu Tô đã tới. Mặc dù tiểu Tú và tiểu Tô là tự mình vừa ý nhau, nhưng trường hợp như vậy vẫn phải mời bà mối. Mà bà mối hôm nay cũng là do người ta nguyện ý giúp, phải biết rằng nếu bà mối se duyên thành công một đôi, đến lúc đó phải mời bà ấy ăn ba mươi sáu bữa cơm, còn phải gửi tặng một cặp đùi heo nữa.

Bà mối dẫn tiểu Tô vào cửa, phân phát bánh kẹo cưới, đưa tiểu Tô đến trước mặt bà Hảo để ra mắt. Tuy rằng bà mối không nói, nhưng phong tục như vậy tiểu Tô vẫn biết, vì thế cung kính kêu một tiếng: “Bà Hảo!” Bà Hảo mừng rỡ cười híp cả mắt: “Tốt! Tốt!” Vừa nói vừa rút trong túi ra một phong lì xì lớn bỏ vào tay tiểu Tô. Đây là phí đổi cách xưng hô, trường bối cho nhất định phải nhận. Từ nay về sau, tiểu Tô sẽ giống tiểu Tú cùng nhau gọi là bà Hảo.

Lúc tiểu Tô đến, những người có thân phận khác cũng đã tề tựu đông đủ, vì thế sau khi ra mắt bà Hảo, bà mối liền mang tiểu Tô đi dạo qua một vòng, chỉ vào người này bảo tiểu Tô gọi dì, chỉ vào người kia bảo tiểu Tô gọi chú. Vừa rồi tiểu Tú đã giúp bà mối giải thích với tiểu Tô, cho nên anh mới hiểu được, vì thế bà mối cứ liên tục kéo người ra giới thiệu, để tiểu Tô chào hỏi.

Chờ tiểu Tô quay xong một vòng thì đầu đã đầy mồ hôi lạnh, tuy rằng người thân gần nhất chỉ có bà Hảo, nhưng cũng không chịu nổi cảnh họ hàng cách xa vài dặm cũng tới. Phải biết rằng khi mời một người đến, họ sẽ luôn mang theo một ít họ hàng gần đó đến nữa, dù sao thì tiểu Tô cũng không chịu thiệt, chỉ cần được tiểu Tô gọi một tiếng, đều phải chia ra một khoản phí sửa cách xưng hô. Tất nhiên những khoản này đều do tiểu Tô mang về.

Sau khi hoàn thành việc gặp mặt họ hàng, vốn là hôm nay tiểu Tô chỉ cần đến ra mắt, sau đó đến giờ dùng cơm thì đi mời rượu là được rồi nhưng tiểu Tô vẫn còn một chuyện quan trọng phải làm.

Tiểu Tô mời bà Hảo vào phòng, để bà Hảo ngồi xong, dưới sự chứng kiến của bà mối, tiểu Tô lấy từ bên hông ra một chiếc túi gấm màu đỏ, đổ ra hai vật. Đúng, đây chính là đôi vòng ngọc và đôi khuyên tai tiểu Tô lấy từ trong tủ quần áo ra. Ngoại trừ hai vật đó, tiểu Tô còn lấy tiếp ra một cái gói giấy màu hồng, trong gói giấy là toàn bộ gia sản gồm ba trăm đồng của tiểu Tô.

Bà Hảo nhìn tiểu Tô bày đồ trên bàn, trong lòng có chút chua xót. Vòng ngọc và khuyên tai bà Hảo đã từng thấy qua, là do bà nội của tiểu Tô truyền lại ẹ của anh, bây giờ tiểu Tô lại đem thứ này xem như sinh lễ đưa tới. Nhìn đến chúng, bà Hảo lại nhớ tới bà nội và mẹ của tiểu Tô. Đều là người tốt, chỉ có thể cảm thấy thương xót khi người tốt lại không sống được lâu, một người chỉ kịp nhìn thấy tiểu Tô trong tá lốt, một người khác thì sau khi sinh hạ tiểu Tô được mấy năm thì cũng ra đi. Thật là đáng tiếc.

Lại nhìn đến ba trăm đồng kia, bà Hảo thật sự thật không ngờ tiểu Tô có thể lấy ra nhiều tiền như vậy. Ngắc đầu, bà Hảo nghiêm mặt trao đổi với tiểu Tô: “Tiểu Tô, bà Hảo không phải là người tham tiền, ba trăm đồng này bà sẽ để lại cho tiểu Tú sau khi mất. Bà Hảo không cần gì nhiều, không mong con có thể cho tiểu Tú mặc vàng mang bạc, cũng không mong con có thể cho tiểu Tú ăn cá ăn thịt suốt ngày, nhưng bà Hảo hi vọng con sẽ thiệt tình với tiểu Tú.”

Bà Hảo nói những lời này rất chậm, tiểu Tô cũng có thể nhìn hiểu ý của bà Hảo, tiểu Tô cũng không vội vã tỏ thái độ, chỉ thận trọng gật đầu. Bà Hảo gom hết mọi thứ cất đi, mặc dù đây là thứ tốt, nhưng tốt nhất là vẫn không nên lộ ra ngoài. Sau khi khóa kỹ ngăn tủ, bà Hảo mới cười hì hì cùng bà mối còn có tiểu Tô đi ra ngoài chào hỏi khách khứa.

Thấy bà Hảo từ trong phòng đi ra, đã có người đi đến hỏi tiểu Tô tặng cái gì, đây cũng không tính là phong tục. Lúc nhà trai tặng quà, họ hàng gia đình nhà gái cũng sẽ hỏi một chút, lúc này cha mẹ nhà gái hoặc người nhà sẽ tỏ vẻ hào phóng khoe đồ chú rể tặng. Tiền bao nhiêu, gồm những vật gì. Mặt khác cũng không thể thiếu chút ganh đua so sánh trong đầu. Nhưng cho dù những người khác gặng hỏi như thế nào, bà Hảo vẫn không chịu nói cho họ biết lúc này tiểu Tô đưa gì khiến ọi người cảm thấy rất thắc mắc.

Theo bà Hảo ra khỏi phòng xong, tiểu Tô đi tìm tiểu Tú. Phía sau tiểu Tú đang nhàn hạ, tự mình tránh ở phòng bếp, nhìn thấy tiểu Tô đến, nhanh chóng mò trong túi ra một mớ cà chua tươi cho tiểu Tô ăn, tiểu Tô cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ trời lạnh như thế này mà vẫn có cà chua, chia số cà chua kia thành hai, một nửa lớn đưa cho tiểu Tú, một nửa nhỏ thì để mình ăn.

Đương nhiên là tiểu Tú không chịu, thứ này còn rất nhiều mà, không phải là thứ gì hiếm lạ, vì thế liên tục

đưa cho tiểu Tô ăn, chờ tiểu Tô ăn được nhiều rồi, tiểu Tú lại lấy một chén canh sườn đưa cho tiểu Tô. Lát nữa vào bữa ăn sẽ bắt đầu mời rượu, phải làm ít đồ cho tiểu Tô ăn trước nếu không bụng trống uống rượu sẽ dễ say!

Cho tới bây giờ tiểu Tú chưa từng thấy tiểu Tô uống rượu, liền hỏi: “Anh biết uống rượu à? Nếu lát nữa say sẽ không tốt đâu, buổi tối anh còn phải mời nữa đó.”

Tiểu Tô bưng bát sườn ăn vui vẻ, thấy tiểu Tú hỏi từ lượng của mình, liền bật một ngón cái lên xong hạ xuống, tiểu Tú liền bắt đầu đoán: “Một cân rượu?”

Tiểu Tô lắc đầu, tiểu Tú lại đoán: “Một bình rượu?” Tiểu Tô lại lắc đầu, lần này tiểu Tú không đoán nữa: “Rất cuộc bao nhiêu, anh nói đi.” Sau khi quăng một khúc xương cho tiểu Hắc xong, tiểu Tô mới nói một câu: “Một ly rượu!” Tiểu Tú nghe xong cảm thấy muốn xỉu, từ lượng chỉ một ly rượu thì còn kém hơn cả cô, một mình cô còn có thể uống được hai ba chén. Nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu Tô, tiểu Tú cũng hết cách, quên đi lát nữa cứ chuẩn bị sẵn canh giải rượu là tốt nhất! Đây là biểu hiện của cái gọi là không ai hoàn mĩ phải không?

Lúc ăn cơm trưa, ở gian nhà chính được đặt hai cái bàn vuông, một bàn là để tiểu Tô và bảy phù rể ngồi, một bàn khác là tiểu Tú và bảy phù đầu. Bất cứ món ăn gì lên đều phải đưa đến hai bàn này trước. Hơn nữa ở đây còn có một phong tục, đó là đĩa nhỏ mang thức ăn lên thường thường sẽ đưa cho họ khăn lông, mỗi người một cái, trời lạnh có khăn nóng như vậy rất thoải mái, nhưng vấn đề là khăn này không phải để dùng không, lúc người ta lấy khăn lại mình cũng phải cho tiền! Bao nhiêu tiền thì tùy mỗi người. Bình thường là một đồng hoặc năm đồng gì đó. Tiền này xem như là tiền trả công đã giúp mang thức ăn lên!

Vấn đề tiếp theo là cần phải lì xì ột chỗ nữa. Khi đã ăn được một nửa, đầu bếp sẽ bưng lên ọi người một con cá, đương nhiên là con cá này còn sống, chỉ là mặt ngoài có bôi một lớp dầu. Món cá sống đột nhiên bị mang lên này đương nhiên không thể ăn, cho nên không cần nói cũng biết, chủ nhà phải đưa hồng bao ra, tiểu Tú đặt vào một hồng bao, tiểu Tô lại để năm hồng bao. Hồng bao này không đưa thẳng đến tay đầu bếp, mà là bỏ hồng bao vào một tờ giấy sau đó đặt ở đuôi cá, lúc sau đầu bếp bưng xuống, thu tiền rồi sẽ làm cá sau đó đưa lên lại.

Đợi cho đồ ăn bày biện đủ rồi, tiểu Tô sẽ ra chiến trường, các bàn của bà con họ hàng thì chỉ cần kính một chén là được, nhưng nếu gặp trưởng bối thì sẽ là một chọi một. Tiểu Tú định tính xem tiểu Tô trụ được bao nhiêu bàn thì đổ, kết quả các chiến hữu lại giúp anh cản tất cả, cả một buổi trưa nhiều người kính rượu như vậy nhưng tiểu Tô lại không đụng tới một giọt, cho nên rất sáng khoái quay sang cười với tiểu Tú: “Tú, buổi tối nhớ sang nhà anh sớm một chút, anh chờ em ăn cơm!” Nói xong những lời này, tiểu Tô mang theo đám phù rể đi về.

Buổi tối tiểu Tú phải sang Tô gia, theo phong tục sẽ là nhà gái tới tặng lễ vật cho cha mẹ chồng tương lai, nhưng cha mẹ tiểu Tô đã mất sớm, vì thế trở thành tiểu Tú mang hoa quả ướp lạnh sang Tô gia. Kỳ thật số hoa quả này cũng không phải mua ở bên ngoài, tất cả đều là từ ý tưởng của tiểu Tú, năm trước có trồng một cây táo, một cây cam, vừa vận năm nay đã kết quả, cô hái mười ký cam và mười ký táo, rồi sau đó dẫn một đoàn phù đầu đi sang Tô gia.

Cái gọi là đất tốt sẽ trồng được tinh phẩm chính là số cam mà tiểu Tú mang sang, chúng vừa to vừa tròn, lại ngọt khiến ọi người nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ! Tuy nhiên thứ hấp dẫn ánh mắt mọi người nhất vẫn là những quả táo. Đối với thời này mà nói, táo vẫn là thứ tương đối hiếm lạ, bình thường không có cơ hội được ăn, bây giờ lại nhìn thấy nhiều táo như vậy, cho nên toàn bộ sự chú ý của mọi người tập trung vào nó. Có vài đĩa nhỏ náo loạn đòi ăn, vì thế tiểu Tô mỉm cười cầm lấy mấy quả táo chia cho bọn nhỏ, mỗi đĩa một quả.

Quy trình của bữa tối cũng na ná bữa trưa, nhưng giữa trưa là do tiểu Tô mời rượu, đêm nay lại là do tiểu Tú ra mặt, tiểu Tô cùng đi. Cho dù thế nào thì nhất định là hôm nay tiểu Tô đồng học phải say rồi. Cũng may là trước khi say còn nhớ việc lấy toàn bộ phí sửa cách xưng hô đưa cho bà mối nhờ đưa lại cho tiểu Tú. Kỳ thật hôm nay tiểu Tú khá lờ, toàn bộ số hồng bao tiểu Tô có được chủ yếu là từ phí sửa cách xưng hô do bên ngoại của tiểu Tú lì xì, bây giờ tất cả đều vào tay tiểu Tú. Hiện tại tiểu Tú đã là một đại gia, còn tiểu Tô thì thuộc loại giai cấp nghèo rất mừng tới rồi!

Buổi tối hôm nay mọi người ầm ĩ đến khuya mới về nhà. Bận rộn cả một ngày thu dọn xong, tất cả mọi

người đều đi ngủ . Nhưng tiểu Tú lại lật như bánh nướng áp chảo trên giường, không ngủ được. Đã hai đêm không ngủ được, tiểu Tú băn khoăn không biết cô có bị bệnh hay không. Vì ngủ không được nên tiểu Tú lại chạy vào vườn nhà mình nhìn tuyết thảo.

Qua vài ngày ngắn ngủi, tuyết thảo đã khác đi rất nhiều, vốn những phiến lá chỉ có chút ánh bạc, bây giờ đã bạc hơn nửa lá. Bây giờ toàn bộ lá tuyết thảo là một nửa màu bạc, một nửa màu xanh, thoạt nhìn thì thấy rất quái dị. Nhưng tiểu Tú càng nhìn càng thích, tuyết thảo này là linh dược để chữa trị tai cho tiểu Tô nhà cô, làm sao có thể không thích?

Ngày hôm sau thì tiến chiến hữu của tiểu Tô, sau đó trả lại số bàn ghế đã mượn, lúc trả lại còn phải chia cho họ một ít thịt cá coi như cảm ơn. Cứ như vậy, trải qua một ngày bận rộn, rốt cục thì tiểu Tú cũng đã trở thành vị hôn thê của tiểu Tô. Sau ngày đính hôn đầu tiên, tiểu Tú lại có ý tưởng bất lương, bây giờ người này đã là của cô rồi, có phải chuyện này thể hiện việc cô có thể xuống tay chấm dứt chút lợi lộc rồi không?

Vì thế tiểu Tô đồng học đáng thương bị rơi vào hang sói . . . . .ssssssssssssss

22. Chương 22: Vô Đề

Ngày đính hôn vừa xong là bắt đầu vội vàng chuẩn bị lễ mừng năm mới, cho nên tiểu Tú và tiểu Tô còn chưa kịp trải qua những ngày tháng ngọt ngào sau khi đính hôn đã phải lấy lại tinh thần, bắt đầu quá cuộc sống sinh hoạt của đôi vợ chồng già.

Cái gì gọi là cuộc sống của đôi vợ chồng già? Chính là chuyện nặng nhọc do lão công làm, việc nhỏ thì do lão bà làm, nhưng dường như trong nhà không còn cái gì gọi là công việc nặng nhọc. Công việc lau chùi dọn dẹp không phải làm vì trước khi đính hôn đã dọn dẹp qua rồi, ngay cả nóc nhà cũng đã được sửa chữa tốt tới mức không thể làm gì hơn. Hiện tại chỉ cần quét tước sạch sẽ mỗi ngày thì tốt rồi.

Bắt đầu từ hai mươi tháng chạp, hương vị tết càng ngày càng trở nên rõ rệt, mỗi ngày đều có người ra bên ngoài làm công về nhà ăn lễ mừng năm mới, bà Hảo cũng đã bắt đầu tính toán xem năm nay phải chuẩn bị xem nên chưng bao nhiêu bánh bao . Ở nơi này việc chưng bánh bao, chưng bạch cao là một thói quen. Một nhà nào đó sẽ bắt đầu trước, đi thuê lồng hấp thật to về, sau đó nhà ai muốn chưng bánh bao hoặc là chưng bạch cao thì đến nhà người kia. Khi đi phải mang theo lượng củi lửa đủ cho số bánh bao của mình, còn phải đưa tượng trưng một đồng tiền. Nói tóm lại thì tiền thuê lồng hấp là chia đều cho các nhà.

Hơn nữa, các nhà trong thôn đều làm ra một loại bánh bao có mùi vị riêng. Từng nhà đều tự chuẩn bị trước nhân bánh. Tiểu Tú thích ăn bánh bao ngọt, cho nên cô lấy đậu đỏ nấu thành chè, sau đó cho thêm chút đường cho ngọt . Tuy nhiên tiểu Tô lại thích ăn bánh bao củ cải mà sở trường của bà Hảo lại chính là loại bánh bao này.

Nhà mình có trồng củ cải trắng, gọt vỏ bào thành sợi tơ mỏng, lại cho thêm một chút cà rốt vào, nhìn hồng hồng trắng trắng rất vui mắt, sau đó lấy thêm một ít thịt điểm chút da heo đông lạnh trộn tất cả vào làm nhân bánh. Đem số bánh bao này vo thành hình tròn, lớn hơn nắm tay con nít một chút, chờ số bánh bao này được chưng chín rồi, vỏ bánh sẽ trở nên trong suốt, ăn không ngon không ăn tiền.

Hai mươi một tháng chạp, đến phiên nhà tiểu Tú gia đi chưng bánh bao rồi, sáng sớm tiểu Tú chạy ra trước tìm mấy nhà còn chưa chưng bánh xong, chạy tới chạy lui làm cho nhóm phụ nữ làm bánh phải nở nụ cười mắng yêu.“Nhìn con mà xem, đã là người của người ta rồi mà vẫn là ham ăn như vậy.”. Chút ngượng ngừng đó không làm tiểu Tú vốn da mặt dày ngừng ăn bánh bao đã chưng của các nhà khác.

Cảm thấy đã gần đến giờ, tiểu Tú liền chạy về tìm bà Hảo, năm nay bà Hảo chuẩn bị sẵn ba loại nhân, một loại là nhân đậu đỏ, một loại là nhân củ cải chay, còn lại chính là loại tiểu Tô thích ăn nhất củ cải trộn thịt heo. Ba loại nhân được bỏ sẵn vào trong ba cái tô nhỏ nhỏ có quai, còn có thêm hai bó củi, vì thế tiểu Tô được phân công nhiệm vụ cao cả. Lấy hai bó củi luồn vào hai bên đòn gánh, trên tay xách thêm một cái tô

nhỏ. Nếu không phải sợ phần nhân bị đổ ra ngoài lãng phí thì tiểu Tú còn muốn treo hai con tô nhỏ kia lên cái đòn gánh của anh rồi.

Sau khi chuẩn bị xong, tiểu Tú giúp bà Hảo ôm hai cái chậu nhỏ, tiểu Tô chịu trách nhiệm gánh đòn củi đi đến nơi chưng bánh bao! Tiểu Tú nhìn tiểu Tô ôm trọng trách đầy mình, đột nhiên muốn cười, hình như thiếu một người rồi, nếu có thêm một người nữa, thì chẳng khác gì bốn thầy trò Đường Tăng trong Tây Du Ký. Người chịu trách nhiệm gánh hành lý trong Tây Du kí là Bát Giới, tuy rằng tiểu Tô không giống Bát Giới, nhưng sở thích ăn uống không kém nhiều lắm !

Đến nơi chưng bánh bao, bà Hảo mới nhớ tới đã việc quên mang theo bột. Vì thế lại sai tiểu Tô đi lấy. Còn một gia đình nữa mới đến phiên nhà bà Hảo, cho nên trong thời gian này bà Hảo cùng tiểu Tú cũng giúp đỡ người ta làm bánh bao. Tuy nhiên, bánh bao bà Hảo làm nhìn thật là đẹp, một khối bột nho nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vên vè là được một miếng bột hình tròn, tay chuyển cái nữa là giữa hình tròn có một chỗ lõm, đặt một lượng nhân vừa phải vào, sau đó nhẹ nhàng ráp các mép xung quanh lại, không cần nhiều sức lực đã hoàn thành xong một cái .

Công phu làm bánh của bà Hảo khiến tiểu Tú thèm thuồng, sau khi rửa tay cũng bắt đầu ngắt một miếng bột mì thử làm bánh bao, nhưng mà bất luận tiểu Tú vên vè thế nào, miếng bột mì vẫn là không tròn nổi, cũng làm không được chỗ lõm để đặt nhân, đương nhiên cũng không làm được một cái bánh bao hoàn chỉnh. Tiểu Tú tiếp tục cố gắng làm bánh bao.

Chiếc bánh bao thành phẩm đầu tiên, trên bụng rách một miếng, thì ra là độ dày của vỏ bánh không đều, cho nên vừa bỏ nhân vào đã rách. . . . . Làm tới cái thứ hai, khi tiểu Tú chú ý tới độ dày mỏng của vỏ bánh được thì lại đã quên không chế phần nhân bánh bao, kết quả là lần này trở thành cái bánh bao bị hở miệng, coi bộ sửa lại chút là thành há cảo luôn. . . . .

Tiểu Tú còn đang muốn làm cái thứ ba thì bị bà Hảo đập tay: “Con đã lớn như vậy mà còn thích nghịch như vậy hả? Mau đi xem vì sao tiểu Tô đi lấy bột bánh lâu như vậy mà chưa tới đi.” Không có biện pháp, bà Hảo đã lên tiếng, tiểu Tú đành phải đi chấp hành. Bà Hảo thấy vẻ mặt vẫn còn đang thèm thuồng của tiểu Tú, thấp giọng nói với cô: “Nếu con muốn thì chờ lát nữa có thể giúp bà làm.” Lời của bà Hảo tiểu Tú hiểu rõ, số bánh bao này cho dù có nhỏ đi nữa thì vẫn cũng có thịt, làm hư nhiều quá người ta sẽ đau lòng .

Mặc dù bà Hảo nói như vậy, nhưng người ta vẫn khách sáo một chút, biết tiểu Tú thích ăn bánh bao ngọt, nên chọn từ số bánh mới chưng xong lấy ra hai cái cho tiểu Tú: “Tú, đừng nghe lời bà Hảo, lát nữa lại đến giúp đi làm mấy cái bánh bao!” Vì thế tiểu Tú vừa gặm bánh bao vừa trở về tìm tiểu Tô .

Bà Hảo sai tiểu Tô về nhà lấy bột. Lúc này vừa về đến nhà tiểu Tô cảm thấy khát nước cho nên bưng chén trà trên bàn uống, có thể vì chén trà trơn, tay bị trượt nên toàn bộ nước trà đổ hết lên người. Chén trà này cũng không nhỏ, ước chừng có thể chứa hết non nửa ấm, vì thế quần áo của tiểu Tô ướt một mảng rộng.

Men theo vườn trái cây trở về phòng thay quần áo, tiểu Tô phát hiện từ áo bông bên ngoài cho đến áo lót bên trong đều ướt. Áo khoác ướt nhiều nhất, trên áo lót cũng ướt một mảng bằng miệng cái chén. Vì thế tiểu Tô đành phải lột sạch quần áo tìm bộ khác mặc. Hôm nay thật là lạnh, tiểu Tô run cả người, nhưng tìm nửa ngày tiểu Tô phát hiện ra một chuyện, trước khi dính hôn tiểu Tú có giúp anh sửa sang lại tú, quần áo ba quý xuân, hạ, thu đều có, nhưng vấn đề là tìm không ra mùa đông . . . . .

Cho nên khi tiểu Tú trở về tìm tiểu Tô , thì anh đang ngồi chồm hổm trên giường ôm chăn bông sưởi ấm. Vừa nhìn thấy tiểu Tú bước vào vào, anh dùng ánh mắt rưng rưng nhìn tiểu Tú: “Quần áo! Quần áo!”

Lúc mới thấy tiểu Tô ngồi chồm hổm trên giường, tiểu Tú còn tưởng anh bị gì, nhưng sau khi nhìn tiểu Tô cũng biết lý do, thật ra, đầu óc tiểu Tô cũng có chút thăng thái quá, hai tú đựng quần áo một cái bên trái một cái bên phải, tiểu Tô chỉ mở cái bên trái ra để đó, trong khi cái bên phải lại không thèm động vào.

Tiểu Tú thở dài một hơi, đi lấy quần áo cho tiểu Tô. Khi lấy quần áo đưa cho tiểu Tô , tiểu Tú phát hiện cánh tay vươn ra từ trong chăn của tiểu Tô trơn láng! Vì thế ý xấu nổi lên! Cố ý đùa giỡn tiểu Tô, cầm quần áo đặt cách tiểu Tô không xa lại không gần. Cái gì gọi là không xa lại không gần, chính là ý nói cho dù tiểu Tô vươn tay ra thì cũng vẫn thiếu một chút.

Quả nhiên mọi chuyện y như tiểu Tú lường trước, tiểu Tô không sinh nghi chút nào mở chăn vươn người ra, toàn thân như Đạm Hoa Nhất Hiện (Di: ý nói bỗng thấy lại biến đi ngay), mặc dù chỉ là ngắn ngủn, nhưng

vẫn khiến tiểu Tú rất là vừa lòng. Dáng người của tiểu Tô rất đẹp, cơ bụng cùng cơ ngực đều có, hơn nữa nhìn thật ngon miệng, không biết là do trời lạnh, hay là do quần áo ma sát, hai điểm nho nhỏ màu hồng trước ngực tiểu Tô đã dựng lên.

Tiểu Tú rất muốn chạy lại sờ một phen, hoặc là gặm một cái, nhưng vì không muốn tiểu Tô nghĩ mình không đứng đắn, cho nên tiểu Tú đành phải nén lại nuốt nước miếng. Khi đi bên cạnh tiểu Tô ôm thau bột đi trên đường, tiểu Tú vẫn còn suy nghĩ về dáng người của tiểu Tô, hơn nữa dừng cảm sờ soạng eo tiểu Tô một cái.

Cảm giác tốt lắm, tuy rằng cách mấy tầng quần áo, nhưng vẫn có thể cảm giác được nơi đó... lực lưỡng. Tự an ủi dạ sỏi của mình, tiểu Tú cúi đầu cười khùng khục, sau đó phát hiện một bàn tay của tiểu Tô đang vươn qua, hơn nữa chuẩn xác nắm bàn tay nhỏ bé của tiểu Tú!

Bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, nắm đến mức mặt tiểu Tú ửng hồng, nhìn chung quanh một hồi, phát hiện trên đường không có người, lúc này mới đánh bạo được một tác lại muốn tiến một thước! Vươn tay qua quàng vào tay tiểu Tô. Tuy nhiên khi đến nơi chưng bánh bao, tiểu Tú lại buông cánh tay của tiểu Tô ra, lúc không có người thì mới có thể lớn mật. Khi có người thì phải biết kiềm chế. Chúng ta phải kiềm chế!ssssssssssssss

23. Chương 23: Vô Đề

Làm xong bánh bao thì đã mất hơn hai tiếng, vốn có thể nhanh một chút, nhưng vì bà Hảo nhất định muốn làm nhiều một chút, năm trước chỉ có tiểu Tú và bà Hảo hai người ăn, cho nên bà Hảo chỉ làm tượng trưng hai mươi cái bánh bao đậu, hai mươi cái bánh bao củ cải. Kết quả mấy chục cái bánh bao đó, mỗi sáng sớm ăn kèm với cháo, chưa tới một tháng đã được giải quyết hết khiến cho bà Hảo hối hận sao lúc ấy không chưng nhiều một chút.

Năm nay có thêm tiểu Tô, cho nên bà Hảo muốn chưng nhiều hơn, trong nhà có người đàn ông, không tính đến lúc lao động phải ăn nhiều, ngay cả bình thường cũng đã hơn người khác. Vì thế lần này bà Hảo ước chừng chừng khoảng một trăm năm mươi cái bánh bao, mặc dù tiểu Tô là đàn ông nhưng tay nghề còn khéo hơn tiểu Tú, sau khi nhìn thấy cái bánh bao tiểu Tú làm, tiểu Tô cũng hiểu được tốt nhất là tiểu Tú nên qua một bên ngồi chơi đi. Vì thế tiểu Tú liền có nhiệm vụ coi chừng dùm mẹ bánh bao đậu đang chưng, một tay cầm chiếc cọ nhỏ, một tay bưng tô màu điều do chính mình pha.

Trước khi bỏ bánh bao vào chưng tiểu Tú sẽ dùng cây cọ nhỏ chấm một cái lên đỉnh của bánh bao. Nhìn trên đầu cái bánh bao màu trắng được đội một cái nốt ruồi màu son, tiểu Tú cảm thấy chơi rất vui. Nhưng sau cùng, tiểu Tú cảm thấy không vui nữa, một hành động cứng ngắc lặp đi lặp lại hoài, lấy cái cọ nhỏ nhúng vào tô, chấm trên đầu bánh bao một cái, liên tục như thế đúng là không vui nổi.

Cũng may là trước khi tiểu Tú mất hết kiên nhẫn, số bánh bao đậu rốt cục cũng đã chưng xong rồi, kế tiếp cần phải chưng số bánh bao củ cải chay cùng bánh bao nhân củ cải thịt. Vì thế nhiệm vụ của tiểu Tú đổi thành ăn bánh bao! Số bánh bao đậu vừa được chưng xong, mềm mềm ăn rất ngon miệng, vì thế tiểu Tú ăn liên tục, ăn xong bánh bao đậu rồi còn ăn thêm một cái bánh bao nhân củ cải thịt. Kết quả có thể nghĩ, hôm nay tiểu Tú không cần ăn cơm trưa!

Sau khi bỏ nhân vào bánh hết rồi, lúc này phần bột vẫn còn dư lại nhiều, vì thế trộn thêm ít đường vào số bột đó, đổi thành làm màn thầu. Tiểu Tú cảm thấy màn thầu như vậy ăn cũng rất ngon, cũng na na như bánh mì của Pháp vậy, có khi còn mềm mại hơn, hơn nữa số màn thầu này cũng giống bánh bao.

Bình thường trước khi ăn sáng có thể gặm một cái, sau đó húp thêm chén cháo là đủ no rồi. Cũng có thể đem số màn thầu kia nhân lúc còn mềm cắt thành từng miếng vuông vức, phơi khô dưới ánh nắng mặt trời, lúc không có chuyện gì làm thì nhón lấy một hai miếng mà nhai, mặc dù có hơi cứng, nhưng ăn rất thơm, hơn nữa có thể trộn trứng gà rồi quét lên bánh một lớp, như vậy ă cũng rất ngon! Trước kia cũng có người lấy màn thầu nướng lên ăn. Hương vị cũng giống y như vậy!

Kỳ thật hôm nay không riêng tiểu Tú, mọi người cũng ăn bánh bao nhiều rồi, chỉ cần đến giúp đỡ làm bánh bao là có thể ăn tùy ý. Người này giúp mình làm, mình giúp người kia làm. Mình ném thử bánh bao nhà người ta, nhân này mặn hay nhạt. Người ta giúp mình xem bánh bao của mình ra sao. Tóm lại mình ăn của người, người ăn của mình, cho nên không có ai nghĩ đến việc ăn cơm trưa nay. . . . . Bởi vì ai cũng không đói!

Tiểu Tú ăn xong của nhà mình thì chạy qua ăn nhà người ta, không chỉ tự mình ăn, còn thường xuyên cầm bánh bao cắn một miếng, sau đó lại cho tiểu Tô cắn một miếng, đương nhiên tiểu Tú làm như vậy là có ý riêng của mình, về phần tiểu Tô, anh đối với hành động được đứt đồ ăn tới bên miệng luôn luôn không từ chối, cho nên thường xuyên là một cái bánh bao, tiểu Tú cắn một miếng nhỏ, tiểu Tô cắn một miếng lớn, sau đó tiểu Tú có thể kết thúc đi lấy một cái bánh bao khác.

Hai người này cho rằng tất cả mọi người đều không chú ý tới động tác của bọn họ, nhưng khu vực chưng bánh bao này lớn như vậy, làm sao có thể nhìn không ra? Dù sao thì tất cả mọi người đều rất thoải mái, không ai nói gì, nhưng mỗi khi tiểu Tú đứt cho tiểu Tô ăn bánh bao thì một đám bà tám bên cạnh đều liếc qua, sau đó cười rất tươi. Bà Hảo thấy được cũng cười.

Chưng bánh bao xong sẽ về nhà chuẩn bị cúng ông táo. Mặc dù có nơi có phong tục nam không bái nguyệt, nữ không cúng ông táo, nhưng trong trấn nhỏ này không kiêng như thế. Tựa như nhà tiểu Tú, đã là con gái nhà người ta rồi, trong nhà không có đàn ông thì không cần cúng ông táo sao? Cho nên nhà tiểu Tú không phong tục này. Vốn là làm xong bên nhà tiểu Tô rồi sẽ sang nhà tiểu Tú, tuy nhiên theo ý của bà Hảo, cả hai nhà chỉ cần làm một lần mà thôi.

Hai mươi tư tháng chạp cúng ông táo, hai mươi lăm đón Ngọc Hoàng, hai mươi bảy hai mươi tám tảo tể trần. Tiểu Tô nhìn tiểu Tú đang vì anh chuẩn bị quần áo để tắm rửa, cảm thấy như thế thật tốt, đã rất lâu rồi không có cảm giác được người khác vội vàng vàng chuẩn bị đồ vì mình. Tiểu Tô kìm không được bước lên trước, ôm tiểu Tú vào trong ngực.

Nhưng tiểu Tú rất biết cách phá hư không khí, nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo mình của tiểu Tô xuống, xoay qua chỗ khác nói với tiểu Tô: “Em đang rất bẽ bộn, đừng làm cho em thêm phiền phức biết không?” Nói xong đem kéo tiểu Tô về lại vị trí cũ, thuận tiện nhón lấy một ít cốm đường thả vào tay tiểu Tô. Tiểu Tô nhìn đồng cốm trong tay mình, khuôn mặt nhăn lại, người nọ cho rằng mình là con nít sao?

Tiểu Tô mất hứng, người nào đó mất hứng, hậu quả thực nghiêm trọng. Vươn tay ra kéo luôn tiểu Tú vào trong ngực, mỗ nhẹ lên mặt tiểu Tú, ngửi mùi hương trên người cô. Tiểu Tú im lặng mặc kệ tiểu Tô ôm. Thật ra lồng ngực của tiểu Tô làm cho cô có cảm giác rất an toàn. Hai người cứ ôm như vậy, cho đến khi bà Hảo gọi từ bên ngoài: “Tiểu Tú nước đã được rồi, nhanh kêu tiểu Tô đến tắm rửa!”

Nghe bà Hảo kêu, tiểu Tú mới chui ra khỏi lồng ngực của anh, sau đó kéo tiểu Tô đi tắm rửa. Từ sau khi được chứng kiến màn tắm rửa này, tiểu Tú vẫn cảm thấy không được tốt lắm. Phải tắm rửa ở một nơi nhất định, bên trong đặt một cái nồi thật to. To tới mức nào? Ước chừng có thể để cả một người đã trưởng thành ngồi gọn vào trong. Tính đường kính, có lẽ khoảng một sải tay người đàn ông.

Mỗi khi đến thời điểm tắm rửa, trước phải rửa sạch nồi, sau đó xách từng thùng nước đổ vào. Đổ xong bắt đầu châm lửa nấu nước ngay phía dưới nồi. Chờ thủy nước đã ấm, có thể gọi người chuẩn bị vào nồi tắm rửa. Nếu lạnh có thể nhờ người khác ở bên ngoài tiếp tục châm lửa tiếp, như vậy nước sẽ luôn nóng. (Đi: cái màn tắm rửa này giống như thời cổ đại thôi, chẳng có gì đặc biệt)

Thật ra ngồi trong nồi tắm rửa cũng không có gì, nhưng tiểu Tú cảm thấy một bên nhóm lửa một bên tắm rửa giống đang nấu thịt người vậy, rất khó chịu. Cho nên tiểu Tú không chịu tắm rửa trong nồi. Mỗi lần tắm đều mang theo cái chậu, múc nước trong nồi ra sau đó mới tắm.

Ba người đều tắm xong rồi, kết quả là có một đồng quần áo dơ lớn như ngọn núi nhỏ, lúc này tiểu Tú vô cùng hoài niệm về máy giặt, chỉ cần lấy quần áo bỏ vào máy bấm nút cho nó quay là xong. Nhưng bây giờ là không thể nào có được, bà Hảo đã lớn tuổi, tiểu Tú không thể để cho bà giặt được, cho nên bị thay thế bằng hai người khác, tiểu Tú còn muốn giặt xong trước khi trời tối!

Chiếc áo khoác ngoài mà tiểu Tô mang từ trong quân ngũ về là khó giặt nhất, sau khi dính nước càng nặng, tiểu Tú không có sức mà nâng nó lên. Vì thế tiểu Tú phải kéo thêm người giúp đỡ, nhiều thêm một người

có sức khỏe, tốc độ giặt quần áo tăng lên rõ ràng, trước khi mặt trời lặn một tiếng đã phơi xong toàn bộ quần áo!

Nhìn số quần áo phơi đầy trong sân, tiểu Tú cảm thấy rất có thành tựu!

SSSSSSSSSSSSSSSS

24. Chương 24: Lễ Mừng Năm Mới

Trong thôn vẫn có mổ điện, nhưng thời điểm có điện không nhiều lắm, một ngày có thể có mổ được hai ba tiếng đã là tốt lắm. Nhưng vào đêm 30, điện lực chuẩn bị rất đầy đủ, khác hẳn những ngày bình thường.

Sự cố về điện cũng không xảy ra. Nhà tiểu Tú và nhà tiểu Tô đều có đèn điện, đêm ba mươi, theo ý bà Hảo nên cả hai nhà đều mở điện sáng trưng cả buổi tối!

“Như vậy mới được chứ, khắp nơi đều sáng trưng, như vậy mới thoải mái!” Bà Hảo cười tủm tỉm ngồi cạnh bàn ở nhà chính, nhìn tiểu Tú và tiểu Tô đang bận rộn tại phòng bếp. Một năm đã sắp đến rồi.

Cơm tất niên thực phong phú. Có một con cá chép thật lớn, một tô thịt kho tàu bóng loáng, một con gà trắng phau, còn có cả lưỡi heo nữa. Theo cách phát âm ở địa phương, lưỡi heo đồng âm với từ “Lợi nhuận”. Trên bàn có lợi nhuận, sang năm cả nhà nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền!

Phương Bắc có bánh trôi, Phương Nam có vằn thắn, lễ mừng năm mới không thể thiếu thứ đó. Tuy vằn thắn cũng có nhiều loại, nhưng nhất định phải là vằn thắn nhân rau cần, có ý nghĩa là cần cù chịu khó! Nói thật tiểu Tú thích ăn vằn thắn nhân cải trắng hơn, cải thìa non ăn cùng bánh nhân thịt, hương vị rất ngon. Nhân vằn thắn là do bà Hảo làm, nhìn tiểu Tú và tiểu Tô ăn vui vẻ như vậy, bà Hảo cũng gấp một miếng vằn thắn đưa vào miệng. Trong lòng thầm khen: như vậy mới giống lễ mừng năm mới, tiếng người cười nói vang vọng khắp nơi, chờ tới năm sau trong phòng sẽ có thêm tiếng bi bô của trẻ con, lúc đó còn náo nhiệt hơn nhiều.

Ăn cơm xong, quây lại một chỗ đón giao thừa, tiểu Tô giống như một đứa trẻ, lấy một cái chậu than, thả vào bên trong một ít khoai lang và khoai tây. Lật qua lật lại được mấy cái đã khiến tiểu Tú thèm thuồng, đã rất lâu không được ăn khoai nướng. Vì thế đến bên cạnh tiểu Tô. Đợi tiểu Tô lật lật trở trở thêm mấy lần nữa, tiểu Tú cũng bày đặt ra bối bối lật lật hai cái, tiểu Tô đứng lên về chỗ, tiểu Tú cũng đứng lên về chỗ.

Bà Hảo đã lớn tuổi, thời gian lên giường rất sớm, tiểu Tú đang muốn cùng tiểu Tô đón giao thừa với nhau, thuận tiện nhìn xem có thể chăm mút được quà tân niên hay không cho nên cất lực khuyên bà Hảo trở về phòng ngủ.

Bà Hảo nghĩ đến việc ngày mai còn có người tới chúc tết, nên dặn dò hai câu rồi trở về phòng. Tiểu Tú đưa bà Hảo về phòng, đắp chăn xong, rồi quay về nhà chính đón giao thừa.

Lúc trở về thì thấy tiểu Tô đang ngồi trên bàn cắn hạt dưa. Tiểu Tú ăn hạt dưa hay có thói quen cắn hết một đồng lớn, sau đó chờ nhân hạt dưa được kha khá rồi, mới bắt đầu đổ ào ào vào miệng, như vậy khi ăn hạt dưa mới cảm nhận được hương vị. Nhưng tiểu Tú vốn thèm ăn, lột được mấy cái đã quăng hết vào miệng, vì thế ít khi có thể hưởng thụ được cảm giác ném một đồng lớn nhân hạt dưa vào miệng.

Tiểu Tú sẵn sóc bà Hảo ngủ cũng tốn không ít thời gian, trong lúc đó tiểu Tô đã cắn được không ít hạt dưa, vì thế tiểu Tú vui mừng chạy tới ghé vào bàn lượm hạt dưa ăn. Hương vị của chừng mười hạt dưa bỏ vào miệng so với một trăm hạt dưa vào cùng lúc thì khác xa nhau. Tiểu Tô thấy tiểu Tú ăn rất vui, nên tốc độ cắn hạt dưa càng lúc càng nhanh.

Nhà chính chỉ có hai người, một người phụ trách cắn một người phụ trách ăn, phân công chính xác trách nhiệm rõ ràng, rõ ràng không nói lời nào, nhưng tiểu Tú chính vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Việc có đi lật

khoai lang, tiểu Tú không ăn hạt dưa nữa. Số khoai lang được ném vào trong chậu than khá to con, còn chưa kịp chín, nhưng số khoai tây nho nhỏ thì đã bắt đầu tỏa mùi thơm.

Tiểu Tú là một người khá nôn nóng, chưa kịp nghĩ đã theo bản năng vươn tay định lấy khoai tây ra, nhưng số khoai tây vừa nướng này nóng tới mức nào mọi người đều biết, vì thế hai bàn tay mười ngón bị nóng đỏ bừng lên làm tiểu Tú phải đi tìm tiểu Tô để được an ủi. Tiểu Tú vác theo đôi mắt ầng àng nước đem hai tay nóng đỏ giơ lên trước mặt tiểu Tô, tiểu Tô kéo qua thổi vù vù.

Vù vù được hai cái thì tiểu Tú ngưng ngừng, nhăn nhó muốn rút hai bàn tay mình trong tay tiểu Tô về. Nhưng mà đã dâng tới miệng ai lại chẳng muốn ăn, nay con cừu trắng đã được đưa đến tận miệng sói sao có thể dễ dàng thả ra được? Tiểu Tô cười như không cười, cẩn thận đỡ tay tiểu Tú, từng chút từng chút kéo cả người tiểu Tú ngồi lên chân mình.

Ngay lúc trời lạnh có người làm đệm thịt thực thoải mái, đặc biệt là còn có kèm miếng đệm dưa lưng. Tiểu Tú cẩn thận ngồi trên đùi tiểu Tô, vươn tay ra thử ước lượng vòng eo của tiểu Tô thì phát hiện vòng eo của tiểu Tô không thô, hơn nữa rất thích hợp để tiểu Tú ôm, ôm đến mức không muốn thả ra tí nào! Ôm tiểu Tô chán, tiểu Tú bắt đầu có suy nghĩ xấu xa.

Tay của tiểu Tú vừa đến mùa đông là lạnh cóng lại, để sưởi ấm tiểu Tú luôn tự mình ôm theo cái bình nước nóng từ đầu mùa, nhưng hiện tại có tiểu Tô rồi, tiểu Tú không cần phải làm khổ mình nữa, vì thế đầu tiên là thử đưa tay bỏ vào vào trong túi tiền của tiểu Tô, không thấy tiểu Tô phản đối, lá gan của tiểu Tú càng lớn.

Rút tay mình ra khỏi túi tiền của tiểu Tô, chậm rãi vươn bàn tay xấu xa ra men theo vạt áo. Tiểu Tô dương khí khá hưng thịnh, trời lạnh như thế này cũng chỉ cần một cái áo khoác, bên trong là quần áo bằng len, còn trong nữa là đồ lót, rất gọn gàng. Nên khi hai bàn tay lạnh như băng của tiểu Tú chen vào trong áo, tiểu Tô rung mình một cái.

Cúi đầu nhìn về phía tiểu Tú, trong ánh mắt của tiểu Tô lộ ra nghi vấn, đây là trò chơi mới sao? Tiểu Tú ngưng ngừng cười cười, nhưng vẫn không lui tay về. Người tiểu Tô rất ấm áp nên tiểu Tú không muốn lấy ra nữa, tiểu Tô cũng không miễn cưỡng, đối với trò chơi nhỏ này, tiểu Tô vẫn có thể chịu đựng được.

Tiểu Tú luôn luôn là sắc nữ, làm sao có thể thoả mãn với trình độ nhà trẻ như vậy? Vì thế sắc tâm nổi lên, một lòng muốn vì mình tìm quà tất niên, cho nên tiểu Tú càng lúc càng lớn mật, một lòng hướng vào con đường tà đạo, vươn tay gỡ một chiếc cúc áo phía trước ngực, mở rộng cổ áo ra thêm chút nữa, sau đó hào phóng đưa tay vào. Cảm giác ấm áp của nhiệt độ cơ thể, còn có phần da thịt trơn mịn, tiểu Tú cảm thấy thực thoải mái.

Tiểu Tú cảm thấy thư thái, nhưng tiểu Tô lại cảm thấy lửa và băng đang đánh nhau trong người. Tiểu Tô đã hơn hai mươi rồi, tuy rằng còn trẻ nhưng những gì nên biết đều đã biết. Hơn nữa tiểu Tô là một người bình thường, đối với việc người trong lòng mình chủ động đùa giỡn như vậy, đương nhiên là anh phải có phản ứng mãnh liệt.

Tay tiểu Tú là băng, nhưng trong lòng anh cũng là lửa nóng. Bây giờ tốt nhất là nên thả cô xuống sau đó cố gắng tự giải tỏa lửa nóng trong mình? Hay cần phải thuận theo tiểu Tú giải khai sức chịu đựng của mình cùng cô làm mưa làm gió? Đó là một vấn đề khá quan trọng, là vấn đề liên quan đến sự tôn nghiêm của đàn ông, cho nên nhất định cần phải cẩn thận suy nghĩ.

Tiểu Tú không hề thoả mãn với sự vuốt ve đơn thuần, một ngón tay nhỏ bé lại lặng lẽ sờ lên hai điểm nhỏ mình rình coi đã lâu. Bình thường hai điểm nhỏ này sẽ không tự nhiên nổi lên, nhưng sau khi bàn tay nhỏ bé sờ soạng qua lại vài cái sau, hai điểm nhỏ màu hồng trước ngực tiểu Tô đã vinh quang dựng đứng. Tiểu Tú cảm thấy hai điểm phập phồng này sờ rất thú vị, vì thế vuốt ve liên tục. Vuốt đuôi hồ quả thực rất nghiêm trọng, sờ soạng ngực đàn ông hậu quả cũng rất nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến mức tiểu Tú bị tiểu Tô hung hăng trừng phạt một hồi. Sau đó tiểu Tú vuốt hai cánh môi có hơi sưng ngoan ngoãn đi ra ngồi bới khoai nướng . . . . .

Đêm khuya mười hai giờ pháo bắt đầu vang, tiểu Tú kéo tiểu Tô cùng đi đốt chút pháo cho không khí rộn ràng, vì sao lại kéo tiểu Tô theo? Bởi vì động tác của tiểu Tô rất nhanh, phản ứng lại nhạy, mà quan trọng

nhất là tiểu Tô không nghe được, cho nên sẽ không vì pháo nổ mà giật mình. Vì thế tiểu Tô bị nô dịch chỉ có thể cầm cây nhang, dùng tốc độ cực nhanh châm ngòi rất cả các cây pháo.

Mà tiểu Tú đang tránh ở dưới mái hiên, nhìn tiểu Tô đốt pháo, nghe liên tiếp từng tràng pháo đình tai nhức óc, tiểu Tú lại một lần nữa cảm giác được một năm mới đã đến, lại qua thêm một tuổi mới! Đêm khuya qua đi, tiểu Tú đi ăn chè trôi nước. Cái gọi là chè trôi nước chính là đem bột mì vo thành viên nhỏ bằng cỡ một viên thịt viên. Mà bánh trôi nước chính là món mà bất cứ ai cũng phải ăn vào ngày đầu tiên của năm mới.

.

Trước đó tiểu Tú đã bưng cho bà Hảo một chén rồi. Tuy nhiên không cho bà Hảo ăn nhiều lắm, loại chè này vốn không dễ tiêu hóa, ăn rồi ngủ sợ bà Hảo không tiêu! Sau khi chấp hai tay trước ngực chào tiểu Tô năm mới, tiểu Tú mới bắt đầu đi nghỉ ngơi! Buổi sáng sau khi thức dậy, tiểu Tô nhẹ nhàng hôn một cái lên trán tiểu Tú. Cũng may là lúc này không có người ngoài, bằng không tiểu Tú chắc chắn sẽ không bao giờ để ý tới anh nữa.

Tiểu Tú nằm mơ thấy trước kia vào lễ mừng năm mới, mình hay đi cùng mấy đứa bạn nhỏ lấy cái túi nhỏ đi ra ngoài đòi kẹo mừng. Vì thế sáng sớm ngày mừng một tiểu Tú nhanh chóng lục tung khắp nhà để tìm cho ra hai cái túi nho nhỏ, sau đó quyết định kéo theo tiểu Tô trải nghiệm lại một lần nữa phong tục đòi kẹo thừa ấu thơ.

Tiểu Tô đáng thương cảm thấy rất mất mặt, cũng đã đính hôn rồi mà chẳng khá gì con nít, phải thuận theo cô đi đông đi tây xin kẹo hoặc đập phụng!

ssssssssssssss

25. Chương 25: Nói Thật

Tiểu Tú rất vui vẻ, nhớ trước kia lúc nhỏ xách cái túi nhỏ theo các bạn nhỏ thân mến đi đòi kẹo ăn, khi đó nhất gan chỉ biết núp sau lưng bọn nó, thì thảo một câu “Chúc mừng năm mới!” sau đó giơ cái túi nhỏ ra trước mặt người lớn chờ được phát kẹo...v...v. Nhưng tiểu Tú cảm thấy mình được chia rất ít.

Vì bù lại sự tiếc nuối trước đây, tiểu Tú quyết định năm nay cũng mang theo túi nhỏ đi đòi quà. Tiểu Tú chuẩn bị hai túi bé con con có thêu hình rất đẹp. Sắc mặt của tiểu Tô biến thành màu đen khi nhìn tiểu Tú vui vẻ mang theo túi tiền xuất phát.

Thật là, để mình nghĩ lại xem, lần cuối cùng mình đi đòi kẹo là khi nào chứ? Tiểu Tô cảm thấy bản thân mình đã hai mươi hai tuổi mà còn đi cùng đám con nít, thật sự là quá mất mặt. Vì thế tiểu Tô sống chết không chịu cùng đi. Nhưng tiểu Tú không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, sau khi đồng ý đủ loại hiệp ước không bình đẳng mới bắt được tiểu Tô đi cùng.

Kỳ thật theo lý mà nói, năm nay tiểu Tô muốn ở nhà để chiêu đãi bọn nhóc tới cửa đòi kẹo, nhưng hiện tại nhà anh và nhà tiểu Tú đã trở thành một nhà, vì thế trong nhà tiểu Tú chuẩn bị luôn hai phần kẹo. Để bà Hảo ở nhà phát kẹo cho đám con nít, tiểu Tô lẻ mề theo tiểu Tú đi ra ngoài đòi chút kẹo trở về. Vài ngày trước đã mua khá nhiều kẹo lạc, lạc, hạt dưa để bày biện rồi cho nên tiểu Tú rất vui vẻ và tiểu Tô không lấy gì làm vui cho lắm tung tăng ra cửa.

Ra cửa trà trộn vào đội ngũ trẻ con đang vui vẻ chạy đi xung quanh đòi kẹo, tiểu Tú cũng cảm thấy rất thích thú! Sau khi theo bọn chúng đến nhà đầu tiên đòi kẹo, tiểu Tú đã nhận được khá nhiều. Chiếc túi lớn của tiểu Tú đã đựng được non nửa. Mỗi khi chủ nhà nhìn thấy tiểu Tú cũng đi theo tới cửa muốn đòi kẹo, sẽ cười hi hi lấy thêm vài vốc kẹo bỏ vào túi cho tiểu Tú, đôi khi người ta còn có thể buông lời nói đùa vài câu: “Tú, biết thằng nhóc nhà chú đúng không? Khi nào sang nhà, nhất định con phải cho nó nhiều gấp đôi đó!”

Tiểu Tú vốn da mặt dày, một bên nhận kẹo, một bên gật đầu: “Chú cứ yên tâm, chờ con chú đến, con nhất định sẽ tặng gấp đôi!” Chủ nhà mừng rỡ cười to. Nhưng đúng là năm nay nhà tiểu Tú tặng gấp đôi mà.

Hắc hắc! Tiểu Tô đi theo phía sau tiểu Tú, tuy rằng rất chân thành nhìn khuôn hình của mọi người xem họ đang nói chuyện gì, nhưng có thể bởi vì không kịp quay đầu mà nhìn sai không ít, nhưng ý tứ đại khái tiểu Tô cũng biết. Trong lòng tự nhủ tiểu Tú thật là có chút gian trá.

Điều khiến tiểu Tú ngạc nhiên nhất lại là được người ta cho tiền mừng tuổi! Buổi sáng tốt lành bà Hảo đã lì xì cho tiểu Tú tiểu Tô hồng bao, không ngờ khi đi đòi kẹo mà cũng được nhận hồng bao nữa! Tiểu Tú ngây ngô cười vượt hồng bao, quay đầu hỏi tiểu Tô: “Hay là chúng ta lại đi đòi một hồi nữa, xem có còn hồng bao để lấy hay không đi?”

Đối với chủ ý tham tiền này của tiểu Tú, tiểu Tô cảm thấy thật bất đắc dĩ, kỳ thật người ta tặng hồng bao cũng không phải cho không. Theo phong tục ở đây, cô dâu mới khi tới cửa chào hỏi, chủ nhà sẽ lì xì hồng bao. Vừa rồi mấy nhà mà họ tới vừa đúng lúc có chút quan hệ thân thích với tiểu Tô. Mà tiểu Tô cũng thấy rõ ràng, hồng bao này là người ta vốn mang theo ra, bởi vì người ta thật sự không nghĩ tới việc tiểu Tú cũng sẽ cùng đám con nít đến đòi kẹo cho nên. . . . .

Trong hồng bao cũng không nhiều, mười đồng tiền, nhưng cũng đủ để cho tiểu Tú cười ngây ngô nửa ngày, tiểu Tô nhìn bộ dạng tiểu Tú cười ngây ngô, quyết định về sau phải ráng kiếm thật nhiều tiền, sau đó mỗi ngày xem bộ dạng tiểu Tú cười ngây ngô! Cuối cùng tiểu Tú cùng tiểu Tô mang theo một túi kẹo, lạc, hạt dưa ...lớn về nhà. Trong nhà bà Hảo cũng đã ngồi chờ bọn họ.

Mùng một trôi qua bình yên cùng tiếng pháo giòn tan trong thôn, mùng hai là ngày về nhà mẹ đẻ, nhưng mà nhà mẹ đẻ bà Hảo vốn đã chẳng còn, tiểu Tú chưa gả, tiểu Tô chưa lập gia đình, vì thế ba người tiếp tục ngồi trong phòng ôm lạnh, hạt dưa sống qua ngày. Mùng ba, mùng bốn mọi người đều bị người khác mời đi ăn tiệc. Bình thường tất cả mọi người vội vàng việc nhà nông, hoặc là phải đi làm, cho nên chỉ có thời điểm nghỉ ngơi mới có thể tụ tập cùng một chỗ.

Trên đường đi ăn tiệc, nhìn thấy cảnh nhà người ta đông đúc ngồi cắn hạt dưa, bóc lạc, tiểu Tú cảm thấy người trong nhà miệng ăn quá ít. Tiểu Tú đột nhiên thầm nghĩ: hay là để bà Hảo tìm thêm người? Tuy vậy, cái ý nghĩ này đã bị tiểu Tú vứt ngay ra khỏi đầu trong tích tắc. Bởi vì cho dù tiểu Tú có nói ra, bà Hảo cũng không muốn.

Đảo mắt một cái đã qua mùng năm, qua ngày này tất cả mọi người đều bắt đầu một năm mới bận rộn. Ăn xong cơm chiều, tiểu Tú lại lo lắng một vấn đề, có nên cho tiểu Tô biết về không gian bí mật của mình hay không. Mặc dù tiểu Tô không nói, nhưng tiểu Tú cảm giác được anh có chút nghi ngờ. Bởi vì trong năm, có rất nhiều thứ tiểu Tú thường vào trong đó lấy ra.

Hơn nữa còn có một chuyện, tuyết thảo sắp trưởng thành rồi, sau khi nhóm tuyết thảo đầu tiên trồng thử thành công, tiểu Tú đem toàn bộ số tuyết thảo mà lão sư phụ đã cho gieo hết xuống. Kết quả là có được khoảng một mẫu trồng toàn tuyết thảo. Muốn Tiểu Tú phải nói thế nào với tiểu Tô về việc mình có nhiều tuyết thảo như vậy đây?

Lão sư phụ đã từng nói qua, tuyết thảo này sinh trưởng ở đông bắc Hưng An, cùng nhân sâm đại làm bạn mà trưởng thành, lão sư phụ tích lũy nhiều năm cũng chỉ có một ít, còn tiểu Tú lại có cả một mẫu tuyết thảo sau khi phơi khô ít nhất cũng có được cỡ mười cân, nhiều tuyết thảo như vậy bảo tiểu Tú dùng lý do gì mới có thể thuyết phục tiểu Tô?(Di: 1cân = 1/2kg)

Hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên tiểu Tú lo lắng về vấn đề này. Từ sau khi tiểu Tú đến đây, không gian này là bí mật lớn nhất của tiểu Tú. Trước kia chẳng qua là dùng để trồng các loại rau củ đổi món, bình thường cũng chỉ có nhà mình dùng, cho nên không sao. Nhưng bây giờ tiểu Tú muốn mở rộng và lợi dụng, phát huy tác dụng lớn nhất của không gian, bởi vì tiểu Tú muốn thoát khỏi nghèo khó để làm giàu, cô muốn trở thành phú hộ!

Trong nhà hiện tại chỉ có sáu con heo nhỏ, tiểu Tú luôn thả vào trong không gian cho hoạt động qua lại để tăng cường thể chất, thường đều là buổi tối gom lại, sáng sớm lại thả ra. Nhưng có một lần tiểu Tô đi đâu về đúng lúc tiểu Tú thả heo vào không gian suýt bị anh phát hiện, khiến cho tiểu Tú sợ tới mức thiếu chút nữa đã khai thật mọi chuyện.

Tuy nhiên trước khi thành thật khai báo mọi chuyện, tiểu Tú còn muốn thử nâng cấp không gian của mình. Cái ý nghĩ này tiểu Tú sớm có dự định, tháng chạp vừa qua, tiểu Tú đã vụng trộm mua vài loại rượu đặt ở

trong vườn. Mỗi một loại rượu đều mua năm bình. Ngoài loại rượu Thiệu Hưng, còn có rượu đế, còn có cả rượu đế do nhà mình làm. Có cơ hội sẽ thử một chút.

Đêm xuống, tiểu Tú khó có lúc không dính một chỗ với tiểu Tô, mà lấy cớ lễ mừng năm mới chơi mệt nên muốn đi ngủ sớm một chút, bỏ lại một mình tiểu Tô, trở về phòng. Sau khi trở về phòng tiểu Tú cài chốt cửa cẩn thận sau đó mới đi vào không gian của mình. Xách hết số rượu đến bên góc nho xong, tiểu Tú nghĩ đến việc có một khởi đầu tốt đẹp, cho nên đã xách bình rượu Thiệu Hưng đổ đầu tiên.

Ừng ục, ừng ục liên tục đổ bốn bình rượu Thiệu Hưng vào góc nho xong, đang đổ bình thứ năm, tiểu Tú phát hiện mình bị không gian bắn ra ngoài, trước đây đã từng xuất hiện tình huống như vậy. Ngay khi tiểu Tú định vào lại không gian tìm hiểu xem chuyện gì xảy ra, thì đột nhiên có người gõ cửa, tiểu Tú liền chạy tới mở, định nhanh chóng đuổi người rồi đi tìm hiểu nguyên nhân. Hoàn toàn quên mất việc trên tay mình còn cầm nửa bình rượu.

Tiểu Tô là một người đàn ông tốt, tiểu Tú lấy cớ lễ mừng năm mới chơi mệt muốn ngủ, vì thế tiểu Tô đau lòng. Nhớ lại việc trước kia mình từng học cách nấu canh bồi bổ sức khỏe, bị kích động nên nấu luôn một thố đem đến cho tiểu Tú uống, không ngờ khi cửa mở thì nhìn thấy tiểu Tú đang mang theo một bình rượu, không khỏi sửng sốt một chút, đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ vì muốn uống rượu cho nên mới né tránh mình? Lại nghĩ tới chuyện hồi trước tiểu Tú từng một mình uống hết một bình rượu, sau đó say quắc cần câu, không khỏi trầm nghĩ, chẳng lẽ bà xã mình sắp cưới của mình là một tửu quỷ hay sao? Nghĩ đến điều này, tiểu Tô cảm thấy trước mắt đen thui.

Nhìn thấy là tiểu Tô, tiểu Tú theo phản xạ tự nhiên quăng luôn bình rượu, sau đó vể mặt chân chó tươi cười chỉ chén canh trên tay tiểu Tô. “Đây là canh cho em uống hả?” Tiểu Tú biết rõ còn cố hỏi định dờ đi lực chú ý của tiểu Tô. Tiểu Tô trầm mặt nhặt bình rượu lên, phát hiện là một bình rượu Thiệu Hưng đã chỉ còn lại có một phần ba, nhưng ở trên người tiểu Tú lại ngửi không thấy mùi rượu, tiểu Tô liền hỏi: “Tửu lượng thật là tốt! Còn chưa có đồ ăn nhắm rượu kia!”

Tiểu Tú nép vào người tiểu Tô, cái miệng nhỏ nhắn đang cố gắng uống canh, uống rất hăng say, chợt nghe thấy câu hỏi chưa lẽ của tiểu Tô, sợ tới mức bị sặc một chút, giả bộ như không có gì, khoát tay: “Không có, không có uống, vừa lấy vào thôi!” Tiểu Tô nhìn chằm chằm cô: “Là tại anh đến sớm quá à? Hay là chờ em uống xong rồi mới đến? Thuận tiện làm thêm cho em chút canh giải rượu?”

“Không phải như vậy mà!” Tiểu Tú thấy tiểu Tô tức đến đen cả mặt, đột nhiên cảm thấy có chút sợ, nhưng chuyện này thật là..... chỉ hai ba câu làm sao giải thích rõ ràng được? Nhưng nếu mình nói về chuyện không gian đó, người ta có tin hay không cũng là cả một vấn đề đó. Nghĩ một hồi tiểu Tú đành cắn răng dậm chân một cái, nắm tay tiểu Tô hai người cùng nhau đi vào!

Vào không gian rồi, đúng lúc số rượu tiểu Tú đổ vào phát huy tác dụng, ít nhất là phần đất lại có biến hóa mới, vốn là số mẫu đất cũng không mở rộng, số cây trồng trong đất cũng không biến mất, mà ngược lại xuất hiện thêm một loại cây mới, ở gần một mẫu đất đỏ. Phần đất đỏ vốn đang trồng tuyết thảo đột nhiên bị trống một phần ở giữa, sau đó xuất hiện một gốc cây dâu tằm.

Tiểu Tú sáng mắt, đúng vậy, chính là dâu tằm!

Tiểu Tú xoay người kéo tay tiểu Tô đi vào sâu trong không gian, hoàn toàn mặc kệ đến bộ dạng khiếp sợ của tiểu Tô, vào trong, ngay cả góc nho vốn có màu xanh cũng có sự thay đổi, ít nhất là số kia nho không còn là màu xanh, mà trở nên to hơn, màu sắc cũng phỉếm hồng.

Tiểu Tú chỉ vào góc nho, nói với tiểu Tô: “Không phải em muốn uống rượu, mà là nó muốn uống rượu!”

SSSSSSSSSSSSSSSS

26. Chương 26: Lối Thoát...

Tiểu Tô cảm thấy rất không thật, mới vừa rồi còn cùng tiểu Tú đứng ở trong phòng ngủ của cô thảo luận về vấn đề uống rượu, sao chỉ chớp mắt, liền đứng ở nơi này, nhìn cảnh sắc chung quanh, tiểu Tô hoài nghi vừa rồi mình đã trải qua một cuộc lữ hành dưới lòng đất, mà tiểu Tú chính là tiểu tiên nữ mang tiên thuật, bằng không tại sao có thể có tình huống như vậy chứ?

Thừa dịp tiểu Tô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tiểu Tú kéo tiểu Tô đi vòng vòng trong không gian thăm thú một hồi. Sau khi đi qua từng mảng xanh mướt, tiểu Tô gần như đã trở lại bình thường. Thỉnh thoảng còn dừng lại trước đám thực vật trái mùa, thuận tay hái quả dưa chuột, hái thêm vài quả cà chua, cho đến khi trên tay mình đầy ụ, mới dừng lại không hái nữa.

Đối với hành động như vậy của tiểu Tô, tiểu Tú có thể hiểu được, tựa như lúc trước khi tiểu Tú vừa mới vào phần không gian này vậy, thỉnh thoảng cũng nghĩ chuyện tốt như vậy có phải thật hay không? Hoặc là nghĩ không gian như vậy có thể đột nhiên biến mất hay không, vì thế tất cả các loại đồ ăn trong không gian, chỉ cần chín sẽ hái hết xuống, chỉ có đặt ở phòng bếp của mình rồi, mới có thể cảm thấy chân thật.

Tiểu Tú lấy dưa chuột trên tay tiểu Tô, dùng khăn tay lau kỹ, rồi đưa lại cho tiểu Tô, ý bảo anh có thể ăn sống như vậy. Tiểu Tô dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tiểu Tú, có điểm chần chờ đưa dưa chuột lên miệng. Cắn một miếng xong tiểu Tô mới cảm thấy chân thật. Thì ra tất cả đều là sự thật. Vì thế không khách khí tiêu diệt gọn ghẽ quả dưa, thuận tay xử tiếp quả dưa khác trên tay mình. Mấy ngày đầu năm mới tới giờ toàn ăn thịt heo và cá, rất cần thứ gì đó thanh miệng một chút.

Chờ tiểu Tô ăn hết số thức ăn trên tay, cuộc trò chuyện giữa hai người mới chính thức bắt đầu. “Chỗ này là chỗ nào?” Tiểu Tô rất muốn biết đây là chỗ nào? Nhưng nói cho cùng ngay cả tiểu Tú cũng không có biện pháp nói rõ làm cách nào đến được, đây là ở đâu. Chỉ biết khi mình muốn vào lúc nào cũng có thể, muốn đi ra ngoài khi nào thì đi. Mà những người khác nhìn không thấy cũng sờ không được.

Đây là lần đầu tiên mang được tiểu Tô vào. Trước kia nếu không phải mang đồ vật thì cũng là động vật. Đối với cách giải thích này tiểu Tô có chút không tiêu: “Em có bao giờ nghĩ đến việc chỉ có một mình em có thể ra vào tự do hay không? Hoặc là em có bao giờ nghĩ đến cảnh ngoài em ra người khác chỉ có thể vào mà không thể ra?”

Đối với vấn đề này, tiểu Tú đứng là không hề lo lắng, chỉ có thể ngây ngô cười hắc hắc. Cười đến mức tiểu Tô chảy mồ hôi lạnh, nhất quyết yêu cầu tiểu Tú mang mình đi ra ngoài sau đó lại vào lần nữa. Tiểu Tú nghe lời nắm tiểu Tô, nháy mắt trở về phòng, lại nháy mắt trở lại trong không gian. Tốc độ như vậy khiến tiểu Tô thật là không còn gì để nói.

Lại một lần nữa tiến vào không gian này, tiểu Tú quyết định muốn cho anh xem luôn bảo bối, dù sao chuyện lớn như không gian cũng đã nói thật với tiểu Tô rồi, vậy thì chuyện tuyệt thảo cũng khai thật với tiểu Tô luôn đi. Vì thế kéo tiểu Tô đến mấy mẫu đất đỏ, định nhổ một gốc cây tuyết thảo đưa cho tiểu Tô xem, nhưng dù muốn có nhỏ đi nữa thì vẫn có thịt, một cây tuyết thảo cũng là tuyết thảo, sau này vì chữa bệnh tiểu Tô chỉ cần một cây cũng rất quan trọng.

Cho nên không nhổ tuyết thảo nữa mà kéo tiểu Tô ngồi xổm xuống chỉ cho anh xem: “Tiểu Tô, anh có thấy thứ này nhìn quen hay không?” Tiểu Tô không hiểu vì sao tiểu Tú lại cố chấp bắt anh phải xem thứ này, nhưng nhìn bộ dáng thần bí của cô, nhất định sẽ là đồ tốt. Vì thế tiểu Tô cẩn thận quan sát nhánh cây có thân ánh bạc kia.

Nhưng mà nhìn tới nhìn lui, tiểu Tô cũng không thể nhìn ra đây là vật gì. Đây là cái gì mới được? Sao nhìn nó kỳ lạ như vậy? Đến khi tiểu Tú cảm thấy chờ không nổi nữa, trong khi tiểu Tô vẫn đang chăm chú nghiên cứu cái cây rất hăng say, cô đành tự mình nói luôn: “Đây chính là tuyết thảo mà lão sư phụ đã từng nói!” Vừa nghe là tuyết thảo, tiểu Tô lập tức kích động không thôi!

Bàn tay run run vươn ra sờ sờ gốc tuyết thảo trên nền đất đỏ, hơn nữa ngày tiểu Tô mới ngẩng đầu hỏi tiểu Tú: “Đây thật sự là tuyết thảo sao?” Tiểu Tú cười gật đầu, kéo anh lên, chỉ vào một mẫu đất đỏ nói: “Trên mẫu đất đỏ này toàn là tuyết thảo, đủ cho việc chữa trị tai của anh.”

Sau khi không gian thăng cấp, trên mẫu đất đỏ nhiều hơn một gốc cây dâu tằm, nhưng mà gốc cây dâu tằm

này chen chúc làm hư không ít tuyệt hảo, điều này làm cho tiểu Tú rất đau lòng. Nhưng nghĩ lại thì trong không gian này mọi thứ đều có điểm là lạ, tựa như kia gốc cây nho, lúc trước: khi mới vào không gian gốc nho kia đã lớn như vậy, hiện tại thật vất vả sau khi thăng hai cấp mới miễn cưỡng có chút quen thuộc, thật không biết chờ khi số nho kia chín rồi, sẽ có tác dụng đặc biệt gì. Có thể giống bàn đào của Tây Vương Mẫu hay không, ăn một quả sẽ thành tiên? (Di: ta cảm giác như đang thuyết minh game trồng trọt =,=)

Ngay lúc tiểu Tú đang đoán mò, tiểu Tô yên lặng ngồi bệt xuống co người lại, tựa như thai nhi đang trong tử cung vậy, cố gắng co rúm người lại. Tiểu Tô cố gắng chôn mặt vào giữa hai đầu gối, không một tiếng động rơi nước mắt. Từ sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, biết được tai mình không còn nghe được nữa, tiểu Tô vẫn không rơi nước mắt, mà cho dù trải qua thời điểm khó khăn hơn nữa anh cũng chưa rơi một giọt nước mắt nào.

Vậy mà bây giờ tiểu Tô lại dùng hết sức ngồi khóc lớn một mình. Sau khi tiểu Tú lấy lại tinh thần mới phát hiện bộ dạng tiểu Tô đang ôm đầu gối, lẳng lặng bước đến, ôm tiểu Tô vào trong ngực. Tình huống bây giờ giống như người bị phán quyết tử hình đã đứng ở pháp trường chờ hành quyết, đột nhiên xuất hiện một mệnh lệnh nói mình bị oan uổng, cho nên được phóng thích, được tự do vậy. Cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết này sẽ khiến người ta phải khắc cốt ghi tâm cả đời.

Tiểu Tô vươn tay ôm tiểu Tú ép sát vào ngực mình. Em là phúc tinh của anh. Là em đã khiến ột đứa cô nhi như anh biết được cảm giác có người nhà là hạnh phúc thế nào, cũng là em đã giúp anh có được cơ hội nghe lại được lần nữa. Cảm ơn sự tin tưởng của em, cũng cảm ơn em đã cho anh ấm áp. Tiểu Tô biết mấy thứ này không cần nói đi ra, có một số việc chỉ cần ghi ở trong lòng thì tốt rồi.

Thật vất vả mới khiến tiểu Tô bình tĩnh lại, vẫn ôm tiểu Tú vào trong ngực, lẳng lặng ngồi ở một góc, nhìn một mẫu đất toàn tuyết thảo, tiểu Tô hỏi: “Vì sao lại mang anh đến đây? Vì sao nói cho anh biết bí mật này?”

Tiểu Tú quay đầu nhìn tiểu Tô giải thích: “Không nên hỏi em vì sao, trực giác của em nói cho em biết có thể mang anh vào đây. Hơn nữa em cảm thấy người một nhà ở cùng một chỗ thì không nên có bí mật.” Hơn nữa em cũng không sợ anh sẽ nói bí mật này ra. Nếu nói lời không dễ nghe thì là, không gian này là nơi có thể che giấu bất cứ chuyện gì. Cho dù có giết người cướp của thì cũng không có việc gì, chỉ cần trốn vào đây là không sợ chết đói!

Tiểu Tô cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu việc mình có thể đi vào chỗ này là do tiểu Tú dẫn vào, nếu như muốn tự mình đi vào thì không thể. Tất cả quyền chủ động nằm trên tay tiểu Tú, vậy cho nên tất cả đều do cô định đoạt!

Tiếp theo hai người lại thương lượng về việc đi đến chỗ của lão sư phụ. Từ lần cuối cùng chăm cứu cho tiểu Tô hồi cuối tháng chạp tới giờ vẫn chưa đi lại. Một mặt là bởi vì phải chuẩn bị tiệc đính hôn, một mặt khác là phải qua đầu năm, mọi người mới bắt đầu động tay động chân làm việc trở lại. Tiểu Tú còn muốn hỏi thăm lão sư phụ một chút về việc những điều cần đặc biệt lưu ý khi xử lý tuyết thảo. Hiện tại không còn hạt giống, nên đương nhiên là phải cẩn thận một chút.

Ngoại trừ điều này, tiểu Tú còn muốn để cho tiểu Tô nghĩ xem mình nên tận dụng tài nguyên trong không gian như thế nào. Trong không gian có đủ loại thực vật. Có loại chỉ sinh trưởng trong mùa đông, cũng có loại sinh trưởng trái mùa, nếu tiểu Tô đã biết rồi, vậy tiểu Tú cũng đã nghĩ đến việc cho anh đến nội thành Tô Châu một chuyến. Gần đây thực phẩm chuyển lên trần trên bán khá chậm, mà phí chi tiêu của đại gia đình thì lại tăng lên. Trong khi Tô Châu lại nhiều người, khách sạn lớn cũng nhiều, cho dù nâng giá lên một chút cũng không sợ không ai mua. Hơn nữa tất cả mọi người ở trần trên đều quen mặt nhau, nhà mình có chuyện gì, chỉ chớp mắt là tất cả mọi người đều biết. Như vậy thì sao có thể giải thích với người ta việc nhà mình có nhiều đồ ăn trái mùa để bán như vậy? Chỉ có đi xa một chút, thì chuyện bát quái mới ít bị truyền đi. Như vậy mới an toàn!

SSSSSSSSSSSSSSSS

27. Chương 27: Uống Thuốc

Hai người nói đông nói tây một hồi không ai để ý xem thời gian trôi qua như thế nào, chờ đến lúc hai người ra khỏi không gian, trời đã sáng choang! Ở trong sân nhìn thấy bà Hảo, bà Hảo cười rất vui vẻ, còn ý tứ nhìn chăm chăm vào bụng của tiểu Tú, khiến cho tiểu Tú dựng hết tóc gáy. Ngày hôm qua tiểu Tô nấu canh, bà Hảo nhìn thấy anh bưng canh vào phòng tiểu Tú, sau đó tiểu Tô cũng không ra khỏi phòng, điều này chẳng phải là chứng tỏ ngày hôm qua tiểu Tô ở trong phòng tiểu Tú hay sao? Không chừng mười tháng sau sẽ có đứa nhỏ trắng trắng mập mập xuất hiện!

Cũng cười lại với bà Hảo, sau đó tiểu Tô và tiểu Tú nhanh chóng cơm nước cho xong để đi tìm lão sư phụ. Theo thói quen tiểu Tú lại đi mượn một chiếc xe ba bánh, chất lên xe một ít rau củ quả chín sớm lên xe, đợi sau khi bán xong sẽ mua một ít hạt giống trồng mua xuân. Thật ra sau khi hai người ra thôn sẽ đem toàn bộ đồ đạc này nọ quăng vào mảnh vườn trong không gian của tiểu Tú, hai người chỉ đi tay không.

Bởi vì hôm nay là lần họp chợ đầu tiên của năm mới, cho nên người rất nhiều. Trên đường đi gặp được không ít người, khiến cho việc tiểu Tú muốn cùng tiểu Tô lãng mạn một phen không thành. Những lúc không có người trên đường, tiểu Tú vẫn vụng trộm nhét tay mình vào tay tiểu Tô. Đối với động tác nhỏ này của tiểu Tú, tiểu Tô cảm thấy rất vui vẻ, tuy rằng trên mặt không biểu hiện gì, nhưng khóe miệng luôn luôn nhếch lên.

Đợi đến khi có người, tiểu Tú lại tự giác rút tay về, cứ hết nắm tay lại rút tay suốt trên đường như vậy, cuối cùng tiểu Tô và tiểu Tú cũng sắp đến chợ. Khi gần đến cổng chợ, quan sát trái phải trước sau xong, tiểu Tú mới vào trong không gian lôi chiếc xe ba bánh ra. Đồng thời còn hái thêm không ít thứ tốt, định lát nữa ở trên chợ bán thêm được chút.

Hồi trước lúc mọi người xuống sông vớt cá, tiểu Tú cũng đánh bắt được không ít ở con sông trong không gian, hiện tại trong sông nhỏ đã có không ít cá bột. Phỏng chừng qua một khoảng thời gian nữa, nghề phụ của tiểu Tú có năng lực được gia tăng.

Đến chợ vẫn là thói quen từ trước, tiểu Tú rao hàng tiểu Tô lấy tiền, hai người phối hợp ăn ý vô cùng. Chờ mọi thứ đều bán sạch rồi, tìm một góc đẩy chiếc xe ba bánh vào lại trong không gian, sau đó ôm theo một ít táo và cam nhà trồng đi tìm lão sư phụ xem bệnh. Dựa theo trí nhớ, vòng qua quẹo lại mấy lần đã đến trước cửa nhà.

Bước lên trước, tiểu Tú vừa gõ vừa lên tiếng: “Lão sư phụ, trong nhà có người không?” Sau khi hô hai tiếng, trong phòng mới truyền ra tiếng đáp lời. Tiểu Tú và tiểu Tô đi vào. Vào cửa trước tiên là chào hỏi, sau đó mới đưa quà lên. Lão sư phụ tuy rằng không vui cho lắm, nhưng vẫn nhận lấy, táo ít có trên thị trường, nên lấy vài quả cho bà vợ già nếm thử.

Hai bên lễ tiết xong, lão sư phụ mới bắt đầu chuyên tâm bắt mạch cho tiểu Tô, kết quả vẫn như trước kia không có chuyển biến tốt đẹp không có chuyển biến xấu. Hiện tại tiểu Tô cũng không để ý đến chuyện này, đến khi lão sư phụ chép miệng: “Nếu có tuyết thảo, thì cho dù không thể tốt như cũ thì cũng tốt hơn được tám phần.” Nghe lão sư phụ nói như thế, tiểu Tú nhanh chóng lấy một cây tuyết thảo từ trong túi ra đưa.

Lão sư phụ kinh ngạc nhận lấy, lật đi lật lại nhìn, sau đó bứt một chút nếm thử hương vị, sau khi hiểu rõ, mới bắt đầu nói với tiểu Tú: “Hai người lấy thứ này ở đâu ra? Trước kia tôi may mắn lắm cũng chỉ tìm được một ít mà thôi.” Sau đó lại bứt một chút đưa cho tiểu Tú.

“Hai người nếm thử xem, tuyết thảo này không chỉ có hình dạng đặc biệt, ngay cả hương vị cũng rất đặc biệt. Không có vị chất như cỏ xanh, ngược lại có một chút hương vị của nhân sâm.” Nghe theo lời lão sư phụ, tiểu Tú và tiểu Tô cũng nếm thử một chút, đúng là không phải hương vị bình thường, nhưng cũng chưa từng ăn nhân sâm, nên không biết có phải là giống vị sâm hay không.

“Lão sư phụ, đây thật sự là tuyết thảo phải không?” Tuy rằng trong lòng tiểu Tú đã khẳng định, nhưng vẫn còn muốn lão sư phụ bảo đảm. Lão sư phụ gật đầu: “Chính là nó, con tìm được thứ này ở đâu?” Nếu có thể có hàng mẫu, vậy thì chắc chắn sẽ không thiếu.

“Con nhờ người tìm dùm, vấn đề là vừa đào được, còn chưa được phơi khô, người biết tuyết thảo này nên xử lý như thế nào không ạ?” Tiểu Tú không ngốc, tự nhiên biết cái gì nên nói cái gì không. Lão sư phụ

cũng hiểu được, cẩn thận ngắt một chút tuyết thảo vụn vè trên tay, đồng thời giảng giải cho tiểu Tú biết quá trình phơi khô là như thế nào. Tiểu Tú không chỉ nghe mà còn dùng giấy ghi lại. Nếu như sai dù chỉ một bước thôi, vậy cũng đủ thảm.

Mặc dù thi thoảng tiểu Tô cũng cố gắng chăm chú nhìn, nhưng khi hiểu được đây là điều lão sư phụ dặn riêng cho tiểu Tú thì không nhìn nữa, im lặng ngồi một bên chờ tiểu Tú. Tiểu Tú tốc ký xong, ngàn lần cảm tạ lão sư phụ rồi dẫn tiểu Tô ra cửa. Tuy rằng lần này không có gì muốn mua, nhưng tiểu Tú cùng tiểu Tô vẫn có nhiều thứ để ôm đầy trong ngực. Hồi trước có đặt một số thứ ở bưu điện, đã lâu không lên lấy, lần này ôm hết về, từ từ nghiên cứu sau.

Về nhà tiểu Tú cảm thấy rất vui mừng, tai tiểu Tô chắc chắn sẽ khá lên. Tuyết thảo sắp được, chỉ cần chờ một thời gian nữa là có thể đào lên, phơi khô rồi làm thành thuốc cho tiểu Tô, đến lúc đó, tiểu Tô có thể nghe được giọng nói của mình rồi, tiểu Tô nghe không được thật là bất tiện, đôi khi chỉ là một câu nói tùy ý nhưng cũng phải xoay người lại giải thích, thật là mệt mỏi. Tiểu Tú tính kỹ rồi, chờ tai của tiểu Tô tốt lên, cô nhất định sẽ hát một bài cho anh nghe, hát bài cô thích nhất!

Chớp mắt tuyết thảo đã được như mong đợi, buổi tối tiểu Tú kéo tiểu Tô vào ngồi xõm trong không gian vạt vả đào tuyết thảo. Hai người nỗ lực tới hơn nửa đêm mới đào được hết số tuyết thảo kia, sau đó cả hai nằm lẩn trong không gian luôn. Dù sao thì trong không gian bốn mùa như mùa xuân, cứ trực tiếp ngủ ở đây cũng không có gì. Ngày hôm sau hai người vác cùng một bộ dạng xuất hiện ở trước mặt bà Hảo, khiến cho bà Hảo cảm thấy ngày bà được ôm đứa nhỏ không còn xa. . . . .

Dù sao thì cũng không thể trách bà Hảo nghĩ như vậy, thật sự là biểu tình và bộ dạng của hai người thật sự làm cho người ta hiểu lầm. Hai người loay hoay đào tuyết thảo đến hơn nửa đêm, hơn nữa còn ngủ luôn ở đó, hai điều trên tổng hợp lại thành kết quả cả hai người đều đau lưng, bộ dạng đó làm sao qua mắt được bà Hảo, thậm chí bà Hảo còn muốn đi tìm thuốc cho tiểu Tô uống, không thể mới trẻ tuổi mà đã mệt nhọc như vậy được!

Lại bận rộn chừng mười ngày thì tuyết thảo đều đã phơi khô, bà Hảo thấy tiểu Tú và tiểu Tô bận rộn hơn nửa tháng vì việc này thì không hiểu vì sao, miệng lẩm bẩm: “Rốt cuộc thì đây là cái gì, mà khiến cho hai đứa phải hao tổn nhiều công sức như vậy?”

Tiểu Tú cười nói: “Bà ơi, đây là thứ cầu cũng cầu không được đó. Số cây này chỉ mọc ở Đông Bắc, mà nơi đó cũng phải có nhân sâm nó mới chịu.” Tiểu Tú hảo tâm giải thích cho bà Hảo biết, càng nhìn càng thấy số tuyết thảo đó thật đáng yêu. Ai da, làm thế nào cũng không buông tay được.

Sau khi phơi khô, ước chừng so với dự tính ban đầu thì số lượng có nhiều hơn chút, có lẽ được khoảng hai mươi cân tuyết thảo, lấy hai cân tuyết thảo bỏ vào bao gói lại, ngày mai cầm đưa cho lão sư phụ kiểm tra chút. Số khác thì đem phối thuốc rồi đem về, như vậy là có thể bắt đầu chính thức chữa trị tai cho tiểu Tô rồi! Tiểu Tú càng nghĩ càng hưng phấn.

Sau khi thức dậy, cầm bao tuyết thảo tiểu Tú thương lượng với tiểu Tô: “Anh thấy mình có nên lấy một ít tuyết thảo đưa sang cho lão sư phụ hay không?” Tiểu Tô chính chắn hơn tiểu Tú vài phần nhưng nghĩ mãi vẫn không quyết định được. Tuyết thảo là thứ rất hiếm gặp, tuy rằng lão sư phụ nói có thể chữa tai, nhưng trước kia không phải ai cũng từng gặp qua. Hiện tại mình chỉ là mèo mù vớ cá rán. Nếu chữa không hết, vậy thì cho dù đưa nhiều hơn nữa cho lão sư phụ cũng vô dụng. Không bằng chờ hiệu quả thật sự rồi mới đưa cũng chưa muộn.

Tiểu Tú thấy vậy cũng đúng, vì thế cũng không chuẩn bị thêm. Nghe tiểu Tô nói như vậy nhất, tiểu Tú cũng cảm thấy thỏa đáng, hai cân tuyết thảo này cũng không nên đưa ngay cho lão sư phụ, mà là đặt ở trong không gian với số tuyết thảo còn lại, mặt khác chỉ cầm một hai phân nhờ lão sư phụ kiểm tra. Chờ lão sư phụ xác nhận xong, tiểu Tú có thể yên tâm đi phối thuốc.

Lão sư phụ kê đơn, nói số thuốc này sẽ uống trong mười lăm ngày, hiệu quả thì cũng có thể đến sớm hơn hoặc có thể trễ hơn, kết quả chờ tiểu Tú và tiểu Tô trở về từ chỗ lão sư phụ, thì hai tay xách toàn là thuốc. Lúc đi lão sư phụ cũng dặn kỹ rồi, tuyết thảo kia bỏ vào mỗi thang một trăm gram. Tiểu Tú theo thói quen nhanh chóng ghi vào cuốn sổ của mình, định bụng về nhà sẽ vào không gian lấy tuyết thảo ra. Nhất định không thể để thiếu tuyết thảo!

Sau khi trở về từ chỗ của lão sư phụ, đã gần trưa, đuổi tiểu Tô đi giúp bà Hảo nấu cơm xong, tiểu Tú tự mình tìm cái nồi đất bắt đầu nấu thuốc cho tiểu Tô. Mở một gói thuốc, rửa sạch dược liệu bên trong rồi cho vào nồi, rót vào ba chén nước lớn, sau đó để lửa nhỏ nấu. Lão sư phụ đã dặn số tuyệt thảo này nhất định phải bỏ vào sau nửa tiếng, sau đó dùng lửa nhỏ đun, bằng không không có tác dụng. Vì thế tiểu Tú phải để ý thật cẩn thận.

Nồi thuốc sôi tỏa mùi lan ra khắp nhà, hàng xóm láng giềng đi ngang qua nhà tiểu Tú liền hỏi: “Thím, làm cái gì vậy ạ? Chỗ nào không thoải mái hay sao?” Bà Hảo khoát tay: “Tiểu Tú tìm thuốc cho tiểu Tô, xem có thể chữa lành tai hay không. Số thuốc này mới mua về sắc đó mà.” Đứa nhỏ tiểu Tô này thật đáng thương, chờ tai tốt lên rồi, nhớ cảm ơn tiểu Tú đó!”

Chén thuốc thứ nhất được đổ ra, tiểu Tú khẩn trương nhìn chăm chăm vào tiểu Tô, khiến cho tiểu Tô không được tự nhiên, vội nói: “Đừng nhìn nữa, thuốc này mới uống, không thấy hiệu quả nhanh như vậy đâu. Mấy ngày nữa rồi mới hỏi lại cảm giác của anh đi!” Tiểu Tú cũng biết như vậy không tốt, nhưng vẫn cảm thấy khẩn trương, rất muốn biết tuyệt thảo phối với thuốc này có tác dụng hay không.

Mỗi ngày sáng tối đều một chén thuốc, tuy rằng hương vị rất đắng, nhưng tiểu Tô cam tâm tình nguyện uống, còn tiểu Tú thì luôn nhìn chăm chăm tiểu Tô hỏi xem có cảm thấy gì không, đôi khi một ngày hỏi tới mấy chục lần. Tiểu Tô chỉ có thể nhẫn nại tính giải thích với cô rằng hiệu quả không nhanh như vậy được, sau đó lại nghĩ biện pháp dời lực chú ý của tiểu Tú từ tai mình sang chuyện khác, nhưng hiệu quả không lớn!

Rốt cục đến khi chỉ còn lại hai bao thuốc cuối cùng, tiểu Tô hưng phấn chạy vào, hét lớn với tiểu Tú: “Anh có thể nghe được rồi!” Sáng sớm nay, tiểu Tô theo thói quen đi dạo chuồng heo một chút, nhìn sáu con heo con, nhưng khi cách một khoảng lại nghe tiếng sột xoạt, tuy rằng không phải rất rõ ràng, hơn nữa lại đứt quãng, nhưng tiểu Tô vẫn hết sức hưng phấn, đây là lần đầu tiên từ sau khi bị thương anh nghe được tiếng của thể giới này!

ssssssssssssss

28. Chương 28: Việc Tốt

Có tiếng động, vừa rồi nghe được tiếng sột xoạt do mấy con heo phát ra! Tiểu Tô cảm thấy đây là tiếng động tuyệt vời nhất trên thế giới, không thèm nghĩ đến việc bây giờ chỉ mới tờ mờ sáng, hưng phấn chạy đi tìm tiểu Tú: “Tiểu Tú, tiểu Tú, anh có thể nghe được rồi!” Tiểu Tô cũng không sợ ầm ỹ đến bà Hảo và tiểu Tú, vừa chạy vừa hô.

Bà Hảo vừa mới tỉnh, người già vốn ngủ ít, tiểu Tú nằm bên cạnh cũng đã mở mắt, hai người vừa nghe thấy tiếng la của tiểu Tô, cảm thấy rất vui! Tiểu Tô chạy vào ôm chầm lấy tiểu Tú: “Tú, anh nghe được rồi! Vừa nãy anh nghe được tiếng của mấy con heo!”

Tiểu Tú cũng rất hưng phấn, tuy cố vỗ lưng giúp tiểu Tô bình tĩnh lại, nhưng giọng nói run run đã lộ tẩy tâm trạng của cô: “Vậy anh có nghe được đến tiếng của em không?” Tiểu Tô nhìn môi tiểu Tú theo thói quen, sau đó cúi đầu, cẩn thận lắng nghe tiểu Tú nói chuyện.

“Có thể nghe được, nhưng không rõ ràng lắm!” Tiểu Tô ngẩng đầu nói cho tiểu Tú biết kết quả.

“Tốt, tốt quá rồi, anh ngồi đây đi, em, em đi sắc thuốc! Em đi ngay đây! Chờ em chút!” Tiểu Tú nhanh chóng rửa mặt, sau đó vọt vào trong phòng cầm gói thuốc đi sắc, vừa cầm nồi vừa rơi nước mắt, tay cũng run run. Sau đó cầm quạt trông nồi thuốc, chuyên chú như đang nhìn kim cương vậy!

Còn bà Hảo thì soạn sửa nhang đèn: “Tiểu Tô, lát nữa đi ra mộ cha mẹ, và cả bà nội con nữa, thấp cho họ nén nhang! Tiện thể nói cho bọn họ biết tin tức tốt này, để họ vui mừng cùng chúng ta!”

Sau khi bình tĩnh lại tiểu Tô nói : “Bà Hảo, trước tiên thấp hương trong nhà trước đi, chờ hai ngày nữa con uống hết thuốc, tai cũng tốt hơn rồi mới đi ra mộ được không?” Tiểu Tô chỉ sợ hôm nay là hiệu quả tức

thời, quyết định đợi sau này mới tính. Lão sư phụ cho thuốc uống trong mười lăm ngày, còn hai gói thuốc chưa uống. Không biết sau khi uống hết số thuốc này rồi có phải kê lại đơn thuốc hay không. Tiểu Tô càng nghĩ càng cảm thấy thuốc hôm nay sắc quá chậm, nên chạy đi tìm tiểu Tú.

Bà Hảo thấy lời tiểu Tô nói cũng có lý nên cũng đồng ý. Bà Hảo nghĩ bà nên nói chuyện này cho người bạn già nhà mình biết, vì thế bà đốt ba cây nhang, trong làn khói lượn lờ, bà Hảo cười nói chuyện với chồng: “Bạn già à, ông nói xem có phải mấy ngày nay Tú Tú gặp may mắn không. Trước kia tôi cũng thấy tiểu Tú và tiểu Tô rất xứng đôi. Tuy rằng tiểu Tú không nói rõ nó từ đâu đến, nhưng đứa nhỏ này tâm tính đều tốt. Tiểu Tô thì tôi nhìn nó lớn lên từ nhỏ, chỉ vì cứu chiến hữu mà tai có tật. Hai đứa nhỏ ở cùng một chỗ, tôi cũng yên tâm. Bây giờ tai của tiểu Tô đã khá hơn rất nhiều, âu cũng là phúc của Tô gia, cũng là phúc của tiểu Tú nhà chúng ta, cuộc sống về sau của đôi vợ chồng son nhất định sẽ rất tốt ! Bạn già à, ông ở dưới đây cũng phải phù hộ cho tiểu Tú và tiểu Tô, phù hộ bọn chúng nhanh chóng sinh cho tôi một đứa cháu mập mạp, cái nhà này đã lâu không có tiếng khóc của trẻ con rồi . . . . .”

Trong khi bà Hảo đang thì thầm, tiểu Tô và tiểu Tú ngồi xổm ngoài phòng nấu thuốc. Chờ thuốc được, tiểu Tô không sợ nóng, nhanh chóng nhắp từng ngụm nhỏ nuốt hết vào bụng. Tiểu Tú theo thói quen, lấy bã tuyết thảo ra, sau đó đổ thêm nước vào, đợi buổi tối nấu thêm lần nữa!

Tuy rằng biết tiểu Tô chỉ vừa mới uống thuốc xong, nhưng tiểu Tú vẫn nhin không được lại hỏi cảm giác của tiểu Tô, có tốt hơn lúc trước khi uống thuốc hay không? Tiểu Tô cười nói: “Anh cảm thấy khá hơn, hình như nghe rõ hơn trước.” Tiểu Tú cười híp cả mắt. Sau đó thương lượng với tiểu Tô về việc đi đến nhà lão sư phụ.

Thuốc này chỉ uống được thêm hai ngày, phải đi đến cho lão sư phụ bắt mạch, xem có cần phải đổi đơn thuốc hay không. Bà Hảo nghe xong thì nhanh chóng thu xếp gói cho lão sư phụ một ít thứ tốt. Lúc trước trong nhà có giết heo để làm thịt muối, số thịt treo dưới mái hiên cũng đã khô rồi, bà Hảo cầm trúc cái cây móc hai xâu xuống đưa cho tiểu Tú: “Tú, mang thịt này theo đi, coi như bồi bổ !”

Tiểu Tú cười gật gật đầu: “Cho dù bà không nói thì con cũng đang định làm, dù sao thì nhờ đơn thuốc mà lão sư phó kê tiểu Tô mới có thể chữa khỏi, chúng ta cũng phải cho người ta một tấm bảng Trường Sinh đúng không!”

Tiểu Tô vừa vào cửa chỉ nghe được nửa câu, vì thế hỏi: “Tấm bảng Trường Sinh là cái gì?”

Bà Hảo thuật lại cho tiểu Tô nghe, nghe xong anh chỉ cười nhìn tiểu Tú, chỉ có tiểu Tú và tiểu Tô hiểu được, lão sư phụ phải cảm tạ, nhưng tiểu Tú cũng là công thần, nếu như cô không trồng được tuyết thảo, thì cho dù có dùng đơn thuốc của lão sư phụ cũng vô dụng, không bột đổ gột nên hồ.

Tuy vậy tiểu Tô vẫn phối hợp với tiểu Tú nói: “Bà Hảo, đúng là phải dựng một tấm bảng Trường Sinh.” Bà Hảo nghe xong rất vui. Lúc tiểu Tú và tiểu Tô đi rồi, bà Hảo vẫn còn đang suy nghĩ không biết nên đặt tấm bảng Trường Sinh này chỗ nào cho tốt, vừa có thể nhìn thấy mỗi ngày, vừa không để cho người ta nói mình tuyên truyền hoạt động mê tín.

Bình thường mất khoảng một tiếng đi đường, lần này chỉ có 40 phút, tiểu Tú cảm thấy là do tinh thần phấn chấn, nếu không phải vì đến nhà lão sư phụ sớm để hỏi tình hình của tiểu Tô thì làm sao mà nhanh như thế được! Dọc đường đi, tiểu Tú nói chuyện với tiểu Tô liên tục, mà toàn là nói những vấn đề đầu đầu..., ví dụ như: “Tiểu Tô, sáu con heo nhỏ nhà chúng ta đã mập lên rồi, cũng đã được mấy tháng rồi mà!” Nếu không thì là: “Anh nói xem năm nay ruộng nhà chúng ta nên trồng gì?” Bởi vì khẩn trương cho nên không thể không tìm chuyện để nói.

Tiểu Tô trả lời từng câu một: “Heo mập như vậy đều là công lao của em, nếu không phải em nghĩ ra thức ăn cho chúng, làm sao mà lớn nhanh được!” Tiểu Tú nhớ rất tốt, chỉ cần xem qua là có thể nhớ khá lâu, nhà mình nuôi heo, nên cần thận lực tìm một trong trí nhớ những vấn đề về chăn nuôi heo còn sót lại. Kết quả là tìm ra được một số cách, hiệu quả không tệ!

Đến nhà lão sư phụ, lão sư phụ nhìn thấy hai người bọn họ đến rất vui vẻ, cười hỏi: “Uống thuốc sao rồi?” Lão sư phụ theo thói quen hỏi tiểu Tú, nhưng lần này là tiểu Tô tự trả lời: “Cám ơn lão sư phụ, thuốc đã uống được mười thang, trong nhà còn có hai thang nữa, tai cũng đã nghe được, chỉ là không rõ, cho nên muốn nhờ người nhìn giúp!”

Đơn thuốc của lão sư phụ cũng chỉ như thuốc dẫn, quan trọng nhất vẫn là tuyết thảo khó có được, bằng không cho dù phương thuốc tốt đến đâu cũng nhĩ đem gác xó. Nay tiểu Tô chủ động đến tái khám, đương nhiên phải toàn tâm toàn ý giúp đỡ, tiểu Tô vươn tay cho lão sư phụ bắt mạch, hai tay luân phiên.

Tiểu Tú và tiểu Tô không gấp, để lão sư phụ chỉ huy, chờ lão sư phụ vừa lòng bỏ tay xuống, thời gian đã trôi qua rất lâu. Hai người vội vàng chờ lão sư phụ cho kết luận, bỗng ngoài phòng xuất hiện thêm vài người! Quay đầu nhìn, hóa ra là đoàn người đã từng cướp tuyết thảo!ssssssssssssss

29. Chương 29

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

30. Chương 30: Điều Kiện

Tiểu Tú nhớ đám người đó, tuy rằng thời đại này phần lớn quan chức là vì dân phục vụ, nhưng cũng không thiếu những thành phần giống bọn họ. Gặp người như thế, không thể trêu vào nên chỉ có thể trốn! Lúc trước tiểu Tô ngồi đối diện lão sư phụ, còn tiểu Tú thì đứng bên cạnh tiểu Tô, bây giờ tiểu Tú lại núp sau lưng tiểu Tô.

Lão sư phụ chỉ quay sang gật đầu với bọn họ một cái, sau đó tiếp tục thảo luận với tiểu Tô về vấn đề điều dưỡng, rồi việc nên ăn loại thức ăn nào. Tiểu Tô không để ý đến những chuyện này lắm, nhưng tiểu Tú lại ngoan ngoãn lấy giấy bút ghi lại. Người đàn ông của mình chẳng lẽ mình lại không xót, sau khi thân thể đã được điều dưỡng cẩn thận, ngư ông đắc lợi không phải mình hay sao?

Những người đó không đủ kiên nhẫn nữa, lên tiếng cắt đứt cuộc trò chuyện giữa ba người: “Nhanh lên lão sư phụ, thời gian của bọn tôi rất eo hẹp, để bọn tôi khám trước đi!” vừa nói vừa động thủ, hất tiểu Tú đang viết ra, rồi định lôi luôn cả tiểu Tô dậy.

Nhìn thấy tiểu Tú bị đẩy, mặc dù không bị gì, nhưng vẫn khiến tiểu Tô cảm thấy phẫn nộ, làm một người đàn ông, bà xã của mình bị người khác khi dễ ngay trước mắt, làm sao tiểu Tô nhịn được. Chờ người nọ tới định kéo mình, anh dùng một chút lực ngồi im khiến cho người khác không thể kéo anh dậy!

Thời điểm tiểu Tô tham gia quân ngũ, có học sơ một chút Thái Cực từ một chiến hữu, tuy rằng chỉ nghe giảng qua loa, nhưng tiểu Tô cũng học được kha khá, đầu tay đôi với bạn mình, mười lần thì hết chín lần thua thê thảm, nhưng nhờ vậy mà khi vận dụng được vào thực tế thì không tồi! Giống như hiện tại người nọ không thể làm gì được anh!

Nếu không phải sợ đem đến phiền toái không cần thiết cho lão sư phụ, tiểu Tô còn muốn ném hất ra cửa, nhưng tốt nhất là nên chừa cho người ta chút mặt mũi, vì thế cục diện trở nên căng thẳng, lão sư phụ làm như không thấy, tiếp tục nói với tiểu Tú về vấn đề chăm sóc người bệnh. Lần này hai vị quan chức kia không đem theo nhiều người, chỉ có hai người đi theo chỉ đường, cho nên chỉ có thể nhịn. Bởi vì vị quan chức kia hiểu tiểu Tô có chút công phu.

Vị quan chức kia liếc mắt một cái cũng nhận ra, tiểu Tô không phải hạng xoàng, mình lại không thể động tay động chân làm mất thân phận, vì thế đành cắn răng đứng nhìn. Mãi cho đến khi lão sư phụ chủ động tạm biệt tiểu Tú, tiểu Tô mới chịu đứng lên, lúc đứng dậy còn cố ý húc một cái, làm cho người nọ bị ngã, dám đẩy bà xã ông à, ông đây i biết mặt!

Tiểu Tú hưng phấn bám tay tiểu Tô: “Tiểu Tô, bây giờ chúng ta đi tiệm thuốc mua vài dược liệu nhé?” Thật ra tiểu Tú còn phân vân một chuyện, bây giờ trong không gian có đất đỏ còn gì, vậy tiết kiệm được

tiền mua hạt giống, mua luôn mấy loại trưởng thành rồi về trồng lại cũng mọc thêm được cây con, bớt được cả đồng việc!

Tiểu Tú muốn mua đông trùng hạ thảo, muốn mua Hà Thủ Ô, còn muốn mua nhân sâm, tốt nhất là thêm vài cây nghệ tây, thứ đó rất tốt trong việc chăm sóc sắc đẹp của phụ nữ, hơn nữa giá cũng mắc, trước kia không có cơ hội dùng, không bằng nhân lúc mình còn ở nơi này tranh thủ kiếm một ít. Hơn nữa, đến khi trồng được nhiều rồi, có thể buôn bán kiếm lời.

“Lão sư phụ, xin hỏi tuyết thảo lúc trước ông bán cho bọn tôi còn không? Nếu còn thì ra giá đi tôi mua!” Vị quan chức kia thành khẩn bàn bạc với lão sư phụ về chuyện tuyết thảo. Tiểu Tú ở bên cạnh nghe được chuyện có liên quan đến tuyết thảo thì dừng bước. Trong không gian nhiều tuyết thảo phơi khô như vậy, chỉ cần có người chịu bỏ tiền ra mua, vậy tiểu tú sẽ phát tài!

“Các người đã lấy đi toàn bộ số tôi có, tôi không còn tuyết thảo nữa.” Lão sư phụ ngạc nhiên, số tuyết thảo giao cho bọn họ, ông đã xem qua, đủ cho quá trình trị liệu của vị kia rồi, sao bây giờ còn muốn mua nữa? Dù sao thì đó là chuyện của người ta, lão sư phụ cũng không hỏi nhiều!

Người đàn ông kia thấy lão sư phụ bảo không có hàng, trở nên nóng nảy: “Lão sư phụ ông nên giúp đỡ chút đi!” Nói xong lấy túi đồ to trên tay người bên cạnh mở ra. Tiểu Tú nhìn được chút ít, mặc dù phần lớn là đồ cô không biết, nhưng cũng hiểu số đó rất đáng giá. Tiểu Tú thè lưỡi, bắt đầu suy tính đến việc phải bán giá cao bao nhiêu cho hẳn.

“Lão sư phụ, tôi lấy mấy thứ trong túi này đổi tuyết thảo được không?” người đàn ông kia cũng có nỗi khổ riêng, nếu bao được liệu mà lão sư phụ đưa được cất kỹ, thì bây giờ tai của ông cụ nhà mình đã tốt lên rồi. Cũng tại con mụ đàn bà nhà mình, đã không biết cách sắc thuốc, mà còn cố tình giành làm định lấy lòng ông cụ, số thuốc này không thể không để ý đến thời gian, cứ thả đại thuốc vào đun là hỏng sạch, nếu là thuốc khác thì không nói, đằng này lại là tuyết thảo giành giật mãi mới được. Vì thế đành phải tới cửa tìm lão sư phụ lần nữa. Đương nhiên cũng đem cho lão sư phụ không ít thuốc Đông y quý, nếu gặp tình huống không thuận lợi cũng dễ nói chuyện hơn.

Lão sư phụ nhìn số dược liệu quý giá, có bày ra đây cũng vô dụng, trên tay mình không còn tuyết thảo, nhận đồ của người ta mà không đưa tuyết thảo thì không được, lão sư phụ lắc đầu đáng tiếc. Ngay lúc lắc đầu thì thấy tiểu Tú nháy mắt ra dấu với mình.

Lão sư phụ lại cảm thấy không cần phải mơ mới giữ được số dược liệu này. Mẽ tuyết thảo mà đôi vợ chồng son đưa cho ông lúc này là hàng tốt, ông biết hai người có rất nhiều tuyết thảo nhưng không biết người ta có chịu cho hay không. Thấy cô gái nhỏ nháy mắt ra hiệu với mình, xem ra là có thể rồi!

Mượn cớ chuyển hướng sang tiểu Tú: “Cô gái nhỏ, con còn tuyết thảo à?” Lão sư phụ đi thẳng vào vấn đề. Tiểu Tú ngoan ngoãn gật đầu: “Cũng có nhưng không nhiều lắm, hơn nữa tiểu Tô nhà con còn phải dùng đến, cho nên không định bán đâu!” Thật ra tiểu Tú rất muốn bán, nhưng không thể vội vàng, chuyện mua bán không dễ làm, vừa rồi ra dấu với lão sư phụ là tự ném đá vào chân mình rồi!

Lão sư phụ cười vỗ đầu tiểu Tú: “Không nhiều là tốt, mất công lại tổn thương hòa khí!” Tiểu Tú thè lưỡi, quya sang nói với người đàn ông kia: “Nhà tôi có một ít tuyết thảo, ông định ra giá bao nhiêu?” (Di: tiểu Tú nghĩ một đằng làm một nẻo @@)

Người đàn ông kia đợi một hồi, thấy tiểu Tú chịu bán một ít tuyết thảo, nên ra giá cực cao, nhưng tiểu Tú không phải là người tham tiền. “Tôi không muốn lấy tiền của ông, chỉ muốn ông đồng ý vài chuyện!” sssssssssssss

31. Chương 31: Tôi Muốn...

Tiểu Tú không vội nói điều kiện, mặc dù biết họ là quan chức, nhưng cũng không rõ ràng là làm gì, tốt nhất là nên tìm hiểu cho kỹ, biết người biết ta trăm trận trăm thắng! “Chú à, cho hỏi chú họ gì, tôi nghe nói chú

là bộ đội đã giải ngũ, vậy bây giờ chú làm nghề gì?”

Người nọ xoa xoa đầu, cười: “Tôi họ Từ, đúng là bộ đội đã giải ngũ, bây giờ đang đảm nhiệm chức xưởng trưởng ở xưởng cung cấp thịt.”

Từ trưởng xưởng vừa nói xong, hai mắt tiểu Tú sáng lên, xưởng cung cấp thịt kia, đúng là nơi tốt, thịt luôn là thứ rất hút hàng, nhất là trong thời kỳ đầu cải cách như hiện nay, đây có thể coi là một loại phúc lợi. Tiểu Tú luôn cho rằng tiểu Tô không giống người làm ruộng, không phải là tiểu Tô không chịu được cực khổ, mà tiểu Tú nghĩ rằng tiểu Tô là một người rất hiếu học, mặc dù tiểu Tô chưa bao giờ nhắc tới bằng cấp của mình trước mặt cô, cũng chưa bao giờ thảo luận với cô những vấn đề quá cao siêu nhưng tiểu Tú từng bắt gặp tiểu Tô ngồi đọc sách toán trung học.

Theo lý mà nói khi tiểu Tô làm anh hùng trở về, anh có thể yêu cầu bộ dân chính sắp xếp ỉnh một công việc thật thoải mái. Nhưng tiểu Tô chỉ im lặng, không yêu cầu gì, ngay cả việc phân đất trong thôn cũng phải do bà Hảo cương quyết đòi mới có được phần tốt. Cho nên bây giờ có cơ hội, tiểu Tú muốn tìm cho tiểu Tô một công việc thật tốt!

Trong suy nghĩ của tiểu Tú, làm trong xưởng cung cấp thịt là một công việc rất tốt. Làm việc ở đó sẽ giúp cho lý lịch của tiểu Tô thêm phong phú. “Không biết bộ phận mua bán trong đó còn chỗ trống hay không?” Tiểu Tú hí hóp mắt nhìn Từ trưởng xưởng. Tuy rằng không nói thẳng là cô muốn được sắp xếp một vị trí tốt, nhưng cô biết Từ trưởng xưởng sẽ hiểu ý của mình.

Từ trưởng xưởng cười khỏ: “Tôi sẽ sắp xếp tốt, ngoài điều này cô còn yêu cầu gì khác không?”

Tiểu Tú lắc đầu, nhìn tiểu Tô một cái, tuy chưa có sự đồng ý của tiểu Tô mà đã tìm cho anh một công việc, nhưng cô biết tiểu Tô sẽ không vì vậy mà xem thường mình. “Bây giờ tạm thời không có, chờ tai của tiểu Tô tốt lên, anh ấy sẽ lên xưởng sau. Không bằng một tháng sau bọn tôi mới bắt đầu đi làm, được không?”

Bây giờ Từ trưởng xưởng chỉ muốn nhanh chóng có được tuyết thảo, số tuyết thảo của cha ông giờ chỉ còn một ít, lão sư phụ đã từng nói qua, nếu không có tuyết thảo, thì số tuyết thảo đã dùng trước kia sẽ từ từ mất đi hiệu lực. Vì muốn tiếp tục trị liệu, điều kiện gì Từ trưởng xưởng cũng đồng ý.

Trước giờ quân nhân không bao giờ có thể làm tròn vẹn cả hai chữ trung hiếu, tập trung vào trung nghĩa sẽ không để làm tròn đạo hiếu và ngược lại, nếu làm tròn chữ hiếu thì không để toàn tâm toàn ý phục vụ tổ quốc. Nhiều năm nay Từ trưởng xưởng là một đứa con bất hiếu, vì giấc mộng nơi chiến trường, nên rời khỏi nhà từ sớm, tuy rằng vẫn liên lạc với người nhà qua thư từ, nhưng không phải việc gì cũng có thể dựa vào nó để giải quyết.

Đợi đến khi Từ trưởng xưởng quyết định giải ngũ trở về, nhìn thấy cha mẹ già của mình, Từ trưởng xưởng cảm thấy rất đau lòng. Cho nên vì muốn chữa khỏi tai cho cha mình, Từ trưởng xưởng không thể không chấp nhận yêu cầu của tiểu Tú, tuy vậy trong lòng cũng có ý định sẵn, nếu như là một người có tài thì sẽ tiếp tục dùng, nếu là người vô dụng vậy thì tìm cơ đuổi đi là xong.

“Từ trưởng xưởng là người thoải mái, tôi cũng không phải người xấu gì. Bây giờ còn hai điều kiện tôi vẫn chưa nghĩ ra, không bằng để lại, sau này nhắc lại sau! Đương nhiên tôi cũng không đưa ra điều kiện phạm pháp gì cả, tất cả sẽ trong vòng pháp luật!” Tiểu Tú biết bức người quá đáng sẽ bị phản tác dụng, vì thế tiểu Tú tự động ngừng lại.

“Tôi đây chỉ là xưởng trưởng, nếu yêu cầu của cô vượt qua năng lực của tôi, vậy thì xin lỗi.” Từ trưởng xưởng tuy có hơi côn đồ, nhưng không làm cho người ta chán ghét. Tiểu Tú gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Lên tiếng hỏi Từ trưởng xưởng cần bao nhiêu tuyết thảo xong, kéo tiểu Tô đến một bên, thấp giọng nói vài câu. Sau đó tiểu Tô đi ra ngoài.

“Hôm nay lúc ra khỏi nhà không mang theo tuyết thảo, cho nên phải nhờ người đi lấy dùm, phiền Từ trưởng xưởng ngồi chờ một lúc.” Tiểu Tú giải thích.

“Có cần đi nhờ xe của bọn tôi hay không? Đảm bảo thoải mái hơn đi bộ nhiều!” Từ trưởng xưởng chỉ mong lấy được tuyết thảo càng sớm càng tốt. Nếu không sợ hai người trẻ tuổi này lại đưa ra thêm mấy điều kiện thì nguy. Tiểu Tú chỉ lắc đầu.

Hơn một tiếng sau, tiểu Tô mang theo một cái gói đi vào, đưa cho tiểu Tú, tiểu Tú ước lượng một chút sau đó đưa cho Từ trưởng xưởng: “Đây chính là số tuyết thảo chú cần, chú kiểm tra đi, bởi vì không có cân, cho nên chỉ có thể ước chừng thôi, nhưng chắc chắn là hơn số chú cần!”

Kỳ thật số tuyết thảo này tiểu Tú đã đưa cho tiểu Tô sáng nay, nhưng bởi vì muốn làm một vở kịch vui nho nhỏ cho nên mới nói là không mang theo. Lúc này tiểu Tú bí mật bảo tiểu Tô đi tìm thứ gì giết thời gian, đợi hơn một tiếng sau rồi trở về.

Từ trưởng xưởng kích động nhận cái túi nhỏ, lấy một ít tuyết thảo ra xem, tuy rằng không khác gì tuyết thảo trước kia, nhưng Từ trưởng xưởng không yên lòng, sau khi tự mình xem, còn đưa cho lão sư phụ kiểm tra lại. Tuy không nắm chắc nhưng lão sư phụ cho rằng đây là số tuyết thảo tiểu Tú trồng được, không chỉ mới mà còn rất tốt.

Sau khi kiểm tra xong, Từ trưởng xưởng cất số tuyết thảo đi. Tiểu Tú và tiểu Tô ngồi một chỗ uống trà, nhìn Từ trưởng xưởng cẩn thận cất kỹ tuyết thảo vào túi của mình, sau đó mở ví lấy một khoản tiền ra: “Tuyết thảo này hai người bán bao nhiêu?” lúc này bọn họ vẫn chưa nói bao nhiêu tiền một ký.

Tiểu Tú lắc đầu: “Không nhận tiền của chú, chỉ cần chú thực hiện điều kiện đã hứa là được.” Nếu nhận tiền bán tuyết thảo, chỉ sợ sau này Từ trưởng xưởng sẽ nói là trả tiền mua rồi, không thể nào nhắc lại yêu cầu được nữa. Như bây giờ mới tốt, tuyết thảo là do tiểu Tú đưa, như vậy Từ trưởng xưởng sẽ nợ cô một phần nhân tình, phần nhân tình này rất lớn, cho dù có yêu cầu thêm một hai việc cũng không thành vấn đề!

Xử lý xong mọi chuyện cần thiết, tiểu Tô và tiểu Tú lên đường về nhà: “Tô, có trách em tự tiện tìm việc cho anh không?” Tiểu Tô lắc đầu: “Không trách em được. Em chỉ lo lắng cho anh thôi mà!” Nghe xong lời tiểu Tô nói, tiểu Tú cười vui vẻ. Tiểu Tú luôn nghĩ rằng tiểu Tô phải là người làm chuyện lớn!

“Tô, sau này đi làm việc ở nơi đó, anh nhớ chiếu cố sáu con heo chúng ta đang nuôi đó!” Tiểu Tú đùa với tiểu Tô. Heo nhà mình ra sao tiểu Tô biết rõ nhưng vẫn phối hợp với tiểu Tú: “Vậy cũng phải xem đã, không phải hàng tốt anh không lấy!”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của tiểu Tô, tiểu Tú cũng vui lây, bây giờ nhiệm vụ nuôi nấng sáu con heo nhỏ đã được giao cho Tiểu Tô. Số thức ăn nuôi heo đã gần hết, cho nên tiểu Tô phải ra ngoài tìm thêm thức ăn cho chúng! Tiểu Tô cũng đang lo lắng không biết nên tìm cách nào để cho lũ heo mau lớn.

ssssssssssssss

32. Chương 32: Tính Toán

Uống xong hai thang thuốc cuối cùng, tai của tiểu Tô cũng bắt đầu nghe khá hơn, theo đề nghị của lão sư phụ, tiểu Tú bắt đầu hầm một số dược thiện bồi bổ thêm cho tiểu Tô. Tuy rằng số dược thiện này có hương vị không tốt lắm, nhưng tiểu Tô vẫn cố gắng ăn sạch sẽ! (Di: dược thiện là món ăn được nấu với thuốc bổ, ví dụ: gà hầm thuốc bắc, gà ác tiêm...)

Bà Hảo cũng đã bắt đầu chuẩn bị đồ cần dùng để tiểu Tô đi viếng mộ. Một chén rau xanh, một chén đậu hủ, một chén thịt nướng, còn có một con cá chiên, những món này là để cho người đã qua đời dùng. Ngoài ra bà Hảo còn chuẩn bị thêm giấy tiền vàng bạc âm phủ, nén, nhang. Đây là đồ cần thiết khi viếng mộ.

Đây cũng là lần đầu tiên bà Hảo chuẩn bị đồ ăn viếng mộ tổ tiên thịnh soạn như vậy, trước kia chủ yếu là một chén rau xanh, một chén đậu hủ, lại thêm một ít thịt là được rồi. Nhưng bây giờ cuộc sống trong nhà được cải thiện, tai của tiểu Tô cũng đã dần phục hồi, chuyện này nhất định phải cảm tạ tổ tiên đã phù hộ. Trong suy nghĩ của bà Hảo, phải nhờ những người đi trước phù hộ thì tai của tiểu Tô mới khỏi nhanh như vậy!

Ngày hôm sau, tiểu Tú và tiểu Tô xách đồ đi viếng mộ. Mộ được đặt ở phần đất phía tây thôn, đã vậy còn nằm cách xa nhau, mặc dù cảnh vật xung quanh có thay đổi, nhưng tiểu Tô vẫn nhanh chóng tìm được rồi

mộ phần của gia đình. Ông bà nội được chôn chung một phần mộ, trong khi mộ phần của ba mẹ lại không theo quy tắc chôn cách nhau một khoảng.

Tiểu Tô dẫn tiểu Tú đi đến bái tế ông bà nội và họ hàng Tô gia trước. Tiểu Tô yên lặng đốt nến, tiểu Tú lặng lẽ bày các tế phẩm lên trước mộ phần. Ba cái chén nhỏ được đặt trước mộ, sau đó được rót đầy rượu, đặt thêm ngọn nến, tiểu Tô khom lưng quỳ gối lạy ba lạy: “Ông nội, bà nội, tai của tiểu Tô đã khá hơn nhiều rồi! Cảm ơn ông nội và bà nội ở trên trời linh thiêng. Hôm nay con chuẩn bị chút đồ ăn, ông bà nội hãy dùng đi ạ.”

Điều tiểu Tô muốn nói vô cùng nhiều, nhưng năng lực có giới hạn, không phải muốn là nói ra được. Cha mẹ mất sớm, cho nên chỉ có ông bà nội là ở cạnh chăm sóc anh, anh cũng nhận được rất nhiều tình thương yêu từ họ, khoảng thời gian anh đi lính, người mà anh nghĩ đến nhiều nhất vẫn là ông nội và bà nội, trong khoảnh khắc cứu chiến hữu trên chiến trường, tiểu Tô cho rằng mình đã có thể đi gặp họ, nhưng khi tỉnh lại mới phát hiện không phải như vậy.

Quay đầu nhìn sang tiểu Tú đang quỳ một bên đốt giấy tiền vàng bạc, tiểu Tô tự nhủ trong lòng: “Bà nội, con đã tìm được một người rất tốt với con, sang năm con sẽ cố gắng buôn bán kiếm tiền cưới cô ấy vào cửa, cùng cô ấy sinh cho Tô gia một đứa nhỏ mập mạp. Đúng rồi, bà Hảo cũng rất khỏe. . . . .”

Sau khi thắp hương cho ông bà nội xong, tiểu Tô và tiểu Tú di chuyển sang mộ phần của ba mẹ tiểu Tô. Giống như trước, đốt nến, dâng đồ cúng, rót rượu thắp hương, rồi lại đốt giấy tiền. Mặc dù cũng không nói thêm bao nhiêu, nhưng cũng tốn không ít thời gian, đến lúc tiểu Tú và tiểu Tô rời khỏi đó để về nhà thì mặt trời đã lên đến đỉnh.

Không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của buổi viếng mộ hay không mà tiểu Tô có chút kỳ lạ. Tiểu Tú rót cho anh chén nước rồi yên lặng đi ra ngoài, không quấy rầy anh nữa. Một người đàn ông luôn cần có một không gian riêng. Trong thời gian tiểu Tô ngồi thần thờ thì tiểu Tú chạy vào không gian. Bởi vì tiểu Tú lại có ý tưởng mới.

Trong này có gốc cây dâu tằm, tiểu Tú tính làm nơi nuôi tằm. Từ xưa đến nay, Giang Nam là nơi có rất nhiều tằm. Cho nên trong thôn rất nhiều nhà nuôi và cũng có khá nhiều loại. Tiểu Tú xin phía đông một ít, phía tây một ít: “Tú, sao sớm như vậy đã đi chọn giống tằm rồi?” Vừa mới đầu xuân, nuôi tằm hơi sớm.

“Thím, phía sau nhà có gốc cây dâu tằm, cho nên muốn lấy làm nơi nuôi tằm luôn, cũng có thể kiếm được ít tiền mà.” Đương nhiên tiểu Tú sẽ không nói thật. Tiểu Tú chỉ đi xin mỗi nhà một ít tằm các loại, số lượng không lớn, hơn nữa cô cũng rất ngoan ngoãn gọi dạ bảo vâng nên người ta cũng mặc kệ. Sau khi về đến nhà, tiểu Tú lấy hết ra bày trên bàn, đếm tới đếm lui được khoảng hai mươi loại.

Vì số tằm mới này, tiểu Tú tốn không ít công sức. Trước kia Tô gia cũng từng nuôi tằm, cho nên số dụng cụ linh tinh vẫn còn, nhưng nhiều năm không đụng đến, nên phải sửa chữa mới có thể sử dụng. Việc sửa chữa vẫn do a Tài làm. Chờ mọi thứ xong xuôi hết, tiểu Tú chỉ cần nhờ tiểu Tô chuyển giúp vào không gian nữa là xong.

Trước khi chuyển đồ vào, phu khuân vác là Tô tiên sinh đã sửa sang xong gian nhà nhỏ trong không gian. Trong gian nhà nhỏ đó cũng không có gì nhiều, chỉ chứa mấy cái rương gỗ, đôi vợ chồng son cũng đã mở ra xem qua, tất cả đều là sách, hơn nữa còn là loại sách xem không hiểu, theo như lời tiểu Tú thì những sách này nếu không phải là sách này thì cũng là sách nọ. (Di: ai thắc mắc tại sao trong không gian có nhà thì xem lại chương 1 nha, ngay từ đầu lúc tiểu Tú nằm mơ là có nó rồi, “không gian” y như một căn nhà nhỏ có vườn có ruộng vậy á)

Tiểu Tô đem mấy thứ này chuyển vào gian phòng bên cạnh, trống được một khoảng đủ để nuôi tằm gì đó. Công việc nuôi tằm kiếm tiền của tiểu Tú tương đối nhẹ nhàng và thoải mái, hơn nữa còn có thể duy trì lâu dài. Bởi vì tiểu Tú có một lợi thế đó là “không gian”. Những người khác nuôi tằm phải phân theo mùa, còn phải lo lắng đến việc có đủ lượng lá dâu cho tằm ăn hay không, hoặc đủ loại vấn đề khác, còn tiểu Tú thì không như vậy.

Trong không gian bốn mùa như mùa xuân, độ ẩm tuyệt đối thích hợp, hơn nữa nuôi ở trong không gian không sinh sâu bệnh, hơn nữa gốc cây dâu tằm bụi kia cũng đủ cung cấp sức ăn cho tằm lúc đầu. Tuy thế tiểu Tú vẫn muốn đi ra ngoài tìm thêm mấy cây nữa. Bởi vì tiểu Tú muốn nuôi lâu dài.

Hiện tại các loại tầm đều là xin từ nhà hàng xóm, số tầm này đã được đưa vào trong không gian tiến hành ấp trứng, chờ tầm bắt đầu đóng kén là có thể tiến hành phân loại. Tiểu Tú không cần hỏi lại mọi người cũng biết, một năm sẽ có ba đến bốn lần thu hoạch. Nếu vậy thì một năm tiểu Tú thu vào gấp ba đến bốn lần người khác rồi. (Di: Thường có 3 thời vụ nuôi tầm: Xuân, Hè, Thu. Vụ Xuân, Thu mát mẻ nuôi tầm giống tốt, năng suất, chất lượng cao nhưng tầm dễ bị bệnh. Vụ Hè nóng ẩm, nuôi giống tầm khỏe, năng suất và chất lượng trung bình, tầm dễ bị nhặng bám đã vậy còn phải trừ hao số lượng bị hư, bị bệnh..v.v trong khi không gian của tiểu Tú không lo sâu bệnh cho nên chất lượng và năng suất vượt người khác là điều hiển nhiên)

Khi tiểu Tô giúp tiểu Tú chuẩn bị xong mọi thứ, thì là hơn nửa tháng đã qua, chỉ vài ngày nữa tiểu Tô sẽ đi làm.

“Tiểu Tô, mấy ngày nữa phải đi làm rồi, nghe nói làm trong xưởng một tháng được ba mươi, bốn mươi đồng gì đấy. Có tiền rồi anh định làm gì?” Ăn xong bữa chiều, rửa xong chén bát, tiểu Tú lại kéo tiểu Tô vào không gian chơi. Bà Hảo nhìn thấy hai người lại rủ nhau vào phòng cũng chỉ lắc đầu, lúc mới bắt đầu bà còn sợ hai người này vừa mới ném trái hương vị ở chung sẽ trở nên lười biếng, không xuống giường được, nhưng sau này phát hiện hai người vẫn chăm chỉ như cũ, bà Hảo mới không nói.

“Làm gì là sao?” Tiểu Tô sờ đầu, nhớ lại lúc còn ở chung với ông bà nội, lúc đó ở trong nhà tiền luôn luôn do bà nội quản lý, ông nội muốn dùng tiền phải nói trước, bà nội mới lấy ra đưa. “Tiền cho em giữ, bây giờ anh cũng không thiếu cái gì, em tự tính toán chi tiêu trong nhà đi.”

“Anh không biết tính toán rồi, có rất nhiều thứ cần đến tiền đó.” Tiểu Tú cảm thấy rất thoải mái, nam chủ ngoại nữ chủ nội, có chuyện gì thì thương lượng, cuộc sống như thế là thoải mái nhất. Tuy vậy tiểu Tú cảm thấy tiểu Tô giao toàn bộ tiền nhà là một sự thiệt thòi, rất thiệt thòi.

“Em muốn mua gì?” Tiểu Tô nghĩ cuộc sống của mình đã tốt lắm rồi, có thịt, có quần áo mặc.

“Anh chưa từng nghe qua câu gì mà phải thực hiện công cuộc có lầu trên lầu dưới đèn điện điện thoại, trong phòng phải có TV, máy giặt à.” Tiểu Tú nhớ tới câu khẩu hiệu lúc trước, cụ thể ra sao tiểu Tú đã quên, chỉ nhớ đại khái nội dung thôi. Sau này không riêng TV, máy giặt, còn phải có máy lạnh, có tủ lạnh, hơn nữa không chỉ một cái.

“Lầu trên lầu dưới đèn điện điện thoại. Tiểu Tú em muốn xây nhà à?” Lúc còn ở bên ngoài tiểu Tô đã từng thấy người ta xây nhà, căn nhà hai lầu có lầu trên lầu dưới.

“Đương nhiên là phải xây nhà, em còn muốn phải xây ba lầu cơ, trong phòng phải có đèn điện, điện thoại, TV, tủ lạnh, máy giặt.” Tiểu Tú đã nghĩ trước về việc phải xây nhà ra sao, trong phòng sắp xếp thế nào..v.v. Nền móng đã có rồi.

“Tiểu Tú, em tính xem xây nhà ba lầu cần bao nhiêu tiền. Anh sẽ đi kiếm!” Tiểu Tô không biết nên tính ra sao. Mà tiểu Tú lại càng không biết. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ xây nhà, trước kia giá đất quá cao, luôn cảm thấy mình có tiền cả đời cũng không xây nổi một căn nhà thuộc về chính mình.

“Em cũng không biết, ít nhất cũng phải mấy vạn đồng!” Tiểu Tú cảm thấy hình như hơi quá rồi, bây giờ rất nhiều người vẫn đang sống trong nhà tranh, chỉ hướng đến mục tiêu có nhà gạch, mình và tiểu Tô may mắn ở trong nhà gạch của thế hệ trước, bây giờ lại muốn xây nhà, có phải là dọa tiểu Tô không?

Vì thế tiểu Tú đành nói: “Bây giờ phòng ở cũng không tệ lắm, không bằng chúng ta cứ sống thêm vài năm rồi xây sau đi.” Tiểu Tô gật đầu. Trong lòng tính toán, mình ở đi làm, một tháng kiếm được ba đến bốn mươi đồng, một năm cũng chỉ bốn năm trăm, muốn xây nhà đúng là hơi quá.

Tiểu Tú cũng đang tính xem một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền, sáu con heo nhỏ, tới cuối năm là lớn, một con cũng có thể bán được ít nhất bốn trăm đồng, trừ đi tiền mua heo, cũng có thể kiếm được hai ba trăm một con, sáu con là khoảng một ngàn tám. Cộng thêm tiền bán đồ ăn, mỗi phiên chợ cũng kiếm được mười hai mươi ba đồng, một tháng có bốn phiên, một năm cũng có thể hơn một trăm đồng. Còn có tiền bán tầm, tính đại khái, một năm có thể kiếm được hai ba ngàn đồng. Xem ra cần nhiều biện pháp hơn nữa, phải nghĩ thêm cách kiếm tiền để có tiền xây nhà!

Tiểu Tú còn có một chuyện, tiểu Tô sinh ngày tám tháng hai, tiểu Tú muốn tặng quà cho tiểu Tô, làm sinh

nhật. Hơn nữa tiểu Tô cũng sắp đi làm, cần vài bộ đồ để mặc cho ra dáng. Tiểu Tú thấy quần áo ở trần trên không đẹp, cho nên muốn thừa dịp đi Tô Châu, vào cửa hàng tổng hợp xem có đồ tốt hay không.

SSSSSSSSSSSSSSSS

33. Chương 33: Lên Thành Phố

Bởi vì muốn mua cho tiểu Tô thêm ít đồ, cho nên tiểu Tú muốn vào cửa hàng tổng hợp xem. Sau khi hỏi bà Hảo xem có muốn mua gì không, tiểu Tô và tiểu Tú mang theo tiền bắt giao thông công cộng đi vào thành phố. Bấy giờ giao thông công cộng chẳng phân biệt người hay vật, đủ thứ mùi quện vào nhau khiến cho không ai chịu nổi, tiểu Tú vốn say xe, vừa lên đã hơi ngất ngư còn phải chịu đựng các loại mùi, tuy rằng mở cửa sổ nhưng vẫn choáng váng.

Cũng may là tiểu Tô ở bên cạnh: “Tiểu Tô, cho em mượn vai anh để dựa đi, em choáng quá.” Nói xong tiểu Tú tựa đầu vào vai tiểu Tô, một tay thì bảo vệ túi tiền. Tiểu Tô cảm thấy đau lòng, thấy tiểu Tú bị vậy thì chăm sóc rất chu đáo, khi xe quẹo hay thắng gấp đều vươn tay ra đỡ. Hai người cứ vậy mà chịu đựng.

Sau khi tiểu Tú đến nơi này, bình thường trừ lúc lên trần trên, thì đây là lần đầu tiên vào thành phố. Còn đồng chí tiểu Tô thì tuy rằng cũng có lúc về thăm nhà, nhưng là do đi ké xe của chiến hữu nên không dừng lại trên đường mà ra khỏi thành phố luôn. Vì thế coi như là lần đầu hai người vào thành phố.

Thời đại này, trạm xe buýt nhìn khá cũ kỹ, ngay cả đường đi cũng đầy ổ gà ổ voi, xuống xe ra khỏi bến, hai người đứng ở nơi xa lạ không biết đường. Nhưng đường luôn luôn ở bên miệng, chỉ cần biết cách nói chuyện thì không sợ không tìm thấy đường. Hỏi thăm lòng vòng, rốt cục cũng tìm được cửa hàng tổng hợp.

Nhìn nửa ngày tiểu Tú vẫn cảm thấy không vừa mắt. Tuy rằng thiết kế không hề đơn điệu, nhưng vẫn cảm thấy kiểu dáng không đẹp chút nào. Cũng may là tiểu Tô có dáng chuẩn, mặc gì cũng đều đẹp cả. Lúc bấy giờ phần lớn quần áo nam đều may theo kiểu Tôn Trung Sơn, tiểu Tú chỉ muốn mua bộ tây trang, theo quan niệm của tiểu Tú, cho dù là làm bên bộ phận nhập hàng, tiêu thụ hay giao tiếp thì cũng phải ăn mặc cho tử tế.

Dạo một vòng, tiểu Tú nhìn trúng hai cái áo sơ mi, bởi vì khóa trong tủ, tiểu Tú đành phải gọi người bán hàng lại, muốn lấy ra để tiện thể nhìn số đo: “Đồng chí, xin chào, làm phiền lấy áo sơ mi này cho chúng tôi xem chút!” Phải tam thỉnh tứ thúc mới có một người miễn cưỡng đi đến, mở ngăn tủ ném qua: “Lúc xem để ý chút, đừng làm dơ.” Dứt lời lại quay qua tám với người khác.

Tiểu Tú sững sốt, lập tức thông suốt, đây là thời đại đặc sắc nha! Vì thế tiểu Tú đành phải AQ rồi (Di: AQ giống như “tự sướng”), bây giờ thái độ mấy người ác liệt như vậy, lát nữa ta sẽ hạ bệ mấy người! Tuy rằng AQ, nhưng tay vẫn không ngừng ướm thử hai cái áo lên người tiểu Tô so một lúc sau đó nói người bán hàng lấy hóa đơn trả tiền.

Lúc người bán hàng đang ghi hóa đơn, tiểu Tú nhìn thấy một thứ đặc biệt vào thời này —— cổ áo giả. Nghĩa là loại áo sơ mi chỉ có một mảnh, nhìn như yếm trẻ con vậy. Nhìn thấy thứ này tiểu Tú bật cười, trước kia đã từng xem qua một bộ phim, một người đàn ông nhìn bề ngoài rất bảnh bao, nhưng khi cởi ra, thì thấy mặc nửa cái áo, lộ cả cái bụng ra bên ngoài!

Tiểu Tú kéo tay tiểu Tô chỉ cho anh xem cổ áo giả: “Anh có cái này không?” Tiểu Tô nhìn thoáng qua: “Em muốn mua à? Anh không có, nhưng mà nếu em muốn..., vậy chúng ta mua thôi!”

“Em thấy thứ này nhìn có vẻ vui vui thôi, có người chịu mua nó à?”

“Sao lại không ai mua, trước kia nếu muốn mua thì phải có phiếu vé, tất cả mọi người đều muốn mua áo sơ mi, nhưng số phiếu vé không đủ để cung cấp, đành phải làm giả áo sơ mi để mặc, dù sao thì cũng không ai kiểm tra phía trong áo của mình.” Tiểu Tô giải thích rất đúng. Đây là cách tiết kiệm rất hữu ích.

Đi dạo một vòng trong cửa hàng tổng hợp mà không thấy tây trang để mua, tiểu Tú nhớ mang máng là tây trang bắt đầu lưu hành từ thập niên tám mươi, nhưng cụ thể khi nào thì không rõ lắm. Không tìm được tây trang, đành phải mua bộ kiểu áo Tôn Trung Sơn. Tổng cộng mua được hai cái áo sơmi, hai bộ quần áo, tiểu Tú còn định mua cho tiểu Tô hai cái áo len, nhưng khi đi ngang qua quầy bán len sợi thì tiểu Tú nhất thời nổi hứng muốn đan cho tiểu Tô một cái, cho nên không mua nữa. Tuy vậy cuối cùng thì tiểu Tú cũng mua cho tiểu Tô một cái áo khoác ba bờ xuy.

Tiểu Tô ngoan ngoãn cùng tiểu Tú mua quần áo, mặc dù mỗi khi tiểu Tú nhìn trúng cái nào đều hỏi anh: “Bộ này có đẹp hay không? Thích hay không?” Nhưng tiểu Tô chưa bao giờ để ý đến mấy thứ này, tiểu Tú hỏi thì luôn nói là đẹp, hoặc nói chỉ cần là tiểu Tú chọn thì đều đẹp. Nhìn thấy bộ dạng cái nào cũng đẹp của tiểu Tô, tiểu Tú quyết định không để ý đến anh nữa, nhìn trúng là mua.

Có một chút phiền toái nho nhỏ là tiểu Tú không quen được thái độ phục vụ của mấy người bán hàng, tiểu Tú cảm thấy không phải là cô đang mua hàng mà là mình đi xin người khác bố thí, rất khó chịu. Vì thế sau khi mua đủ thứ cần thiết cho tiểu Tô xong, tiểu Tú cảm thấy mình cần làn không khí mới! Nhưng tiểu Tú không được như ý nguyện.

Bởi vì tiểu Tô nói: “Vừa rồi anh đã đi mua quần áo với em, nhưng số quần áo này đều là cho anh mặc. Bây giờ em theo giúp anh mua quần áo, mua cho em mặc.” Ở quầy đồ nữ, tiểu Tô để ý đến chiếc áo cánh dơi màu tím nhạt, cảm thấy nếu tiểu Tú mặc bộ này sẽ rất đẹp. Vì thế kêu người bán hàng ghi hóa đơn.

Có một vấn đề nho nhỏ là thứ tiểu Tú đang cần nhất bây giờ không phải quần áo mà chính là đồ lót! Tiểu Tú ngượng ngùng không muốn để tiểu Tô đi theo, đành phải nói: “Tiểu Tô, anh đi tìm thử xem chỗ nào có bán nước, mua cho em một chai đi. Em sang bên kia chờ anh.” Tiểu Tú chỉ chỉ quầy bán đồ lót, tiểu Tô cũng đã hiểu ý của cô, đỏ mặt gật đầu: “Hiểu rồi, anh đi tìm nước đây.”

Khác hẳn với phong cách thời trang đồ lót thời sau như kiểu bằng ren, kiểu sexy..., bây giờ chỉ có những thứ đơn giản một cách thảm hại, chính là hai miếng hình tròn! Chẳng những vẻ ngoài không có gì gọi là đặc sắc, mà số đồ lót này còn làm bằng thứ vải bông dày, tiểu Tú nhìn tới nhìn lui cũng không biết nên chọn ra sao, mà không mua thì không được, đành phải nhắm mắt quơ đại, miễn cưỡng chọn lấy hai cái áo lót, lại thêm hai cái quần, trả tiền gói kỹ đặt vào trong túi, sau đó mới chạy ra bên ngoài chờ tiểu Tô.

Tuy rằng mang tiếng là đi tìm nước uống, nhưng nơi này khá lớn, tiểu Tô lại không biết chỗ, đành phải đi lòng vòng mua chè, định bụng sẽ kêu tiểu Tú ăn đỡ. Mua xong, tiểu Tô xách túi đi tìm tiểu Tú. Nhìn thấy tiểu Tú đứng trước quầy bán đồ lót, tiểu Tô cảm thấy mặt nóng lên!

Tiểu Tô biết đính hôn thì cũng tương đương với kết hôn, có rất nhiều nhân người sau khi đính hôn đợi có đứa nhỏ luôn rồi mới đi công chứng một lượt. Có một lần lúc tiểu Tú đi ra khỏi phòng, bà Hảo đã thì thầm với anh, khuyên anh không nên tham lam, phải chú ý thân thể. Chỉ có tiểu Tô và tiểu Tú hiểu được, đến bây giờ tiểu Tô vẫn chưa xờ múi được chút gì từ tiểu Tú!

Nhìn số đồ lót treo đầy nơi đó, tiểu Tô bắt đầu tưởng tượng đến cảnh tiểu Tú mặc đồ lót đứng trước mặt mình, nghĩ một hồi thì tiểu Tô có phản ứng luôn, vì thế anh đành phải tìm một nơi khuất ngồi xỏm trong chốc lát để tránh bị người ta dòm ngó! Vất vả chờ đến khi “nó” hạ xuống, tiểu Tô mới dám đi tìm tiểu Tú, thuận tiện làm đưa chè cho tiểu Tú ăn.

Không biết tiểu Tô bị kích thích, hay là ăn phải gan hùm, bỗng nhiên quay sang hỏi một câu: “Tú, khi nào thì chúng ta sinh em bé?”

Tiểu Tú đang gặm chè, nghe thế liền sặc một cái: “Sinh em bé?” Tiểu Tú dùng đốt ngón tay tính toán một chút, năm nay mình mười tám tuổi, không đúng, qua năm nên tính mười chín rồi, một đứa con nít mười chín tuổi sinh em bé? Tiểu Tú cảm thấy mình không chấp nhận được chuyện này! Nhưng nếu làm tốt công tác chuẩn bị, vậy thì cũng có thể xem xét.

Tiểu Tô khẩn trương liếm môi: “Em xem, chúng ta đã đính hôn, đã có thể ở cùng một chỗ, mà ở cùng chỗ là có thể sinh em bé . . . . .” Tiểu Tô dần dần hạ giọng xuống mức thì thầm. Tiểu Tú nhìn bịch chè trên tay mà không còn tâm trạng ăn nữa. Vì thế cô ném cho tiểu Tô, kéo anh ra khỏi cửa hàng tổng hợp.

Tiểu Tú đi đằng trước, tiểu Tô xách theo đồ đi phía sau, trong mắt toàn là hình ảnh cặp mông tròn đầy của tiểu Tú đi phía trước, nhưng lập tức lại tự nhủ một cái tát, mẹ nó, toàn nghĩ bấy bạ, chẳng lẽ là tình tròng

lên não hay sao, nhìn thấy tiểu Tú là trở nên bất thường. Hai người đi vào một ngôi nhà mở nhà hàng nhỏ, ngoài một món chay còn có thêm một món canh cá, bữa cơm nhỏ vậy đã đủ lấp đầy bụng hai người.

Lúc ăn cơm tiểu Tô định mở miệng nói gì đó, nhưng tiểu Tú khoát tay chặn lại: “Ăn cơm là ăn cơm, muốn gì lát nói sau!” Sáng sớm phải đón xe lên cửa hàng tổng hợp đã tiêu hao rất nhiều thể lực..., lại thêm mấy lời mà tiểu Tô nói lúc này..., tiểu Tú cảm thấy hay cô nên lấp đầy bụng mình trước, bằng không cô sẽ không có sức mà cười!

Nhưng ăn cơm xong rồi, tiểu Tú lại không biết nên mở miệng thế nào, hơn nữa nhà hàng này làm ăn rất khá, tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng, phục vụ tốt, tiền ăn uống còn rẻ hơn so với những chỗ khác, cho nên tiểu Tú không biết nói gì, vì thế tiểu Tú đành phải nói chờ về nhà rồi nói sau, đương nhiên tiểu Tô không dám có ý kiến.

Buổi chiều bắt xe, tiểu Tú và tiểu Tô ôm hai cái túi đi về, thật ra đây chỉ là làm màu thôi, đa số đồ đạc đã được tiểu Tú bỏ vào không gian của mình theo thói quen. Sau khi về lại thôn, trên đường tiểu Tú và tiểu Tô về nhà, hai người cảm thấy có chuyện gì đó. Sau khi nghe ngóng, mới biết thì ra là trong thôn có vài gia đình bị trộm só gà và vịt đang nuôi. Có người nói là bị trộm, nhưng cũng có người nói là bị chuột hoang tha đi.

Chuyện này làm cho tiểu Tô và tiểu Tú nhanh chóng chạy về nhà lừa đám gà vịt vào ổ của chúng! Thuận tiện để tiểu Hắc nằm gần đó, lần này tiểu Tú và tiểu Tô nuôi không ít gà vịt, sau mấy tháng nuôi nấng, bọn chúng cũng đã lớn rất nhiều, nhỏ nhất cũng được hai cân. Bây giờ đang là thời điểm trưởng thành, nếu bị người ta trộm mất, vậy thì lỗ vốn là chắc rồi!

Vốn định để tiểu Hắc gần chuồng gà đề phòng cho có lệ, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn!

Không ngờ ban đêm tiểu Tú lại có cơ hội giáp mặt với tên trộm gà thật!

ssssssssssssss

34. Chương 34: Tiểu Nhân

Từ khi đến Tô gia tiểu Hắc luôn chăm chỉ tiến hành sứ mạng của mình. Mặc dù có lúc tiểu Tú xem nó như chó cưng mà đùa nghịch. Lễ mừng năm mới thường thấy cảnh tiểu Tú cầm một khúc xương to còn dính chút thịt, sau đó giơ cao như tiểu Hắc nhảy dựng lên đón khúc xương mới buông tay. Chọc tới khi nào tiểu Hắc không thèm liếc tiểu Tú nữa, lúc này cô sẽ tự giác lấy miếng thịt lớn lại nịnh nọt tiểu Hắc để làm lành, trò này diễn ra cực kỳ thường xuyên. Phần lớn thời gian, tiểu Hắc luôn ngoan ngoãn gác cửa. Thường có câu chó sữa là chó không cắn, nhưng tiểu Hắc là loại chó im im không sữa cho nên. . . . .

Hôm nay sau một ngày dạo chơi mệt mỏi trong thành phố, tiểu Tú không kéo tiểu Tô vào trong không gian nữa, nhưng tiểu Tô vẫn theo thói quen vào phòng cùng tiểu Tú. Từ sau khi đính hôn, phòng ở của tiểu Tô bên Tô gia không đóng cửa, bởi vì tiểu Tô đang tiến hành công cuộc dọn đồ sang phòng tiểu Tú, tuy chỉ là từng chút từng chút một nhưng cơ bản là đã đầy đủ. Mà tiểu Tú cũng bắt đầu có thói quen buổi tối ngủ phải có người bên cạnh, tuy rằng lúc ngủ cùng nhau, người kia luôn nhân cơ hội vươn tay sang ăn chút đậu hũ của cô.

Nửa đêm, tiểu Tô nghe tiếng sủa vang của tiểu Hắc, đồng thời còn nghe được tiếng người nào đó kêu thảm thiết. Vì thế anh lập tức nhồm dậy, không kịp mặc y phục đã xông ra ngoài, chạy về hướng chuồng gà. Tiểu Tú bị hành động của tiểu Tô làm cho tỉnh ngủ, cũng tỉnh chạy theo. Nhưng đợi đến lúc tiểu Tú mặc quần áo xong chạy ra, thì thấy tiểu Tô đang bẻ ngược tay người nào đó đè xuống mặt đất, còn tiểu Hắc thì cắn chặt lấy chân người ta không nhả!

Mấy ngày nay tất cả mọi người đều ngủ không yên, nhắp nhồm ra trông nom đàn gà, vịt của mình, chỉ sợ lơ là một cái là mất toi. Ngủ đến nửa đêm chợt nghe có tiếng chó sủa, còn có tiếng người kêu thảm thiết,

mọi người nhanh chóng chạy sang, đến nơi thì thấy tiểu Tô đang trối người lại. Đoàn người ào lên muốn nhìn xem là ai. Đến khi thấy mặt, tất cả mọi người đều mở miệng mắng chửi.

“Giỏi cho Nhị Lại Tử, con thỏ còn không ăn cỏ gần hang, vậy mà tên phá hoại như mày lại dám đi ăn trộm!”

“Tôi đã nghi rồi mà, mấy ngày nay nhà của nó đều hầm gà, chưng vịt, tôi còn tưởng rằng nó phát tài, không ngờ đều là đồ ăn trộm!”

“Chú Lý, hôm kia nhà chú thiếu mất mấy con gà? Mau kêu Nhị Lại Tử bồi thường đi!” Người đàn ông trẻ tuổi cầm đèn pin hô lớn, muốn Nhị Lại Tử bồi thường tiền!

“Minh Phát, cậu thấy người như nó có tiền à? Thà tôi nhịn ăn chút, sửa chữa lại chuồng gà con tốt hơn!” Chú Lý coi như mình xui xẻo. Nhị Lại Tử hết ăn lại nằm, đến bây giờ ngôi nhà vẫn chỉ làm bằng cỏ tranh, cho dù lục tung hết nhà nó cũng tìm không ra được một đồng. Dây dưa với nó, không bằng về nhà đi ngủ, ngày mai dậy sớm bắt đầu làm việc còn hơn!

“Chú Lý, là lỗi của con, gà nhà chú vẫn còn. Chú làm ơn cầu xin mọi người thả con ra đi!” Nhị Lại Tử ngồi chồm hổm trên mặt đất nói với chú Lý, trưng ra vẻ mặt thê thảm. Vừa rồi còn nghe tiểu Tô nói sẽ gọi người đi tìm đội dân quân đến. Nếu là thật, vậy thì chết là cái chắc. Trên chân đã bị chó nhà bọn họ cắn một phát, đến bây giờ vẫn còn chảy máu, miệng vết thương cũng đang đau nhức. Con mẹ nó, hôm nay thật là xui xẻo. Không phải là bất có hai con gà nhà tui bay thôi sao, làm mẹ gì mà phải thả chó chứ!

Bên kia, trong đám người, chú Lý làm như không nghe thấy, không thèm quan tâm. Trong lòng suy nghĩ: xin tha ày, không bằng tao về nhà nuôi chó còn hơn, cho nó ăn nó còn biết giữ nhà. Nhị Lại Tử thấy chú Lý không để ý tới mình, liếc mắt tìm người cầu cứu. Bỗng nhìn thấy tiểu Tú đứng bên cạnh tiểu Tô, nhất thời sáng mắt: “Tiểu Tú, tiểu Tú, giúp anh một phen. Miệng vết thương của anh đau quá, có thể nói lỏng dây thừng giúp anh không, để anh xoa bóp chút?”

Nhị Lại Tử vừa nói vừa ưỡn mặt cười nham nhở, tiểu Tú hừ một tiếng không để ý đến hắn, vươn tay đưa quần áo cho tiểu Tô, lúc nghe được tiếng chó sủa, tiểu Tô chỉ kịp choàng cái áo ba-đờ-xuy, mặc dù đã là mùa xuân rồi, nhưng khí trời vẫn khá lạnh, không nên vì một Nhị Lại Tử mà khiến tiểu Tô bị bệnh, vậy không đáng! Tiểu Tô cũng phối hợp nhanh chóng mặc đồ vào. Vừa mặc xong thì đội dân quân cũng đã đến.

Thôn này gần đây bị trộm gia cầm đội dân quân cũng biết, vừa nghe có người báo tin nói bắt được người, nhanh chóng chạy lại. Vừa thấy là Nhị Lại Tử, không còn gì để nói, trực tiếp xách cổ về đồn. Tiểu Tô là người bắt cũng là chân chứng cho nên phải đi theo viết bằng tường trình, đợi đến khi mặt trời lên ới trở về. Tiểu Tú và bà Hảo một đêm ngủ không ngon, đều là do thằng Nhị Lại Tử hại.

Nhị Lại Tử bị kéo vào bắt dân quân, mấy người dùng còng tay khóa nó vào song cửa sổ, muốn ngồi thì ngồi không được, muốn đứng cũng đứng không xong. Nhị Lại Tử cũng đã quen, không phải lần đầu tiên vào bắt, nên rất quen với người trong này: “Lão Ngô, cho thuốc đi! Mấy hôm nay tôi thèm chết được, thật là cực!” Lão Ngô chính là người dẫn đầu đội dân quân.

“Mày thành cái dạng này rồi mà còn đòi hút à? Đợi lát nữa anh rể mày đến đây rồi xem mày ăn nói thế nào!” Nói thì nói như vậy, nhưng lão Ngô vẫn châm một điếu cho nó. Lão Ngô lắc đầu, Trần đội là một người tốt, bà xã cũng là người tốt, sao lại có cậu em vợ không biết điều như vậy. Cứ nửa tháng lại vào một lần. Đang nói, thì một người đàn ông cao lớn cỡ ba mươi tuổi bước vào. Lão Ngô thấy, gọi một tiếng: “Trần đội.”

Trần đội mặt lạnh như tiền, ừ một tiếng, nhìn Nhị Lại Tử bị còng bên cửa sổ, tiến lên phang một cái vào đầu rồi lại đập cho nó hai cước, Nhị Lại Tử không dám trốn, chỉ đứng im chịu đựng trận đòn. “Mày đúng là thứ không có tiền đồ, lần trước mày đã hứa gì với tao và chị mày hả, có muốn tao đập ột trận nữa không? Con mẹ nó chứ! Sao mày không biết kiềm chế vậy hả?”

Nhị Lại Tử nhịn đau cười làm lạnh mặt: “Anh rể, anh rể, đừng đánh, lát nữa chị em thấy lại đau lòng.” Nhị Lại Tử không nói tới chị nó còn tốt, vừa nhắc tới chị mình mặt Trần đội càng lạnh, không đánh nữa. Hắn xót bà xã mình, bà xã mình lại xót thằng em, tuy rằng bà xã rất dịu dàng, không bao giờ lớn tiếng trước mặt người khác, nhưng hắn rất sợ bà xã mình khóc. Hắn không hiểu nổi, rõ ràng đều là cùng một mẹ sinh, đều ăn cơm giống nhau mà lớn lên, người chị thì khiến người ta yêu thích, trong khi thằng em lại không biết điều như vậy.

Lão Ngô đưa điều thuốc cho Trần đội: “Nhị Lại Tử đi ăn trộm gà, bị người bắt được, cậu xem nên làm thế nào cho phải!” Thuận tiện còn chỉ chỉ vết thương trên chân nó, “Vết thương đó là do chó nhà người ta cắn.” Trần đội nhìn thoáng qua, nắm chặt tay hít sâu một hơi, cái loại gì không biết, chưa bao giờ yên ổn một ngày, nghiêng rằng nói: “không phải bình thường chị mày rất chiều mày hay sao? Mày muốn ăn gì mà chị mày không cho hả, tại sao còn đi ăn trộm?”

Nhị Lại Tử cười hì hì, trong lòng không cho là đúng: đúng là ăn không ít, nhưng con mẹ nó toàn là cơm khoai lang, cải củ canh, miệng nhạt như nước ốc, làm gì có gà có vịt! Mẹ nó, ai biết được nhà bọn họ lại nuôi chó chứ, chờ lão tử ra ngoài, sẽ xử đẹp con chó kia!

SSSSSSSSSSSSSSSS

35. Chương 35: Anh Muốn Ăn!

Nhị Lại Tử hận tiểu Tô chết đi được, tuy rằng bị tiểu Hắc cắn một cái, nhưng nếu không phải tiểu Tô đuổi tới kịp lúc, nó đã có thể chạy trốn. Cho nên Nhị Lại Tử quyết định rồi, chờ vài ngày nữa khi chuyện này lắng xuống, sẽ đến Tô gia tóm con chó về thịt luôn. Về phần tiểu Tô, tuy rằng đánh không lại, nhưng nó cũng không sợ, đến lúc đó nhất định phải kiếm vài chuyện khiến cho tiểu Tô gặp rắc rối!

“Anh rể, anh đi ra ngoài trễ như vậy, chị em chắc không hỏi gì đâu ha!” Nhị thằng Lại Tử kiếm chuyện để nói, tính toán xem làm cách nào mới ra khỏi đây được. Chiếc công tay chết tiệt này khiến người ta thật khó chịu. “Anh rể, anh có thể thả em ra trước không, để vậy em khó chịu quá.”

Trần đội và lão Ngô đang hút thuốc nên không muốn để ý đến nó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại nếu lỡ tên tiểu tử này ở sau lưng mình nói vài câu không tốt với bà xã của mình thì sao, vậy thì tính cảm vợ chồng sẽ rạn nứt mất, nghĩ vậy nên Trần đội đành phải thả Nhị Lại Tử xuống trước. “Khi nào thì tên chết tiệt như mày mới sửa được cái tính đó hả, anh với chị mày đã đi lòi mày về bao nhiêu lần rồi?”

“Hơn nữa anh cũng thấy lạ, hàng xóm láng giềng quanh khu này có người nào không biết đội trưởng đội dân quân của thôn có thằng em vợ không có tiền đồ chứ.” Sao nhà bà xã lại có thằng con trai như vậy không biết, trước kia cha vợ coi nó như bảo bối trong nhà, việc nặng chưa bao giờ đến tay nó, y như lão phật gia trong cung vậy, muốn gì có đó, không riêng cha vợ mà toàn bộ người trong nhà đều cưng chiều. Cha vợ mất sớm chỉ để lại hai chị em nó, hiện tại thì hay rồi, mình suốt ngày phải đi theo phía sau dọn hậu quả cho nó. Con mẹ nó chứ!

Nhị Lại Tử cũng biết chuyện của mình khiến anh rể rất khó chịu, nhưng tính tình đã vậy rồi, muốn thay đổi cũng không đổi được. Chỉ cần anh rể đối xử tốt với chị, thì kiểu gì anh rể chẳng giúp mình. “Anh rể, khi nào thì em mới được ra khỏi đây?”

“Trước tiên mày cứ an phận trong này đi. Về phần ngôi bao lâu thì phải xem biểu hiện của chú mày. Khi nào khai hết toàn bộ số “việc tốt” mà mày làm ra rồi thì có thể đi.”

“Được rồi, đã biết. Không phải lần nào cũng vậy hay sao? Cái chức đội trưởng đội dân quân của anh để trưng à, có chút chuyện nhỏ mà cũng không giúp được.” Nhị Lại Tử nhỏ giọng lầu bầu. Vừa nghe xong, Trần đội liền phát hỏa.

“Mày bảo anh phải giúp thế nào hả? Anh chỉ mong mày có thể làm chút chuyện tốt cho anh nở mặt nở mày. Cho dù anh mày có rảnh đi chăng nữa, cũng không muốn tìm mấy chuyện như thế này để làm dẫu. Lớn tuổi rồi mà cũng không có đứa con gái nào dám gả cho. Chị mày nhức hết cả đầu về chuyện tìm vợ ày kia kìa, toàn bộ những người được đánh tiếng không có một người nào dám đồng ý. Mày đã lớn như vậy rồi, không chừng được bánh bao thì cũng phải biết mở miệng mà nhai chứ?”

“Đi! Đi! Đi! Anh mau về đi, mới ba mươi tuổi mà nói dai như lão già. . . . .” Kỳ thật Nhị Lại Tử biết rõ hành vi của mình, trước giờ đều trộm vặt móc túi, đào trộm đồ nhà người này, rồi khoắng con gà từ nhà nọ ..., nhưng nếu nói về giết phóng hỏa cướp bóc, thì nó chưa bao giờ và cũng không dám làm. Mặt khác Nhị

Lại Tử biết việc mình trộm mấy con gà nhà người ta chỉ khiến nó ngồi trong bốt mấy ngày, vào cục công an cũng chỉ bị phê bình thôi.

Lần này chỉ trộm mấy con gà, số gà đó đã sớm vào bụng lâu rồi, cho nên lần này Nhị Lại Tử chỉ cần ngồi trong bốt hai ngày là ra. Sau khi được thả, Nhị Lại Tử cố ý lượn sang nhà tiểu Tô nhìn một chút. Từ xa nhìn lại chỉ thấy con chó mực đã cắn nó ngồi xổm trước cửa trông nhà, tiểu Hắc thấy Nhị Lại Tử lập tức nhảy chồm lên sửa.

Một khi bị chó cắn thì mười năm sợ chó kêu, Nhị Lại Tử xoa xoa vết thương bị chó cắn chưa lành, quyết định là hảo hán thì không chịu thiệt thòi trước mắt, mấy ngày nữa nói sau. Tiểu Tú nghe được tiếng chó sửa thì chạy đến xem, nhưng quay trái quay phải không thấy ai, chạy lại vỗ đầu tiểu Hắc: “Tiểu Hắc, nhìn thấy gì à?” Chỉ tiếc tiểu Hắc không thể nói, bằng không nhất định sẽ nói cho tiểu Tú biết Nhị Lại Tử đã trở lại.

Sau khi đàn gà trong nhà suýt bị trộm mất, tiểu Tô lo lắng muốn dựng một cái tường rào mới bao quanh nhà, dùng hàng rào trúc vây quanh không ăn thua. Nếu như một ngày kia trong nhà chỉ có một mình bà Hảo ở trong nhà, bị trộm là chuyện nhỏ, lỡ bà Hảo bị thương thì phải làm sao bây giờ? Tuy vậy, tiểu Tú cảm thấy không được tốt lắm, trong thôn từ trên xuống dưới không có nhà nào lập tường rào, “Tô, anh nhìn xem, không thể vì một thằng Nhị Lại Tử mà phải đau đầu. Nhà chú Lý bị trộm vài con gà rồi mà cũng đâu có làm tường rào!”

Cuối cùng sau khi thương lượng, tường rào không xây được, nhưng nhất định phải sửa chữa lại hàng rào trúc. Sau khi gia cố xong, còn phải trồng thêm vài loại cây ở phía trong hàng rào, như vậy sẽ làm cho người ta không qua được, cho dù trèo qua được thì cũng phải thành con nhím trước đã. Làm như vậy vì còn có nguyên nhân sâu xa nữa. Năm trước sau khi trồng cây ăn quả xong, toàn bộ mùa đông tiểu Tú vẫn thường tưới chút nước lấy từ trong không gian, trưởng thành tốt hơn nhà khác nhiều, hơn nữa còn có phân của gà vịt, tiểu Tú ách chừng, hôm nay đã có chút kết quả.

Cây đã bắt đầu ra trái, vậy sẽ không thiếu người muốn hái. Nếu là trẻ con thèm, thì dù ăn một hai quả cũng không sao, chỉ sợ có người giống như Nhị Lại Tử, vậy thì khó lòng phòng bị. Cho nên luôn phải chuẩn bị tốt trước.

Đến xế chiều, có người tới nói cho tiểu Tô biết, Nhị Lại Tử đã được thả, nhắc tiểu Tô bình thường chú ý một chút. Nhị Lại Tử bình thường lòng dạ hẹp hòi, lần này bị anh túm được nhất định sẽ trả thù.

Tiểu Tô nghe xong thì tức giận: “Nó muốn đến thì cứ việc, ở có tôi ở đây thì đừng mong làm ăn được gì! Ngược lại còn cho nó thêm một trận ầy chứ.” Tuy nói vậy nhưng tiểu Tô vẫn cố gắng để ý đến tiểu Tú và bà Hảo, mấy ngày nay hạn chế ra đường ... người ta có câu, chỉ có ngàn ngày làm giặc, không có ngàn ngày đề phòng cướp.

Liên tục chú ý mấy ngày, đều không thấy Nhị Lại Tử đến gây sự, vì thế tiểu Tú có chút tính toán. Mấy ngày nay cỏ ngoài ruộng đã mọc cao, nhất thời không chú ý nên về nhà trễ một chút, lúc này ngoài đường đã vắng người, vì thế tiểu Tú cũng định rảo bước nhanh về nhà. Không ngờ nhìn thấy Nhị Lại Tử đang ngồi cắn hạt dưa ven đường.

Tiểu Tú nắm chặt cái cuốc đang vác trên vai, làm bộ như không thấy Nhị Lại Tử, đi lướt qua. Nhị Lại Tử thấy tiểu Tú không để ý đến nó, nó cũng không nói chuyện, tiếp tục vừa ăn hạt dưa vừa đi theo phía sau tiểu Tú cho đến khi tới cửa nhà cô. Tiểu Tú đổ mồ hôi lạnh, chạy nhanh vào nhà, vội vàng đóng cửa lại.

Tiểu Tô đang ở phòng bếp sắp chén bát, thấy tiểu Tú trở lại, nhanh chóng đỡ lấy cái cuốc, nhưng gỡ thế nào thì tiểu Tú vẫn nắm chặt cái cuốc không buông tay, tiểu Tô giật vài cái mới khiến cho tiểu Tú rời tay ra được: “Em làm sao vậy, trời còn chưa tối mà, chưa gì đã sợ rồi à?” Tiểu Tú rất sợ mấy thứ quỷ thần gì đó. Đi một mình vào ban đêm luôn cảm thấy trong rừng cây ven đường hoặc là trong rừng trúc tùy sẽ có mấy thứ gì đó nhảy ra dọa người.

“Không phải, là Nhị Lại Tử đi theo em về, cho nên em mới sợ.” Tiểu Tú tìm nước uống, cô nghĩ mình cần phải uống chút gì đó mới cảm thấy yên tâm. Vừa nghe tiểu Tú nói như vậy, tiểu Tô không nói gì chạy thẳng ra cửa, nhưng lúc này Nhị Lại Tử đã sớm đi rồi. Tiểu Tô trở về: “Ngày mai anh với em đi cùng nhau. Thế này anh lo lắng lắm.”

“Sao lại đi với anh? Anh đi làm thì em cũng phải theo à?” Ngày mai đã hết một tháng, tiểu Tô phải đi gặp Từ xưởng trưởng rồi, ngày mai tiểu Tô phải đi làm!

“Anh lo lắng.”

“Có cái gì mà phải lo lắng, nó thì dám làm gì chứ?” Tiểu Tú không muốn ngày đầu tiên đi làm mà tiểu Tô đã gặp vấn đề. “Hơn nữa, chờ anh vào đó làm rồi, heo nhà chúng ta nuôi sẽ bán được giá tốt. Cho nên ngày mai anh phải đi làm cho em!”

Sau cùng, vẫn là tiểu Tú chịu chút thiệt thòi cho tiểu Tô vô số nụ hôn, mới khiến tiểu Tô đồng ý. Nhưng tiểu Tú đồng học còn phải đáp ứng một điều kiện. Ba tháng sau là sinh nhật tiểu Tú, đến ngày đó, tiểu Tú phải cho tiểu Tô ăn! Bằng không không đi làm! Tiểu Tú đồng học vì không muốn lãng phí tuyệt hảo, đồng thời cũng vì thỏa mãn chút khát vọng trong lòng, cho nên hào sảng đồng ý. . . . .=))))

SSSSSSSSSSSSSSSS

36. Chương 36: Vô Đề

Ngày hôm sau, tiểu Tú tiễn tiểu Tô ăn mặc bảnh bao đi làm. Về phần việc liên hệ với Từ xưởng trưởng của tiểu Tô có tốt đẹp hay không, tiểu Tú không lo lắng lắm. Lớn như vậy rồi, ngay cả chuyện đó cũng không làm tốt, vậy thì sao mà làm được việc khác? Tiễn tiểu Tô xong, tiểu Tú quay về cầm cuốc chuẩn bị ra ruộng tiếp tục công việc ngày hôm qua cho xong.

Đất của nhà tiểu Tú tăng lên khá nhiều lại trồng toàn rau củ nhưng thỉnh thoảng vẫn cần chăm nom. Ví dụ như nhổ cỏ, bắt sâu.... Nghĩ đến việc hôm qua thắng Nhị Vô Lại theo đến tận cửa nhà vẫn chưa chịu đi, tiểu Tú cảm thấy không vui.

Vác cái cuốc đến phần đất nhà mình, dọc đường đi tiểu Tú cũng quay đầu nhìn xung quanh vài lần, nhưng không thấy Nhị Lại Tử, tiểu Tú cảm thấy thoải mái hơn. Vì thế nhanh chóng bắt tay vào việc của mình. Đợi đến khi mặt trời lên ới lau mồ hôi chuẩn bị về nhà. Lần này trên đường về nhà lại gặp phải Nhị Lại Tử đang đợi mình. Tiểu Tú bắt đầu bốc hỏa.

“Anh muốn gì?” Tiểu Tú lạnh lùng hất mặt hỏi Nhị Lại Tử, trên tay nắm chặt cái cuốc, quơ qua quơ lại, hơn nữa còn có ý quơ đến gần Nhị Lại Tử như muốn đánh hấn. Thật ra Nhị Lại Tử cũng chẳng muốn gì, chỉ là cục tức kia nuốt không trôi, chỗ nhà cô ta cần mình, chồng cô ta cũng đánh mình. Tuy mình đánh không lại, nhưng cũng không thể để yên vậy được.

Nó chỉ định hằng ngày đi theo sau tiểu Tú, dọa cho cô sợ, tiện thể ăn chút đậu hũ. Nhị Lại Tử nhớ tới bộ dạng của tiểu Tú hôm qua cảm thấy vui vẻ, nữ lá gan của đàn bà đều nhỏ, hừ vài cái là sợ chết khiếp. Tìm một cơ hội xử luôn con chó nhà cô ta, ăn thịt chó đương nhiên là phải ưu tiên thịt chó mực bởi vì nó cực bổ.

Nhưng giờ Nhị Lại Tử phát hiện người đàn bà này không nhát gan lắm, rõ ràng là ngày hôm qua còn bị dọa chạy mất dép, hôm nay lại dám đặt câu hỏi với nó : “Tôi không tìm cô, ai tìm cô làm gì.”

“Vậy mấy ngày nay anh đi theo sau tôi làm gì?”

“Cô cho cô là ai vậy, tất cả mọi người đều ở chung một thôn, về nhà phải cùng đi một con đường, làm gì có chuyện ai theo ai.” Nhị Lại Tử quả quyết chắc chắn không có chuyện như vậy.

“Ồ, vậy anh nói tôi nghe xem, vì sao anh lại ở chỗ này? Đùng có nói với tôi là nhà anh ở gần đây.” Khắp thôn này mọi người đều biết Nhị Lại Tử ít khi ở nhà, cũng không để ý đất mình tốt hay xấu, cho nên nhà nó bị cấp tận đầu thôn tây. Nơi này lại là thôn đầu đông, một đông một tây không tiện đường nổi!

“Chuyện đó. . . . .” Nhị Lại Tử cứng họng, cho nên lý sự cùn : “Cô có quyền gì mà quản tôi đi đâu hả?”

Tiểu Tú cũng không phải kẻ dễ bắt nạt: “Tôi mặc kệ anh đi đâu, nhưng nếu anh dám đi theo sau tôi lần nữa, tôi cam đoan sẽ cho anh nếm mùi cuốc!” Nói xong tiểu Tú còn vung cái cuốc một phát, nơi cái cuốc

rơi xuống chính là đối diện giữa hai chân Nhị Lại Tử, khiến cho nó sợ tới mức vội vã lui về phía sau. Mắt thấy mình không thể xô mũi được gì từ tiểu Tú, Nhị Lại Tử nhanh chóng tháo lui: “Cô chờ đấy!” Thả lại một câu cảnh cáo, Nhị Lại Tử bỏ đi.

Tiểu Tú thấy lời Nhị Lại Tử nói khá quen thuộc, giống như mấy lời mà trẻ con nói khi cãi nhau vậy. Nhưng tiểu Tú cũng không phải kiểu người chỉ nghe người khác dọa một hai câu là sợ nên chẳng thêm để ý. Tiểu Tú nhớ rõ năm tám ba hay tám tư có một đợt thanh tra khá lớn. Không biết Nhị Lại Tử có bị tóm hay không.

Dọa Nhị Lại Tử xong, tiểu Tú mang theo cuộc về nhà ăn cơm. Hôm nay trong nhà chỉ có bà Hảo và tiểu Tú. Khi xới cơm giúp bà Hảo, tiểu Tú mở vung ra thì ngạc nhiên: “Bà Hảo, sáng nay nấu nhiều cơm quá rồi, có lẽ buổi tối phải ăn cơm nguội thôi.” Nghe tiểu Tú nói như vậy, bà Hảo cũng ghé đầu vào nhìn.

Trước kia tiểu Tú sống cùng bà Hảo, chỉ cần một chén gạo là được rồi, có tiểu Tô thì phải ít nhất ba chén mới đủ ăn. “Chết thật, hôm nay nấu cơm quên mất việc tiểu Tô không về nhà ăn cơm trưa.” Bà Hảo vỗ đầu, “Tú, tối nấu mẻ cơm mới ăn, số cơm còn lại trưa nay để sáng mai nấu cháo ăn là được. Hiểu không?” Tiểu Tú gật đầu, ăn cơm hay ăn cháo cũng được, chỉ cần ăn no là tốt rồi.

Đang ăn cơm, bà Hảo lại nhắc đến tiểu Tô: “Tú, con chuẩn bị cặp lồng cho tiểu Tô chưa?” Tiểu Tú gật đầu, sáng sớm nay đã giúp tiểu Tô chuẩn bị sẵn cơm mang theo. Kỳ thật cũng không phải thứ gì tốt, chỉ là hộp đựng cơm quân dụng. Ở trong xưởng, mọi người thường tự mang theo cặp lồng cơm để ăn.

Trong lúc tiểu Tú và bà Hảo lo lắng không biết tiểu Tô có ăn no hay không thì tiểu Tô đang bị Từ trưởng xưởng gọi lại hỏi thăm: “Tiểu Tô à, ngày đầu tiên đi làm cảm thấy sao?” Cường độ lao động ở đây không làm khó được tiểu Tô. Ngày đầu tiên được người khác đưa đi xung quanh để làm quen với mọi người, và cũng để nhận biết nơi làm việc.

Xưởng cung cấp thịt heo cũng cần phải mua heo về, bởi vì trong xưởng một năm sẽ nhận được thông báo là phải hoàn thành việc giết mổ bao nhiêu con. Sau khi hoàn thành việc ngã giá với nơi bán, heo sẽ được xuất chuồng đưa về nơi giết mổ sau đó chuyển sang dây chuyền sản xuất. Ngày đầu tiên, tiểu Tô đi làm rất thuận lợi. Quan trọng hơn là Từ trưởng xưởng giao tiểu Tô cho người nhân viên lâu năm phụ trách về việc mua heo, họ Cổ, dặn anh có gì không hiểu thì có thể hỏi. Tiểu Tô cũng không khách khí, giữa trưa lúc nghỉ ngơi vụng trộm mời nhau rít vài điếu thuốc, tình hữu nghị của đàn ông bắt đầu từ những điều nhỏ nhặt như vậy.

“Tiểu Tô, nhà cậu ở đâu?” Giữa trưa lúc cùng nhau ăn cơm, có người quay sang tiểu Tô hỏi thăm. Hàng năm việc tuyển nhân viên cũng có, năm nay bây giờ mới bắt đầu mùa tuyển nhân viên, bộ phận mua hàng luôn luôn là phần việc béo bở, bình thường phải trầy trật lắm mới được chọn. Nếu không có quan hệ thì đừng mơ mà người ta nhận.

“Nhà tôi ở nông thôn thôi.” Tiểu Tô cười trả lời, trong lòng biết rõ ý gì nhưng cố tình lơ đi, vừa nói vừa lấy thịt viên mà tiểu Tú chuẩn bị trong lồng cơm ném vào miệng. Trước đây có lần tiểu Tú khen bà Hảo làm thịt viên ngon, cho nên bà Hảo chuẩn bị khá nhiều. Hôm nay lúc chuẩn bị cơm tiểu Tú có nhét vào một ít. Kết quả sau khi nhìn thấy, mọi người đều có suy nghĩ nhà tiểu Tô rất khá. Mặc dù bây giờ điều kiện kinh tế của mỗi gia đình cũng không còn khó khăn như trước, nhưng nếu ăn thịt, ăn cá hằng ngày thì không nổi.

Ngày đầu tiên thoải mái qua đi, không cần xuống chợ, cũng không cần chạy theo xe, chỉ bị người ta mang đi vòng vòng để làm quen. Khuya về nhà, tiểu Tô rảo bước rất nhanh. Chờ đến lúc tiểu Tô về tới nhà thì trời cũng đã sập tối. Vì thế tiểu Tú mà bắt đầu lo lắng muốn mua một chiếc xe đạp. Nhưng bây giờ cũng khá thịnh hành kiểu đi này, cho nên phải dùng phiếu mới mua được. Vì thế tiểu Tô bắt đầu lo lắng không biết phiếu vé mua xe đạp phải giải quyết như thế nào . . . . .ssssssssssssss

37. Chương 37: Ủy Thác

Hôm nay tiểu Tú vừa cho heo ăn, vừa suy nghĩ xem nên nhờ ai kiếm giúp phiếu vé mua xe đạp, nói cho cùng là xót tiểu Tô phải đi làm xa hằng ngày. Cho heo ăn xong đang chuẩn bị vào bếp, chợt nghe tiếng gõ cửa, biết bà Hảo đang ở trước nhà, nên tiểu Tú cũng không định ra, nhưng chợt nghe bên ngoài có tiếng khóc, tiểu Tú bỏ việc trong tay chạy đi tìm bà Hảo.

Chạy ra thì thấy một người đàn ông trung niên quì một chân trước mặt bà Hảo khóc: “Thím ơi, mẹ con đi rồi, người phải làm chủ cho con!” Tiểu Tú còn đang tò mò không biết người nào chạy tới đây khóc lóc ầm ĩ, thì thấy bà Hảo cũng nhanh chóng rơi nước mắt, tiểu Tú vội vàng chạy lên đỡ bà Hảo, rồi kéo người đàn ông kia lên: “Nhanh đứng lên đi, nhanh lên.” Không ngờ người đàn ông kia thấy tiểu Tú thì nhào tới, tiểu Tú nhanh chóng lui lại, nhưng vẫn là bị ôm lấy chân, cũng may là người đàn ông đó buông ra ngay nếu không tiểu Tú không biết nên làm gì.

Sau khi khóc một trận, bà Hảo hỏi: “Chấn Tường, mẹ con ra đi lúc nào, ta chưa nghe nói sức khỏe mẹ con có vấn đề cơ mà, sao lại ra đi đột ngột như vậy?” Chấn Tường lau nước mắt: “Thím, ngày hôm qua khi mẹ con đi tiểu đêm thì bị trượt chân ngã, chờ đến lúc có người phát hiện thì đã không kịp nữa, ba giờ sáng nay đã đi, thím, người phải giúp con, con khổ quá thím ơi!”

Bà Hảo nghe xong, nước mắt lại rơi không ít, vì Chấn Tường còn phải sang nơi khác báo tang, cho nên chỉ đứng một hồi rồi đi. Chấn Tường đi rồi, bà Hảo đứng trong sân ngẩn ngơ, tiểu Tú rất ngạc nhiên không biết người đó từ đâu đến, vì sao ngày thường không thấy lui tới. Nhưng nhìn bộ dạng bà Hảo ngơ ngẩn, cô không dám hỏi. Qua hơn nửa ngày, bà Hảo mới thở dài, đi về phòng.

Tiểu Tú cũng đi theo bà Hảo vào nhà, thấy bà Hảo mở tủ quần áo tìm thứ gì đó, cô hỏi: “Bà Hảo, bà muốn tìm gì, để tiểu Tú giúp bà tìm nha.” Bà Hảo gật đầu: “Con tìm dùm bà hai bộ quần áo màu tối, bà phải đi viếng người chị em tốt của bà.” Tiểu Tú nghe xong ngoan ngoãn tìm vài chiếc áo tối màu cùng quần màu đen. Bà Hảo tìm một cái túi bỏ hết đồ vào.

Tiểu Tú thấy bà Hảo đã bớt thương tâm, liền hỏi: “Bà Hảo, người lúc này là ai vậy ạ? Sao vừa đến đã ôm người khóc, còn định ôm cả con nữa, làm con giật cả mình.” Bà Hảo lắc đầu: “Không cần sợ, đây là thói quen của nó. Mẹ của Chấn Tường mới mất, nó là đứa hiếu thảo, phải tự mình tới tận nhà thông báo cho người ta, sau khi đến, còn phải quỳ ôm chân người ta. Cho dù nhìn thấy đứa trẻ ba bốn tuổi cũng phải quỳ.”

“Ra là vậy.” Lần đầu tiên tiểu Tú gặp trường hợp này, coi như là biết thêm một chuyện. “Bà Hảo, người định đi lúc nào, nhà người đó có xa không?” Tiểu Tú lo lắng cho sức khỏe của bà Hảo, bà Hảo cũng đã hơn 70 tuổi, không lo không được. Để bà Hảo thương tâm quá mức sẽ không tốt.

“Đã được báo, vậy bà phải đi ngay bây giờ, cũng không xa lắm, vừa đi vừa về khoảng mười cây thôi. Con không nên đi, Tiểu Tô tan tằm trở về phải có đồ ăn nóng cho nó.” Bà Hảo thay quần áo, ôm bọc nhỏ định đi. Nhưng dù nói gì thì tiểu Tú cũng không yên tâm.

“Bà Hảo, bà dẫn con đi đi, một mình bà đi con rất lo lắng. Tiểu Tô lớn rồi, chỉ nhịn ăn một bữa sẽ không làm anh ấy đói chết đâu. Bà Hảo, bà cho con đi cùng đi!” Tiểu Tú cũng lạnh lẽo đi thay quần áo tối màu, thuận tiện lấy ít tiền đặt trên bàn, chuẩn bị chút cơm. Sau đó tìm tờ giấy, viết ngắn gọn giải thích sự việc, sau đó đóng cửa đi cùng bà Hảo.

Dọc theo đường đi, bà Hảo không nói nhiều, tiểu Tú cũng đi im lặng không nói, qua một thời gian dài, đến khi có thể nghe được tiếng kèn báo tang, bà Hảo mới khựng lại: “Tiểu Tú à, con nói xem bà có nên đi nữa không? Nhiều năm không qua lại nữa, tình cảm cũng không còn nhiều, có lẽ bà không nên đi nữa.” Tiểu Tú không biết vì sao bọn họ nhiều năm không gặp, nhưng theo bản năng cảm thấy bà Hảo đang có cảm giác lo sợ. Nếu bây giờ nói không đi, bà Hảo cũng nghe theo cô không vào nữa, vậy thì tương lai bà Hảo nhất định sẽ hối hận đến lúc chết.

“Bà Hảo, người ta đã đến tận cửa để mời, mặc kệ mọi chuyện trước kia đi, lần này người ta đã mở lời, không đi là chúng ta không đúng. Hơn nữa chúng ta cũng đã tới cửa rồi, không thể không vào.” Tiểu Tú cẩn thận khuyên bà Hảo, tay thì đỡ bà Hảo đi vào. Bà Hảo bước chậm chậm như không còn sức. Tiểu Tú phải gồng mình đỡ, giúp đỡ bà Hảo bước đi.

Người phụ trách diễn tấu thấy có người đến, nhanh chóng thổi kèn thông báo cho chủ nhà biết có khách tới. Tiếng kèn thê lương như găm thẳng vào người. Bà Hào rơi nước mắt, bám chặt vào tay tiểu Tú, bà Hào lao đảo chạy về phía linh đường. “E gái của chị, sao em lại đi sớm như vậy. Trước kia là chị không đúng, không đến thăm em, bây giờ chị tới thăm em rồi, vì sao em không mở mắt ra nhìn chị?”

Bà Hào khóc khàn cả giọng, tiểu Tú cố gắng vực bà Hào dậy, nhưng làm thế nào cũng không nâng lên được, đành phải hai dùng tay xốc dưới nách đỡ bà Hào. “Bà Hào, đừng khóc nữa, đừng khóc . . . . .” Người nhà quỳ gối trong linh đường thấy bà Hào khóc bi thương như vậy, cũng khóc theo. “Mẹ ơi, người ngồi dậy mà xem, người mà mẹ nhớ nhất đã đến thăm mẹ kìa. . . . .”

Sau khi được mọi người an ủi, khuyên nhủ, bà Hào mới nén khóc, yên lặng đứng trước bài vị, thấp ba cây nhang. Người nhà đưa khăn tang, tiểu Tú giúp bà Hào thắt ở bên hông. Tiểu Tú định đỡ bà Hào đi ra bên ngoài ngồi một chút, nhưng bà Hào không muốn, cố chấp ngồi cạnh linh cữu, chính những khí trời tháng hai chưa ấm hơn được bao nhiêu, ngồi như vậy sẽ khiến người không được khỏe.

Mặc dù tiểu Tú rất muốn biết chuyện xưa của bà Hào, nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt, đành phải chuyên tâm chăm sóc bà Hào. Lễ viếng diễn ra trong ba ngày, thì trong ba ngày bà Hào không về nhà, tiểu Tú cũng thế. Trong ba ngày này, bà Hào luôn ở trong linh đường. Chấn Tường cũng đã khuyên mấy lần, muốn bà Hào vào phòng nghỉ ngơi, nhưng bà Hào không chịu, nếu hơi gắt, bà Hào sẽ khóc: “Chấn Tường à, con để ta làm bạn với mẹ con thêm lúc nữa đi, đã nhiều năm rồi mới gặp lại bà ấy. Bọn ta còn bao nhiêu thời gian có thể ở bên cạnh nhau đâu?” Chấn Tường thấy vậy, không khuyên giải nữa, tự mình đem thêm nhiều rơm đến đặt gần bà Hào cho ấm.

Ngày thứ tư là đưa tang, bà Hào không thể theo linh cữu ra đến nơi chôn cất, bởi vì tập tục nơi này là trưởng bối không được theo ra nơi chôn cất, chỉ những người có vai vế nhỏ hơn mới được đi. Bà Hào đã hơn 70 tuổi rồi, cho nên không đi được. Người đi rồi, ở lại cũng như không, những người ở lại giúp đỡ vùi vàng dọn dẹp linh đường, còn phải nhanh chóng nấu cơm đợi lát nữa những người tới tham gia tang lễ ăn. Bà Hào lặng lẽ đứng một góc nhìn mọi người làm việc.

Buổi tối tiểu Tú về nhà cùng bà Hào, giúp bà Hào rửa mặt rồi về phòng, nhắm mắt lại là ngủ ngay lập tức. Ban đêm tiểu Tú lo lắng nên thỉnh thoảng lại sang phòng nhìn rồi quay về, bà Hào ngủ rất ngon. Sáng sớm hôm sau bà Hào dậy sớm, ngược lại tiểu Tú vì thức đêm mấy lần nên ngủ dậy muộn hơn, đến hơn bảy giờ mới thức.

Nhìn thấy tiểu Tú, bà Hào kéo cô lại nói chuyện: “Tú, nhanh chóng sinh cho bà một đứa cháu đi, bà lớn tuổi rồi, chỉ sợ không ôm được. Con nhìn bà ấy xem, ban ngày còn đang tốt, ban đêm ngã một cái là đi luôn. Cho nên con phải nhanh lên một chút.” Tiểu Tú hiểu, người bà Hào nhắc tới là mẹ của Chấn Tường. Nghe thì rõ, nhưng đâu phải muốn là có được liền? Hơn nữa, tiểu Tô với cô rất trong sạch.

“Bà Hào, bà không nên suy nghĩ nhiều, chắc chắn bà sẽ có cháu để ôm .” Tiểu Tú an ủi bà Hào. Đợi đến buổi tối khi tiểu Tô trở lại, tiểu Tú nói mọi chuyện với anh, tiểu Tô rất vui vẻ.

“Nếu không chúng ta thử bắt đầu luôn hôm nay xem?” Tiểu Tô vẫn luôn muốn ăn tiểu Tú, nhưng tiểu Tú không chịu. Tuy rằng thời trước mười bảy mười tám tuổi làm mẹ không ít, nhưng tiểu Tú biết ở tuổi này thân thể còn chưa phát dục xong, làm sao làm mẹ được?

Tiểu Tú liếc tiểu Tô: “Em nói với anh là để khi rảnh anh nói chuyện nhiều với bà Hào chút cho bà đỡ buồn, bà Hào lớn tuổi rồi suy nghĩ nhiều không tốt.” Tiểu Tô nghe xong, gật đầu.

“Hiểu rồi, nhưng mà, em chắc chắn là không muốn thử thật à?” Kết quả bị tiểu Tú đập ột cái.

Sau khi tai của tiểu Tô tốt lên, anh viết thư gửi cho chiến hữu, tuy rằng trong thư không nói nhiều lắm, nhưng chuyện vui như vậy không cần nói cũng biết. Sau khi gửi thư, tiểu Tô luôn luôn ngóng chờ ngày hồi âm nhưng rất lâu sau mới nhận được. Nhận được hồi âm tiểu Tô không vui vẻ nổi, bởi vì trong thư có một việc.

Trước kia tiểu Tô có một chiến hữu khác ở tiền tuyến, chiến hữu đó là một cô nhi, ra tiền tuyến khi bà xã ở nhà đã mang thai tám tháng rồi, vốn định hoàn thành nhiệm vụ xong xin nghỉ vài ngày nghỉ trở về nhìn thăm vợ con. Nhưng trước khi cậu ta xin phép thì nhận được lệnh ra chiến trường, trong một trận chiến ác liệt, người chiến hữu hy sinh. Tin tức được gửi về nhà, bà xã của cậu ta chịu không nổi kích thích bị khó

sinh, kết quả bỏ lại đứa bé mới sinh ra đi. Vì thế đứa bé mới sinh cũng trở thành cô nhi, phải ăn nhờ ở đậu khắp nơi. Đứa bé rất đáng yêu, nhưng không ai chịu nhận nuôi cả.

Tin tức này được đưa đến trước khi tiểu Tô viết thư, cho nên người chiến hữu khi nhận được thư của tiểu Tô cũng tiện nói luôn tin tức này. Đứa bé đáng thương vừa ra đời không có cha mẹ khiến cho tiểu Tú nghĩ ra một ý tưởng! Cô thúc giục tiểu Tô gửi thư hỏi rõ ràng tình huống cụ thể của đứa bé. Tiểu Tú muốn cho bà Hảo một bất ngờ, bởi vì sau tang lễ, tinh thần của bà Hảo vẫn không tốt hơn!

SSSSSSSSSSSSSSSS

38. Chương 38: Tiểu Tú Dịu Dàng

Tiểu Tú muốn gặp đứa bé kia, không biết sao lại nghĩ vậy. Tuy rằng chưa thấy nó bao giờ, nhưng tiểu Tú cảm thấy đứa bé kia như một phần sinh mệnh của mình. Tiểu Tô trước giờ đều nghe lời tiểu Tú, đương nhiên là cũng nghe theo tiểu Tú chuyện này luôn, nhưng việc tiểu Tú muốn tự mình gặp đứa bé, thì tiểu Tô không đồng ý.

“Một mình em đi anh không đồng ý. Mặc dù em biết địa chỉ, nhưng em biết đường đi thế nào à?” Tiểu Tô nhất quyết không đồng ý cho tiểu Tú đi một mình, muốn đi phải có anh đi cùng: “Một cô gái trẻ tuổi như em đi một mình đến đó, anh rất lo lắng. Tốt nhất là nên để anh đi cùng.”

Dù anh có nói gì tiểu Tú cũng không chịu. Bà Hảo cũng khuyên tiểu Tú: “Tú Tú, đây là con nhà người khác, con ôm về làm gì? Chẳng lẽ con muốn giúp người khác nuôi con hay sao?” Thấy tiểu Tú chỉ lo sắp xếp hành lý ỉn, bà Hảo giận: “Con đi đi, cho dù ôm nó về bà cũng không giúp con trông nó đâu. Tự con ôm về thì tự con trông đi.”

Tuy rằng đã nói hết nước hết cái, nhưng tiểu Tú vẫn cứng đầu. “Tô, anh xem bà Hảo đã hơn 70 tuổi rồi, anh không nên đi, buổi tối còn phải chăm sóc cho bà nữa. Em đi rồi sẽ quay về sớm. Tuy rằng lúc đầu em rất muốn đưa nó về nuôi, nhưng ngẫm lại cũng không có khả năng lớn.” Tiểu Tú không biết nên nói cảm giác rằng buộc mạnh mẽ này với tiểu Tô.

Tiểu Tô ngồi trong phòng tiểu Tú im lặng không lên tiếng. Đứa bé tiểu Tú muốn đi gặp là con của chiến hữu anh, mấy năm nay tất cả mọi người ở chung một khu, tình cảm rất khăng khít. Nhưng tiểu Tú cũng là người mình không muốn buông tay. “Thật sự không cần anh đi với em?” Tiểu Tú thấy tiểu Tô có vẻ xuôi rồi, vội vàng gặt đầu!

“Anh đừng coi thường em chứ, năm ngoái em còn đi theo mọi người đến Tô Châu, Vô Tích bán bao gối thêu hoa đó.” Mùa xuân năm ngoái tiểu Tú theo cô gái khác trong thôn đi bán bao gối. Mặc dù những bao gối được thêu trong lúc rảnh rỗi đem bán không phải của tiểu Tú, mà do bà Hảo làm cũng rất đẹp.

Nhưng giờ bà Hảo đã hơn 70 rồi, mắt không còn tốt nữa, cho nên không còn làm nhiều, tiểu Tú đi theo những người khác bán bao gối cũng chỉ vì muốn xem cuộc sống hiện tại như thế nào. Bây giờ tiểu Tú nói ra chuyện này cũng vì muốn tiểu Tô yên tâm, giờ cô cũng không còn là cô gái nhỏ nữa, cô biết tự chăm sóc bản thân.

Nhìn đôi mắt tha thiết của tiểu Tú, tiểu Tô đành phải đầu hàng, thở dài: “Nếu muốn thì em đi đi. Nhưng em phải cẩn thận, chú ý an toàn.” Mặc dù tiểu Tú chưa từng giận dữ với tiểu Tô, trước giờ luôn dịu dàng, khi làm việc luôn hỏi ý kiến, thương lượng với anh, nhưng tiểu Tô biết tiểu Tú không hề giống như những gì cô thể hiện ngoài mặt.

Được tiểu Tô đồng ý, tiểu Tú rất vui vẻ. Cười hì hì bỏ nhào vào người tiểu Tô, hôn mấy phát vào mặt tiểu Tô. Tiểu Tô sờ sờ gương mặt ướt lỗ chỗ, dở khóc dở cười. Tiểu Tô bị động tác vừa rồi của tiểu Tú đốt lửa. Vừa rồi mặc dù tiểu Tú hành động khá nhanh, nhưng cảm giác về đôi môi mềm mại của người con gái mình yêu không thể quên được.

Quay đầu nhìn tiểu Tú khom người sắp xếp đồ, tuy rằng trên người chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng vẫn không giấu được dáng người của tiểu Tú. Đặc biệt là vòng eo thon nhỏ, nhìn thế nào thì người tiểu Tú cũng giống hình số 8. Tiểu Tô kìm không được đứng lên, đi đến bên cạnh tiểu Tú, vươn tay kéo tiểu Tú về phía mình.

Tiểu Tô ôm tiểu Tú vào ngực, đôi tay ghì chặt vòng eo thon nhỏ của tiểu Tú. Tiểu Tô đẩy nhẹ cho đầu tiểu Tú tựa vào lồng ngực mình, vừa ngửi mùi thơm của cơ thể tiểu Tú, vừa vụng trộm luồn tay vào trong áo tiểu Tú. Tay của tiểu Tô rất ấm áp, tiểu Tú cảm giác như vậy khi tay tiểu Tô vươn vào trong áo cô. Tiểu Tú cũng không bắt tiểu Tô phải lấy tay ra.

Tiểu Tô vốn đang rất khẩn trương sợ tiểu Tú bắt anh thu tay lại, nhưng tiểu Tú không có động tĩnh gì, tiểu Tô biết tiểu Tú ngầm đồng ý. Vì thế càng không dừng lại. Tiểu Tô không phải người phóng khoáng, luôn chú ý mặt mũi của mình, nhưng giờ anh cũng không kiềm chế nổi.

Tiểu Tô vội vàng xoay tiểu Tú lại, ngừng một chút, sau đó nhanh chóng tấn công đôi môi đỏ mọng mà mình đã chờ lâu. Môi của tiểu Tú rất mềm, mang theo mùi thơm đặc trưng của con gái. Đây là cảm giác tuyệt nhất mà tiểu Tô cảm nhận được, nhưng chỉ vậy thì tiểu Tô không thể nào dập tắt được ngọn lửa trong lòng mình. Vì thế cẩn thận lần tìm đầu lưỡi, cẩn thận mút lấy môi tiểu Tú như trẻ con mút sữa vậy.

Không có nhiều kinh nghiệm, nên tiểu Tú có cảm giác mình là như đang đứng giữa băng với lửa. Trong lúc tiểu Tô đang cố gắng dụ dỗ quấn lấy đầu lưỡi của tiểu Tú cùng nhau nhảy múa, thì bên kia tiểu Tú không dễ chịu chút nào, tiểu Tô sợ tiểu Tú sẽ chạy trốn, cho nên vươn hai tay vây tiểu Tú trong lòng ngực của mình, không ngờ càng hôn càng kích động, tiểu Tô là người thô kệch, lại mới giải ngũ, chỉ biết cố gắng ôm tiểu Tú, ra sức hôn cô, không hề biết đôi tay cũng có thể mê hoặc tiểu Tú. Tiểu Tú cảm thấy eo của mình không chịu nổi nữa, bị tiểu Tô ghì chặt quá!

Tiểu Tú cố gắng gỡ đôi tay đang bám trên eo mình ra, nhưng tiểu Tô không chịu dừng lại, tiểu Tú làm thế nào cũng không chịu buông tay, cho nên tiểu Tú vì mục tiêu mình có thể chạy nhảy vào ngày mai, đành phải thay đổi phương thức tác chiến. Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt tiểu Tô, đảo khách thành chủ nhẹ nhàng tách khỏi lưỡi của tiểu Tô, dù tiểu Tô không muốn tách ra, nhưng động tác không nhanh bằng tiểu Tú.

Nhẹ nhàng hôn lên vành tai của tiểu Tô, nhẹ nhàng điểm từng chút một như kiến cắn. Tiểu Tô cảm thấy phấn khích: bị người mình yêu đối đãi như vậy, thân thể khẽ run lên, nhỏ giọng rên rỉ. Tay cũng nới lỏng một chút, tiểu Tú cảm thấy khá vui nên tiếp tục đùa. Ý nghĩ xấu xa xuất hiện, vươn đôi tay lạnh băng luồn vào trong vạt áo của tiểu Tô,

Tiểu Tú vừa khẽ cắn vành tai của tiểu Tô, vừa vuốt ve lồng ngực của tiểu Tô. Tiểu Tô cảm thấy mình nóng lên, đôi tay lạnh băng của tiểu Tú xoa ngực như thể ngày hè nóng nực được ăn một miếng dưa hấu mát lạnh vậy, bàn chân không tự chủ lui về phía sau hai bước, mất thăng bằng ngã xuống giường tiểu Tú. Tiểu Tú theo quán tính cũng ngã úp lên ngực của tiểu Tô, tuy rằng cách vài tầng vải bông, nhưng vẫn cảm nhận được tiểu Tô đang hưng phấn bùng bùng. . . . .

Tiểu Tú nổi lên ý xấu, lột từng món đồ trên người tiểu Tô xuống.

SSSSSSSSSSSSSSSS

39. Chương 39: Ôn Tình

Tiểu Tô thể lực hơn người nên tiểu Tú vừa hưởng phúc lại vừa khổ sở, cho nên sáng hôm sau thức dậy thì mặt trời đã lên cao. Tiểu Tú rửa mặt xong, lúc xuống bếp ăn sáng, thấy bà Hảo cười tươi như hoa, tiểu Tú thẹn thùng không biết nói cái gì cho phải, chỉ có thể nhanh chóng ăn xong bát cháo, sau đó nói qua với bà Hảo một tiếng: “Bà Hảo, con đi thu thập một hành lý đây.” Rồi xoay người rời đi. Bà Hảo gật đầu, ngồi ở trước bàn nghe đài nhỏ đang hát kịch.

Trở về phòng trong, tiểu Tú gấp quần áo xong lại muốn dọn dẹp ít đồ, mặc dù nói đi mấy ngày rồi về, mang vài bộ quần áo là được. Nhưng dọn dẹp một lúc liền thấy eo thật mỏi, như muốn gãy ra. Nghĩ tới nguyên nhân, tiểu Tú đã cảm thấy đỏ mặt. Không biết tiểu Tô có sức lực tốt hay tiểu Tú sức chịu đựng kém. Rõ ràng hai người mới cùng nhau, tiểu Tô đã có bản lĩnh làm cho tiểu Tú liên tiếp kêu không chịu nổi.

Buổi sáng, tiểu Tú liền đem drap giường cất đi. Bây giờ mặc dù không thịnh hành là phải đem lạt hồng cho nhà chồng nhìn, nhưng cái drap giường đơn này tiểu Tú vẫn muốn cất đi. Thu thập quần áo xong, tiểu Tú suy nghĩ một chút phải đem theo một chút tiền. Đến đó cần mua chút đồ cho đứa bé, trên tay phải có nhiều tiền hơn một chút. Còn đồ thì tiểu Tú đều bỏ hết vào không gian rồi.

Trong căn phòng nhỏ ở không gian, đồ dùng hàng ngày đầy đủ hết, có ăn có mặc, ở trong đó một năm rưỡi cũng được nữa là. Đồ nào quan trọng tiểu Tú cũng để ở trong không gian. Tựa như lúc trước mua tem con khỉ. Để ở bên ngoài tiểu Tú không yên tâm, sợ ý một chút sẽ bị nắm móc, hoặc là bị chuột cắn, đến lúc đó tiểu Tú có khóc cũng không kịp. Mới vừa rồi tiểu Tú xem lại một lúc, tiền trong người đã gần hết.

Tiểu Tô đưa cho bà Hảo tiền lễ bà đều đưa lại cho tiểu Tú, tốn hơn một trăm đồng tiền mua thức ăn, còn lại tiểu Tú cầm hết. Hiện tại kinh tế trong nhà đều dựa vào tiểu Tô. Năm ngoài nuôi heo còn phải nuôi hơn nửa năm nữa mới có thể bán, năm ngoài trồng cây ăn quả cũng cần ít nhất một năm mới ra quả. Nếu chỉ lo ăn mặc, tiểu Tú cảm thấy chút tiền còn lại cũng đủ. Nói cho cùng rau củ không phải mua vì đã có trong không gian, chỉ cần mua chút thịt cá. Nhưng bà Hảo đã lớn tuổi, chỉ sợ xảy ra chuyện gì thôi.

Đến trưa tiểu Tú đã xếp xong đồ, cũng dọn dẹp xong. Tiểu Tô buổi trưa không về ăn cơm, chỉ có hai người bà Hảo với tiểu Tú ăn. Ăn cơm được một lúc bà Hảo nói với tiểu Tú: "Tiểu Tú, bà Hảo muốn cùng con thương lượng một chuyện."

"Bà Hảo, có chuyện gì vậy ạ?" Tiểu Tú đang ăn thức ăn trong chén. Đúng là đồ của mình trồng trong không gian so với bên ngoài trồng thì ăn ngon hơn.

"Tiểu Tú, con xem, hiện tại nhà họ Tô cũng chỉ có một người là tiểu Tô, nhà chúng ta cũng chỉ có hai người. Ông cha thường nói đông con nhiều cháu là có phúc. Bây giờ trong nhà quá ít người. Con cùng tiểu Tô cũng đã đính hôn. Con sinh mấy đứa thì ột đứa mang họ của con? Như vậy cũng coi như nhà họ Lý chúng ta có người lo hương khói sau này." Bà Hảo cười cười nhìn tiểu Tú.

Bà Hảo biết tiểu Tú hiểu được, đã gả cho tiểu Tô, như vậy đứa bé thứ nhất phải mang họ Tô. Nhưng đứa tiếp theo sẽ cho làm con thừa tự cho nhà họ Lý, Nhà họ Lý cũng có người lo hương khói. Thật ra thì tiểu Tú đối với ý tưởng này cũng không phản đối. Họ Tô hay họ Lý thì đều là con mình, nhưng là bà Hảo lại rất coi trọng. Bà chỉ sợ sau khi trăm tuổi không có người nào để tang, tiết Thanh Minh không có người nào viếng mộ mả. "Bà Hảo, chuyện này con muốn cùng tiểu Tô thương lượng một chút. Trước khi con đi Trấn Giang sẽ trả lời bà có được không?" Tiểu Tú không sao cả, nhưng cũng không thể tự quyết định, giữa vợ chồng có việc gì cũng phải cùng nhau thương lượng.

Bà Hảo cũng hiểu chuyện này không thể gấp được, cho nên cũng gật đầu: "Không vội, con cùng tiểu Tô thương lượng thật tốt với nhau đi, bà không thúc giục con đâu." Ăn xong cơm trưa, dọn dẹp xong, tiểu Tú đi ngủ luôn, dưỡng sức ngày mai còn lên đường.

Tiểu Tô hôm nay bận bịu cả ngày, dậy sớm. Tới xưởng sản xuất thịt đi làm, vừa đến nơi, liền bị người khác kéo đi đi họp. Họp chuyện gì? Tất nhiên là yêu cầu nhân viên tìm thêm nhiều nơi cung cấp, hiện tại thịt của xưởng buôn bán càng ngày càng tốt, nên lại cần càng nhiều heo sống. Huống chi hiện tại xưởng không chỉ bán thịt heo sống, còn khai thác những loại sản phẩm mới. Cho nên cần nhiều heo hơn.

Nhưng hầu hết mọi người cho là làm công nhân là công việc chính, về nhà làm ruộng cũng là công việc chính, nhưng rất ít người nuôi heo. Bình thường mỗi nhà chỉ nuôi một hai con để lễ mừng năm mới thịt. Rất ít người nuôi nhiều. Cho nên xưởng sản xuất bây giờ thiếu heo sống nghiêm trọng. Không mua được heo sống, xưởng liền không kịp quay vòng.

Vì vậy nhiệm vụ của mỗi nhân viên thu mua cũng nặng. Lần này đi họp mỗi nhân viên thu mua sẽ có định mức nhiệm vụ. Mỗi người cần mua bao nhiêu con heo đều phân công rõ ràng. Hoàn thành tốt thì có tiền thưởng, làm không được sẽ phải trừ tiền lương!

Tiểu Tô cũng được phân nhiệm vụ, số lượng cũng không nhiều, tiểu Tô tính toán qua, số heo ở nhà đủ để mình hoàn thành nhiệm vụ rồi. Vì vậy liền phân tâm nghĩ cái khác. Nhớ tới bộ dạng của tiểu Tú tối hôm qua, tiểu Tô đã cảm thấy mình ngồi không yên. Tất cả mọi người đều biết ăn thịt rất ngon, ăn một lần liền muốn ăn lần thứ hai, lần thứ ba. Tiểu Tô bây giờ đang còn trẻ, mới được ném qua tư vị đó, dĩ nhiên là không quên được rồi.

Tiểu Tô lấy cớ muốn đi ra ngoài tìm nguồn cung cấp, cùng đội trưởng đội thu mua chào hỏi qua là được rồi. Đội trưởng liền cho đi, nhân viên thu mua vốn luôn phải ra ngoài tìm nguồn cung cấp. Mà tiểu Tô là do xưởng trưởng tiến cử. Từ xưởng trưởng mới được điều đến xưởng sản xuất thịt chưa bao lâu, đội trưởng đội thu mua đang muốn tìm cơ hội cùng Từ xưởng trưởng tiếp xúc nhiều hơn, nên giữ quan hệ tốt, về sau sẽ được quan tâm hơn.

Trở về trong thôn, tiểu Tô đến những nhà nuôi heo xem qua một lượt, bàn bạc một chút số heo cần mua, vài ngày nữa sẽ trở lại mua luôn. Hàng xóm láng giềng đều là tôi giúp anh, anh giúp tôi. Nuôi heo chính là muốn kiếm vài đồng tiền, bán cho ai cũng là bán? Còn không bằng bán cho người quen biết, một mặt bán được heo, mặt khác cũng gia tăng tình hàng xóm. Nói chuyện xong cũng đã qua ăn giờ cơm trưa. Tiểu Tô một lòng muốn về nhà xem tiểu Tú, vì vậy liền đi trở về.

Đến nhà, bà Hảo đang phơi rau ngâm, nhìn thấy tiểu Tô trở lại, bà liền nói: “Tiểu Tô, sao bây giờ đã về rồi, có chuyện gì sao?”

Tiểu Tô vừa đi vào trong phòng bếp vừa nói: “Bà Hảo, con làm việc cả buổi sáng, đến bây giờ còn chưa ăn cơm, con ăn cơm trước đã.” Bà Hảo thấy tiểu Tô đến bây giờ vẫn chưa được ăn cơm. Thì để xuống rau ngâm đang làm định giúp tiểu Tô hâm lại cơm. Tiểu Tô khoát tay nói: “Bà Hảo, bà cứ làm việc đi, con tự ăn cũng được.” bà Hảo cũng làm tiếp việc của mình. Trong tủ bếp cũng chỉ còn một ít cải trắng xào, cơm đã nguội. Tiểu Tô liền xới cơm, xào lại cải trắng rồi ăn.

Ăn cơm xong, tiểu Tô không nhìn thấy tiểu Tú liền hỏi bà Hảo: “Bà Hảo, tiểu Tú đi rồi ạ, không phải nói ngày mai mới đi sao?” Bà Hảo chỉ chỉ phòng tiểu Tú “Nó ở trong phòng, con đi xem một chút đi.” Mặc dù tiểu Tô biết bà Hảo không có ý gì khác, nhưng nhìn đến khuôn mặt tươi cười của bà vẫn cảm thấy ngượng ngùng, gật đầu một cái liền tiến vào. Rón rén đi vào rồi cẩn thận đóng cửa phòng. Tiểu Tô giống như kẻ trộm âm thầm vào phòng tiểu Tú.

Trên giường tiểu Tú đang bọc chăn ngủ say, hé ra khôn mặt nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, thấy vậy tiểu Tô lại muốn nhào tới. Hồi tưởng lại tư vị tối hôm qua, trong đũng quần tiểu Tô đã dựng lên lều trại. Tiểu Tô một bên nghĩ, bây giờ là ban ngày, bà Hảo đang ở bên ngoài, ban ngày làm chuyện như vậy thật không tốt. Mặt khác thân thể đang kêu gào, nhào tới, nhào tới! đấu tranh liên tục, cuối cùng cũng không nhịn được.

Tiểu Tô khóa cửa lại, lại đem rèm cửa sổ kéo xuống, xong rồi liền cởi quần áo chui vào trong chăn của tiểu Tú.

40. Chương 40: Có Khách Nữ Tới

Tiểu Tô lên giường, tất nhiên là sẽ không yên lặng ngủ chung với tiểu Tú như thế, ôm tiểu Tú vào trong ngực, nhìn thế nào cũng cảm thấy tiểu Tú là tốt nhất, luôn muốn hôn một cái rồi lại một cái. Vì vậy mỗi tiểu Tú liền bị tiểu Tô cắn nuốt từng chút. Lúc bắt đầu còn biết phải nhẹ một chút, chậm một chút, nhưng là càng về sau tiểu Tô lại càng dùng sức mạnh hơn.

Tiểu Tú trước khi ngủ có thói quen chỉ mặc một bộ quần áo ngủ, điều này lại tự nhiên thuận lợi cho tiểu Tô trộm hương. Theo vạt áo, tay tiểu Tô liền trượt đi vào. Ngực tiểu Tú có hình rất tốt, không lớn không nhỏ vừa vặn vạt một bàn tay tiểu Tô. Trên người tiểu Tú phát ra mùi hương nữ nhi, tay vuốt ve ngực tiểu Tú, tiểu Tô chỉ có cảm giác mình muốn càng nhiều hơn.

Tiểu Tú ngủ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có người nằm ở trên người mình, một đôi bàn tay trêu chọc nơi nhạy cảm của mình hơi thở không khỏi không ổn, vừa mở mắt liền thấy tiểu Tô đang nghiêm túc chui

đầu vào trước ngực mình mút mát. Nhất thời tiểu Tú liền nhớ lại đợt điên cuồng tối ngày hôm qua, thân thể tự nhiên mềm nhũn, tựa như hóa thành một bãi nước xuân, mặc cho tiểu Tô định đoạt.

Tiểu Tô là lo lắng đề phòng, chỉ sợ bà Hảo tới gõ cửa, cùng kẻ trộm giống nhau trêu chọc hai lượt lại nghe xem ngoài cửa có tiếng bước chân hay không. Cảm giác như thế càng thêm kích thích tiểu Tô muốn sớm giải phóng. Phân ra một cái tay mò về chôn đào nguyên bên dưới, cửa chôn đào nguyên sớm đã là lấy lợi, tiểu Tô vác súng liền lên ngựa, lập tức liền chìm đến đáy.

Khi tiểu Tô tiến vào thì tiểu Tú cùng hẳn hai người đồng thời thở dài ra tiếng tựa như rên rỉ. Tiểu Tú hơi đóng đưa một chút, kích thích tiểu Tô hận không thể giục ngựa chạy như điên. Nhưng đây rốt cuộc giữa ban ngày, vì vậy tiểu Tú lại đưa hai người vào căn nhà nhỏ trong không gian của tiểu Tú lần nữa. Vào không gian riêng này tiểu Tú đột nhiên nở nụ cười.

Tiểu Tô thấy tiểu Tú phân tâm, cẩn nhẹ một cái hỏi “em cười cái gì?” Vừa nói vừa động chọc cho tiểu Tú thở hổn hển không ngừng “ em trước kia chỉ xem không gian này là nơi du lịch tại nhà, dụng cụ tốt để giết người diệt khẩu, không ngờ cũng là đất lành để vụng trộm túng dục!” Tiểu Tô nghe, càng thêm ra sức hành động.

Đội hai người từ trong không gian đi ra, sắc trời đã gần muộn, hai người ngược ngừng ra khỏi phòng, cũng may bà Hảo cũng không có ở nhà. Vì vậy vợ chồng son cùng nhau chuẩn bị làm cơm tối. Tiểu Tô nhóm lửa, tiểu Tú ở bên cạnh. Lúc xào rau, tiểu Tú nói với tiểu Tô chuyện của bà Hảo “Tiểu Tô, bà Hảo bảo em thương lượng với anh một chuyện.”

Tiểu Tô canh lửa, híp mắt nói: “Có chuyện gì em không thể quyết định được mà phải thương lượng với anh?”

“Chuyện nhỏ em đã sớm quyết định rồi, tất nhiên là có chuyện quan trọng muốn thương lượng với anh.” Cách cái bếp, tiểu Tú không thấy rõ nét mặt của tiểu Tô.

“Vậy em nói đi.”

“bà Hảo muốn về sau chúng ta sinh con thì ột đứa lấy họ Lý của bà.” Tiểu Tú do dự một chút rồi nói ra tình hình thực tế. Mặc dù biết là tiểu Tô sẽ không quá để ý, nhưng khi chưa có kết quả vẫn có chút lo lắng.

Tiểu Tô trầm mặc một lát, đưa một ít củ vào trong bếp lò, trong lúc tiểu Tú nhanh chóng xào món ăn nói “Vậy em muốn sinh 3 đứa, đứa đầu và thứ 2 lấy họ Tô, đứa thứ ba bất luận nam nữ cũng lấy họ Lý phải không?”

Nghe tiểu Tô nói vậy, tiểu Tú cũng yên tâm. Vì vậy cười nói: “anh cho em là heo mẹ chắc, sinh nhiều như vậy. Ngộ nhớ đứa đầu và đứa thứ 2 đều là con gái, đứa thứ 3 là con trai, đến lúc đó cũng làm vậy sao?”

“cứ làm như thế đi, em yên tâm, ngộ nhớ như lời của em, em giúp anh sinh thêm đứa nữa là được.” Tiểu Tô không buông tha tiểu Tú nói: “Nói tiếp, bà Hảo đã nói là sẽ trông hộ chúng ta rồi.” Tiểu Tú nghe xong hừ hai tiếng. Trong lòng đang suy nghĩ, tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều, sinh hai ba đứa nhỏ hợp ý người ở đây. Đến lúc có chính sách kế hoạch hóa gia đình mỗi nhà một con, mình không bị ở trên trách phạt.

Cơm nấu xong, bà Hảo cũng vừa về, trên tay ôm túi khoai lang.“Tiểu Tú, thím Lưu cho bà ít khoai lang, lát nữa lấy ra luộc ăn nhé?” rằng bà Hảo không được tốt, ăn cái gì cũng thích mềm. Khoai lang này dù là chưng ă, hay là nướng ă, đều là vừa ngọt vừa thơm lại mềm . Rất thích hợp để bà Hảo ă. Năm ngoái trong nhà cũng trồng một ít, giờ đã ă gần hết.

Tất nhiên tiểu Tú đồng ý với yêu cầu nhỏ này của bà Hảo. Cơm tối dọn lên bàn, một nhà ba người cùng nhau ă cơm, ă được một lúc tiểu Tú đá tiểu Tô một cái, hai ngày nay tiểu Tô đi làm có chút mệt mỏi nên lúc ă cơm cũng ă được nhiều. Bị tiểu Tú đá một cái, liền nhớ lại lời tiểu Tú nói nói với mình vừa rồi.

Vì vậy buông chén xuống , hắng giọng một cái nói với bà Hảo: “bà Hảo, lúc này con và tiểu Tú có nói chuyện với nhau, con cũng đã đồng ý với cô ấy. Tương lai đứa con đầu và thứ 2 theo họ của con, còn đứa thứ 3 bất luận là nam hay nữ đều theo họ bà, bà xem vậy có được không?” Bà Hảo nghe vậy rất vui mừng, đương nhiên đồng ý, ă cơm xong vội đi thấp hương cho chồng.

“Lão già à, ông phải phù hộ tiểu Tú có con sớm một chút, tốt nhất là hai năm ba đứa.” Nghe vậy, tiểu Tú đầu đầy vạch đen, tốc độ hai năm ba đứa này cũng quá là nhanh. Con lớn còn chưa chăm sóc tốt, sinh thêm đứa nữa sẽ chăm sóc được sao.

Ăn cơm xong, tiểu Tô và tiểu Tú liền như mọi ngày trở về phòng, vừa vào phòng liền muốn lôi kéo tiểu Tú vào không gian, nhưng tiểu Tú không muốn, ngày mai tiểu Tú phải đến Trấn Giang, muốn đích thân làm chút việc. Tiểu Tú lấy từ trong túi tiền ra 20 đồng tiền cho tiểu Tô: “anh cầm tạm ít tiền này, bà Hảo muốn ăn gì thì anh cứ mua.”

Tiểu Tô không chịu cầm tiền của tiểu Tú nói: “bà Hảo muốn ăn gì anh vẫn còn có thể mua, cũng không cần em bỏ tiền, trên tay anh vẫn là có chút tiền này.” Tiểu Tú dứt khoát đặt tiền vào tay tiểu Tô: “em cũng biết anh có bao nhiêu tiền, không cần giành việc này với em, một người đàn ông luôn phải có ít tiền trong người, đặc biệt là làm công việc trên xưởng như anh, không có ít tiền thì khó coi.” Thấy tiểu Tú nói như vậy, tiểu Tô cũng đành cầm.

” Thùng gạo trong nhà sắp hết rồi, ngày mai anh đi xát ít gạo đi.” Tiểu Tú nói với tiểu Tô từng việc một trong nhà, tiểu Tô cũng ghi nhớ từng việc một. Buổi tối này hai người chỉ đơn giản ngủ cùng nhau, nhưng hai người ở cạnh nhau thương lượng chuyện vụn vặt trong nhà cũng có cảm giác hết sức tốt đẹp.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, sau khi nghe bà Hảo dặn dò, tiểu Tô đưa Tú đến chỗ xe đồ đứng, mua vé xe rồi đưa tiểu Tú lên xe, xong rồi mới từ từ đi làm. Bởi vì lo lắng bà Hảo ở nhà một mình, vì vậy tiểu Tô làm công việc được giao một cách nhanh chóng, lấy cơ chạy nguồn cung cấp liền ra khỏi xưởng. Tiểu Tô sang thôn bên cạnh mua vài cái đầu heo, sau đó liền mang về nhà. Thấy bà Hảo đang phơi nắng, tiểu Tô liền sang hàng xóm mượn cái xe đẩy nhỏ, bỏ lúa lên xe rồi mang theo hai cái bì đi xát gạo.

Chỗ xát gạo cách nhà cũng không xa, chỉ cần đi qua cái cầu, rồi lại đi tiếp một hai dặm đường là đến. Lúc tiểu Tô đến nơi cũng không có nhiều người đi xát gạo lắm, nên không phải đợi lâu liền đến phiên mình xát gạo. Đang xát được một nửa liền nghe thấy có người gọi, tiểu Tô vươn người ra ngoài xem ai gọi, thấy là A Tài, liền hỏi: “anh Tài tìm tôi có việc gì không?”

Lúc A Tài đi ngang qua nhà tiểu Tô, thấy có người đứng ở bên ngoài cửa, liền đi lên hỏi một tiếng: “cô tìm ai vậy?” Người nọ liền hỏi: “đây có phải nhà Tô Chính không?”. Trong thôn bình thường mọi người hay gọi tiểu Tô, A Tài lúc đầu không nhớ ra tên tiểu Tô là Tô Chính, lúc nhớ ra liền dẫn người ta tới nhà tiểu Tú, nói với bà Hảo là tìm tiểu Tô.

Bà Hảo đang làm dưa ngâm, thấy có khách, liền vào nhà rót ly nước cho khách. Mặt khác nhờ A Tài đi gọi tiểu Tô về. A Tài liền chạy đi gọi người. Tiểu Tô thấy cũng đã xát gạo gần xong, liền nhờ A Tài nhắn về nhà: “anh Tài, anh về trước, giúp tôi nhắn với bà Hảo lúa xát đã gần xong, chút nữa xong tôi liền về ngay.”

Chờ tiểu Tô đẩy hai túi gạo về đến nhà, vừa ngẩng đầu nhìn thấy một người con gái mặc quân trang thì trên mặt lập tức cổ quái. Bà Hảo nhìn thấy tiểu Tô đã về, vội gọi tiểu Tô đem xe đẩy vào trong sân, giúp hất phui bụi trên người nói: “Làm sao lại bẩn thế này rồi, bảo con thuê người mang đến à về sớm một chút. Con xem, có chiến hữu tới thăm con kìa.”

Tiểu Tô phủi phủi bụi trên người. Hướng về phía cô gái kia cười nói: “Lý Lệ, hoan nghênh tới nhà tôi làm khách. Lúc tôi đính hôn đội trưởng còn nói em sẽ đến tham dự, không ngờ hiện tại mới tới!”

41. Chương 41: Có Tình

Tiểu Tô cảm thấy thật vui mừng khi nhìn thấy cô gái mặc quân trang đang cười trong sân. Ở bộ đội, Lý Lệ là một trong những đóa hoa ít ỏi, có kỹ năng quân sự tốt, lại được nhiều người yêu quý, mà cô còn là con gái của sư trưởng của hắn. Người như vậy sẽ xuất hiện tại cửa nhà mình, tiểu Tô thực sự cảm thấy vui mừng.

“Thế nào, em không thể tới đây sao?” Lý Lệ cẩn thận quan sát tiểu Tô, so với trước kia tóc đã dài hơn, mặc dù có vẻ gầy hơn, nhưng tinh thần có vẻ tốt hơn. Lý Lệ nhớ lại lần trước gặp tiểu Tô liền thấy bây giờ tiểu Tô nhìn có vẻ thuận mắt hơn. “tai của anh đã tốt lên thật rồi chứ?”

Thấy Lý Lệ hỏi tai của mình, tiểu Tô theo bản năng sờ tai, cười nói: “Ừ, đã tốt hơn rồi, so với trước kia đã có thể nghe được!” Lý Lệ nghe xong cười cười. Tiểu Tô cảm thấy Lý Lệ không thể xuất hiện ở đây vào lúc này, vì vậy lại hỏi: “em đi công tác qua đây sao?”

Lý Lệ cười không nói, lúc này bà Hảo chen vào: “Tiểu Tô, chiến hữu của con đến, trong nhà đang không có thức ăn, con nhanh đi mua ít thức ăn ngon về đãi khách. Người ta khó có dịp tới nhà mình!” Tiểu Tô nghe thấy có lý, khách đến nhà thì phải chiêu đãi tốt mới phải. Vì vậy xoay người đi mua thức ăn, nhưng bị bà Hảo kéo lại hỏi “con còn tiền mua đồ không”, tiểu Tô cười vỗ vỗ túi mình nói với bà “ở đây con vẫn còn chút tiền” rồi đi.

” Cô gái, con chờ ở đây một lúc. Tiểu Tô sẽ trở về nhanh thôi.” Bà Hảo vui vẻ vì có chiến hữu tới tìm tiểu Tô, vừa lấy nước cho Lý Lệ rửa mặt, vừa châm trà cho Lý Lệ. Lý Lệ đi đường bụi bặm đang cảm thấy không thoải mái, có nước rửa mặt liền rửa. Bà Hảo đưa cho Lý Lệ khăn lông mới, tại thời điểm tiểu Tô đánh hôn, đa số người mừng các loại đồ vật như khăn lông, chậu rửa mặt, bình thủy nên có khăn mới cho khách dùng.

Lúc rửa mặt, Lý Lệ cũng quan sát nhà một lần. Nhà chính cũng không lớn, ở chính giữa treo một bức tranh chữ phúc, trong nhà có vài cái ghế, ngoài ra còn có một ít đồ lung tung. Không có gì đáng giá nhưng lại có một loại không khí gia đình ấm áp.

Tiểu Tô đi nhanh về cũng nhanh. Lúc về mang theo một con cá chép. “Bà Hảo, bà giúp con làm canh đầu cá ăn đi! Sáng nay ra chợ đúng lúc có người bán cá, con thấy tươi ngon liền mua.” Bà Hảo thấy cá chép bạc khoảng bảy tám cân đang còn tươi thì nói: “Cô gái, nói cho bà biết con có không ăn được cái gì không, không cần xấu hổ đâu.”

Lý Lệ lắc đầu nói: “bà Hảo, con cái gì cũng ăn được. Bà nấu cái gì thì con ăn cái đó.” Vì vậy tiểu Tô giúp bà Hảo làm sạch cá rồi mang cho bà Hảo nấu. Mà Lý Lệ đứng bên cạnh nhìn tiểu Tô làm việc. Tiểu Tô thấy cô tò mò, liền hỏi: “em chưa từng thấy người khác làm cá sao?”

Lý Lệ cười cười, cô nhớ ở nhà luôn có thím giúp việc làm những việc này. Mẹ Lý Lệ cũng là một quân nhân, bình thường cũng bận rộn nhiều việc, mà cha cô càng bận hơn, ngay cả ở nhà cũng cùng chiến hữu bàn công chuyện trong thư phòng. Nghĩ lại thì đúng là chưa thấy mẹ xuống bếp, cha giúp đỡ mẹ cùng nấu ăn bao giờ.

“Lúc trước nghe mọi người nói tai anh bị điếc do chấn động, em vẫn muốn đi thăm anh ở bệnh viện, không ngờ lúc em đến, anh đã xuất viện rồi.” Lý Lệ đã từng đến bệnh viện, nhưng lúc đó anh đã ra viện.

Tiểu Tô cười thêm cúi vào lò, nghĩ lại lúc đó là lúc tâm tình không tốt nhất, thường hay suy nghĩ miên man, nếu như chết luôn thật tốt, ít nhất còn là một liệt sĩ, không chừng còn cùng cha mẹ đoàn tụ dưới tuổi vàng không như bây giờ cái gì cũng không nghe được, tâm tình chán nản đến cực điểm.

Đã có lúc muốn chết, nhưng rất nhanh liền nghĩ thông, quân nhân nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa làm sao có thể không chịu nổi đả kích này. Sau khi thông suốt rồi thì không muốn ở lại bệnh viện nữa. Cho nên mỗi ngày đều xin xuất viện. Lúc chẩn đoán không thể chữa được, bệnh viện mới cho hẳn xuất viện. Ra viện tiểu Tô liền thu thập đồ đạc rồi về nhà.

Nghĩ lại tiểu Tô liền không nhịn được buồn cười, vốn cho là cả đời cứ sống như vậy, lâu dần cũng quen với việc không nghe được, không ngờ về nhà gặp được quý nhân, nếu như không có tiểu Tú thì mình chắc cũng không tốt như bây giờ, bây giờ tiểu Tú không những là chỗ dựa tinh thần cho tiểu Tô, mà cũng đã khắc vào sinh hoạt thường ngày, hiện tại tiểu Tú mới đi nửa ngày, tiểu Tô đã cảm thấy rất nhớ rồi.

Tiểu Tô không nói lời nào, Lý Lệ cũng không ép buộc, xoay qua chỗ khác nhìn bà Hảo làm canh đầu cá. Lúc chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, tiểu Tú làm rất nhiều mỡ heo, đến bây giờ vẫn còn để dùng, trước tiên ột ít mỡ heo rồi bỏ ít gừng vào, chờ chảo dầu nóng thì chiên đầu cá lên. Ngửi thấy mùi thơm này, Lý Lệ cảm thấy rất đói bụng.

Bữa cơm tối này mọi người ăn thật ngon lành, ăn được một lúc, bà Hảo liền nhắc đến tiểu Tú: “Tiểu Tô, con nói xem tiểu Tú giờ đã tìm được người chưa?” Tiểu Tô mặc dù cũng có chút lo lắng, nhưng không thể hiện ra trên mặt: “Bà Hảo, bà yên tâm đi, tiểu Tú là một người thông minh bà không cần lo lắng nhiều.” Bà Hảo nghe xong cũng không nói gì nữa.

Ăn cơm, dọn bàn xong, tiểu Tô mang đậu phộng, hạt dưa các loại đồ ăn vặt ra. “thông cảm nhé, trong nhà không có TV, cũng ít sách, không có gì tốt chiêu đãi em.” Lý Lệ lấy một nắm hạt dưa từ từ bóc vỏ. Chỉ trong chốc lát đã bóc được một đồng lớn, sau đó ăn từng hạt một.

Tiểu Tô thấy vậy, cười nói: “con gái bọn em có phải đều thích ăn như vậy không?” Tiểu Tú cũng như thế, trong lễ mừng năm mới tiểu Tú thường gọi tiểu Tô giúp mình bóc hạt dưa. Lý Lệ sững sốt một chút, rồi nói: “Ăn như vậy mới thấy vị của hạt dưa!”

Hai người vừa ăn đậu phộng, hạt dưa vừa nói chuyện phiếm. Lý Lệ đột nhiên hỏi “anh còn nhớ lần đầu tiên gặp em không?”. Tiểu Tô suy nghĩ một chút, không nghĩ ra, vì vậy cười lắc đầu. Lý Lệ cũng không thấy kì lạ, nói tiếp: “Liên trưởng của anh rất thích anh, cảm thấy anh sẽ là người kế tục tốt, thường hay nhắc đến anh trước mặt chúng em.”

Liên trưởng của Tiểu Tô là anh rể của Lý Lệ, nhìn thấy ai tốt, đều sẽ nói với người trong nhà. Luôn hận không thể khiến những người có tốt chất tốt lập tức thành người cùng đội mình. Ở nhà nói rất nhiều, làm cho Lý Lệ rất hiếu kỳ. Mượn cơ hội mang đồ cho anh rể để nhìn tiểu Tô một lần.

Nhớ lúc đó đứng vào một lần huấn luyện dã ngoại, Lý Lệ nhìn thấy tiểu Tô là lúc anh đang mệt mỏi nhưng cũng không giảm khí chất. Nhưng lúc ấy anh rể không có giới thiệu Lý Lệ với Tô Chính. Về sau, liên trưởng kéo mọi người trong đội về nhà ăn một bữa tối coi như đó là phần thưởng cho đợt huấn luyện, vì vậy Lý Lệ mới biết tiểu Tô.

Trong quân có quan niệm là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, chỉ cần có gì tốt cũng muốn mang cất dấu như bảo bối của mình. Mà người như tiểu Tô có thể chịu được cực khổ, lại có kỹ năng quân sự tốt trong thể hệ mới lọt ngay vào mắt liên trưởng, vừa hay em vợ mình còn chưa lập gia đình, liền muốn đem Lý Lệ giới thiệu cho tiểu Tô, đến lúc đó có thể thành người một nhà.

Chỉ là sợ da mặt Lý Lệ mỏng nên không nói rõ, vì vậy đành phải mượn tập thể để hành động. Lúc Lý Lệ biết cũng chủ động một chút, thỉnh thoảng đưa chút đồ ăn cho tiểu Tô, có chuyện gì cũng nói với tiểu Tô. Chỉ còn bước không nói rõ là em thích anh rồi. Nhưng tiểu Tô vẫn không tỏ thái độ gì.

Thật ra thì lúc ấy tiểu Tô căn bản không biết gì về việc này, chiến trường đang khẩn cấp, tiểu Tô một lòng nghĩ là nếu phải ra chiến trường thì làm thế nào, nếu không được ra chiến trường trước thì phải cố gắng nhiều hơn khi huấn luyện. Cho nên lúc đó tiểu Tô không có suy nghĩ gì về chuyện tình cảm. Chưa được một tháng sau lại ra chiến trường, rồi bị thương trở lại, tiểu Tô liền về nhà. Đến lúc Lý Lệ nhận được tin tức thì tiểu Tô đã về nhà rồi.

Lúc này, Lý Lệ thấy tiểu Tô lúc nhớ tới tiểu Tú thì cười ngọt ngào, đã cảm thấy trong lòng không thoải mái. Vốn lúc mọi người đến mừng lễ đính hôn của tiểu Tô, Lý Lệ cũng muốn tới, nhưng cuối cùng vẫn không đến vì cảm thấy thật mất mặt. Trong nhà đều biết là mình có ý với tiểu Tô, nhưng người ta cố tình tìm cô gái trong thôn.

Sau người trong nhà lại giới thiệu cho cô mấy người, nhưng Lý Lệ đã có ấn tượng sâu với tiểu Tô, cảm thấy người thì không cao bằng tiểu Tô, người thì không có tài như tiểu Tô, người thì ánh mắt không như tiểu Tô. Chọn mãi cũng không có ai hợp ý. Người trong nhà cũng nóng nảy, nói với Lý Lệ: “tìm mãi cũng không biết em thích cái dạng gì nữa?”

Lần này ra ngoài, là Lý Lệ xin nghỉ, vốn không có ý định tới tìm tiểu Tô, chỉ là lúc nghe mọi người đi mừng lễ đính hôn của tiểu Tô về nói vợ tiểu Tô rất được, vì vậy muốn tới xem vợ tiểu Tô như thế nào. Liền lên đường. Chỉ tiếc là đã chậm một bước, tiểu Tú đã đi Trấn Giang rồi!

“Anh Tô, anh có hình vợ anh không, có thể cho em xem không?” Lý Lệ đột nhiên nghĩ muốn xem hình, nhưng tiểu Tô sờ đầu nghĩ đi nghĩ lại, thật sự là không có hình của tiểu Tú.

“Lý Lệ, nếu em không nói thì chắc anh sẽ quên mất, dân quê bọn anh, một năm khó có dịp chụp hình một lần, chờ lúc tiểu Tú về, nhất định phải đi chụp tấm hình gia đình!” Tiểu Tô quyết định nhớ kĩ việc này. Trong nhà một tấm hình cũng không có, đợi tiểu Tô về, phải mượn chiếc xe chở bà Hảo, cả nhà cùng đi chụp một tấm hình mới được.

“vợ anh tên là tiểu Tú sao?”

“Ừ, cô ấy tên là tiểu Tú. . . . .” Hai người nói hết chuyện này đến chuyện khác, thấy đã muộn, vì vậy tiểu Tô vội chuẩn bị cho Lý Lệ đi nghỉ. Nói thật ra, Lý Lệ là khách của tiểu Tô, đáng lẽ nên ở tại nhà tiểu Tô. Chỉ là nhà tiểu Tô không có nhiều phòng, bởi vì trong nhà ít người, nên chỉ có một phòng của tiểu Tô, những phòng khác đều chứa ít đồ linh tinh.

Vì vậy suy nghĩ một chút, đành để Lý Lệ ngủ ở phòng tiểu Tú, vừa đúng làm bạn với bà Hảo. Tiểu Tô đưa Lý Lệ đến phòng, bảo Lý Lệ đợi một lúc, lấy từ trong ngăn tủ ra drap giường mới, đổi lại bao gối rồi mới gọi Lý Lệ đi nghỉ ngơi. Nói thật ra, tiểu Tô thật không muốn cho Lý Lệ ngủ ở đây.

Tối ngày hôm qua mình còn cùng tiểu Tú ở trên giường mây mưa, nhưng để Lý Lệ ngủ ở phòng tiểu Tô cũng không tiện, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau để cho Lý Lệ ở phòng tiểu Tú. Sắp xếp xong xuôi cho Lý Lệ, tiểu Tô cũng trở về phòng ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, trong lòng lo lắng cho tiểu Tú, không biết tiểu Tú hôm nay như thế nào, có phải bây giờ cũng đang ngủ rồi.

Thật ra thì tiểu Tô lo lắng là dư thừa, tiểu Tú có không gian, dù là không tìm được nhà chiến hữu, trực tiếp trở về ngôi nhà nhỏ trong không gian là được. Có cái ăn lại có thể nghỉ ngơi. Đúng là quan tâm sẽ bị loạn.

Tiểu Tô buổi sáng đưa tiểu Tú lên xe, trước khi lên đường tiểu Tú đã đem mọi thứ vào trong không gian rồi. Chỉ mang theo một bọc nhỏ, trong túi có ít trái cây. Khác với những người khác đi xe đều mang bao lớn bao nhỏ lên xe, toàn đồ quan trọng không mang theo không được, luôn rất nhiều. Tiểu Tú đúng là chịu đủ khổ khi đi xe buýt, đặc biệt là phải đi xe buýt đường dài.

Trong xe nhét thật chật trội, chen lấn làm tiểu Tú muốn ói. Hơn nữa người ta mang theo xe gà vịt sống, lại lẫn lộn nhiều mùi khác nhau, thật sự làm tiểu Tú khó chịu. lấy từ trong túi ra một quả cam, đặt ở trước mũi người để át đi các mùi khác mới tốt hơn một chút. Đến Trần Giang thì đã gần trưa. Xuống xe tiểu Tú mệt mỏi, cái gì cũng không muốn ăn.

Từ trong túi lấy ra trái táo ăn mấy miếng, tiểu Tú liền hỏi đường luôn. Hỏi đường rồi tiếp tục đi xe buýt theo chỉ dẫn, đến đầu thôn lại đi hỏi các nhà xem chiến hữu của tiểu Tô ở đâu. Thật vất vả mới đến cửa nhà chiến hữu thì trời đã tối.

Không quen ai ở nơi này, may mà đã tìm được đến cửa nhà rồi. Tiểu Tú giơ tay lên gõ cửa, gõ mấy lần mới có người tới mở cửa. Ngoài tiếng người tới mở cửa, tiểu Tú còn nghe được tiếng đứa bé khóc.

“Ai vậy?” Bên trong cửa truyền ra tiếng của một bà lão. Bà lão nói tiếng Trần Giang làm tiểu Tú không hiểu, nhưng có thể đoán được sơ sơ.

“Thưa bà, đây có phải nhà của XX chiến hữu không, con mới vừa từ Tô Châu tới.” Bên trong cửa, vừa nghe thấy là vợ chiến hữu của đứa con nhà mình, liền đem cửa mở ra. Tiểu Tú ngẩng đầu liền nhìn thấy một bà lão với mái tóc bạc trắng, lưng đã còng xuống chắc bà cũng đã 60 tuổi. Vì vậy cười nói: “Con là Lý Tú, con đến đây thay chồng con là Tô Chính thăm nhà mình.”

Bà lão mặc dù không tin có người từ xa đến thăm mình, nhưng trong nhà đứa bé đang khóc, hơn nữa thấy tiểu Tú chỉ là cô gái đi một mình, nên liền mời cô vào nhà.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu nên hơi tối, không rõ ràng lắm. Nhưng nghe tiếng khóc rất dễ dàng liền thấy một đứa bé đang nằm trên giường. Bà lão tiến lên dùng giọng địa phương dỗ dành đứa bé, tiểu Tú nghe không hiểu, nhưng cảm giác là bà đang dỗ cho đứa bé đừng khóc, nhưng đứa bé lại càng khóc to hơn làm tiểu Tú cũng thấy đau lòng.

Vì vậy tiểu Tú từ trong túi lấy ra một quả táo cho đứa bé. Bà lão vốn không muốn nhận, bà đã từng nhìn thấy quả táo như vậy nhưng chưa bao giờ được ăn, cũng biết đây là đồ đắt đỏ. Nhưng khi vừa đưa vào tay đứa bé nó đã cắn luôn, vì răng chưa mọc hết nên cũng không cắn được nhưng vẫn có dấu răng trên quả táo.

Bà lão ngượng ngùng, đặt đứa bé lên giường, đi rót cho tiểu Tú ly nước. Nhưng nhìn thấy đứa bé rồi tiểu Tú thật sự là không có tâm trạng khác. Ôm đứa bé trên tay cẩn thận ngắm nhìn.

42. Chương 42: Tình Định Gặp Nhau

Tiểu Tú đêm nay cũng không ngủ được, một mặt là xa nhà đột nhiên phát hiện mình ngủ không quen giường, mặt khác là đứa bé rất hay khóc. Một đêm này, tiểu Tú thật khó khăn mới vượt qua. Trong nhà cũng chỉ có một bà lão và đứa bé, tiểu Tú cũng ngại hỗ trợ, bởi vì tiểu Tú sợ bà lão không yên lòng. Đột nhiên có người chạy đến nói muốn tới giúp bạn, cho bạn nhiều đồ, rồi mang đứa bé đi, chuyện như vậy thật không hợp lẽ thường.

Đợi đến ngày hôm sau, Tiểu Tú phát hiện nhà này rất nghèo khó. Hôm qua trời tối, cũng không thấy rõ, nhưng vào buổi sáng có thể thấy được gian phòng này vẫn còn là nhà lá, bốn phía tường do bùn hồ tạo thành. “Bà lão, đứa bé đã mấy tháng rồi?” Tiểu Tú nhìn bà lão đang ôm đứa bé phơi nắng.

“Nó cũng sắp một tuổi rồi.” Bà lão nhìn tiểu Tú đang đùa với đứa bé. Nói rất nhiều chuyện nhưng bà nói giọng địa phương tiểu Tú chỉ miễn cưỡng nghe hiểu một ít. Theo lời nói của bà lão, bà là bà nội của đứa bé, đứa bé sinh ra không có ai chăm sóc, nên bà mang về nuôi, chính mình tuổi già cô đơn, coi như có người bầu bạn cùng.

Tiểu Tú yên lặng nghe bà lão nói, mặc dù đã vẫn đang đùa nghịch với đứa trẻ, nhưng tiểu Tú vẫn cảm thấy khổ sở. Nhìn đứa bé giương mắt tròn trịa nhìn mình, tiểu Tú đã cảm thấy lòng chua xót. Lấy cớ đi ra ngoài có chút việc tiểu Tú liền ra ngoài một lúc.

Bà lão nhìn tiểu Tú xoay người rời đi, thở dài một cái. Nói thật ra, tiểu Tú nói mình là vợ của chiến hữu với cha đứa bé, là tới xem đứa bé một chút, bà lão cũng không vui mừng lắm. Mình cũng đã hơn sáu mươi rồi, muốn nuôi một đứa bé cũng phải cố hết sức, nhưng là cũng không thể mang đứa bé cho người khác.

Tiểu Tú ra khỏi nhà bà lão, đến cửa hàng mua một ít bột ngũ cốc, lại mua mấy hộp đựng trái cây, tìm chỗ không người rồi vào không gian, mang ra đồ ăn và trái cây. Lúc này trừ dưa chuột, quả táo, còn có một ít quả hồng mới chín, tiểu Tú cũng hái một ít mang ra ngoài.

Chờ tiểu Tú mang bao lớn bao nhỏ trở lại nhà bà lão thì bà lão thật không biết phải nói gì rồi, không thể làm gì khác hơn là nói: “con quá khách sáo rồi.” Tiểu Tú cũng không nói cái gì, chỉ là yên lặng giúp đỡ bà lão đem mấy thứ dọn dẹp tốt. Lại cùng bà lão nấu cơm trưa.

Làm xong tất cả, tiểu Tú ôm đứa bé ngồi sưởi nắng, đột nhiên tiểu Tú không biết mình tại sao lại muốn tới đây. Trước vẫn muốn tới xem một chút, nhưng lúc đến rồi lại không biết mình muốn làm cái gì. Đứa bé mình là sẽ không mang về, mặc dù đứa bé rất đáng yêu, nhưng tiểu Tú còn không có thích đến mức nhất định phải mang về nuôi.

Nhưng nhìn cuộc sống của đứa bé như thế, tiểu Tú lại cảm thấy phải làm chút gì đó. Ở nơi này không biết làm gì, tiểu Tú đột nhiên rất muốn trở về, ở nhà còn có tiểu Tô, có vấn đề gì thì tìm tiểu Tô bàn bạc! Vì vậy tiểu Tú đem một ít đồ để lại cho bà lão, rồi lần nữa lên xe đồ trở về, chỉ là lúc này không có xe đi Tô Châu, vì vậy tiểu Tú đành ở nhà trọ một đêm, sáng sớm ngày mai liền mua vé xe về nhà!

Nhà trọ nhỏ đều chia hai người một phòng, tiểu Tú không chắc là có ai tới ở cùng mình không, nên cũng không dám vào căn nhà nhỏ trong không gian, đành lên giường nằm. Nhưng thế nào cũng không ngủ được, không ngủ được tiểu Tú liền ngồi dậy, quyết định ra ngoài tìm ít đồ ăn. Nhưng tiểu Tú quên hiện tại cũng chỉ là năm 83, đầu năm nay rất ít chợ đêm, đi một vòng cũng không thể tìm được đồ ăn. Vì vậy tiểu Tú lại quay lại quán trọ.

Tiến vào ngôi nhà gỗ trong không gian hái trái táo ăn, ăn xong tiểu Tú cũng buồn ngủ, liền ra ngoài ngủ, vừa ngủ một lúc trời đã sáng liền thức dậy đi ra bên xe, khi ngồi trên xe trở về Tô Châu thì tiểu Tú thiếu chút nữa rơi nước mắt. Đến Tô Châu tiểu Tú không chút nghĩ ngợi trực tiếp đến xưởng thịt. Khi tiểu Tô ở trong phòng bảo vệ nhìn thấy tiểu Tú đang ngồi thì vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Tú, đã về rồi à, không phải em muốn ở lại đó vài ngày sao?” Tiểu Tô vừa đến liền sờ chán tiểu Tú, nhìn tiểu Tú thật mệt mỏi, may mà cũng không bị bệnh.

“em không quen ở đó, không quen ở cùng người khác.” Lời tiểu Tú nói tiểu Tô có thể hiểu được. Tiểu Tô vỗ vỗ vai tiểu Tú: “em ở đây đợi anh một chút ?”

“anh đi có lâu lắm không?” Tiểu Tú cảm thấy mệt chết đi.

“Rất nhanh thôi.”

“VẬY anh đi đi, em ở đây chờ anh!” thấy tiểu Tú đồng ý, tiểu Tô chạy nhanh về nơi làm việc, chào đội trưởng rồi đi. Đi được nửa đường tiểu Tô mới nhớ ở nhà còn có một cô gái! Nghĩ nói với tiểu Tú luôn nếu không về đến nhà lại rắc rối.

Đỡ tiểu Tú cùng nhau về nhà, tiểu Tô nhìn tiểu Tú đang mệt liền nói: “em lên đây, anh công em về!” vừa nói vừa ngồi chồm hổm xuống. Tiểu Tú nhìn tấm lưng của tiểu Tô, đã cảm thấy thật hạnh phúc. Khi mệt mỏi có người bên cạnh thật tốt!

Ngoan ngoãn nằm ở trên lưng tiểu Tô, cùng tiểu Tô nói chuyện mình gặp ở Trấn Giang, nói với tiểu Tô trong lòng cũng ngại quá. Chỉ là tiểu Tú lúc đến đó rất ảo não, đi một lần Trấn Giang thậm chí về cũng không mua cái gì. Hơn nữa thắng cảnh ở Trấn Giang cũng không đi qua một lần, tiểu Tú cảm thấy thật sự là đáng tiếc.

Trấn Giang có ba thức ăn nổi tiếng. Tiểu Tú chỉ nếm thử hai thứ, mùi vị thật sự là ngon nhưng vẫn tiếc không được thử nốt món còn lại.

(mình không biết tên mấy món này nên không đưa vào nhé)

“Về sau, anh dẫn em đi Trấn Giang, nhất định sẽ cho em thử hết mọi thứ.” Tiểu Tô công tiểu Tú nói. Tiểu Tú nằm ở trên lưng tiểu Tô cười nói: “Anh còn phải mang em đi chùa Kim Sơn thắp hương, nghe nói nơi đó rất linh nghiệm!” Tiểu Tô đáp ứng rồi cùng tiểu Tú nói: “Tiểu Tú, ở nhà có chiến hữu đến thăm anh.”

“Là mấy chiến hữu lần trước sao?” Mấy người dạo trước tới mừng đính hôn, tiểu Tú có ấn tượng rất tốt với bọn họ, không trách được người ta nói cuộc sống có 4 điều: “Cùng nhau chịu đựng, cùng nhau ngắm gái, cùng nhau ở chung, cùng nhau tắm rửa **!” Tình cảm trong đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu được. Tiểu Tú đến rất chờ mong bọn họ trở lại chơi.

(** chỗ này mình edit tạm vì không hiểu lắm, mọi người thông cảm nhé)

“Không phải, là một người khác lúc đính hôn cô ấy không đến!” Tiểu Tô nói sự thật. Nhưng không có chuyện gì xảy ra, mình nói như vậy chắc chưa đủ lại nói “cô ấy là con gái sư trưởng của bọn anh.”

Tiểu Tú nghe xong sững sốt một chút, sau đó liền cười: “Có cô gái theo anh về tận nhà cơ à?.” Mặc dù cười nói, nhưng là trong lời nói đã có vị chua.

“Tiểu Tú, anh với cô ấy không có chuyện gì, em không cần suy nghĩ nhiều.” Tiểu Tô sợ tiểu Tú suy nghĩ lung tung, vì vậy liền nói cho tiểu Tú nghe. Tiểu Tô không có nghĩ tới nói vậy vị chua càng đậm. Nhưng tiểu Tú cũng không thể hiện ra, tiểu Tô vốn là không biết, nếu biết sẽ không được tự nhiên. Tiểu Tú đối với Lý Lệ cảm thấy rất hứng thú.

Lý Lệ theo đuổi tiểu Tô, chỉ kém lấy tầng sa kia ra, lúc này có rất ít cô gái có dũng khí như vậy theo đuổi ý trung nhân. Cho nên tiểu Tú thật tò mò Lý Lệ là một người như thế nào. Gần về đến nhà thì tiểu Tú kéo tiểu Tô.

“Anh thả em xuống đi, em có việc cần làm.” Thật ra thì cũng không có việc gì, chỉ là tìm chỗ không có ai lôi kéo tiểu Tô cùng nhau đi vào không gian. Vào không gian, tiểu Tú đi tìm quần áo của mình, rồi lấy một ít nước ấm để tắm. Lúc này tiểu Tú nghĩ Lý Lệ chính là tình địch của mình rồi.

Mặc dù là giận dữ, nhưng vẫn phải cho cô ấy biết được sức quyến rũ của mình, như vậy cô ấy mới hết hy vọng, không trở lại dây dưa với tiểu Tô nữa. Mình mới từ xe đồ về, một thân hơi hám, sắc mặt cũng không tốt lắm. Cho nên nhất định phải thu thập một chút mới về nhà, nếu không người ta sẽ xem thường, vậy cũng không tốt.

Chỉ là tiểu Tô lại nghĩ khác tiểu Tú. Tiểu Tô chỉ cho là tiểu Tú cảm thấy ngồi xe thời gian dài rất khó chịu, muốn đi tắm. Thấy tiểu Tú cởi áo, trong khoảng thời gian ngắn tiểu Tô cảm thấy chân không phải là của mình, đi từng bước một hướng tiểu Tú, đưa tay liền đem tiểu Tú ôm vào trong ngực, cúi đầu tìm môi tiểu Tú.

Bị tiểu Tô kéo, tiểu Tú biết là đã thất sách, thế nào lại mang một con sói vào đây?. Vừa nghĩ xong, liền phát hiện mình đã bị tiểu Tô ôm vào trong ngực, mà tiểu Tô lúc này cũng đã cởi hết quần áo! “đừng lôn xộn, để em tắm đã. . . . .” Tiểu Tú cố gắng biểu đạt ý của mình. Chỉ tiếc những lời này cũng bị tiểu Tô từng cái từng cái nuốt xuống.

Lúc này hai tay tiểu Tô đã vịn vào bộ ngực đầy đặn của tiểu Tú. Chỉ là xuống tay hơi mạnh, làm cho tiểu Tú hơi đau: “Anh nhẹ một chút. . . . .” Bị trêu chọc, tiểu Tú cũng không cam chịu như vậy, thừa dịp tiểu Tô không để ý, cũng học theo lấy tay vuốt ve hai điểm đỏ thắm trước ngực tiểu Tô. Kết quả làm cho tiểu Tô càng hưng phấn.

Cảm thấy vật cứng rắn của tiểu Tô chống đỡ tại đào nguyên của mình, tiểu Tú đã cảm thấy đây là loại hấp dẫn, dù hoặc muốn đem hấp dẫn hung hăng nuốt đi vào chính mình. Tiểu Tú thuận theo cảm giác của mình, đem tiểu Tô từ từ đẩy ngã xuống đất, mà tiểu Tô cũng phối hợp điều chỉnh thân thể của mình, cười nhìn động tác của tiểu Tú.

Nhìn tiểu Tú giạng chân ở trên người mình, cũng nhìn tiểu Tú dùng nơi kia đào nguyên đem lấy chính mình từng chút nuốt hết thì tiểu Tô thoải mái lại muốn nhiều hơn, vì vậy lắc hông dùng lực đưa lên trên một chút, cho đến khi tiểu Tú kêu lên sợ hãi. Tiểu Tú vuốt bụng nhỏ, bởi vì tiểu Tô tiến vào mà hình thành cổ trướng. Không hài lòng khi tiểu Tú im lìm bất động, tiểu Tô lắc eo chính mình tìm kiếm nhiều khoái cảm hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người mây mưa, lúc kết thúc đã ướt đầm mồ hôi thì tiểu Tú không khỏi trách tiểu Tô: “em cũng chỉ là muốn vào tắm rửa, không ngờ lại làm chuyện này, bây giờ thì trời chắc đã tối rồi!” Tiểu Tô đã được ăn, nghĩ tới khuya về nhà lại tiếp tục, cười đến hết sức YD.

Đợi hai người đổi quần áo mới, lại từ trong không gian mang thức ăn ra, bên ngoài trời đã bắt đầu tối. Dựa vào chút ánh sáng còn lại để về nhà, bà Hảo đang cùng Lý Lệ nấu cơm tối. Thật ra thì phải nói là bà Hảo đang dạy Lý Lệ đốt lò đất. Lý Lệ lúc này một tay bụi, trên mặt cũng có một chút vết nhọ.

“Bà Hảo, con về rồi!” Bà Hảo nghe được tiếng tiểu Tú, vui vẻ trả lời một tiếng: “Đã về rồi à, bà đang ở phòng bếp!” Nghe thấy tiểu Tú trở lại, Lý Lệ theo bản năng chỉnh sửa lại quần áo. Sau đó ngẩng đầu nhìn cửa phòng bếp. Không biết tiểu Tú là một cô gái như thế nào đây?

Không phải là một cô gái thôn quê da ngăm đen, chỉ biết làm việc đấy chứ? hay là cô gái vừa nhìn đã thấy là một người phụ nữ thông minh? Lý Lệ cảm giác nhịp tim của mình rất nhanh! Không biết tại sao, Lý Lệ đột nhiên đứng lên hướng về phía tiểu Tô liền đi qua nhẹ nhàng nói một câu “ anh đã về rồi”.

Tiểu Tô nhất thời sửng sốt, ngờ ngác trả lời một câu: “ừ, anh đã về rồi!”. Tiểu Tú ở bên cạnh nghe vậy trong lòng không thoải mái, cuộc đối thoại như thế giống như vợ đón chồng về nhà. Nhưng là nếu như bây giờ mà giận dỗi, tiểu Tú không làm được , nhưng vừa quay đầu thấy trên mặt Lý Lệ có vết nhọ thì cười, đi lên trước, lau giúp vết nhọ trên mặt Lý Lệ.

“Bà Hảo, chiến hữu của tiểu Tô khó khăn lắm mới đến chơi, làm sao bà lại để người ta làm việc vậy.” Trong lời nói của tiểu Tú rõ ràng xem Lý Lệ là người ngoài. Gián tiếp nói mình mới chính là chủ nhà.

Mà Lý Lệ cũng ngượng ngùng, theo bản năng còn muốn cùng tiểu Tú so một lần , lần này xem như đã tạm thời dập tắt tâm tư. Cuống quýt cầm cái khăn lông đi rửa mặt. Nhìn bóng lưng Lý Lệ rời đi, tiểu Tú hung hăng trợn mắt nhìn tiểu Tô một cái, đều là tại người này ở ngoài có hoa đào.

Chờ Lý Lệ lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tiểu Tú thì đã tắm rửa xong, ngay cả quần áo cũng thay bộ khác rồi, tiểu Tú không khỏi cười một tiếng, này cùng mình lúc này ở trong không gian tắm thay quần áo giống nhau? Hai bên ai cũng muốn cho đối phương nhìn chút phong thái của mình, sợ mất thể diện.

Lần này tiểu Tú càng cảm thấy tiểu Tô là một người chuyên gây họa, thật muốn hỏi tiểu Tô một chút hần có bao nhiêu chiến hữu giống như Lý Lệ. Tránh cho về sau thường phải đối mặt! Chỉ sợ lấy tính cách của tiểu Tô cũng không hỏi được gì. Nếu là hần biết, cũng sẽ không như bây giờ.

Bữa cơm tối này rất náo nhiệt, tiểu Tú cùng Lý Lệ nói rất nhiều. Lý Lệ nói chuyện của tiểu Tô khi còn trong bộ đội, vừa nói vừa nhìn tiểu Tô cười, mà tiểu Tú cũng nói chuyện của tiểu Tô, nói tất cả chuyện buồn cười sau khi tiểu Tô về nhà, trong khoảng thời gian ngắn, cả bàn đầy tiếng cười.

Chỉ có Lý Lệ cùng Tiểu Tú biết ăn bữa cơm này có bao nhiêu khó chịu!

43. Chương 43: Nở Hoa

Buổi tối hôm đó Lý Lệ vẫn ngủ trong phòng tiểu Tú, khi cô nhìn tiểu Tú cùng tiểu Tô dặt tay nhau thì trái tim Lý Lệ khẽ đau, người đàn ông này rốt cuộc không phải thuộc về mình. Có lẽ mình nên dừng cảm một chút, trực tiếp nói cho anh biết anh là người mình yêu, mà không phải theo đuổi cách một tầng sa, như vậy biểu đạt mật mờ.

Ban đêm Lý Lệ không ngủ được, dứt khoát cuộn chăn ngồi dậy. Cuộc tình của mình đã tan vỡ. Thì ra tình yêu của mình chỉ như một giấc mộng. Lần này có thể đến gặp Tô Chính, thật sự là tìm được sự giải thoát. Chuyện của mình và Tô Chính đã là quá khứ rồi, vấn đề cần giải quyết bây giờ là việc hôn sự ở trước mắt.

Đêm trước khi đi, mẹ Lý Lệ đã từng nói với Lý Lệ: “Lý Lệ, đợt nghỉ này ra ngoài đi giải sầu cũng tốt. Con cũng trưởng thành rồi, sau khi trở về, liền để mẹ giới thiệu đối tượng cho con đi! Mẹ biết không ít người tốt đâu.” Đối với lời mẹ nói, Lý Lệ gượng cười. Ý tứ trong lời của mẹ Lý Lệ hiểu, cho con đi xem một chút, đợi khi trở về con đã chết tâm, con phải nghe lời mẹ mai mối! Ngày mai, ngày mai trở về thôi, đã tận mắt thấy hạnh phúc của anh, vậy thì không cần do dự rồi đi thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Lệ hướng vợ chồng tiểu Tô tạm biệt: “Tô Chính, hôm nay em về đây, đã làm phiền anh. Em còn muốn đi du lịch mấy chỗ khác.” Tiểu Tô cũng không giữ lại, cũng đã từng là quân nhân nên tiểu Tô biết quân nhân rất khó xin nghỉ được, ngày nghỉ cũng ít. Mặc dù Tô Châu có rất nhiều cảnh đẹp, nhưng lại không có người có thể cùng cô ấy du lịch.

“Ừ, một lát nữa anh sẽ đi xem giúp em xem có vé xe không, nếu như không có vé xe em phải ngủ giường cứng nhà anh một đêm nữa thôi.” Tiểu Tô khẽ mỉm cười cùng Lý Lệ nói giỡn. “lúc về, nếu liên trường có hỏi, em giúp anh nói cùng liên trường anh vẫn khỏe. Nếu có cơ hội anh sẽ mang vợ lên đó thăm mọi người”.

Tiểu Tú đứng ở một bên nghe bọn họ nói chuyện, mặc dù tiểu Tú có thể cảm thấy Lý Lệ có hảo cảm với tiểu Tô, nhưng hảo cảm đó đã không còn như quá khứ. “Lý Lệ còn muốn đi chỗ khác du lịch sao? Tôi còn muốn chuẩn bị cho cô một chút đặc sản đây. nhưng nếu đi luôn chắc không kịp rồi.”

Nhìn tiểu Tú nói chuyện, Lý Lệ trong lòng vẫn có chút không thoải mái, vẫn cho là vợ Tô Chính chỉ là một thôn cô bình thường, nhưng sau khi thấy tiểu Tú, Lý Lệ mới phát hiện thôn cô này cũng không đơn giản. Mặc dù mới biết tiểu Tú một buổi tối, nhưng cái gì nên biết cũng biết. Tiểu Tú là một người có văn hóa, những thứ này từ cách cô ấy đối đãi mình có thể nhìn ra. Đối lại nếu như là mình, nữ chiến hữu của chồng mình đến chơi, coi như không có tình cảm nam nữ, dù sao trong lòng vẫn sẽ bốc lên mùi dấm.

“Chị dâu cũng không cần gì, nếu được thì cho em một lời chúc phúc thôi!” Chúc phúc em sớm tìm được một người chồng như ý. Tô Chính em thích anh, nhưng anh không yêu thích em, anh hiện tại đã đính hôn, mà em cũng tới nhìn rồi, tân nương rất đẹp rất hợp với anh, nhưng trong lòng em vẫn không thoải mái được, không thể chúc phúc cho hai người được, bí mật phá hư tình cảm hai người em cũng không làm được. Hiện em rất đau lòng, cần thật nhiều lời chúc phúc.

Tiểu Tô đưa Lý Lệ đi trạm xe, đi trên đường không nói gì, nhưng trước khi lên xe hai người rất trịnh trọng bắt tay nhau: “không biết đến lúc nào mới gặp lại, em hãy bảo trọng!” Lý Lệ trước khi lên xe không nói được một câu. Tiểu Tô đem bao lớn bao nhỏ gì đó mang lên xe.

“Ừ, gia đình anh cũng bảo trọng, có cơ hội lên bộ đội thăm chúng tôi một lần.” Tiểu Tô cũng có chút thương cảm. Đợi xe đi rồi đi trạm xe còn đứng bên đường nhìn xe đi xa sững sờ.

Lúc về nhà đi ngang qua tiệm chụp hình, lòng tiểu Tô liền động, lần trước Lý Lệ hỏi tiểu Tô muốn hình nhìn, tiểu Tô lúc này mới phát hiện ra trong nhà không có một tấm hình, thật sự là sơ suất quá. Buổi tối đi ngủ, tiểu Tô cùng tiểu Tú thương lượng: “Tú, ngày mai chúng ta với bà Hảo cùng đi chụp tấm hình gia đình đi!”

Tiểu Tú lúc này mới nhớ tới, mình kết hôn, nhưng ngay cả đám tắm hình kết hôn cũng không có chụp, cũng quên mất. Còn nhớ rõ trước kia thấy người ta lúc kết hôn còn đi chụp bộ ảnh cưới nữa. Bây giờ không có

điều kiện, nhưng là cũng không thể cũng không có tấm hình gia đình! Vì vậy ngày hôm sau, tiểu Tú thức dậy rất sớm.

Chọn áo len đỏ có họa tiết hoa nhỏ mặc với quần nhung đen, như vậy một thân tiểu Tú hỉ khí mười phần, nhưng là cũng hết sức quê mùa. Lúc đầu bà Hảo không muốn đi chụp hình, nhưng lại không chịu được tiểu Tú làm nũng: “bà Hảo, bà phải đi với chúng con, về sau một năm chúng ta chụp ảnh gia đình một lần, hiện tại nhà chúng ta có ba người, đợi có bảo bảo đó chính là một nhà bốn người hoặc là năm người rồi.”

Tiệm chụp hình không lớn, đồ đạc bên trong cũng đã cũ kỹ. Hình trong tiệm chụp hình chỉ có dáng người thôi, trước khi chụp tiểu Tú thuận tiện hỏi: “Sư phụ hình này là hình đen trắng hay đã có màu sắc rực rỡ rồi?” Sư phụ nói: “Tiểu cô nương, chỗ của tôi chỉ có ảnh trắng đen, ảnh có màu sắc rực rỡ cô phải đến thành thị lớn mới có.”

Vì đèn bù tiếu nuôi không có ảnh cưới, tiểu Tú cùng tiểu Tô chụp ảnh hai người, trong hình tiểu Tô cười có chút cứng nhắc, nhưng tiểu Tú cười thật ngọt ngào. Chụp hai người xong, bắt đầu chụp ảnh gia đình. Bối cảnh là ở bồn hoa, bà Hảo ngồi một mình ở trên ghế thái sư, tiểu Tú cùng tiểu Tô một trái một phải đứng sau lưng bà Hảo. Một nhà ba người cười rất vui vẻ!

Đến lúc mọi người hết bận, tiểu Tú cùng tiểu Tô nói một chút chuyện ở Trấn Giang. Phòng ốc cỏ tranh đã rách nát, bà lão đã già, đèn dầu mờ tối, còn có một đứa bé nhỏ. Mặc dù trước khi đi tiểu Tú để lại cho bà lão không ít thứ, hơn nữa đã lưu lại rồi một chút tiền, nhưng trong lòng tiểu Tú vẫn thấy thương xót.

Nghe lời tiểu Tú miêu tả, tiểu Tô đi đi lại lại trong phòng, một lúc sau tiểu Tô mới ngồi vào chỗ của mình viết một phong thư thật dài cho liên trưởng. Trong thư viết nội dung gì tiểu Tú không biết, cũng không có hỏi tới. Cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, đầu mùa xuân lại chuẩn bị cày bừa vụ xuân. Mà dự định của tiểu Tú có chệch đi một chút.

Cái thời đại này cơ hội buôn bán rất nhiều, nhưng mọi người lại không nắm được! Tiểu Tú biết một cơ hội buôn bán. Đó chính là hoa cỏ, cây xanh. Lúc này hoa cỏ và cây xanh là mặt hàng bắt đầu có người mua, trong những ngày sau này hầu hết tất cả các công ty đều mua ít hoa cỏ và cây xanh về để trang trí và tặng sự có mặt của cây xanh trong công ty. Mà bây giờ, loại kinh doanh dường như không có, nên phải tranh thủ làm trước người khác thì sẽ kiếm được một khoản không ít.

Mà tiểu Tú hiện tại có một ưu thế tuyệt đối, đó chính là không gian bí mật, chỉ có không gian đó mới có thể trồng những loài hoa hay cây cảnh mà trồng ở ngoài không thể sống! Hơn nữa còn là chuyện một vốn bốn lời. Tiểu Tú tính toán từng bước từng bước một, trước trồng một chút hoa lan quân tử, lan điệp, cây xương rồng, cây trúc ... Làm một mô hình bồn hoa nhỏ trước.

Tiểu Tú còn tính, không riêng trồng hoa cỏ và cây xanh mà còn trồng ít thuốc, mình không trồng những dược liệu bình thường mà trồng những thứ quý hiếm. Hiện tại sâm trên núi càng ngày càng ít, như vậy mình trồng sâm đi. Mua nhân sâm làm giống, trồng trong không gian, mỗi loại trồng một hai mẫu. Loại tốt thường lâu thu hoạch, phải cần 8 đến 10 năm. Lúc đó ở bên ngoài sâm trên núi đã gần hết! Đến lúc đó, lại có một khoản tốt để thu vào.

Tiểu Tú nghĩ trái nghĩ phải, cảm giác ngày hạnh phúc cách mình không xa. Vì vậy cùng tiểu Tô hai người là càng làm càng mạnh hơn. Mà bà Hảo thấy ăn cơm xong, tiểu Tô cùng tiểu Tú liền ở phòng không ra ngoài, ngày nào cũng như vậy bà cũng không quản, trong lòng bà Hảo, hai người tình cảm tốt là tốt rồi, cho nên mong đợi tiểu Tú sớm một chút có đứa bé. Bà Hảo đã mong làm cụ lâu lắm rồi!

Tiểu Tô cùng tiểu Tú ở trong phòng không phải chơi không, đều là cố hết sức làm lụng. Tiểu Tô không biết lấy giống ở đâu, từng chút một gieo xuống, mới đầu gieo hai ba hạt cây một chỗ, hiện tại cây đã lên cần cây riêng ra, nếu không cây sẽ sinh trưởng kém.

Lúc rảnh rỗi, tiểu Tô cùng tiểu Tú trao đổi với nhau. Thường thường mới vừa nói một chút về cuộc sống, tiểu Tô liền lẩn trên người, vừa hôn vừa ôm kết quả chính là hai người lại lẩn đến cùng nhau. Mỗi lần mới nói một chút, đã mất không ít thời gian, tiểu Tú nổi giận không để cho tiểu Tô lại gần mình nhưng cũng chỉ được mấy ngày!

Tục ngữ nói thật hay, có cây cấy sẽ có thu hoạch. Một ngày tháng tư, tiểu Tô mua cá về, trầm trồ khen ngợi bà Hảo nấu canh ngon. Bà Hảo nấu canh cá, mùi canh cá ngon vô cùng. Vừa đặt lên bàn, tiểu Tô múc

cho tiểu Tú một bát, lại múc cho bà Hảo một bát, tiếp theo chính mình tự ăn một bát.

Bưng canh cá lên thì tiểu Tú liền có chút không dễ chịu lắm, cảm giác mùi vị này thật khó chịu. Vì tiểu Tô múc canh cá nên tiểu Tú mặc dù không muốn ăn nhưng vẫn bưng lên uống một hớp, nhưng canh cá này vào trong miệng còn chưa thấy cái tư vị gì thì tiểu Tú liền một hớp toàn bộ nôn ra, không chỉ thế chỉ cần nghĩ thấy mùi canh cá là đã muốn nôn.

Tiểu Tú ngồi xổm ngoài phòng nôn mãi không dứt, tiểu Tô tự nhiên cũng không muốn ăn cơm tiếp, cũng đứng bên cạnh tiểu Tú, giúp đỡ vỗ lưng xoa ngực, còn lấy nước cho tiểu Tú súc miệng. “Em làm sao vậy, đi bệnh viện khám một chút xem thế nào?”. Tiểu Tú cũng cảm thấy canh cá này mấy ngày trước vẫn ăn được mà hôm nay lại như thế.

Bà Hảo cũng đi theo ra ngoài, cười híp mắt nhìn tiểu Tú cùng tiểu Tô, nghe tiểu Tô nói muốn đi bệnh viện, gật đầu nói: “Tiểu Tô, con mang nó đi viện xem một chút đi!” Vì vậy tiểu Tô cũng không tiếp tục ăn cơm, hỏi người mượn chiếc xe đạp liền mang theo tiểu Tú chạy thẳng tới bệnh viện. Chờ lúc gặp bác sĩ xong tiểu Tô liền cười không ngậm được miệng.

44. Chương 44: Có Tin Mừng

Tiểu Tú có thai, mặc dù không biết là trai hay gái. Từ bệnh viện về nhà tiểu Tô đi xe đạp thật chậm, sợ sơ ý một chút tiểu Tú sẽ không chịu được. Chậm đến mức tiểu Tú phải trợn mắt, không thể tưởng tượng được mới vừa rồi đi bệnh viện trên đường anh ấy đi nhanh như vậy, giống như bay lên, nếu có gì không tốt đã sớm xảy ra.

Bà Hảo ở nhà chờ sốt cả ruột, thỉnh thoảng lại nhìn bên ngoài, trong lòng tính toán nếu tiểu Tú mang thai thật thì phải bắt đầu chuẩn bị tã, quần áo trẻ con, bây giờ là cuối tháng hai đầu tháng ba, tiểu Tú chắc sinh vào khoảng cuối tháng mười hai, đầu tháng một năm sau. Lúc này là thời điểm ở cữ tốt nhất, thời tiết không nóng, cuộc sống cũng không vất vả, đứa bé này đến thật đúng lúc!

Chờ tiểu Tô trở tiểu Tú về thì đã muộn, bà Hảo cũng đợi dài cổ rồi. Đến nhà, tiểu Tô mặt cười khúc khích kéo tiểu Tú vào nhà. Người còn chưa tiến vào, đã thấy tiếng tiểu Tô: “bà Hảo, mau chuẩn bị đệm cho tiểu Tú ngồi hộ con!” Bà Hảo vừa nghe, cười híp mắt đi lấy đệm. Tiểu Tú vừa bực vừa buồn cười nhìn tiểu Tô: “anh làm gì vậy, có gì đâu mà nói.”

Bà Hảo cười đáp lời: “Tiểu Tô là đúng, con bây giờ phải cẩn thận, cái gì cũng phải nghe bà. Con chưa sinh con bao giờ, cái gì cũng không hiểu.” Tiểu Tú nghe nhất thời như cũ, làm nũng nói: “Bà Hảo. . . .” Kết quả còn chưa nói gì, tiểu Tô đã bưng cái ly trà tới: “Tiểu Tú, em uống nước trước đi, muốn ăn gì để anh đi mua, cá hay thịt?”

Tiểu Tú hơn nửa ngày không có ăn cái gì, trong miệng cũng đang khát, nhận lấy ly nước tiểu Tô đưa tới liền uống, nước này đang ấm vừa để uống. Uống hai ngụm, Tiểu Tú nói: “em không muốn ăn cá cũng không cần ăn thịt, làm mấy món đồ phí thời gian, bây giờ em đói bụng, có sẵn cái gì ăn luôn cái ấy.”

Bà Hảo không đồng ý: “con bây giờ là phụ nữ có thai, không thể ăn tùy tiện được. Con đợi chút, bà giúp con làm chén nước trứng gà.” Xoay người bà Hảo cùng tiểu Tô nói: “con cũng không nên gấp, cá thịt hiện tại nó không nhất định ăn được. Con xem buổi trưa nghĩ thấy mùi cá nó đã nôn toàn bộ. Con đi hỏi thím Trần nhà bên xem nhà thím có ba món ăn ** không, xin một ít về. bà làm hoành thánh cho nó ăn.” Tiểu Tô nghe gật đầu một cái: “Bà Hảo, bà cứ đi làm trứng gà đi, chờ tiểu Tú ăn xong thì con đi. Dù sao cũng ngay gần nhà.”

(** chỗ này mình không hiểu lắm, chắc là món ăn cho thai phụ)

Bà Hảo đi vào làm trứng gà, tiểu Tô liền bưng cái ghế nhỏ ngồi trước mặt tiểu Tú. “Tiểu Tú, em muốn ăn gì? Hiện tại trời chiều rồi, để sáng mai anh đi mua cho em.” Tiểu Tú thật ngượng ngùng: “Em hiện tại không

muốn ăn gì. Anh yên tâm, nếu muốn ăn em sẽ nói cho anh đi mua hộ em.” Tiểu Tú suy nghĩ một chút lại nói: “Thật ra thì trong không gian có nhiều đồ ngon rồi, cũng không phải đi mua gì”.

Tiểu Tô vừa nghĩ cũng thấy đúng, hiện giờ trong không gian có nhiều thứ, cây đào, cây hồng, cây lê, cây cam, cây lựu, hơn nữa tất cả đều đã kết quả, muốn ăn lúc nào thì hái xuống là được. So với bên ngoài ngon hơn nhiều. Vì vậy tiểu Tô gật đầu một cái: ” lúc nào em muốn ăn thì gọi anh, anh hái cho em, mới vừa rồi thầy thuốc nói bây giờ là thời điểm quan trọng, không được phép phạm sai lầm.” Tiểu Tú hồi tưởng lời thầy thuốc nói, chỉ nói mới vừa có thai, cũng không nên làm việc nặng, cần nghỉ ngơi tốt. Thế nào tiểu Tô liền nghe ra thật nhiều thứ?

Lúc nói chuyện, bà Hảo đã làm xong nước trứng gà, một bát tô lớn bên trong ước chừng có năm cái trứng gà, tiểu Tú nhìn thấy đường nâu trong nước trứng gà, đã cảm thấy đói hơn rồi, nuốt nước miếng một cái, nhận lấy chén liền ăn, một hơi không dừng liền ăn hết sạch. Thấy vậy bà Hảo mặt mày hớn hớn, có thể ăn là tốt rồi, khi mang thai chỉ cần ăn uống tốt là được. Tiểu Tô thì thấy có chút giật mình, tiểu Tú bình thường ăn cũng không ít, nhưng cho tới nay không có ăn nhiều như vậy. Thấy tiểu Tú ăn được, tiểu Tô chào bà Hảo rồi đi tìm thím Trần.

Nhà thím Trần không xa, chỉ cách nhà tiểu Tú hai gia đình. Tiểu Tô đi vừa đúng lúc thím Trần ở nhà phơi cỏ khô, nhìn thấy tiểu Tô đi vào liền cười nói: “Tiểu Tô, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến nhà thím chơi.” Tiểu Tô mặt đỏ lên, suy nghĩ một chút mình chuyển đến đã lâu, lúc đầu vội vàng chữa tai, sau lại đi làm, hay là làm chút việc ở nhà, thật rất ít ra ngoài liền nói: “Về sau cháu sẽ thường xuyên đến, lúc đó thím đừng trách cháu quá rầy đây.”

Thím Trần chỉ có hai con gái, đối với con trai vô cùng ưa thích: “Con tới là được. Đúng rồi, hôm nay tới có chuyện gì thế?” Tiểu Tô vội đem lý do nói rõ: “thím ơi, trong nhà của thím có ba món ăn không? Bà Hảo bảo con sang xin một ít.” Thím Trần vừa nghe, mắt liền sáng lên, cười quan sát tiểu Tô hai cái: “Tiểu Tô động tác của con thật nhanh đấy, chờ thím một chút thím đi lấy!”

Tiểu Tô hiểu được lời thím nói động tác của hắn mau là ý gì, khuôn mặt hơi đỏ lên. Qua một lúc thím Trần liền ôm một túi món ăn ra: “Này, nhà thím đang còn, con lấy hết đi. Bảo bà Hảo bao hoành thánh đem cho tiểu Tú ăn. Con cũng không nên ăn trộm!” Tiểu Tô đỏ mặt cảm ơn rồi mang theo món ăn đi về. Về đến nhà liền nhìn thấy tiểu Tú cúi người nhặt rau cải, vội vàng tiến lên: “em không cần khom lưng, để anh tới làm cho.” Tiểu Tú liếc liếc mắt một cái, tiếp tục nhặt.

Nhìn dáng vẻ tiểu Tú, tiểu Tô không thể làm gì khác hơn là đi vào đưa ba món ăn cho bà Hảo, bà Hảo nhìn một chút nói: ” Thím Trần có ba món ăn thật tốt, tiểu Tô, ngày mai con đi mua chút thịt, chúng ta bao hoành thánh cho tiểu Tú ăn. Ăn mấy phần ba món ăn hoành thánh, tương lai tiểu Tú cũng đỡ bị nôn hơn.” Theo phong tục, thời gian đầu có thai ăn nhiều ba món ăn hoành thánh có thể chống nôn, cho nên bà Hảo mới gọi tiểu Tô đi xin về.

Lúc trước tiểu Tô vẫn ở trong phòng tiểu Tú, chỉ là khi đó có chút cảm giác lén lén lút lút, hiện giờ là danh chính ngôn thuận vào ở, lấy lý do là buổi tối muốn chăm sóc tiểu Tú. Ngộ nhớ tiểu Tú buổi tối muốn ăn ít đồ, hoặc là muốn uống nước tiểu Tô sẽ lấy giúp! Vì vậy tiểu Tô ăn cơm tối xong liền đem bọc quần áo, ôm đồ dung thường ngày cứ như vậy tiến vào chiếm giữ phòng tiểu Tú.

Lúc ăn cơm bà Hảo hỏi một câu: “Các con định khi nào đi lĩnh chứng?” Bà Hảo hỏi, Tiểu Tú mới nhớ tới mình còn chưa đi lĩnh chứng, không khỏi bấm tiểu Tô một cái, này lớn cái bụng rồi mới đi lĩnh chứng thật là mất mặt, đều tại anh hại! Tiểu Tô bị bấm đau đớn cũng không lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là ngồi ra xa một chút. Sau đó có chút cười nịnh nói: “Bà Hảo, bà chọn ngày đi, con nghe lời bà!”

Tiểu Tú mặt trợn trắng, anh không có ý kiến, vợ cũng là vợ anh, con cũng là con anh... anh còn có thể có ý kiến gì? Ăn cơm xong rồi, tiểu Tú vào phòng tìm hộ khẩu. Vừa nhìn đã thấy tuổi tiểu Tú đã có thể đi lĩnh chứng rồi. Vì vậy cùng bà Hảo thương lượng: “Bà Hảo, bà xem ngày nào là ngày tốt.” Bà Hảo lấy Hoàng Lịch ra, lật vài tờ: “Tú, con xem xem gần đây có ngày nào tốt không?”

Tiểu Tô nhận lấy Hoàng Lịch đưa cho tiểu Tú, cười đến không nhìn thấy mắt rồi, muốn kết hôn, trong lòng thật như nở hoa! Tiểu Tú nhìn một chút liền nói: “Bà Hảo, có ngày mừng một tháng ba trong Hoàng Lịch ghi là ngày đại cát để kết hôn.” Bà Hảo nghe vậy gật đầu: “Liền lấy ngày đó đi, mấy hôm nữa các con lên thôn xin giấy chứng minh đi.” Bà Hảo một lời đã định. Xong xuôi mọi người chuẩn bị đi ngủ.

Ngày hôm sau tiểu Tú ngủ đến tám giờ rưỡi sáng mới tỉnh lại. Chắc nguyên nhân là do mang thai bảo bảo, còn biết mình có phản ứng khi mang thai. Dù sao tiểu Tú lần đầu ngủ nướng, hơn nữa sau khi thức dậy cảm giác tinh thần tốt vô cùng. Tiểu Tô lúc này đã đi làm, bà Hảo đang ở trước nhà nhặt cây đậu. Đem cây đậu hong bỏ đi, cây đậu tốt mang đi làm đậu hũ ăn.

Thấy tiểu Tú, bà Hảo cũng đứng lên: “Con có đói bụng không? Trong nồi có cháo, còn có trứng gà. Bà giúp con nấu lại.” Tiểu Tú ngượng ngùng, liền nói: “bà Hảo, con tự làm cũng được, ăn bao nhiêu thì làm bấy nhiêu.” Bà Hảo đáp lại rồi lần nữa ngồi xuống. Vừa phân loại cây đậu vừa nói: “Trong nồi còn có trứng gà, con đừng quên đấy !” Tiểu Tú gật đầu một cái: “con biết ạ.”

Tiểu Tú ăn một quả trứng gà một bát cháo, ăn rồi không có nôn, bà Hảo nhìn vậy thì hài lòng. Lúc ăn trưa bà Hảo không nấu nhiều món khác nhau, sợ tiểu Tú không ngửi được mùi khói dầu, liền nói: “Hôm nay chúng ta nấu cơm ăn cơm.” Tiểu Tú nói tốt. Vì vậy chỉ nấu một chén món ăn một chén canh suông. Ăn xong, bà Hảo nói: “con đi nghỉ ngơi.”

Tiểu Tú rất không tình nguyện: “Bà Hảo, con mới ăn cơm xong thôi mà, bây giờ không ngủ được? với lại bây giờ mới mang thai hai tháng, ngày ngày như vậy ăn nghỉ ngơi, con biến thành heo mập mất.” Bà Hảo gật đầu nói: “con ăn vậy là quá ít rồi. Hiện tại một người ăn hai người bổ, con ăn ít vậy đứa bé làm sao khỏe mạnh?” Tiểu Tú nghe xong không có mạnh miệng, trong chuyện này tiểu Tú là không có quyền phát ngôn nhất, không biết thực tế cũng chưa có kinh nghiệm. . . . .

Tiểu Tú không chịu vào nhà ngủ, mang cái ghế cùng bà Hảo nhặt cây đậu. Mới nhặt một lúc đã ngủ gật, bà Hảo bảo đi ngủ, tiểu Tú cũng không phản đối. Đợi đến khi tiểu Tô tan việc trở lại, tiểu Tú còn chưa ngủ dậy. Đến lúc đó tiện nghi cho tiểu Tô thừa dịp tiểu Tú ngủ trộm hương một chút. Thịt mua về rồi, bà Hảo cùng tiểu Tô liền bận rộn. Bà Hảo mang gạo đi đổi vỏ bánh, tiểu Tô đem thịt toàn bộ băm nhỏ, lại đem sớt món ăn rửa qua một lần, rồi vớt ra ngoài cất nát. Chờ bà Hảo cùng tiểu Tô làm gần xong, Tiểu Tú tỉnh. Vì vậy một nhà ba người cùng nhau bao hoành thánh.

Ban ngày ngủ đủ, đến buổi tối tiểu Tú liền không muốn ngủ. Tiểu Tú thể hàn, thích ôm tiểu Tô sưởi ấm, trước kia việc này làm tiểu Tô rất vui lòng. Người mình thích nằm ngay trong lòng nên rất vui vẻ. Hiện tại ngược lại là thành đau khổ. Tiểu Tô chỉ mới đầu hai mươi, cũng chỉ là mới vừa ném qua cảm giác ấy, hận không được ngày ngày ăn sạch tiểu Tú nhưng tiểu Tú lại mang thai, bây giờ người ở trong ngực, cũng không dám xuống tay!

Lúc nằm trên giường, tiểu Tú gối lên cánh tay tiểu Tô, dựa vào ngực tiểu Tô, hai cái tay liền thích đến nơi sờ, một hồi sờ sờ hai điểm hồng trên ngực tiểu Tô, một hồi sờ sờ tám khối cơ bụng của tiểu Tô, tóm lại là không có lúc nào dừng. Đốt lửa rõ ràng như vậy vật nhỏ của tiểu Tô liền đứng thẳng cùng đứng nghiêm lính trình sát một dạng. Đã bốc cháy rồi, tiểu Tô một tay lấy tay tiểu Tú kéo ra: “Tiểu Tú, không cần sờ soạng, sờ nữa anh liền không nhịn được ăn em luôn.” Tiểu Tô còn trẻ, vẫn hiểu được chuyện này, vì vợ và đứa bé, không thể làm gì khác hơn là nhịn.

Tiểu Tú nhìn chằm chằm một đôi mắt to: “Vậy làm sao bây giờ, em không ngủ được. anh nói chuyện với em đi.” Tiểu Tô cố nén khó chịu, chỉ cần em không phải sờ loạn làm cái gì cũng được. Vì vậy liền bồi tiểu Tú nói đủ chuyện linh tinh nam bắc. Nói chuyện vui lúc mình còn làm Binh, nói một chút chuyện lúc mình còn bé búng bình. Thật vất vả một đêm trôi qua, nhưng tiểu Tô cảm thấy ngày sau sẽ không dễ chịu lắm. Đây mới là mới vừa mở đầu, hoài thai mười tháng, nếu là tiểu Tú ngày ngày đốt lửa, cuộc sống này làm sao sống?

45. Chương 45: Phát Tài

Bảo bảo đến làm rối loạn kế hoạch của tiểu Tú, vốn tiểu Tú định nhân lúc còn trẻ thì làm nhiều việc một chút, cố gắng kiếm ít tiền làm nhà, sau đó nếu có tiền dư lại đi mua cửa hàng, tương lai mặc kệ là cho thuê hay bán cũng kiếm được chút tiền. Nhưng bây giờ có bảo bảo, kế hoạch đành phải để sau vậy.

Tiểu Tú có kế hoạch chờ đầu mùa xuân sang năm mua thêm mấy con heo con, khi số heo mua năm ngoái có thể xuất chuồng thì mấy con heo con cũng đã lớn, đến lúc đó lại tiếp tục mua thêm ba năm con nữa, như vậy vẫn đủ tiền quay vòng, 1 năm nuôi được bốn lượt, như vậy tiền bán heo cũng được khá.

Còn có, tiểu Tô tìm ở xung quang được một ít hạt giống, tiểu Tú tính toán mang toàn bộ đi trồng, trong không gian còn một nửa chưa trồng gì, không nên để trống. Hơn nữa tiểu Tú còn nghĩ để tiểu Tô thiết lập mối quan hệ với chính phủ, nhận mở cửa hàng bách hóa, chỉ sợ là phải tốn không ít tiền để xin, nhưng chỉ cần mở cửa hàng, không sợ không có ai mua, đến lúc đó có thể kiếm lại tiền.

Còn có lúc trước xin hàng xóm láng giềng được mấy giống tầm, nuôi cái này cũng tốn không ít tâm tư. Tiểu Tú cảm giác mình phải làm nhiều thứ, không chỉ một hai việc. Chỉ là hiện tại mang thai bảo bảo, chỉ có thể để sau từ từ làm. Nhìn trước mắt nhiều con đường kiếm tiền như vậy lại không làm, tiểu Tú cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Nhưng mà bây giờ tiểu Tú để ý nhất không phải những chuyện này, mà là khi nào cùng tiểu Tô đi làm giấy đăng ký kết hôn. Trong thôn đã tìm được hai người làm chứng. Chỉ chờ đến mừng một tháng ba, liền mang bánh kẹo cưới đi làm thủ tục thôi. Tiểu Tú cũng không biết hiện tại đăng ký kết hôn như thế nào, chỉ nhớ rõ trước kia có đồng nghiệp nói qua, phải mang theo bánh kẹo cưới. Khi đó mọi người còn cười, làm việc ở chỗ đó thật tốt, ngày ngày được ăn được bánh kẹo cưới, thật không tốn tiền!

Đến mừng một tháng ba, sáng sớm tiểu Tô đã chuẩn bị, vừa cạo râu, vừa dùng xà phòng rửa mặt, còn cố ý giúp tiểu Tú chọn quần áo. Mọi thứ chuẩn bị xong rồi, ngồi ở bên giường chờ tiểu Tú. Hiện giờ tiểu Tú mỗi ngày đều ngủ rất nhiều, nếu ai làm phiền, tiểu Tú rất nóng nảy.

Tiểu Tú như vậy tiểu Tô cũng không dám gọi dậy, vì vậy cứ như vậy đợi một lúc, mãi tám rưỡi gần chín giờ tiểu Tú mới tỉnh, lúc này mới rửa mặt thay quần áo để ra ngoài. Lúc sắp đi bà Hảo còn gọi lại hỏi: "con mặc như vậy sao?"

Tiểu Tú quan sát tiểu Tô, nhìn lại quần áo của mình, cũng không thấy có vấn đề gì, vì vậy hỏi bà: "Bà Hảo, con với tiểu Tô mặc thế này có vấn đề gì sao." Bà Hảo chạy vào phòng lấy ra bộ quần áo cho tiểu Tú: "Con xem tiểu Tô ăn mặc chỉnh tề như vậy, còn con lại mặc bộ quần áo cũ này. Đi đăng ký kết hôn quan trọng như vậy, con cũng không thể mặc như vậy?"

Tiểu Tú trong lòng nghĩ chỉ là lấy giấy hôn thú, cũng không phải là mở tiệc cần gì phải mặc đẹp như vậy? Nhưng tiểu Tú vẫn ngoan ngoãn đem quần áo bà Hảo mang ra thay. Vỗ vỗ quần áo trên người, bà Hảo hài lòng rồi mới cho đi theo tiểu Tô vào thành phố. Đến cục dân dân chính nộp chứng minh thư, điền bảng kê khai, liền được cấp hai tờ giấy hôn thú.

Tiểu Tú nhìn một chút, trên giấy hôn thú viết là: Lý Tú cùng Tô Chính kết làm vợ chồng, phía trên cũng không có dán hình, cũng không có lời tuyên thệ lúc tân hôn, mặc dù như vậy, tiểu Tú vẫn hết sức vui mừng phân phát bánh kẹo cưới. Từ cục dân chính ra ngoài, tiểu Tú kéo tiểu Tô lại.

"Tiểu Tô, anh bây giờ có vợ con rồi, phải cố gắng làm việc vào!" Tiểu Tú nói rất dí dỏm, tiểu Tô nghe vậy cũng vui mừng: "em yên tâm, anh sẽ không bạc đãi em. Có anh ở đây em không sợ đói." Dứt lời hai người nhìn nhau cười một tiếng, vui vẻ đi về.

Trước khi đi tiểu Tô đem toàn bộ tiền lương tháng đầu tiên đi: "Tiểu Tú, vào cửa hàng bách hóa xem một chút, có muốn ăn gì hay không." Tiểu Tú không có hứng thú đối với việc đi cửa hàng bách hóa lắm, nhân viên phục vụ trong đó không có một người nào thân thiện, tất cả đều có vẻ mặt như có người nợ tiền mình vậy, vì vậy tiểu Tú lắc đầu một cái: "em không muốn đi, cũng không muốn ăn cái gì."

Mặc dù tiểu Tú nói như vậy, nhưng tiểu Tô vẫn kéo cô đi dạo một lần. Lúc đầu nói không đi dạo kết quả mới gần nửa ngày mà mua không ít đồ. Tiểu Tô mua cho tiểu Tú hai thùng ngũ cốc: "em bây giờ một người ăn hai người bổ, chờ em ăn hết hai thùng, anh lại mua tiếp cho em." Tiểu Tú nhìn một chút hai thùng đồ, thấy tiểu Tô có ý tốt nên cũng không nói gì.

Lấy lý do một người ăn hai người bổ, đến lúc trở về, tiểu Tô đã xách bên trái hai bao bên phải ba bao lớn, không khác gì người đang chuyển nhà. Về đến nhà bà Hảo thấy thế thì rất kinh ngạc: "Tiểu Tô có phải tất cả đồ ở bách hóa con đều mang về đây hết." Tiểu Tú nghe bà Hảo nói như vậy, cười nói: "Bà Hảo, anh ấy

mua thật nhiều đồ linh tinh, thấy cái này cũng muốn, thấy cái kia cũng muốn, cái không cần mua nhưng vẫn mua.”

Bị tiểu Tú nói tiểu Tô đỏ bừng cả khuôn mặt, nói: “Bà Hảo, bà xem một chút cái này tã cho trẻ em, đồ dinh dưỡng con đâu có mua linh tinh.” Bà Hảo xem qua đồ tiểu Tô xách về, đúng thật là đều phải dùng hết. Lại giúp tiểu Tô nói mấy câu: “Tiểu Tô là đang lo lắng cho con, con cố gắng ăn nhiều một chút.” Có bà Hảo nói giúp, tiểu Tô rất vui vẻ.

Đến đêm, tiểu Tô gọi tiểu Tú đưa vào không gian: “em đưa anh vào bên trong xem một chút.” Tiểu Tú gật đầu một cái, liền đem tiểu Tô dẫn vào. Sau khi đi vào, tiểu Tô nhìn chung quanh một lần, không có gì cần làm, vừa ngẩng đầu thấy ở khu đất đỏ có cây dâu tằm lớn, liền đi tới.

Trở về cầm cái thúng lớn, tiểu Tô liền leo lên cây, ngồi ở trên nhánh cây hái lá dâu. Tiểu Tô cũng tính cần bắt đầu nuôi tằm rồi. Bên trong này nhiệt độ thích hợp, nuôi sớm một chút, đến lúc thu hoạch cũng sớm, vậy là có thể bán giá cao hơn một chút so với người ta. Sau khi hái lá dâu, liền lấy khăn lông khô lau sạch, sau đó sẽ cẩn thận cắt thành sợi cất đi.

Thật ra thì chút chuyện tình này phải đợi bắt đầu nuôi tằm mới làm, nhưng mà ở trong không gian bất luận sinh trưởng ở trên cây hay hái xuống đều tươi như nhau. giống như quả táo hái xong mà không ăn cũng có thể để ba đến năm tháng. Cho nên tiểu Tô liền bắt đầu chuẩn bị lá dâu.

Trong lúc đó, tiểu Tú cũng không có việc gì làm, muốn ngủ liền nằm ngủ một lúc, lúc không muốn ngủ liền ngâm mình ở suối nước, thấy cái gì thì ăn cái đó. Cà chua đã chín, hay dưa chuột vừa lớn, tiểu Tú là thấy thì ăn, không chỉ ăn một mình mà còn mang cho tiểu Tô ăn cùng.

”Lát nữa anh sẽ mang mấy quả dưa chuột đi ra ngoài cho bà Hảo ăn; Tiểu Tú miệng đầy dưa chuột, nói không rõ ràng lắm: ”Vậy anh phải mang ra nhiều một chút, bà Hảo rất tiết kiệm. nếu anh mang ít bà sẽ không ăn đâu!” Tiểu Tú nghĩ lại trước đây, dù mình không có bầu bà Hảo có cái gì ăn ngon cũng để dành ỉnh, chỉ là cũng may khi đó tiểu Tú muốn bà Hảo ăn thì bà cũng là ăn một ít. Nhưng kể từ khi tiểu Tú mang thai, muốn bà ăn, bà cũng không ăn, bà luôn nói câu một người ăn hai người bổ. Tiểu Tú không nói được gì nữa.

“Ừ, vậy em hái thêm nữa nhé!” Tiểu Tú hiện liền muốn hái, tiểu Tô lại nói: “Thật nhức đầu, em nói phải làm sao giờ, nếu mang ít thì bà Hảo sẽ không ăn, nếu mang nhiều bà Hảo lại hỏi lấy ở đâu ra. Lúc này không phải thời điểm thu hoạch dưa chuột mà!” Tiểu Tô để lá dâu đã cắt xuống, mình cũng đi hái quả cà chua chín để ăn!

Lời nói của tiểu Tô nhắc nhở cho tiểu Tú, bây giờ mọi người mùa nào trồng cây đó, nếu là hiện tại trồng thật nhiều dưa, nhất định là tốt nhất, vì vậy tiểu Tú hứng thú đem chuyện nói cho tiểu Tô nghe, tiểu Tô vừa ăn cà chua vừa bên suy tính xem có khả thi không. Lúc ăn xong một quả cà chua, tiểu Tô cũng hạ quyết tâm!

46. Chương 46: Chuyện Vụn Vặt Trước Hôn Nhân

Lấy được giấy hôn thú, chuyện tiếp theo là phải làm tiệc rượu rồi. Vốn là theo tập tục phương nam nhà trai phải đi qua nhà gái xin hên cưới, nhưng bây giờ tiểu Tô chỉ có một người cũng không ai nói với hắn phải làm sao, bà Hảo thì nghĩ dù sao tiểu Tô là là người tốt tương lai sẽ không bởi vì việc này mà đối xử với tiểu Tú không tốt. Vì vậy đi mời người tính ngày tốt, chọn ngày hai mươi sáu tháng ba làm tiệc rượu.

Trước lúc làm tiệc rượu, bà Hảo giúp đỡ tiểu Tô việc cúng tổ tông. Theo tập tục cúng ba đời, vì vậy tiểu Tô để lên bàn thờ sáu đôi đĩa, sáu cái bát. Trên bàn có một chén đậu hũ chiên, một chén cải trắng, một chén thịt gà, một chén cá rán, còn có một chén thịt kho. Để hết lên bàn thờ, tiểu Tô khấn với tổ tông: “Lão tổ tông, mời mọi người về nhà ăn cơm, hôm nay là ngày cưới của con.”

Tiểu Tô theo thứ tự rót rượu vào chén, rót xong dựa theo lời dạy của bà Hảo khấn: “Lão tổ tông, hôm nay tiểu Tô mời mọi người về uống rượu. Tiểu Tô cưới vợ, Tô gia chúng ta cũng thêm người, sắp tới còn có con

của tiểu Tô ra đời, hi vọng các lão tổ tông phù hộ nhiều hơn, phù hộ chúng ta một nhà bình an.” Vốn là tiểu Tú cũng cần phải tới dập đầu, nhưng bà Hảo cùng tiểu Tô không cho cô dập đầu, sợ có gì không cẩn thận lại không tốt. Vì vậy tiểu Tô liền thay cô dập đầu: “Lão tổ tông, con thay mặt tiểu Tú dập đầu với mọi người, cô ấy bây giờ là phụ nữ có mang, đợi khi nào sinh con xong thì con sẽ bảo cô ấy đến chào lão tổ tông, dập đầu trước mọi người. Kính xin các lão tổ tông phù hộ, phù hộ cô ấy mẹ con bình an. ” Tiểu Tú cũng đứng ở bên cạnh tiểu Tô, chấp tay trước ngực thở dài.

Đợi đến khi nhang đèn đốt hơn phân nửa, tiểu Tô liền đi tìm một cái nồi hũ, lấy nguyên bảo, tiền Lượng, còn có tích đồ làm ngân nguyên bảo, đốt lửa lên hóa: “Lão tổ tông, tiểu Tô đốt ít tiền ọi người dùng, tiền mặt thì mọi người để tiêu, ngân phiếu lớn thì mọi người mua chút phòng ốc. Chờ đến thanh minh con lại đốt nhiều một chút ọi người.” Vì vậy đem vàng mã đốt hết.

Tiểu Tú đứng ở một bên nhìn tiểu Tô làm xong toàn bộ, không nhịn được hỏi một câu: “Tiểu Tô, anh cảm thấy các lão tổ tông có thể biết sao?” Tiểu Tô ngẩng đầu nhìn trời: “Nếu bà Hảo bảo chúng ta làm, chúng ta liền làm đi, để bà yên tâm cũng tốt.” Tiểu Tú cười trộm, nghe lời nói của tiểu Tô cũng biết anh cũng không tin những thứ này. Xin qua lão tổ tông, vậy tiếp theo sẽ phải chuẩn bị tiệc rượu. Bà Hảo tính toán mời đầu bếp là Lưu Tam thức ở đầu thôn tây, Lưu Tam thức nấu ăn rất ngon, phụ cận có việc hiếu hỉ ai cũng mời thức làm đầu bếp.

Mời được đầu bếp thì phải soạn thực đơn. Nhưng lúc này tiểu Tú cảm thấy có chút khó khăn. Nếu như mua toàn bộ nguyên liệu, như vậy dự tính sẽ tốn không ít tiền. Hơn nữa trong không gian rõ ràng có nhiều nguyên liệu, đồ ăn chưa dùng tới lại phải đi mua, đã cảm thấy không thoải mái. Vì vậy tiểu Tú cùng tiểu Tô thương lượng: “Tiểu Tô, anh xem trong không gian có nhiều nguyên liệu, đồ ăn, lần này làm rượu liền lấy những thứ này để làm thức ăn, không phải đi mua rồi.”

Tiểu Tô cũng đồng ý: “Dùng những đồ kia thì không có vấn đề gì, chỉ là có mấy thứ hiếm, em lấy ra người khác hỏi mua ở đâu thì làm sao?” Tiểu Tú nghĩ một lát liền có chủ ý, chúng ta liền bắt đầu trồng ít rau dưa ra ngoài thôi. Vì vậy liền đem ý nghĩ của mình toàn bộ nói cho tiểu Tô nghe. Tiểu Tô vừa nghe xong tinh thần rất tốt, hào hứng liền muốn lập tức đi thử.

Kết quả bị tiểu Tú kéo lại: “Anh không cần gấp, lần này làm rượu chúng ta lấy chút đồ ăn trái mùa ra ngoài. Đến lúc đó có ai hỏi, anh liền nói là các chiến hữu trồng ra, anh về sau cũng muốn bắt trước trồng. Như vậy về sau chúng ta có cái gì mới lạ cũng có lý do tốt thoải thác.” Tiểu Tô suy nghĩ một chút cũng đúng, hiện tại mọi người toàn bộ vội vàng chuyện làm tiệc rượu, cũng không để ý đến!

Thời gian có vẻ gấp, cũng may hai nhà ít thân thích, làm tiệc rượu nhưng mà cũng chỉ mời hàng xóm láng giềng còn có người trong đơn vị tiểu Tô đến ăn một bữa. Bà Hảo cùng tiểu Tô dự tính một chút, có thể có khoảng 13 bàn. Ban đêm vợ chồng son nằm ở trên giường, cẩn thận hồi tưởng mình cần mời những ai. Tiểu Tô lấy trang giấy đem tên khách mời viết xuống, nhìn xong cảm giác thiếu mất một người.

“Tiểu Tú, anh đọc em nghe một chút xem còn thiếu ai không.” Vì vậy tiểu Tô liền đọc lần lượt, tiểu Tú cũng nghe cẩn thận, tiểu Tú suy nghĩ một chút, hỏi một câu: “Tiểu Tô, anh viết tên lão sư phụ chưa? Cũng may nhờ lão sư phụ mà tai anh mới tốt lên được.” Tiểu Tú nói, tiểu Tô liền nhớ lại thì ra mình quên đại ân nhân rồi.

“Khó trách anh cảm giác thiếu mất một người ! Ngày mai anh liền đi mời.” Tiểu Tô đem tên lão sư phụ ghi lại, dọn dẹp một chút chuẩn bị tắt đèn ngủ. Nhưng tiểu Tú ban ngày ngủ nhiều không mệt, hơn nữa cũng cảm thấy đói bụng. Vì vậy liền đẩy tiểu Tô: “Tiểu Tô, anh có đói không?” Tiểu Tô hiện tại chỉ muốn ngủ, mấy ngày nay vội làm chuyện vui đã mệt: “Anh không đói bụng. Ngủ đi!” Vừa nói vừa ôm tiểu Tú vào lòng. Làm tiểu Tú giận đến muốn cắn hấn một cái.

Tiểu Tô nằm xuống, một lúc sau mới chống thân thể dậy hỏi: “Tiểu Tú, có phải em đói bụng không.” Tiểu Tú cảm thấy thật uất ức, nước mắt đã rơi xuống. Vừa nhìn thấy bộ dạng tiểu Tú, tiểu Tô cảm thấy trời cũng rơi xuống rồi, cẩn thận đem tiểu Tú ôm vào trong ngực: “Tú a, có phải em đói bụng, em muốn ăn gì, anh giúp em lấy. Trong bếp còn ít bánh với trứng, em có ăn không để anh đi lấy?”

Tiểu Tú rơi xuống hai giọt nước mắt, lại cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, vì vậy lau nước mắt, nhỏ giọng nói: “em không muốn ăn bánh với trứng gà. Muốn ăn chút cơm chiên.” Tiểu Tô nghe vậy liền cười, vì một chén cơm chiên liền rơi nước mắt sao? Nhưng là lời này không thể nói không tiểu Tú sẽ xấu hổ, vì vậy tiểu

Tô nhanh nhẹn mặc quần áo vào, thức dậy: “Em ngủ một chút đi, anh đi chiên cơm cho em. ” Đắp chăn cho tiểu Tú xong tiểu Tô liền xuống bếp.

Tiểu Tú nhìn tiểu Tô đi làm cơm chiên, một mình ở trên giường lật tới lật lui. Cảm giác đói bụng không chịu nổi, vì vậy liền mở đèn mình cũng mặc một chút quần áo đã dậy. Cẩn thận âm thầm vào phòng bếp, liền nhìn thấy tiểu Tô đã ngồi ở sau bếp thổi lửa. Vì vậy đi lên trước: “để em nhóm lửa, anh chiên cơm nhé. Em đói lắm rồi. ” Tiểu Tô gật đầu, tiểu Tú đã đói, mình sớm một chút chiên cơm, tiểu Tú cũng sớm được ăn no.

Chờ nồi nóng, cho ít mỡ heo phi hành rồi cho tô cơm còn thừa buổi tối vào, từ từ nấu, chờ cơm sắp được lại cho trứng gà vào. Cuối cùng thêm chút muối, một chút hành hoa. Không lâu sau đã có một chén cơm chiên ngon. Chưa đợi tiểu Tô đưa chén cho tiểu Tú, tiểu Tú đã đến bưng chén cứ như vậy đứng ở bên cạnh bếp ăn. Tiểu Tô nhìn chỉ lắc đầu: “Em ăn từ từ, không đủ anh lại nấu thêm.” Tiểu Tú gật đầu một cái.

Thừa dịp nồi còn nóng, tiểu Tô hỏi tiểu Tú muốn lấy quả cà chua, chuẩn bị thêm một chút canh, ăn cơm xong rồi uống. Cuối cùng tiểu Tú ăn sạch một bát to cơm chiên, hơn nữa còn uống một chén nhỏ canh cà chua. Ăn xong làm bụng tròn vo. Ăn no mới ngượng ngùng nói với tiểu Tô: “em ăn xong rồi.” Không biết có phải vì bà Hảo làm hoành thánh từ ba món ăn cho tiểu Tú hay là tiểu Tú trời sinh thể chất tốt, từ khi có thai cũng không có phản ứng quá lớn. Chính là tiểu Tú hay đói. Dù cho buổi tối ăn cơm nhiều nhưng cứ đến lúc là lại đói.

Tiểu Tô nhìn vợ ăn nhiều như vậy, nghĩ thầm nếu là lập tức đi ngủ sợ tiểu Tú tiêu hóa không tốt. Vì vậy liền đỡ tiểu Tú: “anh muốn ăn dưa leo non rồi, chúng ta đi vào hái mấy trái?” Tiểu Tú hiểu được ý tiểu Tô, vì vậy gật đầu một cái, vào không gian, trong không gian ấm áp hơn so với bên ngoài, tiểu Tô liền cởi áo khoác đặt một chỗ để tiểu Tú ngồi: “em ngồi đây để anh đi hái.” Tiểu Tú gật đầu.

Nhìn tiểu Tô đi hái dưa chuột, tiểu Tú cảm thấy nam nhân như vậy không tệ, tiểu Tô trong nóng ngoài lạnh, có việc gì cũng đều hành động chứ không ba hoa. Tiểu Tú càng nhìn càng hài lòng. Tiểu Tô trở lại liền thấy tiểu Tú cười với mình, theo bản năng sờ sờ mặt: “Trên mặt anh có cái gì sao? Xem em buồn cười như vậy.” Tiểu Tú lắc đầu một cái, đưa tay cầm từ trong tay tiểu Tô một quả dưa chuột gặm, ăn thật ngon.

Tiểu Tô cũng cầm quả dưa chuột gặm, đồ trong không gian không có phân hóa học, không cần rửa cũng có thể ăn. Tiểu Tú tựa vào vai tiểu Tô: “Tiểu Tô, chúng ta đem tiểu Hắc mang vào đây có được không?” Tiểu Tô suy nghĩ một chút: “thôi, tiểu Hắc còn phải ở bên ngoài giữ nhà, nếu em thích anh sẽ nói với chiến hữu xin mấy con chó nhỏ về?” Tiểu Tú nghe vậy rất vui mừng.

“Em muốn ba con chó. Để chúng trông nhà ban ngày, buổi tối liền mang vào đây một chút, tựa như công nhân thay ca.” Tiểu Tú cảm giác trong không gian này quá trầm trầm, mặc dù có hoa cỏ, có hồ nhỏ, nhưng là không có tiếng động vật, ngay cả chim nhỏ cũng không có, có lúc ở chỗ này ngồi một chút đã thấy im lặng đến hết hoảng: “Em còn muốn con thỏ nhỏ, chim sẻ nhỏ, . . .”

Tiểu Tô cảm giác mình có phần không biết thế nào, tiểu Tú kể từ mang thai thay đổi rất nhiều, mình cũng cần thích ứng.

Nhìn tiểu Tú báo tên đồ ăn, nhầm, là nói tên động vật hăng say, tiểu Tô cảm giác mình thế nào cũng phải làm chút việc cho vợ, không phải chỉ là mấy con vật, không thể bắt 100 con, cũng phải bắt được 99 con .

Vì vậy trong không gian bắt đầu náo nhiệt, tiểu Tô thừa dịp mua đồ cho tiệc mừng đi xem mấy con vật, nhìn chung quanh nơi bán động vật. Nhưng là vòng vo nửa ngày cũng không thấy có cái gì tốt, trừ một con nhím nhỏ, chỉ là có một cũng tốt hơn không có, vì vậy tiểu Tô liền mua trở về, để tiểu Tú mang vào trong không gian đi. Thuận tay cũng đem mấy con gà, vịt, ngan mình mua cũng mang vào.

Lúc tiểu Tô đi mua đồ cũng đi mời lão sư phụ, đưa thiệp mời đồ thăm: “Sư phụ, con và tiểu Tú hai mươi bốn tháng ba làm tiệc rượu, ngày đó kính xin ngài có thể tới uống hai ly rượu nhạt.” Lão sư phụ nghe xong vui mừng: “Các người thật đúng là khách khí, còn nghĩ đến lão già đây.” Tiểu Tô cùng lão sư phụ hẹn, đến ngày đó để cho người nhà tiểu Tô tới đón ông, mặc dù đường không xa nhưng lão sư phụ tuổi đã cao. Có người đưa đón tương đối an toàn.

Bà Hảo bảo tiểu Tô ở trong chợ mua rất nhiều giấy đỏ, sau đó liền ngày ngày ngồi cắt giấy. Tiểu Tú cảm thấy rất thần kỳ, cầm tờ giấy đỏ lớn, lấy thêm cây kéo như vậy cắt mấy cái là có thể thấy chữ hỉ. Vì vậy

tiểu Tú cứ đi theo bà Hảo, bà Hảo cắt tiểu Tú cầm , vừa cầm vừa đoán lần này bà cắt cái gì.

“Bà Hảo, tay bà thật khéo.” Tiểu Tú cảm thấy những thứ đồ này thật rất thần kỳ. Mấy thím đến giúp cũng cười. Thím Lưu cũng qua nhìn một chút: “Tiểu Tú, bà Hảo nhà con lúc nào cũng khéo tay như thế, mấy năm trước nhà ai làm chuyện vui cũng nhờ bà Hảo cắt mấy tờ giấy. Nhưng gần đây mắt bà Hảo không tốt lắm mới không có ai nhờ nữa.” Người bên cạnh cũng phụ họa.

“Đúng vậy, đứa con trai tôi sau này kết hôn cũng muốn nhờ thím sang giúp đây.”

“Tất nhiên, ta chính nghe nói, thím lúc còn trẻ đã rất khéo tay rồi. ”

...

Mọi người trêu ghẹo từ từ cũng chuyển tới trên người tiểu Tú: “Tú, tiểu Tô được không? Sáng mai con gả xong, đến lúc đó bà Hảo chỉ có một người rồi.”

Tiểu Tú đỏ mặt: “Thím à, cái gì có lấy chồng hay không, thím nhìn hai nhà chúng ta này, cứ như vậy vài bước đường thôi. Đến lúc đó cháu còn ngày ngày về nhà, người nào đuổi cũng không đi! Bà Hảo, bà thấy đúng không.” Tiểu Tú hướng về phía bà Hảo cười ngọt ngào. Bà Hảo tất nhiên rất vui mừng, tiểu Tú nói gì đều tốt. Đang nói thì tiểu Tô đã về rồi, mấy thím liền nói trêu ghẹo: “mọi người xem, mới nói đến tiểu Tô, tiểu Tô đã đến!”

Tiểu Tô bị họ làm cho ngượng ngùng, vì vậy liền mang đồ vào phòng bếp. Trong phòng bếp nhỏ, muốn làm tiệc thì phải dựng bếp tạm bên ngoài. Tiểu Tô cùng đầu bếp phó bàn bạc tốt lắm, phía sau phòng bếp có bãi đất trống lớn, lại gần sông, đến lúc đó việc dọn rửa sạch dễ dàng. Mà hai gian nhà phía trước liền giữ lại để cái bàn. Đến lúc đó mười người một bàn, ngồi đầy liền ăn. Ăn xong rồi liền thay cho người khác.

Buổi tối lúc ngủ, tiểu Tô liền bị bà Hảo nhắc: “Con về nhà ngủ đi, cùng ngủ với đám thanh niên. Tối hôm nay tiểu Tú cũng có người ngủ cùng.” Không có biện pháp, tập tục nơi này trước khi kết hôn một ngày, buổi tối cũng là phải áp giường ay mẩn. Cho nên tiểu Tô không thể làm gì khác hơn là ảo não đi về.

Một buổi tối này tiểu Tô cùng tiểu Tú cũng không ngủ ngon. Thói quen có người kia cùng ngủ rồi, cùng người khác ngủ lật tới lật lui cũng không có cảm giác như vậy!

47. Chương 47: Kết Thúc Buổi Lễ

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, tiểu Tú liền bị bà Hảo gọi dậy. Tân nương tử xuất giá đều phải tắm rửa, nước tắm cần bỏ vào táo đỏ, long nhãn, áo quần đều để ở trong khay, sau đó dùng một khúc tre đề ở trên. Đây chính là có ý nghĩa vừa lòng đẹp ý. Tắm xong, thay xong quần áo, tiểu Tú ngồi ở trong phòng chờ tiểu Tô tới đón.

Hôm nay tiểu Tô cũng thức dậy sớm, mặc dù nói tân nương tử ở ngay cách vách, nhưng vẫn muốn theo quy củ, đi đón tân nương tử thì tiểu Tô cần từ đầu thôn đông đi quanh một vòng rồi mới đến nhà tiểu Tú. Vì vậy tiểu Tú ngồi ở trên giường nghe tiểu Tô bên kia đốt pháo, sau đó an tâm chờ tiểu Tô tới đón.

Tiểu Tô trên lưng đeo tú cầu hồng, đi xe qua mười tám chỗ, sau đó đi với bà mối cùng đoàn diễn tấu một đường vòng tới đây. Mặc dù nói phải đi vòng một đoạn đường, nhưng tiểu Tú vẫn là nghe thấy tiếng nhạc. Cùng ngồi trong phòng với tiểu Tú các cô gái khác cũng nghe được rõ ràng. “Tú, cậu thật tốt số, gả gần nhà như vậy sau này dễ dàng về nhà mẹ đẻ.”

Tiểu Tú cười: “Vậy cậu cũng tìm một người trong thôn đi, đợi cậu gả xong về nhà mẹ đẻ cũng gần.”

Nhưng cô gái lại mất hứng nói: “Tú, đó là cậu có vận khí tốt, lúc tai tiểu Tô không tốt liền tóm lấy hân. Cậu nhìn lại trong thôn chúng ta xem, không có mấy người vừa mắt. Không phải lười chính là đáng ghét không tốt. Tiểu Tú, cậu chính là có phúc khí tốt.” Cô gái nói, mọi người cùng ngồi với cô dâu đều cười.

“Không đúng A Linh, theo như cậu nói, con trai trong thôn cũng chưa tốt lắm? Nhưng thật ra tiêu chuẩn của cậu quá cao rồi!” Trong phòng các cô gái trẻ trêu chọc lẫn nhau, ngoài phòng tiểu Tô đang từng bước từng bước đến gần. Mặc dù nói không có ngăn cửa đôi bao lì xì, nhưng là vẫn không thiếu được muốn phát một chút vui mừng, mời mọi người bánh kẹo cưới, mới cho tân lang vào đón tân nương.

Trước khi vào nhà tiểu Tô đã chịu nhiều khó khăn. Phải hiểu trong thôn có một nhà làm rượu cả thôn cùng giúp vui, nếu muốn gặp tân nương, sẽ phải trải qua sự cản đường của người dân trong thôn. Nếu như gặp đứa trẻ nhỏ, vậy tân lang phải cho chút kẹo, nếu như gặp các bà thím thì tân lang phải đưa chút thức ăn, phải đưa rượu, thuốc lá, gặp phải là chú bác anh em thì chỉ cần đưa thuốc lá.

Từ đầu thôn đông đi tới nhà tiểu Tú, tiểu Tô đã đưa ra hai cân kẹo, ba năm gói thuốc lá, còn vài bình rượu rồi, như vậy người ta còn cười nói, nếu không phải là người thì chắc chắn sẽ không ít như vậy. Nghe vậy mồ hôi tiểu Tô chảy ròng ròng. Lúc vào cửa nhà tiểu Tú, tiểu Tô còn chưa ngừng được, phải tặng bao lì xì. Đầu bếp phó muốn một phần, người đưa món ăn cũng muốn một phần, tóm lại ai đến giúp đều muốn có một phần. Thật vất vả tiểu Tô mới được ngồi bên cạnh tiểu Tú, tháng ba trời cũng không nóng nhưng lưng áo tiểu Tô đã ướt đầm.

“Tú, kết hôn thật là mệt. Về sau anh sẽ không kết hôn nữa.” Tiểu Tô nói một câu làm tiểu Tú buồn cười. “anh còn muốn cưới mấy lần nữa?” Tiểu Tô lúc này mới phát hiện ra mình nói nhầm, may mà tiểu Tú cũng không tức giận, liền thở phào nhẹ nhõm. “Nhà chúng ta như vậy lần sau làm chuyện vui thì là lúc con ra đời rồi.”

Lúc này tiểu Tú cũng không có gì mệt, bà Hảo thấy tiểu Tú ăn không ngon, cho nên không gọi tiểu Tú đi ra ngoài chào hỏi khách, chỉ để cô ngồi ở trong phòng cùng mấy cô gái tâm sự. Hiện giờ tiểu Tô tới, mấy cô gái liền tránh đi. Đến lúc này tiểu Tô hỏi tiểu Tú có gì ăn không.

“Tú, cho anh ăn chút gì đi, anh thật đáng thương, buổi sáng mới năm giờ đã dậy, đến tận bây giờ vẫn chưa có gì vào bụng!” Tiểu Tô giả bộ đáng thương, tiểu Tú vỗ hân một cái: “em cũng không tin anh từ lúc đó đến bây giờ không ăn cái gì đấy.” vừa nói tiểu Tú hay vừa lấy trong không gian một quả cà chua, hai quả dưa chuột cho hân ăn.

Nhưng tiểu Tô cũng không thể ngồi lâu, mới vừa ăn xong, liền bị bà Hảo gọi đi: “Tiểu Tô a, ra ngoài tiếp khách đi.” Vì vậy tiểu Tô đành phải bắt đắc dĩ đi theo bà Hảo ra ngoài gặp khách. Đây là bác, đây là ông chú, đây là bác gái, đây là bà bà... Tất cả đều là họ hàng trong nhà.

Buổi trưa ăn cơm xong, tiểu Tú chuẩn bị sang nhà trai. Tiểu Tú suy nghĩ một chút cười: “Tiểu Tô a, anh nhìn em mà ngồi ở trên xe của anh đi không tới một phút đã đến, hay là anh cũng không cản trở em đi xe, trực tiếp ôm em qua đó là xong!” Vốn tiểu Tú nói đùa, nào nghĩ tới mấy cô gái chung quanh đều hưởng ứng. Vì vậy liền ồn ào lên, bắt tiểu Tô trực tiếp ôm tiểu Tú đi qua.

Tiểu Tô cười hì hì đón nhận, tiểu Tú hoài nghi, vỗ vỗ vai tiểu Tô: “anh gầy như vậy có thể ôm em sao? Đừng để ôm đến nửa đường lại bỏ xuống người ta cười cho.” “em không tin anh sao, vậy cứ để anh ôm em qua là biết liền!” Vì vậy để người khác dắt xe đi trước, tiểu Tô ôm tiểu Tú về nhà.

Dọc theo đường đi bà Hảo là lo lắng đi bên cạnh, chỉ sợ tiểu Tô không chịu được làm ngã tiểu Tú. Nhưng nhìn đến dáng vẻ nhẹ nhõm của tiểu Tô cũng không khẩn trương như vậy nữa. Tiểu Tú dựa vào ngực tiểu Tô, nghe tiếng tim tiểu Tô đập, từ từ nhắm mắt lại, thật ra thì cả đời cứ để anh ôm như vậy thật tốt.

Ngắn ngủn vài bước bình thường đi chưa đến một phút, kết quả hôm nay tiểu Tô đi mười phút, mọi người đứng chờ ở trên đường muốn đòi kẹo cưới của tiểu Tô. Cũng có người muốn nhìn xem khi nào tiểu Tô sẽ kêu mệt! nhưng là không đợi được lúc đó.

Tiểu Tô ôm tiểu Tú đứng ở ven đường để nghe pháo báo tin mừng, chờ nghe được trong nhà truyền đến tiếng pháo mới vào phòng. Vào phòng đã có người bùng đường đỏ đoàn viên tới chúc cho tiểu Tú và tiểu Tô. Vừa nhìn họ ăn vừa nói Cát Tường, nói là vợ chồng son muốn ngọt ngọt ngào ngào, sớm sinh quý tử. Nói vậy làm cho tiểu Tú xấu hổ, này quý tử đã đến rồi.

Buổi tối chờ khách đã về, tiểu Tú mệt mỏi quá. Vì vậy cũng không để ý dọn dẹp đã đi ngủ. Ngủ thẳng đến nửa đêm lại tỉnh vì đói. Nhìn tiểu Tô ngủ ở bên cạnh, tiểu Tú rón rén rời giường. Tiểu Tô cũng đã mệt mỏi một ngày, không nên đánh thức anh nữa.

Hôm nay đồ ăn trong phòng bếp rất nhiều, tiểu Tú lấy vài thứ mình thích ăn ăn luôn, không quan tâm đồ đã lạnh, nhưng còn chưa đưa vào miệng liền bị người khác ngăn cản. Ngẩng đầu nhìn lên là tiểu Tô: “anh dậy rồi sao, em có thể tự làm được.”

Tiểu Tô cũng không nói chuyện, chỉ là đem chén trong tay tiểu Tú tịch thu, sau đó xoay người hâm lại đồ ăn, tiểu Tú cũng không biết tại sao mặt tiểu Tô lại như vậy, vì vậy cũng liền ngoan ngoãn ngồi ở trước bàn chờ ăn. “Em cũng không sợ đồ ăn lạnh sẽ đau bụng sao?” Tiểu Tô bưng đồ nóng cho tiểu Tú ăn rồi nói một câu. Lúc này Tiểu Tú hiểu được tiểu Tô là đang quan tâm mình.

Vì vậy cười nói: “Thức ăn này đều mới nấu, anh yên tâm đi!” làm tiểu Tô giận đến trừng mắt.

48. Chương 48: Ngày Đầu Tiên Sau Khi Cưới

Đêm tân hôn của tiểu Tú cùng tiểu Tô tất nhiên là không có nóng bỏng, cũng không có cả đêm dậy đưa. Chỉ có tiểu Tô ôm tiểu Tú ngủ thôi, mặc dù trước cũng có cùng giường chung gối, nhưng là lần này cảm giác đặc biệt tốt, buổi sáng tiểu Tô đem cảm giác của mình nói cho tiểu Tú nghe. Tiểu Tú nghe xong cười không ngừng: “Anh thật là, nói thể nào được nhỉ. Nói không dễ nghe lắm thì em giống như một khối bánh nướng, mặc dù đã bị anh cắn một cái rồi, nhưng là anh còn muốn ở trước mặt người khác khoe khoang sự sở hữu của mình nữa.” Tiểu Tô nghe xong cũng cười, đồng ý với lý lẽ của tiểu Tú.

Ngày thứ hai, ngay cả bà Hảo cũng dậy trễ hơn mọi ngày, mặc dù liên tiếp bận rộn mấy ngày, nhưng tinh thần bà Hảo vẫn rất tốt. Tiểu Tô kéo tay tiểu Tú đi vào phòng bếp thì đã thấy bà Hảo mỉm cười nhìn bọn họ. Cười đến nỗi tiểu Tô cùng tiểu Tú thật xấu hổ, nhưng vẫn theo quy củ chào bà Hảo: “Bà Hảo, buổi sáng tốt lành, để con đi nhóm lửa.”

Bà Hảo không chịu, không cho tiểu Tú làm, bà bây giờ chỉ muốn tiểu Tú ngày ngày ăn ăn ngủ ngủ, sau đó chờ sinh con là được. Nhưng tiểu Tú cũng không nghe, vì vậy liền lấy cớ: “bà Hảo, bà để cho con nhóm lửa đi, con mới dậy nên thấy hơi lạnh, muốn đốt lửa sưởi ấm một chút.”

Nghe lý do của tiểu Tú, bà Hảo liền để cho cô làm. Buổi sáng ăn canh mặn, ngày hôm qua còn rất nhiều cơm, nhiều món ăn. May mà trời cũng không nóng, thức ăn còn dễ được. Ăn bát canh mặn thêm thức ăn cũng được, thêm thịt cũng được, ăn vẫn ngon, bà Hảo chuẩn bị ăn cơm, tiểu Tú đã đói không chịu được, vừa có canh tiểu Tú cũng không kịp lo nóng, liền tiếp ăn hai chén lớn. bà Hảo nhìn tiểu Tú ăn ngon cũng bưng chén lên ăn.

Ăn sáng xong, bà Hảo liền đuổi tiểu Tô và tiểu Tú đi ra ngoài: “Tiểu Tô ở cùng tiểu Tú, bây giờ nó đang có thai con phải chăm sóc cẩn thận.” Tiểu Tô gật đầu, cẩn thận đỡ tay tiểu Tú ra khỏi phòng bếp. Tiểu Tô muốn đỡ tiểu Tú trở về phòng ngủ một chút, nhưng tiểu Tú không đồng ý: “em mới mang thai mấy tháng thôi, anh định xem em như heo sao?”

Tiểu Tô bị mắng cũng không lên tiếng, chỉ là theo ý tiểu Tú dìu cô ra ngoài phơi nắng: “Em ở đây chờ, để anh đi lấy cái ghế.” Vì vậy tiểu Tú giống như nữ vương bị tiểu Tô hầu hạ, tiểu Tô không chỉ mang ghế ra còn mang bàn nhỏ đặt ở bên cạnh tiểu Tú.

Chờ tiểu Tú ngồi xuống, tiểu Tô liền vội bưng nước trà, trái cây, khăn lông mang ra để trên bàn nhỏ. Tiểu Tú thấy tiểu Tô như vậy, cười đến miệng cũng liệt, nhưng vẫn là không khách khí sai khiến: “Tiểu Tô, anh đi lấy hộ em tắm chân móng, em thấy có chút gío.” Vì vậy tiểu Tô liền chạy đi lấy chân.

Tiểu Tô chạy vào nhà lấy chân sau đó cẩn thận đắp lên người tiểu Tú. Rồi liền đứng bên cạnh tiểu Tú nhìn tiểu Tú rồi cười khúc khích. Tiểu Tú bị dáng vẻ tiểu Tô cười chọc vui, dùng chân nhẹ nhàng đá hất một cước: “Anh cười ngây ngô cái gì?” Tiểu Tô ngẩng đầu hướng về phía tiểu Tú cười nói: “Tú a, anh đang nghĩ xem con chúng ta là trai hay gái. Con trai thì giống anh, con gái thì giống em. Dù là trai hay gái thì đợi nó lớn anh sẽ dạy nó tập võ!”

Tiểu Tú nghe vậy liếc một cái, thật là vui mừng quá sớm, đứa bé hiện tại mới ba tháng, như bác sĩ nói giờ mới là một cục thịt nhỏ, cái gì cũng không hiểu. Nhưng mà cha nó bây giờ đã nghĩ tới về sau dậy nó cái gì, không biết anh ấy có nghĩ tới về sau đứa bé cưới vợ muốn kết hôn như thế nào, hoặc là lập gia đình phải gả như thế nào chưa.

Tiểu Tô lại đang nói: “anh thấy dậy đứa bé một ít võ từ nhỏ là rất quan trọng, đứa bé trai cũng phải oai hùng một chút mới phải. Tương lai cũng bảo vệ tốt cho vợ mình. Con gái cũng học chút võ để tương lai không bị người bắt nạt!” Tiểu Tú một mực nghe tiểu Tô nói luyện võ, liền hỏi: “anh biết luyện võ sao?”

Nghe vợ hỏi, tiểu Tô lập tức nhảy lên, vỗ ngực nói: “anh đương nhiên biết võ, trong bộ đội quyền pháp quân nhân rất thực dụng.” Nói xong sợ tiểu Tú không tin, vì vậy liền tập cho tiểu Tú nhìn. Tiểu Tú cứ như vậy hí hóp mắt, nhìn nam nhân của mình dưới ánh mặt trời luyện quyền. Nhìn cảm thấy cực kỳ thuận mắt, đây chính là nam nhân của mình đây!

Có hàng xóm láng giềng dậy sớm thấy tiểu Tô đang đánh quyền, liền cười cười nói một tiếng: “Tiểu Tô, sáng sớm liền luyện a!” Tiểu Tô cười cười gật đầu không nói lời nào. Một bộ quyền luyện xong, tiểu Tô lau mồ hôi trên trán: “Như thế nào, quyền pháp này có được không!” Tất nhiên tiểu Tú nói tốt. Vì vậy tiểu Tô mừng rỡ cười đến hí cả mắt! Sau đó lần nữa nói: “Tú a, như thế nào, đến lúc đó để cho anh dạy bọn nhỏ luyện quyền được không?”

“Được, như vậy rất tốt!” Tiểu Tú trong lòng suy nghĩ, cái này coi như là rèn luyện thân thể, thân thể có tốt thì việc gì cũng tốt! Thuận tay tiểu Tú lấy từ trên bàn nhỏ quả cà chua ăn. Tiểu Tú đến bây giờ cũng rất ít có phản ứng gì, trước kia người ta mang bầu, đều sẽ cái này không muốn ăn, cái đó không cần ăn, sau đó cả ngày cũng chỉ muốn nôn. Nhưng tiểu Tú lại khác, ăn được ngủ được, sáng sớm mới vừa uống hai chén canh mặn, hiện tại lại phải ăn rồi.

Tiểu Tô săn sóc: “Tú, em ăn như vậy có lạnh bụng không, hay anh lấy cho em ly nước nóng nhé?” Tiểu Tú khoát tay áo: “Không cần phiền phức như vậy, em không thích ăn quả ngâm qua nước nóng, ngâm xong toàn bộ liền mềm nhũn làm sao như bây giờ ăn thật giòn ngon?” Tiểu Tô thấy đáng về tiểu Tú, thật muốn lấy quả mang đi, nhất định sẽ bị tiểu Tú mắng. Cũng đành phải nghe tiểu Tú.

Vì vậy tiểu Tú cứ như vậy cầm quả cà chua vừa gặm vừa cùng tiểu Tô nói chuyện phiếm: “anh còn được nghỉ mấy ngày vậy?” Tiểu Tô suy nghĩ một chút: “Anh xin nghỉ mười ngày, trong xưởng ười lăm ngày phép, hiện tại mới qua bảy ngày, còn tám ngày nữa.” Một lát sau, tiểu Tú lại hỏi: “Trong nhà còn có nhiều bánh kẹo cưới, anh có muốn gửi cho chiến hữu một ít không?”

Tiểu Tô cặp mắt sáng lên, cười nói: “em để lại bao nhiêu kẹo cưới?” “chắc có khoảng ba năm cân! Có đủ hay không? Có phải gửi thêm gì nữa không?” Tiểu Tú không có nghĩ chuyện đó, lúc mua thì mua nhiều hơn một ít, nhưng bây giờ tiểu Tô đã nghĩ là tiểu Tú cố ý để dành cho chiến hữu của mình, vậy tiểu Tú cũng sẽ không tự làm mất mặt nói với tiểu Tô về số kẹo cưới còn lại.

“trong nhà còn thứ gì sao?” Tại vì tiểu Tô đính hôn rồi kết hôn cách nhau có mấy tháng, quân đội cũng không còn mấy ngày nghỉ, vì vậy lần này không tới được nhưng cũng rồi rít gỏi thư bày tỏ chúc mừng rồi.

Tiểu Tú suy nghĩ một, đồ trong nhà không còn gì thích hợp gửi qua bưu điện, sau lại cẩn thận ngẫm lại, trong không gian không phải mình làm rất nhiều hồng khô sao? Thứ này không sợ nát, lại không dễ hư, hay liền gửi cái này? Tiểu Tú suy nghĩ một chút rồi nói với tiểu Tô: “hay chúng ta liền gửi ít quả hồng khô đi, thứ khác em sợ hư mất.”

Tất nhiên tiểu Tô đồng ý, vì vậy hai người liền tìm rương gỗ nhỏ, sau đó đem kẹo cưới còn lại còn có 20 cân quả hồng khô cho vào, sau đó tiểu Tô đi gửi qua bưu điện.

49. Chương 49: Kiểm Tiền Sửa Nhà

Từng ngày trôi qua, bụng tiểu Tú cũng càng ngày càng lớn. Bình thường tiểu Tô đi làm, bà Hảo ở nhà chăm sóc tiểu Tú, cây cối cũng phải chờ tiểu Tô trở lại chăm bón. Cho nên hiện tại tiểu Tô là một mối nhứt nhà. Ban ngày đi làm, khuya về nhà còn phải thăm vườn. Tiểu Tô mệt mỏi nhưng rất vui vẻ. Mỗi buổi tối vuốt bụng tròn vo của tiểu Tú, tiểu Tô liền cười ngây ngô: “Tú, em nói xem khi nào con có thể gọi anh đây!”

Tiểu Tú nằm ở trên giường, gặm quả táo lấy trong không gian. Tay tiểu Tô dấu định vuốt lên bụng tiểu Tú bị hắt ra: “Rửa mặt rửa chân đi, anh không rửa sạch thì đừng về phòng ngủ!” Mặc dù bị tiểu Tú mắng, nhưng tiểu Tô vẫn cười đi rửa mặt. một lúc sau tiểu Tô liền rửa sạch sẽ, sau đó lên giường áp đầu vào trên bụng tiểu Tú.

Tiểu Tú đẩy đầu tiểu Tô một cái: “đừng như vậy, anh nặng lắm!” Tiểu Tô không chịu: “em để anh nghe một chút đi! Để cho anh nghe một chút tiếng của bảo bảo!” Tiểu Tú trợn mắt một cái, anh ấy có thể nghe được gì chứ cùng lắm thì nghe được tiếng mình đói bụng thôi. Nhưng tiểu Tú tay vẫn mặc cho tiểu Tô áp vào trên bụng cô hai phút đồng hồ, sau đó mới đẩy đầu tiểu Tô ra!

Tiểu Tô thấy tiểu Tú ăn ngon, cũng lấy một quả táo ăn: “Tú, chúng ta hiện tại có bao nhiêu tiền? Có đủ tiền xây nhà chưa?” Hiện tại tài chính trong nhà đều do tiểu Tú quản, tiền lương mỗi tháng của tiểu Tô cũng giao cho tiểu Tú. Mấy tháng trước vợ chồng son muốn xây căn nhà, chỉ là vợ cái này cái kia, vẫn không thể bàn bạc được. Chỉ là vợ chồng son cũng coi như qua, nếu muốn xây căn nhà nhỏ thì cũng tốn ít nhất 1 vạn tệ. Cát cũng cần tiền, nước cũng cần tiền, nhân công cũng cần tiền.

“Tiền mặt trong nhà cũng không có bao nhiêu, 20 đồng tiền để dùng. Tiết kiệm cũng mới được 900 đồng tiền. Nếu như muốn xây nhà, xuất chuồng sáu con heo vậy cũng có một ngàn ba – một ngàn năm đồng tiền. Tiểu Tô, chút tiền này không đủ để xây nhà đâu.” Tiểu Tú nói rõ ràng với tiểu Tô: “Nhưng trong không gian có mấy chục tạ táo, nếu anh tìm được người mua có thể bán được mấy ngàn đồng tiền, trừ quả táo, chúng ta còn có quả quýt và cà chua.”

” Đồ ngon thì nhất định có người muốn mua, ngày mai anh đi hỏi một chút, nếu có người mua anh sẽ hái bán.” Tiểu Tô vừa nghĩ một mình mình hái nhiều táo như vậy đã cảm thấy mỗi người. Nhưng nếu sớm xây nhà, thì tiểu Tú sinh cũng có thể ở thoải mái một chút, tiểu Tô đã cảm thấy có sức lực rồi!

Ngày hôm sau, tiểu Tô nhân lúc nghỉ trưa gọi điện thoại cho chiến hữu họ Hứa đang làm hậu cần. Cùng nhau ra chiến trường nên tình cảm cũng tốt, tiểu Tô điện thoại tới hỏi hần có muốn quả ướp lạnh cải thiện cuộc sống mọi người trong bộ đội không, chiến hữu liền nói: “Tiểu tử, cậu có cái gì, anh đang nhức đầu không biết lấy gì cho bọn lang sói đó ăn nữa!” Tiểu Tô cười nói: “em đang có mấy chục tạ táo, quýt cũng có khoảng chục tạ, cà chua cũng có ít, nhưng chỉ có khoảng 200 cân, những thứ này anh có lấy không?”

Thật ra thì trong lòng tiểu Tô tính toán, đồ nhiều như thế nhưng với bộ đội mà nói còn là ít đáng thương, chia đều xuống thì một người cũng chỉ được ăn một hai quả. Nhưng bây giờ tiểu Tô chỉ có thể nghĩ đến con đường này. Hoàn hảo anh Hứa cũng không chê ít, rất sáng khoái nói: “Mặc kệ cậu có bao nhiêu anh cũng lấy.”

Lúc về nhà tiểu Tô liền đem chuyện này nói với tiểu Tú, vợ chồng son tay cầm tay nhìn trong không gian nhiều cây táo, cây cam, còn có cà chua, không khỏi cảm khái nói: “tiểu Tô, nhiều đồ như vậy, một mình anh làm sao hái hết được! ước gì bây giờ đã hái xuống hết rồi”

Tiểu Tú vốn chỉ thuận miệng nói, kết quả lúc tiểu Tú thốt lên, quả trên cây tự động rơi xuống mà còn xếp theo từng loại thành đống: “Tú, em nhéo anh một cái xem! Có phải anh vừa thấy thần tiên làm phép không?” Tiểu Tô trợn mắt há hốc mồm cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi!

Tiểu Tú hung hăng nhéo tiểu Tô, làm tiểu Tô la lên mới hỏi tiểu Tô: “Đau không, nếu đau chính là thật rồi, anh không phải đi hái xuống nữa!” Tiểu Tô cười gật đầu, sau đó chạy đi lấy trái cây trên mặt đất ăn. Vừa ăn vừa nói: “Tú, anh mà đem đóng vào bì cũng rất mệt, hay em thử nói một chút xem có thể trực tiếp bỏ chúng vào bao bố hay không?”

Tiểu Tú liếc tiểu Tô một cái, sao càng ngày càng lười rồi? Nhưng vẫn thử nói: “Toàn bộ đựng trong túi!” Nhưng hoàn toàn không có phản ứng, thử mấy lần vẫn là không có phản ứng, cuối cùng tiểu Tô nói một câu: ” Em để anh ra ngoài lấy bì đã!” Tiểu Tú nghĩ cũng phải, không có bì thì những thứ này làm sao có chỗ đựng.

Vì vậy hai người ra khỏi không gian, đi tìm không ít túi, sau đó trở lại không gian, tiểu Tú nói một lần nữa “Toàn bộ đi vào túi” thấy toàn bộ đi vào trong túi thật. Hơn nữa những quả táo, quả cam này tự động bay vào miệng túi, sau đó sẽ tự động buộc miệng túi lại. Tiểu Tô thuận tay nhấc hai túi một chút thì thấy cân nặng như nhau!

Tiểu Tô nhìn túi hoa quả, cảm thán một câu: “Tú, em thật là may mắn!” Tiểu Tú cảm thấy tiểu Tô chỉ đơn thuần cảm thán một câu, cũng không có ý gì khác. Vì vậy cười nói câu: “ghen tị sao, anh còn là chồng em cơ mà?”

Ngày hôm sau tiểu Tô lại cùng liên lạc với anh Hứa: ” anh Hứa, em có chút chuyện muốn nói với anh.” Tiểu Tô có chút không tự nhiên, vốn cho là trong không gian nhiều lắm thì cũng chỉ khoảng mấy chục tạ, nhưng ngày hôm tất cả trái cây đều được để một chỗ, hơn nữa tự động chia làm năm đồng, đoán chừng mỗi đồng cũng một tấn. Nhiều như vậy nên cũng phải cùng người ta nói qua!

Tiểu Tô đem chuyện nói xong anh Hứa lại cười: “Không sao, cậu mang đến đây cho anh, anh còn đang lo không có đồ nữa là! Cũng không biết ai truyền ra ngoài, nói chúng ta có đồ tốt, kết quả ai cũng đến hỏi, lại có một số người quan trọng làm anh không biết phải thế nào, nếu cậu có nhiều hơn thì càng tốt.”

Chỉ là anh Hứa rất tò mò mùa này làm sao có táo với cam đây, nhưng tiểu Tô không nói anh cũng không hỏi, dù sao lấy giao tình của họ, không cần thiết lừa dối nhau. Khi nhận được sẽ biết ngay thôi. Vì vậy hai người lại bàn bạc xem chở đi bằng xe lửa vào lúc nào, sau đó mấy giờ thì đến nơi.

Lần này vợ chồng son cũng bỏ ra một chút tiền vốn, chủ yếu chính là tốn tiền mua thùng giấy cùng túi, nhiều trái cây như vậy phải cần rất nhiều túi? Hơn nữa cà chua vốn sợ bị hư nên phải làm thùng bảo vệ. Vì những thứ đồ này, tiểu Tô phải chạy đi chạy lại rất nhiều. Cuối cùng chấp vá lung tung mà vẫn còn một chút đồ không thể mang đi, may mà để trong không gian thì đồ cũng sẽ không hư, nếu không thì thật tiếc.

Cũng cần chỗ để hàng. Hai người cần tìm kho hàng, nếu không nhiều đồ như vậy tự nhiên xuất hiện không làm người chú ý mới lạ. Cũng may ở gần trạm xe lửa có một kho hàng của xưởng sản xuất thịt nên tiểu Tô mượn dùng một chút. Nhân lúc đưa tiểu Tú đi bệnh viện khám thai, tiểu Tô tới kho hàng, đem đồ để vào kho hàng rồi mới đi bệnh viện kiểm tra.

Kiểm tra làm thấy không có vấn đề gì, thật ra thì phương diện này tiểu Tú so với phụ nữ mang thai khác có ưu thế hơn. Nói cho cùng cũng không phải mỗi một người đều có một không gian thần bí, trong đó có các loại trái cây, tiểu Tú muốn ăn thì ăn, dinh dưỡng hết sức đầy đủ, làm tiểu Tú mặt mày hồng hào, da trắng nõn, cũng không có bị mấy triệu chứng của phụ nữ có thai khác làm các thai phụ khác ghen tị không dứt.

Tiểu Tô được nghỉ mười ngày, vì dù sao cũng phải có người áp tải, mà tiểu Tô lại không có ai giúp một tay, cho nên đành tự mình đi áp tải. Trước khi đi bà Hảo chuẩn bị cho tiểu Tô rất nhiều điểm tâm, tiểu Tú cũng đưa cho tiểu Tô 100 đồng tiền và tiền đi đường, lúc ra ngoài phải mang theo ít tiền mới được.

Tiểu Tô đi rồi làm tiểu Tú cũng không quen. Cho nên tiểu Tú mong tiểu Tô có thể trở về sớm chút! Ngày thứ chín kể từ lúc tiểu Tô đi, đột nhiên có người tìm tới cửa. Lúc ấy tiểu Tú cùng bà Hảo đang ngồi phơi nắng, thấy hai người tiến vào hỏi: “Đây có phải nhà Lý Tú không?”

Tiểu Tú với bà Hảo nhìn nhau, sau đó đứng lên: “Tôi chính là Lý Tú, có chuyện gì không?” Hai người kia liền nói rõ ràng lý do đến: “Ngày hôm qua có người chuyển cho nhà cô 18000 đồng tiền, chúng tôi hôm nay đến điều tra một cái!” Tiểu Tú cùng bà Hảo sửng sốt một chút, có người chuyển cho cô số tiền rất lớn, tiểu Tú hỏi một câu: “Đồng chí, tiền này là từ đâu gửi tới?”

“Tiền là từ trong bộ đội gửi ra ngoài, chúng ta đây chỉ là làm theo luật.” Hai người kia thái độ cũng tốt, tiểu Tú suy nghĩ một chút, liền đem chuyện tiểu Tô bán trái cây nói ra. Tất nhiên không nói trái cây từ trong không gian mà chỉ nói là mua từ địa phương khác, để bán cho bộ đội. Mà hai người cũng chỉ tới tìm hiểu một chút tình huống, cho nên cũng không dây dưa.

Sau khi họ đi, tiểu Tú và bà Hảo thấy thật khó hiểu: “Tú, con có nghe không, tiểu Tô gửi về bao nhiêu tiền?” Bà Hảo cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, chuyện này là thế nào, hai đứa cũng không nói với bà một câu, thật quá đáng rồi!

Tiểu Tú cũng ngạc nhiên, mặc dù trước đây cũng thấy qu mấy vạn, nhưng là sức mua không giống nhau. Nếu như là năm 2000 làm nhà ít nhất phải có mười vạn, nhưng là bây giờ làm nhà thì theo tiểu Tô nói trên dưới tất cả ba gian lại thêm một gian nhà nhỏ bên cạnh cũng chỉ hơn một vạn một chút! Ở đây giá cả ít hơn rất nhiều.

Trong nhà hai người một buổi tối ngủ không ngon, rốt cuộc sau khi có người tới cửa điều tra ba ngày tiểu

Tô cũng đã về. Tiểu Tô lúc trở về mang không ít đồ. Tiểu Tú định tiến lên giúp đỡ xách một chút, tiểu Tô không cho: “Không có việc gì, cái gì cũng không nặng để anh xách là được rồi!”

Tiểu Tú cũng không vội xem đồ, lấy nước cho tiểu Tô rửa mặt, tiểu Tô là vừa rửa vừa hưng phấn nói với tiểu Tú tình huống trên bộ đội: “Tú, thật muốn cho em nhìn lúc anh chuyển đồ lên đó mọi người hoan nghênh như thế nào. Anh Hứa lần này rất vui. Ai trong liên đội thấy anh cũng cảm ơn rồi rít.” Lần này quả táo, quả cam nhiều hơn, cho nên mỗi người cũng có thể được phân mỗi thứ mười cân làm bọn họ vui đến nỗi không nhìn thấy đường rồi.

Tiểu Tô cho rót thêm bình chén nước: “Đúng rồi, tú, anh Hứa nói với anh lần sau có đồ thì gọi anh ấy.” “Cái đó tất nhiên là phải làm. Bọn họ cần mua, mà chúng ta lại cần bán, loại chuyện này tất nhiên sẽ liên lạc thường xuyên.” Tiểu Tú còn muốn để dành thêm ít tiền, về sau sinh con cần sử dụng đây! Tiểu Tú hiểu được nuôi con cần nhiều tiền như thế nào! Đặc biệt là sau những năm tám mươi, trường đại học ra đời nhiều, còn nhiều chuyện khác, tóm lại chuyện gì cũng cần dùng tiền.

50. Chương 50: Dị Dàng

Hiện tại trong tay có tổng cộng gần hai vạn đồng tiền rồi, cho nên tiểu Tô và tiểu Tú muốn nhanh chóng xây nhà. Nhưng dùng để sửa nhà cho bà Hảo trước hay xây nhà mới trước thì vợ chồng son lại bất đồng ý kiến. Theo tiểu Tú, trước tiên xây nhà rồi mới sửa nhà cho bà Hảo. Nhưng tiểu Tô lại nghĩ trước tiên sửa nhà cho bà Hảo đã.

“Tú, em nghĩ xem, bà Hảo ở một mình. Nếu như xây xong nhà mình, bà Hảo cũng sẽ không tới ở, đến lúc đó mặc dù ngay gần nhau nhưng bà Hảo đã lớn tuổi lại một mình ở tại phòng cũ sao? Lúc đó cũng không thể chăm sóc tốt cho bà được.” Tiểu Tô nói xong tiểu Tú cũng động lòng.

“Anh không sợ người khác nói anh ở rể sao, có tiền đều mang hết cho nhà vợ dùng?”

Tiểu Tô không để ý nói: “người ta nói thì kệ người ta, hơn nữa số tiền này đều là em kiếm, không có không gian của em, cũng sẽ không có nhiều trái cây để bán! Anh chỉ có liên lạc thôi mà, cho nên anh muốn đem xây lại nhà cho bà Hảo trước!” Tiểu Tú thấy anh nói như vậy, cũng không không miễn cưỡng nữa.

Đem tin tức này nói cho bà Hảo nghe, bà lại nói: “Các con kiếm tiền xây nhà cho các con đi, đừng để ý bà!” Nhưng ý kiến của bà tiểu Tô cũng không để ý tới. Nhìn dáng vẻ hiểu thuận của tiểu Tô, bà Hảo len lén lau nước mắt, trong lòng suy nghĩ: mặc dù bên cạnh mình không có người thân ruột thịt, nhưng có tiểu Tú và tiểu Tô liên so với những người thân cũng thân thiết hơn!

Đã có chủ ý, bây giờ chỉ cần bắt tay vào làm. Trước mắt trong làng có một đội bảy người trong đó có hai thợ xây tay nghề rất tốt, vì vậy tiểu Tô sáng sớm liền đi mời họ. Mà xi măng, cát và các nguyên liệu khác cũng phải đi mua. Tóm lại rất bận rộn, mà tiểu Tú và bà Hảo cũng liệt kê ra vài thứ cần mua.

Hàng xóm láng giềng biết tiểu Tô chuẩn bị sửa nhà cho bà Hảo cũng đến giúp đỡ. Mang đồ trong nhà bà chuyển hết sang nhà tiểu Tô. “Bà Hảo, bà thật có phúc!” Hàng xóm láng giềng vừa giúp khuân đồ, vừa nói chuyện. Nói gần nói xa nhưng tất cả đều có ý nói bà Hảo có phúc lớn! Bà Hảo nghe vậy cười đến mắt híp thành một đường, tâm tình cũng tốt!

Trước khi sửa nhà phải mang heo bán hết, bởi vì theo dự định nhà mới sẽ gần đến chỗ chuồng heo, hơn nữa chuồng heo cách phòng ở mới cũng quá gần, cho nên không thể không phá đi để xây lại. May mà lúc trước trồng những cây lâu năm không thuộc phần đất định xây lại nhà.

Lúc bán heo tiểu Tú không có lấy tiền một con gần 200 cân, bàn bạc với Chu đồ tể là khi nào tiểu mua thịt đều không phải trả tiền, cho đến khi vượt qua 200 cân thì mới phải trả. Tiểu Tú nghĩ qua, lúc xây nhà không thể thiếu thức ăn ngon cho công nhân, hiện tại heo bán được tám mao tiền một cân, mà lúc sau mua về có thể sẽ tăng lên một đồng tiền một cân, thay vì mua như vậy, còn không bằng trao đổi này lại có thể tiết kiệm một chút tiền.

Thật vất vả mới xong công tác chuẩn bị thì cũng đã qua ba tháng, vì vậy chọn một ngày tốt khởi công! Dùng pháo phá phòng cũ. Bà Hảo đứng ở bên cạnh nhìn mọi người cố gắng phá phòng cũ, ánh mắt có chút hồng: “Tú a, bà còn nhớ lần trước sửa phòng ốc cũng đã rất lâu rồi, khi đó, có thật nhiều người ở đây. ”

Tiểu Tú không biết phải trả lời thế nào, thật ra thì tiểu Tú nhìn thấy cuộc sống trước kia của bà Hảo cũng khá tốt, bởi vì nhìn qua phòng mình ở. Phòng ở cũ làm rất tỉ mỉ, vật liệu gỗ được dùng cũng tốt. Nếu gia đình không khá giả thì cũng không xây được phòng ốc như vậy. Tiểu Tú mặc dù hiếu kỳ, nhưng bà Hảo không nói tiểu Tú cũng không hỏi tới.

Oanh một tiếng, phòng cũ rốt cuộc sụp đổ. Bà Hảo cũng xoay người không nhìn nữa: “Tú a, cùng bà đi chuẩn bị cơm trưa đi!” Tiểu Tú quay đầu lại nhìn phế tích phòng cũ, gật đầu nói: “Bà Hảo, hôm nay chúng ta sẽ nấu món gì được.” Dù sao ngày đầu khởi công cũng phải nấu món ngon không thì mất hết mặt mũi.

“Giết hai con gà, đợi lát nữa bà hầm canh gà, chờ cháo gà được thì con ăn trước một chén. Thịt buổi sáng thì bà sẽ luộc lên, còn cá liền mang nướng. Xào thêm chút thịt băm, chút rau, làm tám món mặn và một món canh là được rồi.” Bà Hảo nghiêm túc nghĩ thực đơn, thuận tiện giúp tiểu Tú bổ sung dinh dưỡng.

“Con đã hiểu, bà Hảo hầm canh gà con nhất định sẽ ăn, mới nghĩ thôi đã thấy ngon rồi.” Tiểu Tú đi theo bà Hảo nói. Tiểu Tú hiện tại ăn cái gì cũng thấy ngon. Một ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya, dù ăn như vậy nhưng tiểu Tú vẫn không mập lên đúng là kì lạ.

Tiểu Tú nhóm lửa, bà Hảo trông lò, hai người cười cười nói nói, một lúc sau tiểu Tô cũng tiến vào, một đầu đầy bụi, nhìn thấy tiểu Tú cùng bà Hảo đang nói đùa, nói chen vào: “hai người đang nói chuyện gì vậy, bên ngoài thật là bụi, tiểu Tú em đừng ra ngoài vội không sẽ bị sặc đấy.” Tiểu Tú nghe xong gật đầu nói đã biết.

Tiểu Tô lấy nước rửa qua một chút, lại tìm chút đồ để ăn, tùy tiện ăn một chút đã phải đi: “bà Hảo, hôm nay hai người ở nhà trông nom một chút, có cái gì không hài lòng, buổi tối chờ con về lại nói sau.” Tiểu Tô không thể xin nghỉ dài hạn, hôm nay chỉ xin đi muộn một chút.

“Ừ, đi đường chậm một chút, đã cùng người khác nói rồi, cũng không cần quá nóng lòng.” Bà Hảo vừa dặn dò, vừa hỏi tiểu Tô ăn đã no chưa. Vẫn không yên lòng, lại lấy khối bánh ngọt, bọc trong túi giấy đưa cho tiểu Tô, muốn hắt cật đi, đói thì ăn để chống đỡ một lúc. Tiểu Tô cười hì hì mặc cho bà Hảo để bánh vào trong túi mình.

Trước khi đi, tiểu Tô còn cố ý tiến lên cùng bảo bảo trong bụng tiểu Tú chào: “Bảo bảo, ba đi làm đây, con ngoan ngoãn ở nhà với mẹ. Không thể làm đau mẹ, nếu không đợi ba trở lại sẽ thu thập con!” Tiểu Tú nghe vậy đẩy một cái tiểu Tô: “Nhanh đi làm đi, nếu không có việc gì thì về sớm một chút!” Tiểu Tô gật đầu rồi đi.

Sau khi tiểu Tô đi, tiểu Tú và bà Hảo tiếp tục chuẩn bị cơm trưa. Thỉnh thoảng còn đi ra ngoài xem một chút, tiểu Tú cũng đứng xa nhìn thôi, hiện tại đã phá xong phòng cũ, khắp nơi đều là gạch đá, tường, bụi mình có đang có thai không nên lại gần.

Có ai đã từng nói nếu muốn một ngày không trôi qua an bình vậy thì mời khách, nếu muốn một năm không được an bình, vậy thì xây nhà. Tiểu Tú đối với câu nói này thật tán thành! Chuyện này phải chuẩn bị quá nhiều. Không riêng gì phải chọn mua tài liệu, còn phải lúc nào cũng chú ý để công nhân đừng lười biếng, còn phải mua thức ăn nấu cơm, trước mắt mới cơ bản xong phần chuẩn bị mà tiểu Tô đã gây vài cân. Vốn quần áo vừa vận giờ đã thấy hơi rộng.

Tiểu Tô ban ngày đi làm, tối về nhà còn phải đốt đèn cùng tiểu Tú xem lại sổ sách! Hôm nay mấy thợ tới, thợ sơn có tới không còn có thợ mộc có tới không. Chăm công cho thợ lại còn phải nhớ đã mua đồ gì, xem mấy hôm nay đã mua bao nhiêu cân đinh, tốn bao nhiêu tiền. còn cần mua những thứ gì thêm nữa.

Đối với năng lực ghi sổ của tiểu Tú, tiểu Tô rất giật mình. Tiểu Tô biết tiểu Tú cũng không có bất kỳ trình độ học vấn nào, đối với tuổi tác của tiểu Tú thì cũng nên học một chút để biết, không cần tốt nghiệp cũng được. Nhưng tiểu Tô không nghĩ tới tiểu Tú có năng lực tốt như thế! “Tú a, em còn lợi hại hơn anh nữa!” Nghe tiểu Tô khích lệ, tiểu Tú cười. Đó là đương nhiên, mặc dù mình không có bằng cấp chứng minh nhưng cũng đã học xong đại học rồi.

Từng ngày trôi qua, nhà cũng xây xong khung rồi. Mỗi ngày nhìn phòng ốc từng chút một hoàn thiện, bụng tiểu Tú cũng càng ngày càng lớn. Tiểu Tô có ghé đầu trên bụng tiểu Tú, nghe thai máy, vừa cùng tiểu Tú nói chuyện phiếm: “Tú, chờ phòng ốc làm xong, thì chúng ta chuyển vào, đến lúc em sinh anh sẽ chăm sóc em thật tốt, phải tốt hơn người khác mới được!”

Tiểu Tú suy nghĩ một chút, mình sinh chắc vào mùa đông so với mùa hè thì tốt hơn. Tiểu Tú nghĩ nếu sinh vào mùa hè thì lúc ở cữ chắc chết mất, nóng như vậy mà phải đóng kín cửa không cho gió vào trong một tháng, lại không được tắm thật không chịu nổi. May mà mình sinh con vào mùa đông!

51. Chương 51: Lời Đồn Đãi

Tiểu Tú ôm rổ đi mua mì, nay công nhân đã nhiều hơn, gạo rất nhanh hết, mới không chú ý một chút mà đã hết gạo rồi, cho nên hôm nay đành nấu một nửa cơm với một nửa mì. Chờ lát nữa tiểu Tô về thì phải nói anh ấy đi sát gạo nếu không mai sẽ không có gạo nấu cơm!

Gần đây tiểu Tú hay nghe nhiều chuyện trong thôn, ngoài thôn. Nhưng chỉ có mấy chuyện mẹ chồng nàng dâu thôn đông, nếu không thì chính là cô gái thôn tây đi xem mặt. Gần đây mọi người nói nhiều nhất chuyện của vợ Tiểu Tứ. Đối với vợ Tiểu Tứ, tiểu Tú mới gặp qua vài lần, lần trước chảy nhà trưởng thôn, mặc dù không có ai truy xét, nhưng tiểu Tú cảm thấy chuyện này có liên quan đến chị ấy.

Vợ Tiểu Tứ cả ngày ra ngoài, con cũng để nó chạy lung tung, một thân bản thủ còn đi cướp đồ ăn của người khác. Ai cũng không muốn giúp đỡ, ai thấy vậy cũng cho qua. Mỗi khi mọi người nói chuyện này, tiểu Tú chỉ ngồi nghe cũng không nói gì.

Năm ngoái tiểu Tô vừa trở về, trong thôn đem đất của chị ấy phân cho tiểu Tô thì vợ Tiểu Tứ rất bị phẫn, tiểu Tú đã cảm thấy có một số việc đều là quan tư lợi riêng. Bà Hảo ở nhà nấu cơm, tiểu Tú lại đi mua thêm chút mì, mặc dù nơi mua mì cũng không xa, ngay ở trong thôn, nhưng bà Hảo vẫn cẩn thận dặn dò.

“Bà Hảo, con hiểu rồi, bà ở nhà trông nhà nhé, con đi đây.” Tiểu Tú không chịu được bà Hảo dặn dò nhiều quá. Ôm rổ đi, 2-3 cân đồ cũng không phải rất nặng, nhưng nếu xách thời gian lâu cũng mệt. Vì vậy tiểu Tú đem rổ từ tay trái đổi sang tay phải, đổi ôm cả hai tay, đột nhiên nhìn thấy vợ Tiểu Tứ.

Chỉ là vợ Tiểu Tứ có chút không bình thường. Đường lớn không đi lại đi đường nhỏ, còn thỉnh thoảng quay đầu lại xem sau lưng có người hay không. Mà tiểu Tú đứng khuất sau cây đại thụ cho nên vợ Tiểu Tứ không thấy tiểu Tú. Tiểu Tú thấy hiếu kỳ liền đi theo vợ Tiểu Tứ.

Tiểu Tú đi theo vợ tiểu Tứ đến sân phơi cỏ khô của xã. Tiểu Tú thấy không cần phải đến gần thêm nữa vẫn nghe được âm thanh nơi đó. Tiểu Tú nghe thấy sau đồng cỏ khô có một người đàn ông, có vẻ như đã ở đây chờ vợ tiểu Tứ từ lâu: “làm sao bây giờ em mới đến, anh đã chờ em một lúc lâu rồi.”

Vợ Tiểu Tứ nói: “Anh vội cái gì, nhà em nhiều công việc, phải làm xong em mới đi được. Con trai cũng phải nhờ người ta trông hộ. hay anh muốn em dẫn nó đến?” Nghe thấy vợ Tiểu Tứ nói, người đàn ông cười ha ha hai tiếng, lại nghe vợ Tiểu Tứ hỏi: “Anh rốt cuộc đến lúc nào thì lấy em?”

“Em đừng vội để anh thu dọn phòng ốc một chút. Phải chuẩn bị một chút mới đón em được chứ.” Người đàn ông tươi cười nói: “Nhưng anh nói rõ ràng nhé, anh sẽ không nuôi con em, anh chỉ lấy mình em thôi. Việc này anh đã nói trước với em rồi, em có hiểu không?”

Tiểu Tú nghe xong sững sờ, vợ tiểu Tứ muốn tái giá sao? Người ta chỉ cần vợ Tiểu Tứ, không cho phép mang theo con. Đứa bé phải làm thế nào đây? Tiểu Tú tự nhiên không nhớ ra tên đứa bé là Hồ Tử hay là gì. Chỉ nhớ rõ đứa bé có đôi mắt to tròn.

Tiểu Tú còn muốn nghe thêm một chút, nhưng hai người trong đồng cỏ cũng không nói gì nữa, chỉ là phát ra tiếng ư...ư... a...a..., tiểu Tú là người từng trải, vừa nghe cũng biết đây là tiếng gì, vì vậy tiểu Tú liền lặng lẽ đi về, nhưng đi mấy bước, tiểu Tú theo bản năng quay đầu lại nhìn một cái, kết quả vừa đúng chạm vào tầm mắt của vợ Tiểu Tứ. Vợ Tiểu Tứ kinh ngạc, tiểu Tú chỉ cười một chút rồi xoay người rời đi.

Lúc tiểu Tú về nhà bà Hảo đã đợi ở trước cửa: “Tú a, con đi mua mì lâu quá làm bà đang định đi tìm con đây.” Tiểu Tú không muốn nói chuyện kia với bà Hảo, liền nói: “Con đi mua rồi cùng người ta nói mấy câu nói, cho nên về hơi muộn.” Bà Hảo nghe vậy gật đầu.

Tối hôm đó tiểu Tú cũng không có tâm trạng ghi sổ, nên lên giường ngủ người. Lúc tiểu Tô lên giường, tiểu Tú vùi đầu ở trên vai tiểu Tô, sau đó hỏi tiểu Tô: “Tiểu Tô, hôm nay em nhìn thấy vợ Tiểu Tứ.”

” vợ tiểu Tứ tìm em sao?” Tiểu Tô lấy chần mỏng cẩn thận đắp cho hai người. Mặc dù trời đã chuyển sang hè, nhưng ngoài phòng nhiều cây cối, đến buổi tối mở cửa sổ thì phải đắp chần mỏng cho đỡ lạnh.

“Không phải, em nhìn thấy chị ấy ở cùng một người đàn ông, hơn nữa chị ấy còn nói muốn lấy chồng, người kia không cho chị ấy mang theo con tái giá.” Tiểu Tô nghe xong, chỉ là vỗ vỗ tay tiểu Tứ: “nhà ai có phúc nhà đấy, đứa trẻ nhà nghèo thì sớm biết lo liệu việc nhà. Em ngủ sớm chút đi. Ngủ ngon mới có tinh thần dưỡng thai.”

Tiểu Tứ nghe lời tiểu Tô, cũng không muốn quản nhiều những thứ này. Chỉ là suy nghĩ một chút tiểu Tô cũng gần như vậy, nhưng tiểu Tô so với con của Tiểu Tứ khá hơn một chút. Lúc ấy tiểu Tô vẫn có ông bà. Khi ông bà đã mất thì tiểu Tô bỏ đi làm lính rồi.

“Em hiểu rồi” Tiểu Tứ cũng không phải là thánh mẫu, cái gì cũng xen vào. Hiện tại quan trọng nhất chính là đứa bé trong bụng, còn muốn cùng bà Hảo và tiểu Tô cùng nhau sống vui vẻ. Những cái khác đều không liên quan tới mình.

” Em nên nhớ mọi việc em không thể quan tâm hết được, lời anh nói không sai đâu. Đúng rồi, lấy chút trái cây ra ngoài ăn một ít đi! Em đã mấy ngày chưa ăn rồi.” Trái cây đợt trước đã bị tiểu Tô mang bán toàn bộ rồi, đợt này cũng phải đợi hơn nửa tháng mới có thể ăn, cho nên tiểu Tô đã mấy ngày không được ăn trái cây, lúc trước có một ít cũng đều để cho bà Hảo và tiểu Tứ ăn.

Tiểu Tứ nghe vậy liền cười híp mắt mang tiểu Tô cùng nhau vào không gian, chỉ thấy trong không gian, trái cây đã có thể ăn được. Tiểu Tứ nhìn tiểu Tô giống như con khỉ từ trên xuống dưới hái trái cây ăn: “Tiểu Tô, anh nhìn xem trên cây trái cây lại chín rồi, có thể mang đi bán rồi. Mặc dù trong tay chúng ta có chút tiền, nhưng có nhiều tiền để dành cũng được.”

Tiểu Tô cắn trái cây: “để qua mấy hôm nữa đi, Những trái cây này mới bán chưa lâu, mấy ngày nữa anh lại đi mua một ít cây, dù sao ở đây cũng còn trống không, trồng nhiều một chút cũng có nhiều loại ngon để ăn.” “Ừ, vậy thì chờ mấy hôm nữa!”

Vì vậy hai người liền cùng nhau ngủ ở trong không gian, tiểu Tô phát hiện nếu buổi tối ngủ ở gian, ngày hôm sau tinh thần sẽ rất tốt, về phần tại sao có thể như vậy, tiểu Tứ cùng tiểu Tô cũng không rõ. Nhưng là kể từ phát hiện không gian có tác dụng này, tiểu Tô cùng tiểu Tứ phần lớn đều ngủ trong không gian. Dù sao trong đây cũng an toàn!

52. Chương 52

Kể từ ngày bắt gặp chuyện của vợ Tiểu Tứ, tiểu Tứ mấy ngày đều lo lắng chị ấy sẽ bỏ lại con để tái giá. Đứa bé không cha vốn đã đáng thương rồi, nếu không có mẹ, vậy lại càng đáng thương. Nhưng là qua mấy ngày cũng không có tin tức gì truyền tới, vì vậy tiểu Tứ cũng không chú ý nữa.

Phòng ốc xây rất nhanh, đã xong phần móng, có thể thấy hình dáng rồi. Thấy vậy bà Hảo rất hài lòng, đỡ tiểu Tứ đứng ở bên cạnh nhìn phòng ốc. “Tứ a, chân bà đã yếu rồi, đến lúc xây xong bà ở luôn tầng một, căn phòng hướng phía đông thật không tệ.” Bà Hảo nói lời này thì cười rất vui vẻ, đây là cháu rể giúp bà xây phòng ốc.

Tiểu Tứ nhìn căn phòng bà Hảo chỉ một chút, nhưng là cũng không nhìn ra thứ gì, phòng ốc mới xây chưa cao đến nửa người, tiểu Tứ thật là nhìn không ra có cái gì tốt. Nhưng nếu bà Hảo nói muốn ở phòng đó, vậy thì theo ý bà để trang trí phòng, bà ở cũng thích hơn.

Thấy bà Hảo và tiểu Tứ tới, người phụ nữ làm giúp liền nói: “bà thật có phúc lớn, được cháu rể xây lại nhà cho.” Bà Hảo nghe vậy rất vui mừng. Rõ ràng trong lòng rất hả hê, nhưng vẫn nói một câu: “A, bọn nhỏ thật không hiểu chuyện, con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, tiểu Tứ nhà bà cũng không hiểu được phải giúp nhà chồng! Nhưng tiểu Tô thật tốt, mọi thứ đều muốn thật chu đáo.”

Tiểu Tú đứng lâu cảm thấy eo có chút mỏi, liền một tay chống nạnh nhìn bà cùng người ta khoe khoang. Vừa nhìn còn vừa lấy tay dầm dầm ngang hông, muốn ình thoải mái một chút, đang dầm đã thấy tay ại giúp mình dầm bóp, quay đầu nhìn lại, thấy tiểu Tô cau mày giúp mình dầm lưng. “Hôm nay sao anh về sớm vậy?”

Tiểu Tô không trả lời, lại hỏi một câu: “Eo của em mỏi lắm sao? Hay ngày mai đi viện khám một chút?” Vừa nói vừa đỡ tiểu Tú đi về.” Em ngủ chút đi, chờ một lát anh mang cơm vào phòng cho em, em chỉ cần ngồi trên giường ăn là được rồi.” Nói xong tiểu Tô giống gà mẹ bảo vệ gà con che chở tiểu Tú đi về phòng.

“Bà Hảo, con đưa tiểu Tú về trước, bà cũng mau trở về ăn cơm nhé!” Lúc gần đi tiểu Tô hướng về phía bà Hảo gọi một tiếng, bà Hảo đang nói chuyện hăng say nên liền nói: “Được rồi.” rồi tiếp tục cùng người ta nói chuyện phiếm.

Hôm nay, từ buổi sáng bà Hảo đã bắt đầu hầm canh gà, hầm cách thủy đến bây giờ không riêng gì thịt mà xương cũng đã mềm, ăn đều không cần nhai, nhẹ nhàng ngậm đã có thể nuốt xuống. Buổi chiều sau khi ngủ trưa dậy, tiểu Tú đã ăn trước một chén canh, lại gặm một cái đùi gà. Ăn xong lại muốn ăn nữa, nhưng tiểu Tú muốn buổi tối cùng mọi người cùng nhau ăn nên không múc thêm nữa.

Tiểu Tô trở lại đã ngửi thấy mùi thơm của canh gà, cũng thêm ăn: “Tiểu Tú, tay nghề của bà Hảo thật tốt. Anh về cũng hơn một năm ăn cơm bà nấu bây giờ ăn cơm ai nấu cũng không thấy ngon!” Tiểu Tú cười nhìn hân: “Vậy anh chịu khó một chút khi nào rảnh thì nhờ bà dạy cho nấu, khi nào muốn ăn thì tự nấu, nấu cho em ăn nữa!”

Tiểu Tú nấu cơm thì tạm được nhưng lại không biết nấu mấy món ăn, nấu chín thì được nhưng sẽ không có vị gì, như vậy sẽ phải lãng phí nhiều nguyên liệu nấu ăn. Cho nên Tiểu Tú mới nói để tiểu Tô học tài nấu ăn của bà Hảo.“được rồi, chờ xây nhà xong anh sẽ học, đến lúc đó em muốn ăn gì thì anh sẽ nấu cho em.”

“Được, em sẽ nhớ kĩ, đến lúc anh không nấu được sẽ phạt anh.”

“em muốn phạt gì nào?” Tiểu Tô một bên cùng tiểu Tú nói đùa, một bên dọn cơm ra, tiểu Tú ở bên cạnh cầm bát đũa.“Em liền phạt anh ba ngày không được vào phòng ngủ!”

Vợ chồng son cười cười nói nói, chờ bà Hảo về cùng nhau ăn cơm tối. Lúc ăn cơm bà Hảo vẫn nói: “Tiểu Tô, bà thật vui vẻ. bây giờ là lúc bà cực kỳ có mặt mũi. Bọn họ tất cả nói bà có phúc khí, bà cũng cảm thấy bà là có phúc khí. Có cháu gái tiểu Tú này, nó lại gả cho cháu rể tốt nữa.”

Tiểu Tú, tiểu Tô cười cười không nói lời nào, chỉ là thấy bà vui vẻ ăn cơm cũng ngon hơn. Ăn xong cơm tối, tiểu Tô đỡ tiểu Tú đi ra ngoài tản bộ, bà Hảo liền nói: “các con đi đi, bà ở nhà dọn dẹp một chút. Nhớ về sớm nhé.”

Cứ như vậy tiểu Tô và tiểu Tú liền ra cửa đi tản bộ, trên đường gặp phải người mới vừa tan việc hoặc mới từ quan trở lại người. Tiểu Tú cùng tiểu Tô đều cùng người khác chào hỏi, đến lúc này Tiểu Tú phát vai về của mình không nhỏ, trừ mấy người lớn tuổi, những người khác đều gọi thím, cô. Khoa trương hơn còn có mấy đứa trẻ gọi là bà nội.

“ bà nội, bé bé”. tiểu Tú giật giật miệng, nhìn thấy ánh mắt ngây thơ của đứa bé cũng chỉ biết vỗ vỗ đầu nó.

Trong lúc lơ đãng đi ngang qua xã, thấy những đồng cỏ, tiểu Tú lại nghĩ đến vợ Tiểu Tú, “Tiểu Tô, hiện tại nhà chúng ta có bốn năm mẫu ruộng rồi, anh định trồng gì?” Thấy tiểu Tô ban ngày phải đi làm, tan việc còn phải về nhà làm ruộng, tiểu Tú thấy hơi khó chịu, lại nói nếu không làm ruộng thì đồ trong không gian cũng đủ ột nhà ba người ăn, hơn nữa còn ngon hơn bên ngoài trồng!

Tiểu Tô cũng không cảm thấy mệt, làm lính mấy năm nên đã sớm rèn luyện thể lực tốt: “Không cần lo lắng, ban ngày đi làm cũng chỉ chạy một chút nghiệp vụ, cũng không phải công việc dùng đến thể lực, buổi tối làm ruộng một chút cũng không sao.” Tiểu Tô ngẩng đầu nhìn trời: “chúng ta đi cũng một lúc rồi, về nhà đi thôi, nhìn em xem nên về nhà ngủ sớm một chút.”

Lúc này trời đã hơi tối, tiểu Tú nhìn trời một chút cũng gật đầu: “Được rồi, chúng ta về thôi. Trở về lại đi hái ít trái cây ăn!” Mặc dù nói trong không gian hái quả thì chỉ cần tiểu Tú nghĩ một chút là có thể hái xuống, nhưng tiểu Tô lại không muốn tiểu Tú sử dụng chức năng này. Bởi vì tiểu Tô không biết tiểu Tú dùng những công năng này có ảnh hưởng đến thân thể không. Vì vậy, tiểu Tô tự mình lên cây hái.

Tiểu Tô đỡ tiểu Tú: “Hôm nay em muốn ăn trái cây gì?” Trong không gian đã có nhiều loại, lựa chọn cũng nhiều hơn. Mà bây giờ tiểu Tú thường thức cũng hay thay đổi, cho nên trước một lần hái cũng hỏi ý tiểu Tú. Tiểu Tú suy nghĩ rồi nói: “Em muốn ăn quả dâu rồi, nhưng không biết đã chín chưa.”

Tiểu Tô đã biết tiểu Tú muốn ăn quả gì. Nhưng quả cây dâu tằm còn chưa chín, trong không gian còn có quả nho cũng như vậy chưa thể ăn. Làm cho tiểu Tú là thèm ăn nhưng không được ăn. “để anh đi xem một chút nếu chín anh liền hái cho em ăn. Không có thì ăn cái khác.”

May mà tiểu Tú không kén ăn, không được ăn cũng thôi. Bởi vì tiểu Tú cảm thấy mình rất may mắn. Đang ở cái thời đại này, được ăn thế này đã tốt lắm rồi, trước kia nghe mẹ nói một năm cũng chỉ được ăn một ít hoa quả.

Lúc trở về, tiểu Tô đỡ tay tiểu Tú, tiểu Tú thấy tiểu Tô cực kỳ cẩn thận rất đáng yêu: “Ta nói, tiểu Tô tử, chỉ cần hầu hạ tốt bản Thái hậu, nhất định cho ngươi chức vị và tiền bạc!” Tiểu Tô sững sốt một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại: “nương nương, tiểu Tô tử nhất định hầu hạ ngài tốt, nhưng tiểu Tô tử không cần chức vị cũng không cần tiền bạc, chỉ cần nương nương một lòng đối tốt với tiểu Tô tử!”

Hai người cứ như vậy trêu chọc nhau đi về nhà, chỉ là nửa đường chạy ra một đứa trẻ, thiếu chút nữa va vào người tiểu Tú, may mà tiểu Tô phản ứng nhanh, một tay kéo đứa bé ra. Lúc đứng vững nhìn kỹ lại, lại là con Tiểu Tứ, vì vậy tiểu Tô hỏi “Hồ Tử, đã trẻ thế này tại sao không về nhà vậy?”

Không ngờ Hồ Tử khóc lên: “Mẹ con bị bệnh, con đang muốn tìm thầy thuốc.....!” Vừa nghe Hồ Tử nói, tiểu Tô cùng tiểu Tú liền theo Hồ Tử về nhà xem. Nhà Hồ Tử cũng không lớn, chỉ có hai gian nhà trệt, đẩy cửa ra đã thấy mùi khó ngửi. Tiểu Tú ngửi thấy mùi này đã buồng nôn, vì vậy khoát tay không muốn tiến vào, vì vậy tiểu Tô tìm cái ghế để cô ngồi xuống, lúc này mới lôi kéo Hồ Tử đi vào nhà xem có sao không.

Vào nhà đốt đèn, tiểu Tô quay người lại nhìn thấy vợ Tiểu Tứ miệng sùi bọt mép nằm trên giường, nhất thời liền sợ hết hồn, vội chạy lên trước xem vợ Tiểu Tứ có hơi thở không, may mắn là còn hơi thở yếu ớt. Vì vậy tiểu Tô liền dặn dò Hồ Tử: “Hồ Tử, con ở đây trông mẹ để chú đi tìm đại phu.” Hồ Tử khéo léo gạt đầu một cái.

Ra cửa, tiểu Tô cũng không kịp cùng tiểu Tú nói gì, chỉ nói câu: “Em ở đây chờ anh một chút.” Liền chạy đi. Tiểu Tô chạy về nhà cùng bà Hảo nói một tiếng tiểu Tú ở nhà Tiểu Tứ, nói bà nhanh sang đón tiểu Tú về. Sau đó chạy sang nhà Thôn trưởng, Thôn trưởng vừa nghe thấy tiểu Tú nói vội chuẩn bị đi.

Chỉ là lúc tiểu Tô cùng thôn trưởng đem vợ Tiểu Tứ đưa đến bệnh viện thì vợ Tiểu Tứ đã không còn hơi thở, dù thầy thuốc cố gắng cấp cứu vẫn không thể nào cứu người trở lại. Không thể không mang người trở về. Bởi vì tiểu Tô ngày mai còn phải đi làm, cho nên tiểu Tô không ở lại, lúc tiểu Tô từ nhà tiểu Tứ đi về đã nửa đêm.

Về đến nhà rón rén rửa mặt, cẩn thận nằm ngủ bên cạnh tiểu Tú, nhưng tiểu Tú vẫn bị đánh thức: “Tô, vợ Tiểu Tứ như thế nào rồi?” Tiểu Tô gấp nói: “Người không thể cứu được, bệnh viện trả về rồi. Hồ Tử sang nhà thăm bên cạnh ngủ. Hiện giờ chú bác nhà tiểu Tứ đang xử lý. Ngày mai trước khi đi làm anh lại qua xem một chút.”

Tiểu Tô đã cố hết sức, vỗ vỗ lưng tiểu Tú, ôm cô vào trong ngực: “Ngủ đi, trời đã sắp sang rồi.” Vừa nói chuyện một chút tiểu Tô cũng ngủ luôn, nhưng tiểu Tú lại ngủ không được. Không biết là ban ngày ngủ nhiều, hay tại sao. Nhưng nhìn đến vẻ mệt mỏi của tiểu Tô, tiểu Tú cũng không có gọi dậy. Dựa vào trong ngực tiểu Tô, tiểu Tú cảm thấy an tâm, từ từ liền ngủ.

Ngày hôm sau lúc tiểu Tú còn đang ngủ, liền nghe thấy nơi xa truyền tới tiếng kèn. Lúc tiểu Tú dậy thì tiểu Tô đã đi làm rồi, bà Hảo cũng đi hỗ trợ. Vì vậy tiểu Tú liền mang ghế bành ngồi ở trong sân phơi nắng. Theo phong tục, tiểu Tú đang mang thai, Tiểu Tú là không thể đi tham gia đám tang, tránh cho dính cái gì không sạch sẽ.

Vì vậy tiểu Tú cũng đành phải ngồi trong sân, nghe tiếng kèn truyền đến, nhớ tới mấy ngày trước còn thấy vợ Tiểu Tứ cùng người khác ở chung một chỗ, tiểu Tú đã nghĩ vợ Tiểu Tứ thực sự nghĩ không thông sao mà lại uống thuốc sâu? Có chuyện gì mà nghĩ quẩn như vậy, hiện tại để lại con thơ khôn cha không mẹ thật đáng thương.

Nhưng nếu như có thể tiểu Tú vẫn muốn biết vợ Tiểu Tứ tại sao phải uống thuốc sâu, bởi vì tiểu Tú cảm thấy, người có thể làm ra chuyện phóng hỏa sẽ không dễ dàng đi đến đường cùng. Hơn nữa, vợ Tiểu Tứ không phải đang định tái giá sao? Tại sao lại tự sát đây? Nhưng hiện tại những thứ này cũng đã không quan trọng, người đã không còn, nói gì cũng không kịp nữa rồi.

Vợ Tiểu Tứ chết ở trong thôn liền một trận xôn xao, trở thành chuyện nhiều chuyện rất nhiều người nói, cái gì cũng lôi ra nói. Có người nói tiểu Tứ trên trời cô đơn nên về đón vợ theo, cũng có người nói Tiểu Tứ thấy vợ muốn tái giá, vì vậy mất hứng liền về mang vợ đi. Nhưng mặc kệ nói như thế nào cũng vô ích, chỉ để lại Hồ Tử, nghe nói Hồ Tử được ông ngoại mang về nuôi.

Náo nhiệt đi qua cuộc sống tiếp tục, tiểu Tú và bà Hảo ngày ngày nhìn phòng ốc xây càng ngày càng tốt, thật nhiều việc phải làm bà Hảo cùng tiểu Tú không có thời gian suy nghĩ việc khác nữa.

Theo tập tục khi đổ mái nhà cần mời bánh kẹo. Chủ nhà phải chuẩn bị bánh kẹo, còn có pháo. Chờ sư phụ đem xà nhà đưa vào vị trí thì chủ nhà phải đốt pháo, còn phải đứng ở trên lầu hướng lầu dưới ném bánh kẹo xuống. Tóm lại, đây là một trong những chuyện lớn khi xây nhà cần làm. Phải làm thật náo nhiệt.

Vốn là những thứ này do nhà mẹ đẻ của chủ nhà chuẩn bị, nhưng tiểu Tú cũng chỉ có bà Hảo là người than duy nhất, vì vậy đều phải tự mình chuẩn bị, cho nên tiểu Tú cùng bà Hảo vội vàng chuẩn bị mọi thứ. Thím nhà bên cũng sang hỗ trợ. Ba người đàn bà thành cái chợ, ba người vừa chuẩn bị vừa đùa giỡn nhau. Nói chuyện nhà ở thôn Đông với thôn Tây, nói nhà nàng dâu nhà ở thôn Đông hết ăn lại nằm, nói mẹ chồng thật độc ác, tóm lại tiểu Tú chỉ xem như là nghe kể chuyện cổ tích.

53. Chương 53: Chuẩn Đi Ở Cũ

Tại sao vợ tiểu Tứ chết, tiểu Tú không biết, cũng không muốn biết, chắc đây là tâm lý bà bầu. Chỉ cần nghĩ đến đứa bé trong bụng thì không muốn nghe chuyện không vui. Đều muốn cả ngày vui vẻ, tiểu Tú trước kia nghe người ta nói qua cách dưỡng thai, phải cho đứa bé nghe nhạc, cùng bảo bảo trong bụng nói chuyện mỗi ngày, còn phải đọc truyện cổ tích cho bảo bảo nghe. Mặc dù trước kia chỉ nghe nói, nhưng tiểu Tú không ngại thử qua.

Tục ngữ đã nói, nhập gia tùy tục, có gì thì cố gắng hết sức. Cho nên bây giờ tiểu Tú tìm tòi tình huống ở đây. Niên đại này, rất ít người biết Mozart, ở đây việc giải trí chủ yếu là nghe kịch, đặc biệt thích kinh kịch! mấy vở như trăn châu tháp, mọi người nghe thấy rất hay, còn có thể hát theo mấy câu.

Đối với kinh kịch tiểu Tú cũng hát theo một chút, nhưng hát không đúng tiêu chuẩn, mà tiểu Tô thích nhất là buổi tối ôm tiểu Tú trong ngực, mà tiểu Tú nhẹ nhàng hát mấy đoạn, thời gian như vậy tiểu Tô đều không thấy chán. Chỉ là nhiều lúc tiểu Tú sẽ hát một số ca khúc lạ. May tiểu Tú chỉ nhớ một số tiết tấu ca khúc, quên rất nhiều lời, cho nên cũng chỉ kêu hừ hừ, nếu để cho tiểu Tô nghe những ca khúc tình yêu kia, đoán chừng sẽ không tiếp thụ nổi.

Đợi đến lúc bắt đầu lợp ngói cho nhà mới, tiểu Tú đã mang thai gần bảy tháng. Bà Hảo luôn nói tiểu Tú có phúc khí: “Chưa tới mấy ngày sẽ lợp xong ngói, có thể quét vôi rồi, chờ quét vôi xong thì có thể dời vào ở. đến lúc con ở cũ là được ở nhà mới rồi.”

Vừa nghĩ tới ở cũ, tiểu Tú có chút sợ, trước kia nghe người ta nói qua, lúc ở cũ không thể tắm, không thể xuống giường, ngay cả đánh răng cũng không được: “Bà Hảo, con không nhất định phải ở cũ ở phong mới, không cần phải đẩy nhanh tốc độ.” Thật ra thì không phải tiểu Tú sợ người ta đẩy nhanh tốc độ thì chất lượng không tốt, mà là đang nghĩ làm thế nào để mình ở cũ thoải mái một chút. Tiểu Tú đã bắt đầu suy tính dùng thời gian còn lại khai thông đầu óc cho tiểu Tô. Nếu muốn có một tháng không rửa mặt, một tháng không đánh răng, chắc tiểu Tú sẽ điên mất.

Về phần làm sao thay đổi tiểu Tô, tiểu Tú cảm thấy nên bắt tay từ lời thầy thuốc nói. Vì vậy tiểu Tú chọn một hôm tiểu Tô rảnh rỗi, lôi kéo tiểu Tô cùng đi bệnh viện. Mặc dù không phải ngày kiểm tra. Mang thai

bảo bảo, trừ lúc ngã bệnh hoặc là sắp sinh, thời điểm khác đều không cần đi bệnh viện. Còn có những người đến ngày sinh sẽ mời người về nhà đỡ đẻ.

Ở khoa phụ sản, bác sĩ nhìn thấy tiểu Tú lại tới cười nói: “Chưa từng thấy qua phụ nữ có thai nào khấn trương như cô, một tháng đến một lần, bây giờ còn đem người nhà theo.” Tiểu Tú cũng cười, thầm nhủ trong lòng hiện tại quan điểm khám thai còn chưa phổ biến, về sau một tháng tới một lần là bình thường, một lần cũng không tới mới nói là không quan tâm đời sau đấy. “bác sĩ Vương, lần này lại làm phiền bác sĩ.”

Người xưa đã nói không đánh kẻ chạy đi không đánh kẻ chạy lại, bác sĩ Vương cũng không nói cái gì nữa, cũng liền kiểm tra một chút, đo bụng tiểu Tú, nghe một chút tiếng tim thai, sau đó nói: “tiếng tim thai nghe rất rõ ràng đấy, cha nó có muốn nghe chút không?” Bác sĩ Vương tốt bụng cũng cho tiểu Tô lắng nghe một hồi tiếng tim thai.

Tiểu Tô có chút sững sờ cảm ứng nghe khe khẽ để trên bụng tiểu Tú, học động tác của bác sĩ Vương cẩn thận nghe. Kết quả nghe thấy âm thanh như âm thanh xe lửa nhỏ khởi động, tiểu Tô bị sợ một chút, lập tức liền ngẩng đầu lên nhú mày một cái. Bác sĩ Vương thấy động tác của tiểu Tô liền cười không ngừng.

Tiểu Tú cũng thấy động tác của tiểu Tô, thuận tay vỗ vỗ tiểu Tô, ý bảo hấn đỡ mình, lần này tới chủ yếu không phải để tiểu Tô nghe tiếng tim thai, mà là muốn cho tiểu Tô biết thêm chút kiến thức về thai phụ, mình ở cũ cần theo khoa học. “Bác sĩ Vương, mấy tháng nữa tôi đã sinh rồi, lúc ở cũ có cần chú ý gì không?”

Bác sĩ Vương đang xem sổ khám bệnh của tiểu Tú mang đến, cũng không ngẩng đầu lên trả lời: “Lúc ở cũ cần nghỉ ngơi tốt, uống nhiều nước, ăn nhiều đồ bổ để có sữa cho đứa bé. Cái khác đều bình thường là được.”

Tiểu Tú thấy bác sĩ Vương không trả lời cái mình muốn, vì vậy lại hỏi: “Bác sĩ Vương, bà tôi đã hơn bảy mươi rồi, tôi không muốn bà chăm sóc tôi mệt mỏi, cho nên bác sĩ có thể giải thích cặn kẽ một chút không? Đến lúc đó, tôi phải làm gì. Tôi nghe nói, ở cũ một tháng không thể xuống giường, không thể rửa mặt, đánh răng, tắm. . . . .” Tiểu Tú vừa nói vừa nhăn nhó mặt.

Bác sĩ Vương nghe tiểu Tú nói: “Sao có thể một tháng không rửa mặt, như vậy rất bẩn.” Vì vậy lôi kéo tiểu Tô cùng tiểu Tú ngồi xuống nói. Bác sĩ Vương nói, sinh xong đứa bé nghỉ ngơi một hai ngày sẽ phải xuống đất đi một chút, làm tử cung nhanh trở lại bình thường. Lúc rửa mặt, đánh răng thì dùng nước ấm, không được tắm, nếu không nhện nổi thì lấy khăn lông lau qua một chút! Bác sĩ Vương còn nói nhiều thứ, tiểu Tô cẩn thận nhớ kỹ. Tiểu Tú thấy vậy cười trộm liên tục.

Thật vất vả mới ra về, đầu óc tiểu Tô cũng đã trở lại bình thường, sự khôn vặt của tiểu Tú sao có thể lừa gạt được hẳn: “anh thấy hôm nay em cố ý dẫn anh tới nghe đúng không?” Tiểu Tú cười hắc hắc hai tiếng: “trong nhà ít người, đến lúc em sinh thì anh phải chăm sóc em chứ còn gì?”

Tiểu Tô suy nghĩ một chút cũng thấy có lý, nhà mình có bốn người là đã tính cả đứa bé rồi. Đợi đến lúc tiểu Tú sinh, hai người lớn phải chăm sóc tiểu Tú và đứa bé, hơn nữa còn phải tiếp khách đến thăm mẹ con tiểu Tú. Mà bà Hảo tuổi đã cao, nên tiểu Tô phải làm nhiều hơn. “May mà em để ý, anh tất nhiên phải chăm sóc em rồi!”

Tiểu Tú hừ mấy tiếng: “Thế nào, không tình nguyện?” Tiểu Tô vội cười: “em là vợ anh, em không cần nói anh cũng phải chăm sóc chu đáo chứ!” Tiểu Tú nhìn tiểu Tô tác quái nhất thời không nhện được liền cười phá lên. Vừa cười vừa đi, không cẩn thận làm suýt nữa ngã, may mà tiểu Tô nhanh tay kéo lại, tiểu Tô bị dọa sợ: “Em bao nhiêu tuổi rồi, đi đứng như thế à?”

Tối nay sau khi về nhà, tiểu Tô đều nhìn chăm chăm tiểu Tú, ngay cả lúc tiểu Tú và bà Hảo cùng nhau chuẩn bị tã, quần áo cho bảo bảo cũng ở bên cạnh nhìn. Tã của bảo bảo là dùng ga giường cũ để làm. Ga giường cũ đều là bông vải, dùng cũ rồi thì vải vóc liền rất mềm, dùng cái này làm tã rất tốt cho da trẻ nhỏ.

Mà quần áo đều do bà Hảo sang hàng xóm xin lại, theo tập tục khi bảo bảo mới sinh ra thì phải mặc lại quần áo cũ, như vậy bé sẽ không yếu ớt, cũng có chút hơi người rất tốt cho đứa bé. Nhưng tiểu Tú lại cảm thấy khi mặc quần áo cũ thì hơi tổng hợp mềm, cũng giống như dùng ga giường cũ làm tã, nói là dính chút hơi người cũng chỉ để an tâm thôi, nhưng bà Hảo đã chuẩn bị thì cứ dùng, trong thôn nhà ai cũng vậy cả.

Ngày qua đi, thợ xây đã đi rồi, tiếp theo đó là thợ sơn cùng thợ mộc tiếp tục làm. Nhưng thời đại này cũng

không có gì phức tạp. Tiểu Tú muốn nhờ họ làm mấy thứ mình thích, thấy họ làm được tiểu Tú không thể không bội phục người dân lao động vĩ đại. Mà khiến cho tiểu Tú hài lòng là họ làm học tử, cái rương một cây đinh cũng không có, toàn làm bằng dụng cụ có sẵn mà cũng rất tốt làm tiểu Tú rất bội phục.

Tính toán một chút, tiểu Tú lại có ý tưởng, nếu hiện tại mua ít gỗ hồng, sau đó nhờ các sư phụ tỉ mỉ làm mấy bộ đồ, tương lai lấy ra đều rất đáng tiền, mà hiện tại giá gỗ hồng rất rẻ!

54. Chương 54

Lại qua nửa tháng, tiểu Tô được lấy lương thì mang về đưa cho tiểu Tú, tiểu Tú nhìn số tiền trong tay cảm thấy lo lắng. Trước kia hay định lượng tiền mặt là mấy vạn, hiện tại cầm mười mấy đồng cảm thấy thật ít ỏi, với lại xây nhà sắp xong thì hai vạn đồng tiền cũng gần hết, vì vậy tiểu Tú cảm thấy lo lắng.

“Tiểu Tô a, anh xem nhà ta lại sắp hết tiền rồi, hay là chúng ta lại bán trái cây trong không gian. Em đã tính rồi, chờ anh đi bán trái cây về thì em cũng sắp sinh, đến lúc đó trong tay có tiền trong lòng không còn lo lắng em cũng yên tâm ở cữ.” Tiểu Tú lôi kéo tiểu Tô vào không gian, ngồi dưới gốc cây nói.

Tiểu Tô sờ sờ đầu, anh kiểm được bao nhiêu tiền đều đưa cho tiểu Tú, cho nên khi tiểu Tú nói muốn kiểm tiền, tất nhiên anh cũng nghĩ biện pháp kiểm tiền: “Ừ, đợi ngày mai anh gọi điện thoại cho chiến hữu, xem bọn họ còn muốn lấy trái cây không.” Mặc dù anh Hứa đã nói, có trái cây thì bán cho anh nhưng vẫn phải hỏi lại một chút.

Ngày hôm sau, tiểu Tô liên lạc với anh Hứa: “ gần đây mọi người sống tốt không?” Anh Hứa vừa thấy là tiểu Tô gọi, trái tim liền nóng lên, lúc trước mua số trái cây kia mọi người phản ứng rất tốt, ngay cả vợ mình cũng thích, đặc biệt là khi mình lấy được một túi cà chua cho cô ấy.

” anh nói này tiểu Tô, có phải em lại có đồ tốt gì không?” Anh Hứa rất mong chờ. Tiểu Tô cười hắc hắc hai tiếng: “ Em lại có chút trái cây muốn bán, nghĩ đến thăm các anh tiện thể kiểm chút tiền mua sữa cho con.” Tiểu Tô nói xong thật ngại quá, nhưng anh Hứa nghe lại rất hài lòng.

“Hảo tiểu tử, mới nghe cậu kết hôn không lâu giờ đã sắp có con trai ồm rồi” Anh Hứa lớn tiếng cười hai cái: “ Cậu có trái cây gì, bao nhiêu cân?” Tiểu Tô cũng không khách khí, đem số lượng ngay hôm qua quan sát nói ra: “Trái cây thì giống đợt trước nhưng số lượng thì em chưa biết, nếu anh lấy thì em sẽ xem xem có bao nhiêu.”

” Cậu có bao nhiêu thì mang đến đây cả đi. Xem lần này tiểu tử ngươi có thể cung cấp loại nào, cái khác thì không cần nói nhiều.” Vì vậy chuyện này cứ quyết định như vậy. Lúc về nhà tiểu Tô lại mua thật nhiều bao bố mang về. Chỉ là, tiểu Tô nghĩ đến một điều, lúc trước là mua một ngàn túi đựng đồ ở vài cửa tiệm, lần này cẩn thận tránh những cửa tiệm đó mà đi tiệm khác mua một ngàn cái túi. Chỉ cần không gian vẫn còn thì vẫn cần dùng đến số túi này.

Một ngàn túi không phải ít, tiểu Tô đành phải mượn một chiếc xe đẩy tay, mất nhiều sức lực mới mang về được. Tiểu Tú nhìn thấy tiểu Tô đầu đầy mồ hôi cười: “ sao anh ngốc vậy, chỉ cần để em đi cùng em chuyển vào không gian luôn, không cần tự mang về như vậy.”

Tiểu Tô lúc này mới nhớ tới: “Lần sau đi, lần sau anh sẽ mang em đi cùng, lần này anh cũng đã mang về đến nơi rồi.” Vợ chồng son thừa dịp bà Hảo không chú ý liền vào không gian, tiểu Tú lại chỉ huy trái cây tự hái xuống, tự đóng gói. Sau đó chờ tiểu Tô liên lạc xe lửa để giao hàng.

Tiểu Tú bụng lớn nên đứng lâu liền đau lưng, vì vậy liền lấy hai quả táo. Ngồi ở trong sân của căn nhà trong không gian nhìn cây nho, tiểu Tú lại ngứa tay, lúc đầu tưới một vỏ rượu trắng, sau lại thêm rượu vàng, nhớ ở bên ngoài còn có một ít rượu gạo lúc làm tiệc rượu, tiểu Tú liền muốn đem rượu xách đi vào tưới cho cây nho.

Nhưng tiểu Tú không biết lại có biến hóa gì, tựa như nhận được một món quà tặng chứa ở trong hộp, trước khi mở ra không biết có gì, có thể là cái hộp Pandora, cũng có khả năng là chứa hòm bảo bối. Không gian hiện tại đã rất tốt. Có cái ăn, uống còn kiếm tiền được nên vẫn để một thời gian nữa hẵng làm việc này.

Liên lạc được xe lửa, tiểu Tú liền thừa dịp buổi tối đem trái cây chuyển vào như lúc trước, vợ chồng son lưu luyến không rời cáo biệt. Tiểu Tô vuốt tiểu Tú cái bụng nhỏ, nói: " Em ở nhà chờ anh, anh rất nhanh sẽ về." Tiểu Tú gật đầu một cái, vẫy tay tạm biệt tiểu Tô.

Xe lửa chạy, lần này đồ ở ba toa xe, để cho tiện coi chừng đồ, tiểu Tô ngồi ở toa giữa . Có kinh nghiệm lần trước, lần này tiểu Tô chuẩn bị rất đầy đủ. Một cái đệm sợi bông nhỏ, lại thêm một cái áo khoác ngoài dày, còn có một phích nước, hơn nữa còn có đủ trà đến khi xuống tàu.

Ngồi xe lửa từ Tô Châu đi phải mất ba ngày bốn đêm mới đến nơi. Ngày thứ nhất, gió êm sóng lặng, tiểu Tô vẫn ngồi trên đệm bông nghĩ tới tiểu Tú. Bình thường ở chung một chỗ không cảm thấy gì nhưng khi xa nhau thật không quen. Lúc xe lửa sắp vào trạm tiểu Tô đi qua hai toa kia nhìn đồ. Bây giờ mặc dù vẫn tương đối thái bình, nhưng là cũng cần chú ý một chút.

Khi tiểu Tô lại đi đến toa thứ ba phát hiện có chút không đúng, nhưng không nhìn ra không đúng ở đâu, vì vậy lại kiểm tra một lần mới trở về toa giữa. Chờ tiểu Tô ăn xong lương khô dựa lưng vào buồng xe thì mới phát hiện ra chỗ không đúng. Các túi ở trong không gian đều tự thắt nút theo cách đặc biệt, cùng theo một dạng, nhưng ở toa thứ ba có mấy túi thắt khác giống như thắt nút thông lỏng rồi. Nhất định là có người động tới những túi này rồi.

Chỉ là lúc xe lửa chạy đều khóa bên ngoài, mình mới vừa rồi mở cửa cũng không thấy có ai, chẳng lẽ vừa mới bắt đầu đã có người đi vào làm cái gì? Trái lo phải nghĩ, tiểu Tô quyết định khi vào trạm tiếp sẽ quan sát cẩn thận. Bây giờ ngủ một chút để dưỡng sức mới được. Lại một lần nữa nghỉ ngơi chứ, tiểu Tô sơ soạng gây thép phòng thân, sau đó cẩn thận kéo ra một chút, nghĩ kỹ xem rốt cuộc là ai ở bên trong.

Đang lúc tiểu Tô kiểm tra thì có cảm giác có người xông ra đánh mình, theo bản năng giơ tay lên đỡ, trong bộ đội học Cẩm Nã Thủ cứ như vậy thuận tay đánh ra. Người nọ cứ như vậy bị tiểu Tô bắt được, tiểu Tô định thần nhìn lại, lại là một đứa trẻ mười bảy mười tám tuổi. Xem ra cũng không phải người tốt.

Bây giờ đã tháng mười rồi, tiểu tử này vẫn mặc trường sam, hơn nữa còn rách nát, một đôi mắt đầy tia máu: "Người mau buông ta ra! Mới vừa rồi tiểu gia ta không có chú ý mới mắc bẫy của người." Tiểu Tô đối với tiếng kêu gào của tiểu tử kia không để vào mắt. Một tay giữ chặt, kéo hẳn rồi quan sát trong toa hành khách này số trái cây tổn thất, nhìn một vòng, tiểu Tô phát hiện tổn thất còn ít, may mới chỉ mất khoảng mười cân.

Xem qua tình trạng tổn thất, tiểu Tô liền mang hẳn ra ngoài, đem toa xe khóa lại, tiểu Tô đem hẳn dẫn về toa giữa. Đem tiểu tử ném vào xong tiểu Tô tự nhiên từ trong túi lấy ra một miếng bánh cùng một miếng thịt ăn. Tiểu Tô mới vừa rồi quan sát qua, xe lửa cũng đã đi một ngày một đêm rồi, này trong toa xe lửa chỉ có quả táo, cái khác cũng không có. Nếu như tiểu tử này lúc xuất phát đã núp ở trong buồng xe, vậy hẳn là sẽ thấy thềm thịt trên tay mình.

Vừa ăn vừa tiểu Tô còn chặc chặc bình luận: " Thịt lần này thật ngon, nếu được hâm lại một chút thì rất tuyệt. Về nhà nhất định phải ăn một chén thịt kho, khi đó chỉ có nước thịt này mình cũng có thể ăn được hai chén cơm!" Tiểu Tô ăn một miếng khen ngợi ba tiếng, từ từ liền ăn hết canh thịt và bánh.

"Này, tiểu gia cũng muốn ăn thịt!" Bị ném đến trong góc, tiểu tử thấy tiểu Tô ăn thịt là nước miếng không nhịn được chảy ra. Ba bước thành một bước đi qua, đứng trước mặt tiểu Tô nói hẳn muốn ăn thịt. Ở trong bát còn một ít thịt nhìn rất ngon. Đây là tiểu Tô cố ý muốn trêu chọc hẳn, đem thịt để trước mặt hẳn hồi lâu .

"Làm sao tôi phải cho cậu ăn?" Tiểu Tô vừa dọn dẹp vừa nhớ tới: "Thịt này là vợ tôi chuẩn bị cho tôi ăn trên đường. Tôi còn không so đo với cậu làm sao lại ở trong toa xe đầu đây, cậu đến từ đâu. Muốn ăn thịt có thể, cậu trước hết đem tiền táo trả cho tôi tôi sẽ suy nghĩ!"

Tiểu tử nuốt nước miếng, cũng không lên tiếng, liền nhìn chằm chằm tiểu Tô đem thịt cất đi, sau đó thừa dịp tiểu Tô xoay người dọn dẹp những vật khác xông lên đoạt thịt. Hai ba ngụm liền đem ăn thịt hết, hơn nữa ngay cả nước thịt cũng ăn hết. Sau đó hài lòng muốn xem phản ứng của tiểu Tô.

Thật ra thì bằng bản lĩnh của tiểu tử đó không thể thắng được tiểu Tô đã được rèn luyện trên chiến trường, chỉ là tiểu Tô cố ý nhường một chút thôi.

55. Chương 55

Tiểu Tô không muốn đem người này giao cho cảnh sát, muốn để cậu ta ở lại nói chuyện với mình dọc đường cũng được, về phần võ mèo của cậu ta thì tiểu Tô không để vào mắt. Nhưng mà thức ăn của tiểu Tú với bà Hảo chuẩn bị cho lại không đủ. Tiểu Tô là một người có sức ăn lớn, một bữa cũng phải ăn sáu bảy bát lại còn thêm thức ăn nữa. Mà sức ăn của tiểu tử này chắc cũng không kém.

“Ta nói này tiểu gia, cậu có thể trả lời tôi mấy câu không? làm sao mà cậu lại lên toa xe trở hàng của tôi” Người ta tiểu gia không chịu nói lai lịch, ngay cả tên cũng không muốn nói, vì vậy tiểu Tô cũng liền theo lời hắn, gọi hắn một tiếng tiểu gia. Tiểu Tô kiểm tra số thức ăn còn lại, cảm thấy chút nữa vào trạm phải xuống mua thêm.

Tiểu gia cứ như vậy ngồi dưới đất, nửa tựa vào buồng xe, vừa gặm quả táo lấy ra từ trong túi vừa nói: “Táo của nhà anh không tệ, mọng nước mà lại ngọt hơn táo nhà tôi.” Hai ba miếng lại ăn hết quả táo rồi tiếp tục lấy quả khác ra.

Tiểu Tô tức giận nói: “Người ăn ít một chút đi, quả táo mặc dù ngon, nhưng cũng không nên ăn nhiều, cẩn thận hư bụng.”

“Không có việc gì, không phải hai quả táo sao? anh không muốn tôi ăn trái cây của anh chứ gì, chờ tôi kiểm được tiền trả cho anh là được chứ gì.” Liền cắn hai ba miếng hết quả táo trong tay.

Tiểu Tô vui vẻ, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một cái: “Nhìn cậu chắc không phải con nhà nghèo, chắc là trốn nhà đi chơi chứ gì. Thế nào, muốn đợi người nhà đến tìm mình rồi lấy tiền trả cho tôi hả?” Quần áo tiểu gia mặc cũng đã bản. Cho nên trước khi vào trạm tiếp theo tiểu Tô đưa cho cậu ta bộ quần áo sạch, bảo cậu ta đi tắm rửa, vệ sinh cá nhân. Chỉ là tiểu Tô cao hơn hắn một cái đầu, nên hắn mặc vào rộng thùng thình.

Tiểu gia vốn chỉ ăn quả táo, nghe lời tiểu Tô nói cũng không vui: “Cái gì gọi là trốn nhà ra ngoài chơi. Tiểu gia ta đây là người tự do! Chờ gia kiểm tiền, nhất định áo gấm về nhà, để những người đó xem một chút tiểu gia cũng không phải là dễ khi dễ!” Nghe hắn nói như vậy, tiểu Tô đã cảm thấy người này chắc cũng có chuyện cũ.

Lại qua một ngày, xe lửa đã đến trạm cần đến. Cửa khoang xe vừa mở, Đã thấy anh Hứa cùng mấy đồng chí đứng đợi. Vừa thấy tiểu Tô, liền phát phát tay, sau đó đám anh em bắt đầu chuyển hàng. “Tiểu Tô, cậu đã tới, kể từ lúc nhận được tin tức của cậu, anh hôm nào cũng nhìn thời gian chỉ sợ bỏ lỡ.”

Anh Hứa thuận tay lấy một quả táo từ túi một người đang mang ra, cạo xát trên áo rồi gặm luôn. “Ăn thật ngon, ngọt giống như đợt trước.” Tiểu Tô ha ha cười nhìn anh Hứa ăn quả táo. Tiểu gia lúc đó từ vừa nhảy ra ngoài nói: “Các người còn chưa trả tiền!”

Anh Hứa lúc này mới chú ý thấy lần này tiểu Tô dẫn theo người cùng đi giao hàng. Anh Hứa nhìn tiểu gia rồi quay đầu nói với tiểu Tô: “đây là người cậu mang đi cùng?” Ngụ ý rất rõ ràng hỏi tiểu Tô có muốn anh giúp thu thập một chút không. Tiểu Tô lắc đầu một cái: “Trên xe gặp phải, không phải người quen.”

“Ừ.” Anh Hứa tiếp tục gặm quả táo, gặm xong rồi lại nói: “mọi người làm nhanh đấy, chờ làm xong thưởng mỗi người hai quả táo giải khát!” Bây giờ là tháng năm nên trái cây rất đắt, cho nên mọi người nghe anh Hứa nói vậy thì càng muốn làm nhanh xong hơn.

“Anh vẫn như vậy, chẳng thay đổi gì, trước kia ở chung một chỗ thì anh cũng không làm ít chuyện mượn hoa hiến Phật như vậy.” Tiểu Tô cảm khái.

“Anh đây là đánh địa chủ !”

Không mất nhiều thời gian đã chuyển xong đồ trên ba toa xe lửa xuống. Mang lên xe tải xong thì mỗi người rất vui vẻ lấy mỗi người hai quả táo rồi đi về. Anh Hứa không cùng về với họ: “Đi, anh dẫn cậu đi ăn!” Lúc trước tiểu Tô không ở lại lâu, chỉ ở một buổi tối nhưng rạng sáng đã phải lên xe lửa về nên tối đó cũng không uống rượu với anh Hứa được, cho nên lần này anh Hứa nói thế nào cũng phải kéo lên tiểu Tô đi uống vài chén.

Mặc dù anh Hứa không gọi tiểu gia cùng đi, nhưng là tên kia tự động theo tới. Đi theo anh Hứa đến trước một quán ăn.” hôm nay anh mời cậu ăn tiệm ăn!” Nói rồi dẫn đầu vào quán. Vào quán thì có một thím đón.” cậu Hứa đây à, hôm nay sao lại đến đây? Vợ của cậu đang ở phía sau, có muốn thím gọi nó ra cho con không?”

Anh Hứa trả lời: ” Thím đừng gọi vợ con, con với anh em tốt đến đây ăn một bữa, cậu ấy vừa xuống xe, đoán chừng mấy ngày chưa được ăn đồ ngon, làm phiền thím gọi người mang món ăn lên nhanh một chút!” Thím nói được rồi quay vào trong. Anh Hứa vừa quay đầu liền nhìn thấy tiểu Tô cùng tiểu gia đã ngồi xuống. Liền cũng đi đến ngồi xuống.

“Ha ha, đây là em vợ anh mở. Thức ăn cũng được, tí nữa cậu ăn là biết ngay.” Anh Hứa giải thích một chút. Tiểu Tô cùng tiểu gia lúc vào quán đã ngửi thấy mùi thức ăn, bụng đói kêu vang rồi, cho nên quán này nhà ai cũng không quan tâm, chỉ cần có thể nhanh một chút có đồ ăn là được rồi.

Món ăn rất nhanh được mang ra, một chén canh cá, một chén thịt băm, một đĩa rau xào, hơn nữa mỗi người còn có ba bát cơm lớn, anh Hứa nhìn tiểu Tô và tiểu gia ăn, mình ở bên cạnh uống trà hút thuốc. Hai người kia ăn rất nhanh, mười phút đã quét sạch. Tiểu gia lau miệng: “món ăn thật ngon, nếu nhiều thêm chút thì thật tốt!”

Anh Hứa nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn một cái, tiểu Tô vỗ một cái sau đầu tiểu gia: “Cho cậu ăn cơm đã tốt lắm rồi còn bày đặt như vậy, có bản lĩnh thì tự mình mua mà ăn!”

Độ lớn nhú mày hỏi ” tiểu tử này làm sao lại đi cùng cậu?”

“Trên đường nhất, định đến nơi thì liền tách ra, nhưng mà bây giờ xem ra, đứa nhỏ này coi trọng ta rồi.” Tiểu Tô cảm thấy có chút không thích ứng. Bởi vì khi hắn bằng tuổi tiểu tử này đã rèn luyện trong bộ đội rồi. Nói xong, tiểu Tô hỏi tiểu gia: “Tôi nói vị tiểu gia này, cũng mời cậu ăn cơm rồi, nếu không có chuyện gì thì ai đi đường người ấy!”

Tiểu gia đang ngồi, nghe xong lời này liền nhảy dựng lên: ” chỉ ăn một bữa cơm của người thôi mà đã gấp đuổi người đi như vậy? Người đã không muốn gặp tiểu gia, tiểu gia lại càng không đi !”

Tiểu Tô hướng về phía anh Hứa nhún vai, ý là: anh cũng thấy đấy, người ta là muốn bám theo em. Anh Hứa đứng dậy trả tiền, rồi dẫn tiểu Tô ra ngoài: ” anh đưa em đến nhà khác nghỉ ngơi trước, anh về làm nốt thủ tục.” Tiểu Tô gật đầu một cái: “Anh vội thì đi đi, để riêng cho em 200 cân, anh đưa số ấy cho chiến hữu cũ hộ em.” theo ý tiểu Tô thì những trái này coi như là hắn mời chiến hữu cũ ăn. Không cần tính tiền!

“Biết, đến lúc đó ta liền chọn loại tốt nhất để lại.” Anh Hứa không phải là muốn lấy chút đồ này của tiểu Tô, nhưng đây là tâm ý của tiểu Tô, nếu như hai người đổi vị trí cho nhau, anh Hứa nghĩ chắc chắn mình cũng sẽ làm như vậy. Có đồ tốt thì cùng chiến hữu chia sẻ. Giao tình này không thể nói ra lời được.

Chờ anh Hứa đi, tiểu Tô cũng thu dọn một chút. Đi tắm nước lạnh xong, tiểu Tô quyết định nghiêm túc nói chuyện cùng tiểu gia một chút. ” cậu thấy đấy, tôi chỉ là đến đây đưa trái cây. Ngày mai sẽ phải trở về. Cậu cũng không thể đi theo tôi mãi. Nên về nhà sớm đi!”

Tiểu gia ngồi trên ghế bên cửa sổ, một tay chống đầu, không chút nghĩ ngợi đã nói: ” tôi sẽ không về, tôi còn chưa kiếm được tiền, thế nào mà trở về? Nếu không anh dẫn tôi theo cùng được không! Tôi thấy anh là người chạy quân cung, chắc cũng có chút quan hệ, đến lúc đó chỉ cho tôi một chút để tôi cũng có công việc sớm kiếm tiền?”

Tiểu Tô nhìn tiểu tử mười mấy tuổi này nghiêm chỉnh nói mình có quan hệ, chỉ cảm thấy tiểu gia thành thực quá sớm.” tôi chỉ là nhân viên cho xưởng thịt, có thể có quan hệ gì chứ? Cậu cũng đừng bám lấy tôi, tối hôm nay cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta chia tay thôi!” Nói xong rồi, tiểu Tô bỏ đi ngủ, những ngày qua ngủ ở trong toa xe lửa nên đệm giường rất có sức hút.

Tiểu gia tiếp tục ngồi ở phía trước cửa sổ, một người yên lặng vuốt sợi dây đỏ đeo trên cổ. Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn tiểu Tô đang ngủ say, cặp mắt thoảng qua một tia ánh sáng, giống như đã hạ quyết tâm, lại một mình ngồi một lúc, tiểu gia cũng đi ngủ. Ngày mai sẽ như thế nào đây? Thật mong chờ!

56. Chương 56

Như tiểu Tô dự đoán, tiểu gia là người bám rất dai. Mà đã đến tháng mười, tiểu Tô phải về nên liền dứt khoát vứt cho anh Hứa, chờ lúc có đợt động viên đi lính thì đưa đi làm lính, kết quả tiểu tử kia chết cũng không đồng ý: “anh dám đem tiểu gia đến nơi này, tiểu gia liền đánh anh!”

Nhìn vị tiểu gia này như vậy, tiểu Tô cũng nghĩ không ra: “Tôi nói này làm sao cậu lại ỷ lại vào tôi? Tôi có cái gì tốt mà cậu cứ bám lấy không buông?” Tiểu gia liếc mắt nhìn tiểu Tô: “Nhìn anh có vẻ cứng rắn, hung ác, thật ra thì rất mềm lòng!” Tiểu Tô nhất thời cứng họng, người này ánh mắt như thế nào vậy.

Anh Hứa cười, vỗ vỗ vai tiểu Tô: “Nhìn hấn ỷ lại vào cậu như vậy cậu cũng đừng lo, về sớm một chút đi, vợ của cậu không phải sắp sinh sao? Vừa đúng mang người trở về làm công, còn tiết kiệm tiền thuê người!”

Tiểu gia nghe vậy, trực tiếp nói: “Được, làm công thì làm công. Chỉ cần anh bao ăn ở, chờ ở chỗ anh ngắn tôi sẽ đi!”

Tiểu Tô hướng lên trời than thầm, vị này tiểu gia thật đúng là không đem mình làm người ngoài. Thôi thì đành vậy, bất quá là lúc tiểu Tô ngồi xe lửa về thì sau lưng đi theo một cái đuôi nhỏ thôi!

Tiểu Tô còn chưa về nhà, tiểu Tú đã nhận được tiền gửi về, theo thường lệ có người tới cửa làm điều tra, đối với loại điều tra này tra tiểu Tú cảm thấy có chút bất khả tư nghị (*). Bởi vì tiểu Tú chưa bao giờ nghĩ đến có người gửi tiền inh, công an sẽ tới điều tra. Chuyện này nếu như ở trước lúc cô xuyên qua, nếu công an điều tra sẽ rất to chuyện.

(*) không tưởng tượng nổi

Có tiền bạc trong tay, tiểu Tú cũng yên tâm một nửa, còn một nửa phải đợi cho tiểu Tô trở về an toàn. Lúc tiểu Tú theo thói quen vận động ở trong sân một chút thì thấy tiểu Tô mang theo cái đuôi trở lại. Tiểu Tú hai tay chống eo, hí mắt quan sát tiểu gia, làm cho tiểu gia có chút e sợ: “may mà em biết anh đi giao hàng nếu không lại tưởng anh đi lừa người về. Mới không gặp một chút mà anh đã mang theo một người về?”

Tiểu Tô ha ha cười hai tiếng, đang muốn giải thích thì tiểu gia nói: “Gia tới nhà chị coi như nể mặt chị rồi, chỉ bằng ba gian nhà rách nhà chị tôi còn xem thường đấy!”

Tiểu Tú xoay người néo eo tiểu Tô: “Vị gia này anh ở đâu mang về? thời đại này còn có gia sao?” Tiểu Tô cũng không tránh. Vài ba lời nói lại lịch tiểu gia, bên này tiểu Tô nói, đầu kia tiểu gia nghễnh đầu dùng con mắt nhìn qua chú ý tiểu Tô cùng tiểu Tú, mỗi khi tiểu Tú lắc đầu thì tiểu gia mặt liền trắng một phần, khi tiểu Tú gật đầu thì mặt trắng lại đỏ trở lại.

Vốn tiểu Tú cùng tiểu Tô nói chuyện, nhưng trong lúc lơ đãng phát hiện sắc mặt tiểu gia theo động tác của mình mà biến hóa, vì vậy tiểu Tú có chút không hiểu cách một hồi liền gật đầu nhẹ, một hồi sẽ lại lắc đầu. Mà tiểu Tô cũng phát hiện tiểu Tú như vậy liền để tiểu Tú chơi một lúc, mới yên lặng đỡ tiểu Tú đi vào nhà.

” Em ngồi đây nghỉ một chút, còn hơn nửa tháng đã sinh rồi, phải cẩn thận mới được.” Tiểu Tô cẩn thận đỡ tiểu Tú ngồi xuống, sau đó chuẩn bị đi nấu nồi nước để tắm. Đã đi mười ngày, mới chỉ tắm một lần ở trong nhà khách của bộ đội, trên người đã sớm bốc mùi. Tiểu Tô lại là người ưa sạch sẽ.

“Này anh định làm gì với người ngoài kia?” Tiểu Tú nâng cằm hướng người ngoài cửa. Đứa bé này xem ra mi thanh mục tú, người như vậy bà Hảo rất thích. Theo tính tình thích náo nhiệt của bà Hảo thì tiểu tử này chắc sẽ được ở lại.

“Hắn chính là miếng cao da chó, anh đi nấu nước trước đã.” Nghe tiểu Tô nói, tiểu Tú cũng không nói cái gì nữa, dù sao hiện tại trên tay có tiền, trong túi có lương, thêm một miếng ăn cũng không sao. Nhưng tiểu Tú nhìn ra tiểu tử này có điểm kiêu ngạo, nếu muốn cho ở lại thì nhất định phải dạy cho hắn chút quy củ, không có đạo lý nào người ngoài đến lại cao giá hơn người trong nhà.

“Vậy anh đi đi, em sẽ tìm cho hắn vài bộ y phục sạch sẽ.”

“Ừ, em cẩn thận chút.” Liền mang tiểu gia cùng đi ra phía sau phòng tắm nấu nước. Nhìn hai người đi, tiểu Tú chống nạnh đứng lên, chọn vài bộ quần áo của tiểu Tô mang ra sau nhà.

Khi tiểu Tô đang nấu nước tắm thì tiểu gia có chút lo lắng: “Tôi nói, tôi chỉ bám theo anh chút thôi, không cần hận đến mức đem tôi nấu lên!” Tiểu Tô vừa nghe cười: “Thôi đi, người cậu có bao nhiêu cân thịt, có đủ dính răng không? Nhanh tới đây giúp một tay, đem nồi rửa sạch để nấu nước tắm.”

” Ừ!” Tiểu gia ngoan ngoãn tiến lên rửa nồi. Tiểu Tô lại đi lấy củi đốt lửa. Rửa sạch sẽ nồi lớn, cho nước vào. Tiểu gia liền đứng bên cạnh tiểu Tô nhìn tiểu Tô nhóm lửa. “Người nhà tôi ít, ngoại trừ tôi ra chỉ có vợ và bà thôi. Nếu như cậu nguyện ý ở nơi này, hai người kia người đều nhất định sẽ đồng ý.” Tiểu Tô có một câu không nói, ở nhà tôi, vợ là quan trọng nhất.

Tiểu gia nghe, gật đầu một cái. “Còn nữa, cậu vẫn tự xưng tiểu gia, nhưng về đến nhà rồi, nhất định phải có tên. Nếu như cậu không muốn ọi người biết tên cậu thì lấy tên khác cũng được. Bà Hảo thích đứa bé ngoan. Hiểu chưa?” Tiểu Tô nói sự tình trong nhà. Người là hắn đem về, vậy hắn nhất định phải hướng dẫn tốt.

Trên bếp ngọt lửa chiếu vào mặt tiểu gia đỏ lên: “được thôi, hiện tại tôi cũng không có nhà. . . . .” Nhẹ nhàng nói một tiếng, lại lộ ra vô cùng tịch mịch, ngay sau đó tiểu gia lại lên mặt nói: ” gọi tiểu gia là Ngọc Kỳ đi, Ngọc Kỳ là tên lúc nhỏ của tiểu gia, cho các người kêu là được!” Tiểu Tô nghe lời này có cảm giác như hắn để ỉnh gọi hắn là Ngọc Kỳ là đã cất nhắc mình vậy!

Một lát sau, tiểu Tú tại bên ngoài gọi một tiếng: “Tiểu Tô, anh ra lấy quần áo đi.” Tiểu Tô vừa nghe liền cho củi vào lò rồi đi ra ngoài. Tiểu Tô nhìn quần áo tiểu Tú chọn, cũng coi là được, có một cái tiểu Tô chưa mặc bao giờ. Thấy tiểu Tú chuẩn bị quần áo, tiểu Tô biết vợ chăm sóc ỉnh. Hắc len lên hôn một cái liền chạy. Tiểu Tú sờ sờ má bị tiểu Tô hôn trộm, cười xoay người vào nhà. Sau nhà còn đầy bùn nhão, nếu bị ngã sẽ không tốt.

Tiểu Tô trở về phòng tắm phát hiện ra Ngọc Kỳ như một con mèo mướp, khói bay đầy phòng bay cả vào mắt cậu ta, lúc cậu ta ngẩng đầu nhìn thấy tiểu Tô tiến vào, vội vàng tránh ra: “Anh Tô, anh tới trông lửa đi.” Thì ra là lúc tiểu Tô mới vừa ra ngoài lửa trong bếp sắp tắt, Ngọc Kỳ liền lấy một bó rơm bỏ vào, cứ thế nhét vào làm lửa không cháy được, đến lúc đó khói bốc lên khắp nhà.

Tiểu Tô đem quần áo cất xong. Vào chỗ ngồi đem rơm lấy ra ngoài: “Cậu cho vào quá nhiều lửa cũng không cháy được. Chỉ cần cho vào một ít, để có chỗ trống thì lửa mới cháy.” Quả nhiên sau khi tiểu Tô làm vậy, lửa liền cháy lên. Về phần mặt Ngọc Kỳ có dính bụi than, tiểu Tô không nhắc nhở.

Dù sao chút nữa cũng phải tắm nên không để ý.

Nấu nước một lúc lâu, tiểu Tô bảo Ngọc Kỳ ngồi vào trong nồi lớn tắm. Kết quả Ngọc Kỳ không chịu. “Anh Tô, nồi rất nóng, anh chắc là có thể xuống tắm không?” Thật ra thì khi nấu đã cho vào hai khối khăn lông dày ở trong nồi rồi, sau khi đi vào ngồi ở trên khăn lông cũng sẽ không quá nóng. Nhưng là Ngọc Kỳ chưa tắm như vậy bao giờ nên lo lắng.

Tiểu Tô không có kiên nhẫn làm bà vú, không quan tâm Ngọc Kỳ nói nhảm, nhanh nhẹn đem Ngọc Kỳ lột sạch, trực tiếp ném vào trong nồi. Ngọc Kỳ van xin: “Không cần cởi áo của tôi, không cần cởi quần của tôi.” Đến khi bị ném vào trong thùng tắm mới thấy không nóng như hắn nghĩ.

Tiểu Tô đưa gáo nước hồ lô cho Ngọc Kỳ: ” Tắm rửa cho sạch sẽ đi, một lúc nữa bà Hảo về thấy cậu như vậy sẽ rất thích.” Ngọc Kỳ nhận lấy cái gáo, múc một bầu nước dội từ trên đầu xuống. Nước nóng chảy xuống, Ngọc Kỳ thoải mái than một tiếng. Tiểu Tô chỉ cho hắn chỗ đựng quần áo, rồi đi tìm tiểu Tú. Xa nhau lâu như vậy, một nụ hôn trộm làm sao có thể thỏa mãn được?

57. Chương 57

Tiểu Tú và tiểu Tô ăn mì, mới vừa nấu ba bát mì, tiểu Tú ăn một bát, tiểu Tô ăn hai bát, ăn xong sờ sờ bụng cười “đã lâu rồi mới được ăn đồ em nấu, ăn ngon quá!” Tiểu Tú sờ bụng cười nói “Anh ăn thật nhiều, phần của Ngọc Kỳ cũng bị anh ăn hết, đến lúc đó anh phải nấu cho cậu ta một chén!” Tiểu Tô gật đầu, đi nấu thêm.

Tiểu Tô lại đi đến phòng tắm xem Ngọc Kỳ tắm xong chưa, chỉ thấy Ngọc Kỳ đang thoải mái ngủ ở trong nồi tắm lớn. Tiểu Tô cũng biết cậu ta mệt mỏi, nhưng vẫn phải gọi Ngọc Kỳ dậy “Tĩnh, tắm xong ăn một chút gì rồi hãy ngủ tiếp.” Ngọc kỳ mơ mơ màng màng tỉnh lại. Sau đó ăn bát mì tiểu Tô đưa rồi tìm nơi ngủ. May mà nhà tiểu Tô có một căn phòng nhỏ nếu không Ngọc Kỳ chắc phải đi ngủ nhờ nhà khác !

Lúc sau, tiểu Tô liền lôi kéo tiểu Tú muốn vào không gian, nhưng tiểu Tú lại cẩn thận nói “Đợi buổi tối đi, nột lúc nữa bà Hảo về mà không thấy chúng ta mà lại thấy trong nhà có người lạ sẽ sợ.” Tiểu Tô nghe thấy có lý liền ôm tiểu Tú không buông tay, muốn vợ cùng ngủ với mình. Tiểu Tú bị tiểu Tô dây dưa đành phải đồng ý.

Chờ tiểu Tô vội vàng tắm xong vào phòng, chuyện đầu tiên là sờ bụng tiểu Tú cười ngây ngô “Tú, em nói xem khi nào thì con ra đời?” Tiểu Tú nghĩ một lúc “Tính toán một chút, chắc cũng sắp đến ngày sinh rồi, em hơi lo.” Tiểu Tú trong âm thanh mang theo sự khẩn trương.

Khi sinh đứa bé người mẹ như đi dạo qua quĩ môn quan một vòng, hiện tại cái thời này, mặc dù y học so với trước kia tốt hơn, nhưng vẫn còn không so sánh được với trước khi mình xuyên qua, ngộ nhờ không sinh tự nhiên được còn có thể sinh mổ, hơn nữa kỹ thuật giải phẫu tương đối tốt. Nhưng ở đây đa số là sinh tự nhiên, sinh mổ rất ít. Cho nên tiểu Tú có chút lo lắng. Sinh con tự nhiên cũng tốt, nhưng ngộ nhờ khó sinh thì phải làm sao đây?

Tiểu Tú nằm nghiêng trong ngực tiểu Tô, tiểu Tô tay đặt trên bụng tiểu Tú cảm nhận thai máy “không biết nên đặt tên con là gì được?” Tiểu Tú không biết đặt tên, trong đầu đột nhiên thoáng qua một từ, thật khiến tiểu Tú khó xử một lúc “Tô Dũng”. Nhưng mấy năm sau đi ra đường gặp đại một người cũng có tên này, nếu như mình thật đặt tên này cho con thì con sau này có phiền não về tên của mình không đây?

Tiểu Tú đang muốn cùng tiểu Tô bàn bạc một chút, vừa quay đầu lại phát hiện tiểu Tô đã ngủ. Nhìn tiểu Tô ngủ giống như đứa trẻ, tiểu Tú cảm thấy có chút rung động. Nam nhân trước mặt vì mình cố gắng nên tiêu tụy. Tiểu Tú có chút chua xót. Đưa tay sờ khuôn mặt anh, thật cẩn thận cảm giác thấy râu ria cọ vào tay, tiểu Tú trong lòng cảm thấy rất ấm áp, đây là người đàn ông của mình!

Tiểu Tô về, bà Hảo liền bắt đầu nói chuyện chuyển vào nhà mới. “Tiểu Tô a, con đã về rồi thì xem phòng ở mới có thiếu gì không, nếu thiếu thứ gì thì chúng ta đi mua sớm một chút. Lúc tiểu Tú ở cứ sẽ không tiện dọn nhà.” Tiểu Tô gật đầu một cái, liền dẫn Ngọc Kỳ đi xem phòng mới. Đi một chút đã tới nơi. Phòng ở mới đã xong, trên dưới dọn dẹp sạch sẽ, đã bày xong chút đồ.

Tiểu Tú không ngại tốn tiền, bất luận là gian phòng của hai vợ chồng mình hay gian phòng của bà Hảo cũng làm một cái tủ gỗ, bàn gỗ. Lúc làm những thứ đồ này thấy vật liệu gỗ còn nhiều nên làm dư ra một bộ, bây giờ vừa đủ cho Ngọc Kỳ dùng, không thể không nói là có duyên phận! mấy gian phòng đã phân tốt, bà Hảo lớn tuổi nhất nên ở căn phòng ở giữa, tiểu Tô với tiểu Tú ở căn phòng bên trái, Ngọc Kỳ ở phòng bên phải.

Hai người ở trong phòng mới xem xét nửa ngày, rất hài lòng, về nhà cũng không cần nói gì nữa, liền nhờ bà Hảo xem hoàng lịch, xem ngày nào thích hợp dọn nhà. Bà Hảo xem xong liền thấy một tuần sau có ngày tốt có thể dọn vào ở, một nhà bốn người liền bắt đầu công việc bận rộn. Ngọc Kỳ cùng chuyển với bà Hảo. Nhắc tới cũng lạ, bà Hảo thích đứa nhỏ này cũng không kỳ quái, nhưng kỳ quái ở chỗ tiểu Ngọc Kỳ rất nghe lời bà Hảo, hơn nữa cũng không cãi lại. Đối với hiện tượng này tiểu Tô rất vui, coi như tìm cho bà Hảo một người làm bạn.

Lúc làm tiệc mừng tân gia xong, tiểu Tô liền bắt đầu chuẩn bị những thứ đứa bé cần, mặc dù có thể mời bác sĩ về nhà, nhưng lần này tất cả mọi người cho là nên đi bệnh viện! Như bà Hảo nói “Trước kia chúng ta sinh không có cách gì nên đành sinh ở nhà, hiện tại có điều kiện, tự nhiên phải đi bệnh viện.”

Đang lúc nhà tiểu Tô bận rộn chuẩn bị, có một người bị bỏ quên đã lâu trở lại. Ban đầu Nhị Lại Tử nửa đêm ăn trộm gà bị bắt, bị anh rể cưỡng chế đưa ra ngoài cải tạo mấy tháng khổ cực, nhưng Nhị Lại Tử cho tới bây giờ vẫn không phải người chịu khó làm việc, thật vất vả xong đợt cải tạo liền ôm bọc quần áo trở về.

Đối với việc mình bị bắt Nhị Lại Tử luôn cho rằng là tại tiểu Tô, không chó nhà hần kêu, mình sao có thể bị bắt vì vậy việc đầu tiên khi về là đi gặp tiểu Tô. Cửa nhà tiểu Tô chỉ khép hờ giống như hàng xóm xung quanh, cửa đều không khóa, trừ lúc đi xa nhà mới khóa.

Lúc Nhị Lại Tử tìm tới cửa, tiểu Tú đang ngồi ở trong sân ăn trái cây, nhìn thấy Nhị Lại Tử tiến vào, liền kêu “Tiểu Tô, khách tới ra ngoài tiếp khách.” Tiểu Tô đang bận rộn trong nhà, nghe thấy tiểu Tú gọi liền đi ra, nhìn thấy Nhị Lại Tử liền cười cười “Hôm nay ngọn gió nào đưa cậu tới đây vậy?” Nói xong liền Ngọc Kỳ ra rót nước.

Tiểu Ngọc Kỳ đang giúp bà Hảo tìm đồ, nghe tiểu Tô gọi, liền có chút khó chịu, nhưng bà Hảo vỗ vỗ trên trán hần, tiểu Ngọc đành ra ngoài. Rót một chén nước trà cho Nhị Lại Tử, liền bị tiểu Tô kéo lại. Đồng thời tiểu Tô ra hiệu cho tiểu Ngọc, tiểu Ngọc liền ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh tiểu Tú không nói.

Nhị Lại Tử không nhìn nước trà, chỉ hừ hừ hai tiếng “Hôm nay có gió Tây Bắc, tôi đi ra ngoài mấy tháng, nghe nói anh kiếm được không ít tiền. Tôi đến đây học hỏi chút kinh nghiệm, kiếm ít tiền cưới vợ!” Nói xong liền kéo cái băng ghế ngồi xuống, thuận tiện nhếch lên hai chân, lại đốt một điếu thuốc. Khói thuốc bay lên làm tiểu Tú sặc liền ho khan. Mang thai không nên ngửi mùi thuốc lá, vì vậy tiểu Tú đứng lên muốn đi.

Thấy tiểu Tú đi, Nhị Lại Tử cũng đứng lên, hướng về phía tiểu Tú đi tới nói “Mấy tháng không gặp bụng chị đã lớn thế này, không biết là trai hay gái. Tốt nhất không phải bé gái. Nếu không nhà họ Tô sẽ phải chặt đứt hương hỏa.” Tiểu Tú nghe hần nói lời không tốt, liền không để ý tới, để Ngọc Kỳ đỡ vào nhà. Tiểu Tô đi lên trước “Cậu tới có việc gì, nếu không có gì thì mời về cho!”

Nhị Lại Tử thấy tiểu Tô đuổi người, cũng không vui đứng dậy “Tôi đến thăm nhà anh một chút anh lại không cho tôi chút mặt mũi nào sao.” Vốn Nhị Lại Tử là một đứa trẻ hư, thấy tiểu Tô nói vậy thì càng không vui. Ánh mắt chợt lóe, Nhị Lại Tử quyết định dọa tiểu Tú một cái, nếu không thật sự nuốt không trôi tức giận. Nhị Lại Tử nhân lúc xoay người, từ trong túi tiền cầm hai quả pháo nhỏ len lén đốt rồi vứt xuống dưới chân tiểu Tú.

Bụng tiểu Tú vốn lớn nên không thấy được dưới chân, cho nên mới nhờ tiểu Ngọc đỡ, Nhị Lại Tử ném quả pháo tiểu Tú không biết, mà tiểu Ngọc cũng không để ý đến, cho nên lúc pháo ở dưới chân tiểu Tú nổ vang thì tiểu Tú hoảng sợ, dưới lòng bàn chân vừa trượt, cả người sắp ngã xuống. Tiểu Ngọc phản ứng nhanh, xông lên trước đỡ tiểu Tú, nhưng chỉ miễn cưỡng không để cho tiểu Tú ngã xuống, mà sắc mặt tiểu Tú đã tái nhợt.

Mà lúc này tiểu Tô đã xông lên trước đánh Nhị Lại Tử một quyền, đánh cho Nhị Lại Tử nằm trên đất rên hừ hừ, vốn tiểu Tô còn muốn đánh thêm mấy quả đấm, nhưng lại thấy tiểu Tú kêu đau.

58. Chương 58

Tiểu Tô cũng bị tiếng pháo làm sợ hết hồn, chỉ một lát liền bình thường lại. Nhưng lại nghe tiếng kêu đau của tiểu Tú làm tiểu Tô rất tức giận, túm cổ áo Nhị Lại Tử mà đánh hai quyền, đánh cho hần khòe miệng chảy máu, hốc mắt thâm đen. Lại đánh vào bụng Nhị Lại Tử một quyền, vẫn chưa hết tức giận muốn đánh tiếp, nhưng Ngọc Kỳ gọi : “Anh Tô, anh sang đây nhanh lên, tôi không đỡ được chị dâu nữa!”

Tiểu Tô liền bỏ Nhị Lại Tử ra, đi qua. Mới đi được mấy bước đã quay lại hung ác nhìn Nhị Lại Tử chăm chăm nói : ” anh nghe kỹ cho tôi, nếu vợ con tôi có chuyện gì thì mấy hôm nữa tôi sẽ đến thu thập anh!” Vừa nói vừa mạnh mẽ đá Nhị Lại Tử một cước làm hắn lùi lại mấy bước.

Sau khi bỏ lại câu nói đó tiểu Tô liền gấp gấp mượn xe chở tiểu Tú đi viện, Nhị Lại Tử nằm trên đất rất lâu, khó khăn lắm mới bò dậy được một tay ôm bụng, một tay sờ máu nơi khóe miệng, nhổ nước miếng nhìn vết máu nói: “nghĩ dễ như vậy sao, ta đã ba mươi tuổi làm sao còn sợ đứa trẻ ranh hai mươi tuổi như hắn !” Nhìn bốn phía không có ai, Nhị Lại Tử liền lê người đi về nhà.

Tiểu Tô vội vàng đưa tiểu Tú đi thẳng đến bệnh viện, nhanh chóng đẩy xe đi gấp để Ngọc Kỳ và bà Hảo lấy đồ đi sau. Nửa đường gặp đại đội máy kéo Vĩnh Minh được họ giúp đỡ nên cũng nhanh chóng đến bệnh viện. Khi tiểu Tú được đưa vào phòng sinh, tiểu Tô mới thở phào một hơi, ngồi trên ghế ngoài hành lang chờ đợi. Nghe tiếng la đau của tiểu Tú làm tiểu Tô lo lắng đến nỗi chân cũng nhũn ra rồi.

Bà Hảo mang đồ vào phòng bệnh rồi mới chạy qua phòng sinh xem thế nào , thấy tiểu Tô mất hồn, liền an ủi: ” Con cũng đừng lo lắng quá, ai sinh con cũng vậy cả. Nhìn dáng người tiểu Tú cũng là người dễ sinh đẻ, chỉ một lát nữa là con có thể ôm con rồi !” Đang nói thì thấy cửa phòng sinh mở ra, một cô y tá đi ra nói: ” ai là người thân của Lý Tú?”

Tiểu Tô vừa nghe đã vội đi qua nói: “cô y tá, vợ và con tôi không sao chứ!” cô y tá nhìn dáng vẻ tiểu Tô nói: “Không có việc gì, không có việc gì, cô ấy chỉ thấy đối bụng thôi, mọi người chuẩn bị chút đồ ăn đi?” Tiểu Tô nghe vậy sững sốt, bà Hảo liền trả lời: ” cô y tá chờ bà một chút, bà đi lấy ngay đây.” Tiểu Tô cũng muốn đi cùng với bà, nhưng lại sợ lúc mình rời đi tiểu Tú có việc gì lại không gọi được ai, đành bảo Ngọc Kỳ đi cùng bà Hảo.

Trở lại phòng bệnh, bà Hảo mang theo nước đường đỏ và mười quả trứng gà luộc đến . Ngọc Kỳ đi bên cạnh vừa đỡ bà vừa cầm đồ theo. Dem đồ đưa cho cô y tá xong ba người lại bắt đầu đợi ngoài cửa phòng sinh. Ngọc Kỳ suy nghĩ đơn giản thuận miệng liền hỏi: ” Anh Tô, chị Tú không sao chứ, lúc này làm em sợ hết hồn, may mà em đỡ kịp. Anh phải cảm ơn em đấy, nếu em không nhanh chắc chị ấy đã ngã xuống đất rồi!”

Tiểu Tô không đếm xỉa tới hắn, bà Hảo nói với hắn câu cảm ơn: “không biết tiểu Tú sinh con trai hay con gái nữa. Nếu là con gái thì tốt, ông bà ta đã nói có chị gái rồi sẽ có em trai. Nếu là con trai thì càng tốt.” Ngọc Kỳ nghe vậy liền cười: “Bà, con gái con trai đều muốn, nếu không bà nói chị Tú cố sức sinh đôi long phượng thai, anh Tô thấy có phải không?”

Tiểu Tô nghe Ngọc Kỳ hỏi, không chút suy nghĩ nói: “con trai hay con gái cũng là con của anh với tiểu Tú, bây giờ chỉ mong tiểu Tú bình an là được rồi!” Bà Hảo cũng nói: “Lần đầu sinh con rất khổ, chỉ cần tiểu Tú vượt qua được thì sau này đều tốt. Đợi sau này lại sinh thêm mấy đứa .” Bà đã nói với hai vợ chồng rồi, đứa đầu họ Tô đứa sau sẽ theo họ bà.

Thân thể tiểu Tú bình thường rất tốt, lúc mang thai cũng chú ý vận động, cho nên thời gian sinh không lâu, chỉ một lúc phòng sinh đã truyền đến tiếng khóc của trẻ em. Ba người ở ngoài liền đứng lên vây quanh cửa phòng chờ. Lại qua một lúc mới thấy y tá ôm đứa bé được bọc trong tã đi ra: “Ai là người thân của Lý Tú, Lý Tú đã sinh một bé gái mập mạp.”

Tiểu Tô liền tiến lên ôm con, dường dường là một người đàn ông mà nay ôm con lại lúng túng như vậy. Y tá dạy nửa ngày cũng không thể làm cho tiểu Tô biết cách ôm con. Bà Hảo nhìn không được nữa liền tiến lên đem đứa bé ôm vào lòng. Khi bà Hảo nghe thấy là con gái thì lòng có chút không thoải mái. Mặc dù lúc này bà an ủi tiểu Tô nhưng người già thường thường vẫn thích con trai hơn. Lại thấy cục bột nhỏ mặc cho tiểu Tô ôm cũng không khóc trong lòng bà liền mềm nhũn . Sinh con trai hay con gái tiểu Tú cũng không làm chủ được mà.

Ôm đứa bé trong lòng, nhìn kỹ, mặc dù ngũ quan chưa rõ ràng lắm, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra đứa nhỏ này lớn lên sẽ không tệ. Nhìn nhọt lông mày cong cong, miệng đỏ thắm khê giương, càng xem bà càng không buông tay được. Ngọc Kỳ cũng chen đến bên cạnh bà nhìn, thấy cục bột cả người đỏ hồng liền hỏi: “sao trên người đứa bé hồng vậy, lúc lớn lên cũng hồng như vậy sao?” Bà Hảo đem cục bột bọc lại nói: “đứa bé nào lúc mới sinh ra cũng như vậy, hiện tại da càng hồng, tương lai lại lớn lên da lại càng trắng.” Nhưng Ngọc Kỳ không hiểu lúc này da hồng và tương lai da trắng thì có quan hệ gì.

Tiểu Tú được đưa về phòng bệnh khi đã ngủ thiếp đi vì mệt mỏi, tiểu Tô nhìn mặt tiểu Tú tái nhợt thì rất đau lòng. Ra ngoài tìm thứ gì bổ dưỡng cho tiểu Tú. Mua con gà, lại mua con cá, dùng tiền nhờ người dân gần viện nấu rồi bưng tới, để lúc tiểu Tú tỉnh muốn ăn gà thì ăn, muốn ăn cá thì ăn. Nhưng lúc tiểu Tú tỉnh lại chỉ miễn cưỡng uống một chút nước đường đỏ rồi ngủ tiếp. Tiểu Tô chuẩn bị cháo gà, cháo cá tiểu Tú cũng không ăn một chút.

Đứa bé được phân biệt với đứa bé khác rồi mang vào phòng trẻ em, tiểu Tô liền bảo Ngọc Kỳ đưa bà Hảo về nghỉ: “Bà về trước nghỉ ngơi đi, ngày mai bà đến thì nấu chút cháo mang đến giúp con. Mới vừa rồi thầy thuốc nói tiểu Tú bây giờ chỉ có thể ăn chút cháo như vậy.” Bà Hảo suy nghĩ một chút lúc này đi vội vàng, có nhiều thứ không kịp mang theo, vì vậy liền nghe tiểu Tô khuyên đi về. Tiểu Tú ngủ một mạch đến nửa đêm mới tỉnh, tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi vô lực!

Tiểu Tú tỉnh tiểu Tô cũng tỉnh theo, lấy cặp lồng giữ ấm ra hỏi tiểu Tú: “Tú, em uống cháo gà hay là canh cá? Cháo gà bổ thân thể, canh cá lợi sữa.” Nói rồi tiểu Tô liền ha ha cười, hiện tại hẳn có vợ có con gái thật hạnh phúc. Tiểu Tú gọi tiểu Tô đem cặp lồng giữ ấm mở ra nhìn một chút, ngửi một chút, cuối cùng quyết định uống cháo gà. Canh cá đã hơi nguội nên có chút tanh, tiểu Tú không chịu nổi mùi này.

Uống một chút cháo gà xong, tiểu Tô đỡ tiểu Tú khê ngồi dậy: “Tú, anh đã đi xem con gái chúng ta rồi. Nó nặng khoảng bảy tám cân, rất tham ăn.” Trước đó tiểu Tô tìm khắp nơi mới mua được hai túi sữa bột, hiện tại đang cho con dùng. Vừa nói đến con, tiểu Tú liền bảo tiểu Tô pha ít nước ấm để lau người: “Em một người toàn mồ hôi thật khó chịu, anh cho em lau qua một chút.”

Tiểu Tô đang muốn pha nước ấm cho tiểu Tú, bà Lão ở giường bệnh bên cạnh liền nói: “Không thể như vậy, hiện tại vợ cậu rất yếu, không chịu được lạnh, đợi mấy hôm đi!” tiểu Tô nhìn tiểu Tú một chút rồi đi pha nước ấm. Tiểu Tú cùng nói với bà lão: “Cảm ơn bà, con nghe bác sĩ nói, trước khi cho con bú dùng khăn lông ấm đắp vào ngực một chút. Con muốn sớm ra sữa một chút cho bé bú.” Bà lão nghe xong nói: “con cảm thấy không cảm lạnh là được.”

Tiểu Tú muốn sớm cho con bú vì mọi người nói sữa non rất tốt cho cơ thể bé. Cứ như vậy tiểu Tú dùng khăn lông xoa nhẹ cả buổi tối, mặc dù quá trình này làm tiểu Tú đau đến toát mồ hôi, nhưng cô vẫn cố gắng. Ngày hôm sau tiểu Tú thấy ngực rất căng nhưng khi dùng tay chen thì không thấy ra sữa. Tiểu Tú lo lắng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tiểu Tô mời mời bác sĩ đến xem, bác sĩ bảo không có vấn đề gì, chỉ cần cho bảo bảo bú liền ra sữa thôi.

Đến giờ cho bảo bảo bú sữa, bảo bảo cố hết sức cũng không bú được. Đến khi sắp hết thời gian cho bú đành phải cho bảo bảo ăn sữa bột. Chờ y tá đem bảo bảo đi, tiểu Tú lại bắt đầu dùng khăn lông xoa, nghỉ sớm một chút thông sữa. Sản phụ giường bên thấy vậy liền nói: “vẫn chưa được sao, cô bảo chồng giúp một chút, sức người lớn vẫn tốt hơn đứa bé.” Tiểu Tú đỏ mặt. Sản phụ bên cạnh liền cười: “việc này có gì đâu mà ngại, cô cứ thử xem thế nào.”

Tiểu Tú liền ghi nhớ, một lát sau để cho tiểu Tô dìu mình vào nhà vệ sinh. Chờ đến khi không có ai ở đây liền lôi kéo tiểu Tô vào không gian. Vào không gian hai người cầm chậu nhỏ đi đến Ôn Tuyền rửa qua một chút. Tiểu Tô cầm quần áo và đồ dùng cho tiểu Tú. Chờ tiểu Tú rửa xong liền tới gần: “Tú, để anh hút giúp em đi!”

Tiểu Tú thấy trong không gian cũng không có ai, mà vấn đề này lại cần giải quyết. Vì vậy cũng đồng ý, vén áo ý bảo tiểu Tô giúp một chút. Tiểu Tô thấy ngực tiểu Tú non mềm như hai bánh bao lớn, nuốt nước miếng một cái. Tay sờ soạng lên, chỉ cảm thấy thô ráp: “Cứng như thế, em có khó chịu không?” tiểu Tú đau, liếc tiểu Tô một cái: “anh nhanh lên một chút đi!”

Thấy tiểu Tú thúc giục, tiểu Tô lúc này mới đem tiểu Tú ôm lấy, cúi đầu nhẹ nhàng đem một bên vú ngậm vào miệng nhẹ nhàng hút, thấy đầu vú đứng thẳng nhưng lại không thông sữa được, vì vậy tiểu Tú nói: “Anh có thể hút mạnh một chút không!” Tiểu Tô nghe theo, dùng sức lực hút làm tiểu Tú đau đến cau mày, vẫn phải hút vài hơi mới thông sữa. Bởi vì cảm thấy rõ ràng ngực không còn căng cứng như trước.

Như vậy tiếp tục, tiểu Tô giúp tiểu Tú thông sữa cả hai bên. Lúc bắt đầu chỉ thông sữa nhưng tiểu Tô khê hút hai ba cái, ra thật nhiều sữa. Tiểu Tú liếc hẳn một cái: “ra sữa rồi thì anh không cần hút nữa nếu không bảo bảo không còn gì ăn?” Tiểu Tô cười hắc hắc không ngừng: “Thì ra mùi vị của sữa là như vậy!”

59. Chương 59

Chờ khi tiểu Tú làm xong mọi chuyện thì cũng đã qua nhiều thời gian, tiểu Tô đỡ tiểu Tú vào phòng thì tiểu Tú cảm thấy mọi người đang nhìn mình, vì vậy trên mặt khẽ phỉếm đỏ. Sữa đã thông nên tiểu Tú cũng bớt lo lắng, tiểu Tô đưa bao nhiêu canh thì uống hết bấy nhiêu, sau khi ăn xong liền ngủ. Đến thời gian cho bảo bảo bú thì ngực lại căng lên rồi, bảo bảo được bú sữa cái miệng nhỏ phát ra tiếng chụt chụt thật đáng yêu.

Tiểu Tô lần đầu tiên thấy cục bột nhỏ bú sữa mẹ, ngồi ở bên giường không chịu rời đi. Lúc cục bột nhỏ bú thì tiểu Tô cẩn thận cầm tay con, nhìn rồi lại nhìn: “Tú, em xem tay con mà xem, so với móng gà không lớn hơn là bao!” Tiểu Tú nghe vậy buồn bực nói: “đây là tay con gái anh đấy, làm sao anh lại đi so với móng gà.” Nói rồi tiểu Tú cầm tay bảo bảo nói: “nhìn xem tay con trắng nõn, mềm mại thế này, thật giống bánh bao nhỏ.”

Tiểu Tô vừa nhìn cũng thấy thế, lúc bảo bảo sinh ra được bảy cân hai lạng thật nhỏ bé. Tay bảo bảo nhỏ nhắn rất đáng yêu. Bà Hảo rất vui mừng, chỉ cần có bà trong bệnh viện thì ai cũng không thể ôm bảo bảo được. Thay tã, tắm, thay quần áo cho bảo bảo bà đều tự mình làm, không cho ai giúp cả. Tiểu Tú nhìn thấy bà Hảo vui vẻ như vậy trong lòng cũng vui.

Cục bột nhỏ ăn no liền tiểu, bà Hảo vừa giúp cục bột nhỏ thay tã, vừa cùng tiểu Tô nói: “Con cùng tiểu Tú nghĩ cho bảo bảo cái tên đi, dù gì cũng phải có tên gọi chứ.” Tiểu Tú và tiểu Tô nghĩ cũng phải. Vì vậy hai người liền bắt đầu nghĩ tên, nhưng tiểu Tú không muốn lấy mấy tên kiểu như “Xuân”, “Hoa”... cho nên luôn thấy không hài lòng với những tên mà tiểu Tô đặt. Hai người suy nghĩ thật lâu, mới nhất trí quyết định lấy nhũ danh cho cục bột nhỏ là “ Tô Tô” trước. Còn đại danh thì đợi về nhà rồi từ từ nghĩ.

“Tô Tô, Tô Tô, tiểu Tô Tô.” Bà Hảo đem tên tiểu Tô Tô đọc đi đọc lại, hài lòng cười: “ tên này thật tốt, liền kêu Tô Tô. Tiểu Tô Tô cùng chơi với bà nào!” Bà Hảo hôn nhẹ lên mặt tiểu Tô Tô. Tiểu Tô thấy bà Hảo hôn con cũng lại hôn con mấy cái. Nhưng tiểu Tô hôn hơi mạnh làm cho tiểu Tô Tô không thoải mái, khóc lên hai tiếng làm cho bà Hảo giận đến nổi đuổi tiểu Tô đi.

Thoảng một cái đã qua năm ngày, tiểu Tú sinh con tự nhiên nên được về nhà sớm hơn các sản phụ khác. Hôm về nhà tiểu Tô đi mời anh Vĩnh Minh mang xe đến giúp một tay. Trong buồng xe chất một lớp rơm rạ đầy, lại trải thêm một cái chăn, chờ khi tiểu Tú chuẩn bị đầy đủ lên xe tiểu Tô lại phủ thêm một cái chăn lên trên người tiểu Tú, rồi thêm một cái nữa lên trên mới thôi, tóm lại là đem tiểu Tú và tiểu Tô Tô bọc kín ba tầng trong ngoài. Như vậy mà bà Hảo còn lo lắng tiểu Tú bị gió thổi vào.

Dọc theo đường đi bà Hảo nói với Vĩnh Minh đi chậm một chút vì sợ có gió lớn, đường không tốt còn cảm thấy lo lắng. Thấy bà Hảo cùng tiểu Tô khẩn trương như vậy, tiểu Tú thấy rất vui vẻ: “ bà Hảo cũng nghỉ ngơi một chút đi, về nhà con còn cần bà giúp nhiều lắm.” bà Hảo vừa nghe liền nói: “ bà không sao đâu tiểu Tú, thân thể bà rất tốt! Chỉ cần nhìn thấy tiểu Tô Tô đáng yêu bà thật vui vẻ, càng nhìn lại càng yêu thích!”

Về đến nhà tiểu Tú và tiểu Tô cất đồ. Bà Hảo thì vội vàng đi nấu chút đồ bổ cho tiểu Tú. Tiểu Tô tiễn anh Vĩnh Minh về, cũng không thể để anh về tay không nên tiểu Tô liền tặng một ít thịt cho anh. Nhưng anh lại từ chối: “Tiểu Tô, như vậy thật không tốt, chúng ta là hàng xóm, ngăn đầu không gặp cúi đầu gặp, mà nhận đồ của cậu thì thật ngại.” Tiểu Tô khoát tay áo: “Không có việc gì, anh Vĩnh Minh, em còn phải cảm ơn anh, nếu không đáp xe của anh đi bệnh viện, chỉ sợ tiểu Tú không biết thế nào rồi ! Anh mà không nhận em lại nghĩ anh chê ít đấy!” Nói đến như vậy rồi thì anh Vĩnh Minh cũng không tiếp tục nhiều lời, cảm tạ rồi đi về nhà.

Ngày hôm sau có rất nhiều hàng xóm láng giềng mang theo trứng gà nhà mình hoặc là một chút đồ trong nhà đến thăm tiểu Tú cùng tiểu Tô Tô. Thuận tiện giúp trông tiểu Tô tô để bà Hảo đi nấu chút nước trứng. Hàng xóm láng giềng đến đều khen tiểu Tô tô, có người nói tiểu Tô Tô trông thật đáng yêu, có người nói tiểu Tô Tô giống tiểu Tú như đúc. Tóm lại có rất nhiều lời tốt đẹp làm bà Hảo và tiểu Tú rất vui.

Đến buổi tối, bà Hảo muốn mang tiểu Tô Tô về phòng mình ngủ với bà, nhưng tiểu Tú không chịu. Ban ngày bà Hảo đã bận bịu cả ngày rồi, buổi tối mà tiếp tục chăm sóc tiểu Tô Tô thì sẽ rất mệt, vì vậy liền giữ tiểu Tô Tô ở phòng mình. Bà Hảo đành trở về phòng nhưng trong lòng luôn nghĩ tiểu Tú ít kinh nghiệm trông con nên sẽ không tốt như bà được.

Mấy ngày ở trong bệnh viện, tiểu Tú vẫn không thể tìm được cơ hội nào để trốn vào không gian tắm rửa một lần, bây giờ trở về nhà, tiểu Tú quyết định mang theo tiểu Tô cùng bảo bảo cùng nhau vào không gian, đặc biệt là cho bảo bảo tắm nước ôn tuyền. Nhớ lại lúc trước khi xuyên không, mọi người hay cho con nít bơi lội để tăng sức khỏe nên tiểu Tú cũng muốn cho bảo bảo thử.

Nhờ tiểu Tô từ ôn tuyền mức lên hai thùng nước lớn, tiểu Tú liền cẩn thận cởi hết quần áo và tã của tiểu Tô Tô, may mà nơi này bốn mùa ấm áp nên không sợ tiểu Tô Tô bị lạnh. Tiểu Tú cẩn thận nâng người tiểu Tô Tô để cho tay chân tiểu Tô Tô ở trong nước vung vẩy, tiểu Tô thấy vậy liền muốn giúp: “Em nghỉ ngơi một chút đi, bà Hảo nói khi ở cũ không được ra gió, không được tiếp xúc nhiều với nước tốt nhất là nằm trên giường nghỉ ngơi.”

” Bà Hảo bây giờ chỉ hận không nuôi em như heo được thôi.” Tiểu Tú xoa bóp cánh tay có chút mỏi ” Nhưng hiện tại em cũng chỉ có thể giống như heo được nuôi thôi nếu không lại không có sữa cho tiểu Tô Tô ăn.” Nói rồi đưa tiểu Tô Tô cho chồng. Tiểu Tô nghe tiểu Tú nói đến sữa cho con bú, ánh mắt không lý do dời đến trên bộ ngực tiểu Tú. Ngực tiểu Tú so với trước kia lớn hơn làm tiểu Tô nhìn đến phải nuốt nước miếng.

Cảm nhận được ánh mắt tiểu Tô, tiểu Tú nghiêng người qua hỏi: “Anh nhìn cái gì vậy.” Tiểu Tô cười hì hì tiến lên trước: ” Anh nhìn nơi con gái anh uống sữa. Anh muốn nhìn một chút xem đầu bếp có hay không chuẩn bị xong món ăn, đừng để cho con gái anh đói bụng là được.” Tiểu Tú liếc hẩn một cái: “Vậy anh có muốn thử một chút hay không món ăn đầu bếp làm có ngon không?” “Thử qua, đã sớm thử qua, mùi vị và dinh dưỡng đều tốt!” Tiểu Tú không khỏi đỏ mặt, nhớ tới lúc tiểu Tô giúp mình thông sữa.

Khi cho con bú xong, tiểu Tú cẩn thận bế tiểu Tô Tô lên làm cho tiểu Tô Tô nằm ở trên vai mình, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con. Một lát sau Tiểu Tú đem Tô Tô giao cho tiểu Tô: ” Anh ôm con một chút, em đi hái ít trái cây để ăn.” Thời gian này tiểu Tú ăn toàn đồ bổ cũng đã ngán, muốn ăn chút trái cây. Ban ngày nhiều người không thể làm gì nên phải đợi buổi tối mới vào không gian hái ăn được.

” được rồi, em hái nhiều một chút để cho bà Hảo ăn nữa, anh thấy mấy hôm nay bà có vẻ mệt mỏi.” Tiểu Tô ôm Tô Tô, nhìn Tô Tô phun bong bóng, chơi với con hết sức vui vẻ. Tiểu Tú gật đầu đi vào sân lấy giỏ trúc để vào vườn. Vừa vào đã thấy một cây nho đã biến thành hai cây, mà lại có một cây lớn một cây nhỏ.

Tiểu Tú tò mò nhìn cây nho mới mọc, trong đầu có ý nghĩ. Mình vừa mới sinh hạ Tô Tô, trong viện nhiều hơn một cây nho, vậy nếu mình sinh thêm đứa nữa thì có thêm cây nào được không nhỉ? Nhưng tiểu Tú cũng không cho rằng ý nghĩ này đúng. Cười cười ôm giỏ trúc đi hái trái cây. Chỉ là tiểu Tú đối với cây nho mãi không có quả chín này vẫn rất bức bối. Tiểu Tú muốn ăn quả nho, muốn ăn quả nho, muốn ăn quả nho.

Sợ bà Hảo nửa đêm tới kiểm tra phòng, hái xong trái cây tiểu Tú liền mang theo tiểu Tô cùng Tô Tô đi ra. Nhưng chắc bà Hảo rất mệt nên lúc trời hừng sáng mới rón rén tiến vào kiểm tra. Mà khi đó tiểu Tô đã bị tiểu Tú bảo ra ngoài nấu bữa sáng. Bởi vì tiểu Tú bây giờ không được ra gió, cho nên một nhà ba người ăn sang ở trong phòng.

“Tiểu Tô, con xem có nên làm tiệc đầy tháng cho con sớm một chút không?” Theo lý nói đầy tháng làm vào hôm trăng tròn thì rất tốt, nhưng mà bây giờ cũng không có bao nhiêu người để ý trăng rằm hay trăng tròn. Làm sớm mấy ngày thì được tặng lễ sớm hơn, như vậy mẹ và bé đều có đồ ngon để ăn. Tiểu Tô vừa ăn xong một bát cháo, đang chuẩn bị ăn chén thứ hai, liền nghe bà Hảo hỏi vậy nên tiểu Tô liền quay đầu nhìn tiểu Tú: ” Bà Hảo, nhà ta cũng không để ý đến lễ vật của mọi người, để qua mấy hôm nữa hãy làm. Làm tiệc ồn ào cũng không tốt với tiểu Tú và Tô Tô.”

Bà Hảo bây giờ chỉ quan tâm tới cháu gái bảo bối nên cũng không phản đối ý kiến của tiểu Tô. Vì vậy tiểu Tú nói: “Tiểu Tô, em nghĩ lúc đó anh chuẩn bị nhiều đồ một chút, làm tiệc đầy tháng cho con với tiệc tân gia luôn một lúc, đỡ được một chuyện.” Tiểu Tô thấy cũng đúng, vì vậy liền chuẩn bị xem hoàng lịch xem ngày nào tốt. xem xong nói: “bà Hảo ngày 18 tháng này là ngày tốt, Tô Tô lại sinh vào 16 nên làm luôn ngày đó có được không?”

Bà Hảo nhận lấy Hoàng Lịch, nhìn một chút, sau đó liền gật đầu: “Là một ngày tốt lành, vậy thì ngày đó làm đi! Đây là lần đầu tổ chức cho Tô Tô nên người làm cha như con phải chuẩn bị thật tốt đấy!” “con hiểu, bà đừng lo, con sẽ làm thật tốt!” Tiểu Tú nhìn hai người bàn bạc mấy chuyện hôm làm tiệc, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, cả nhà cứ sống như vậy thật hạnh phúc!

Những ngày sau đó bận rộn chuẩn bị. Bà Hảo đại diện nhà mẹ đẻ nên cũng phải chuẩn bị một phần lễ cho ngày đầy tháng Tô Tô để hôm đó mang sang nhà tiểu Tô. Bà Hảo một lòng giúp đỡ tiểu Tú chuẩn bị, nhờ người làm 100kg bánh cuộn thùng (*), toàn bộ cho vào hai cái bình lớn. Trừ bánh cuộn thùng còn chuẩn bị 200 quả trứng gà. Nhìn núi nhỏ trứng gà, tiểu Tú cảm thấy áp lực rất nặng: “Bà Hảo, nhiều trứng gà như vậy con ăn bao giờ mới hết, bà chuẩn bị ít đi có được không!”

” Bà Hảo cho con phải lấy, con phải hiểu rằng lễ nhà mẹ càng nhiều thì nhà trai càng vui vẻ !”

“bà Hảo, nhà chồng con chỉ có mình tiểu Tô, con thấy chuẩn bị ít một chút là được!” Tiểu Tú cảm thấy bà Hảo có chút kích động.

“Không có việc gì, không có nhà chồng nhưng lại có hàng xóm mọi người để ý. Bà lâu rồi mới làm việc vui như vậy nên làm lớn một chút?” Tiểu Tú thấy bà Hảo vui vẻ, cũng không tiếp tục ngăn cản. Thật ra thì tiểu Tú hiểu được, chồng bà chết sớm để lại bà tuổi già cô đơn một mình, nhiều người trong xóm không có ý tốt. Hiện tại thì bà có tiểu Tô, có tiểu Tú, còn có Tô Tô là người nhà, muốn ọi người đều biết.

Đảo mắt liền tới 17. Bà Hảo chuẩn bị cho Tô Tô một bộ quần áo bông màu đỏ: “Ngày mai Tô Tô nhà ta sẽ rất xinh xắn đấy!”

60. Chương 60

Đến ngày 18, bà Hảo nhờ một số người bưng bánh cuộn thùng và trứng gà xếp trên mâm có trải lớp giấy đỏ đưa đến nhà tiểu Tô. Nhiều đồ như vậy nên phải nhờ mười cậu thanh niên bưng giúp. Nhìn đội ngũ dài như vậy, bà Hảo thật vui vẻ. Thím Lưu đến giúp đỡ cười nói: “Thím, nhiều đồ như vậy tiểu Tú ở cứ thêm nửa tháng cũng được ấy chứ. Thím thật tốt với tiểu Tú.” Bà Hảo nghe vậy liền nói: “tôi chỉ có một đứa cháu không tốt với tiểu Tú thì tốt với ai?”

Tô Tô sinh ra vào ngày mùng 5 tháng 11 dương lịch, đến ngày đầy tháng thì trời rất lạnh cho nên tiểu Tú không định ôm tiểu Tô ra ngoài ọi người gặp, tránh được lạnh thì lại phiền toái. Cũng may mọi người cũng hiểu, đều đến gian phòng thăm Tô Tô một chút. Vào phòng, tất cả mọi người đều ghen tị với đồ dùng trong phòng này: “Tiểu Tú, đây là cái gì mà đẹp vậy, con nhờ ai làm giúp vậy?. Nói cho thím biết với, mấy ngày nữa con trai thím cũng chuẩn bị lấy vợ, muốn làm ít gia cụ chuẩn bị. Nếu bày trong tân phòng mấy thứ này thì sẽ rất đẹp.”

Tiểu Tú nghĩ thầm: những gia cụ này hình dáng rất đẹp mắt. Nhưng trên mặt cười hì hì nói: “Thím, tất cả con đều nhờ A Thúc ở thôn đồng giúp đấy, thủ nghệ của A Thúc thật tốt, thím nhờ A Thúc làm giúp cho vài bộ bằng gỗ hồng, lúc tân nương tử tới nhất định sẽ vui mừng.” Thím vừa vuốt gia cụ trong phòng vừa nói: “Thủ nghệ thật là tốt. Chỉ là những gia cụ này cần bao nhiêu gỗ vậy?”

“A Thúc làm gia cụ rất tốt cũng không uống số gỗ đã dùng, số gỗ này so với bình thường không sai biệt lắm. Thím yên tâm đi, nhà thím cứ chuẩn bị gỗ như bình thường là được.”

“Như vậy thật tốt!” Vì vậy một đám tam cô lục bà lại bắt đầu trên chộc tiểu Tô tô.

Tiểu Tô hôm nay cũng thật bận. Nhưng tiểu Tô loay hoay rất vui vẻ. đầy tháng của con gái bảo bối phải náo nhiệt như thế mới được. Tiểu Tô đứng ở trước viện nhìn các đầu bếp bận rộn đem mỗi một món ăn làm thành thành phẩm, nhìn lại đầy sân nha đầu, tiểu tử tán loạn, nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng lại cười rộ lên, tiểu Tô cảm thấy hôm nay là một ngày thật tốt, nên vui vẻ. Nhưng lúc này lại có người tới cửa gây sự.

Nhị Lại Tử bị tiểu Tô thu thập mang cả người đầy thương tích trở về, chị hần nhìn thấy nên gọi anh rể về. Anh rể hần vừa nhìn thấy đã biết Nhị Lại Tử lại làm chuyện xấu liền mắng: “cậu lại làm chuyện gì tốt đây?” Nhị Lại Tử luôn sợ anh rể, cũng chỉ có anh rể mới trấn áp được hần. Thấy anh rể nổi giận Nhị Lại Tử đành đem chuyện từ đầu đến cuối kể lại.

Kể xong chuyện Nhị Lại Tử liền vội vàng tránh ra một bên, tránh được một cước của anh rể. “Chị cậu làm sao có thể có một thằng em như cậu? chuyện như vậy mà cũng có thể làm được? cậu cứ chờ xem, nếu tiểu Tú không sao thì cậu sang đó xin lỗi cho tôi. Nếu như tiểu Tú có chuyện, cậu chuẩn bị tâm lý ngồi tù đi!” Nói rồi anh rể hần đen mặt rời đi. Lưu lại hai chị em ôm đầu mà khóc. Chị Nhị Lại Tử khóc vì hành động vô lương tâm của đứa em. Nhị Lại Tử lại khóc vì người mình bị thương thật đau!

Sau khi khóc, Nhị Lại Tử bắt đầu để ý tin tức của tiểu Tú. Mặc dù Nhị Lại Tử bình thường rất vô lại nhưng nói cho cùng cũng chỉ thường đùa bỡn có chút lưu manh, chiếm chút món lời nhỏ, trộm con gà con vịt của người ta, chưa từng giết người. Vốn định đến bệnh viện hỏi thăm, nhưng Nhị Lại Tử lại sợ mùi cồn trong bệnh viện, mà vết thương trên người còn chưa lành, nên không đủ dũng khí đến bệnh viện. Vì vậy liền nhờ người chú ý động tĩnh trong bệnh viện.

Khi Nhị Lại Tử nhận được tin tức nói mẹ con tiểu Tú bình an thì bất an trong lòng mới hạ xuống. Nhưng vẫn không nói ra được lời tốt đẹp nào: “chị, em đã nói không cần lo lắng mà, đứa con gái không rõ lai lịch kia mạng rất lớn.” Kết quả bị chị hần mắng thậm tệ: “Mặc kệ người ta mệnh có cứng hay không, em cũng không thể như vậy. Từ giờ sống an phận một chút cho chị!”

Nhị Lại Tử hút điếu thuốc, quyết định thừa dịp tiểu Tô tiệc đầy tháng cho con tới cửa nói xin lỗi, đều là một thôn, cúi đầu không thấy ngắc đầu lại gặp, không người nào có thể tránh nhau cả đời, còn không bằng sớm nói xin lỗi, cuộc sống sau này cũng tốt hơn chút. Vì vậy anh rể hần chuẩn bị ít đồ, muốn mang Nhị Lại Tử tới cửa chịu đòn nhận tội. Nhưng Nhị Lại Tử không đồng ý.

“Anh rể, anh có phải là anh rể của em không vậy? Làm như vậy em còn đâu mặt mũi nữa, sau này ra đường thế nào?”

Anh rể hần nghe vậy rất giận, ném điếu thuốc đi, mở miệng mắng: “cậu còn cùng tôi nói chuyện mặt mũi nữa sao? Cái bộ dạng này của cậu da mặt còn dày hơn cả tường thành rồi. Còn cùng tôi nói làm sao gặp người? có thể nói như vậy với tôi tại sao lúc đó không suy nghĩ tại sao muốn tiện tay ném pháo? Hôm nay cậu đi thì tốt, không đi thì anh đem cậu trời đi qua!”

Nhị Lại Tử gân cổ cãi, không chịu đi làm cho anh rể hần tức giận tóm tay hần: “tiểu Tử người thì giỏi rồi bây giờ còn biết cãi lại nữa.” Chị hần xông lên ngăn: “Đừng đánh, có lời gì từ từ nói,” anh rể hần giơ tay lên cũng không đánh xuống được, chỉ đành phải thả tay xuống: “Em cứ nuông chiều nó đi! Hiện tại nếu nó đi với xin lỗi cũng tốt hơn là để về sau em phải đi bệnh viện hầu hạ nó!”

Chị Nhị Lại Tử suy nghĩ một chút, lau nước mắt khuyên hần: “chị nói này, em nghe anh rể một lần đi, tiểu Tô mà ra tay thì hung ác lắm, lúc trước hần đem em làm tặc mà bắt thì em cũng phải biết chứ? Vết thương mấy hôm trước hần đánh em đang còn đó?” Chị hần vừa nói, Nhị Lại Tử không tự chủ run rẩy, sờ sờ bụng của mình, lúc ấy thật là đau. Vì vậy Nhị Lại Tử suy đi nghĩ lại, vì những ngày tốt đẹp sau này, không giống như bao cát bị người khác đánh, đành theo anh rể đến nhà tiểu Tô xin lỗi.

Tiểu Tô nhìn hai người đứng ở ngoài cửa viện, sắc mặt khá là khó coi, thấy Nhị Lại Tử, tiểu Tô mới nhớ tới, mấy ngày này chỉ lo vui vẻ vì có tiểu Tô Tô, quên là ai hại tiểu Tô Tô trước khi ra đời. Hiện tại người đó đứng ở cửa nhà mình, nếu không phải là hôm nay là đầy tháng tiểu Tô Tô, tiểu Tô đã động thủ đem hai người đuổi đi.

Anh rể Nhị Lại Tử cũng thấy sắc mặt tiểu Tô không tốt, vội cười nói: “Tiểu Tô, cậu đừng tức giận, lần này thật sự là hần không đúng, ta đã dạy dỗ nó một trận rồi, hôm nay đến đây chính là để cho nó tới nói xin lỗi với cậu.” Nói rồi bảo Nhị Lại Tử cúi thấp đầu nói xin lỗi với tiểu Tô. Nhị Lại Tử bị anh rể ép buộc, miễn cưỡng cùng tiểu Tô nói câu: “Thật xin lỗi.”

Tiểu Tô thấy hần không tình nguyện nói xin lỗi, trong lòng càng tức thêm. Chỉ là người ta đã tới nhận tội, mình cũng không thể quá đáng, có một số việc cũng không phải là có thể nói rõ ràng được. Vì vậy tiểu Tô đành miễn cưỡng cười nói: “Đã tới rồi thì ngồi một chút đi. Tiểu Tú cùng đứa bé ở trong phòng, cũng may ngày đó có anh Vĩnh Minh, nếu không còn không biết sẽ thế nào.”

Mặc dù tiểu Tô rõ ràng là cười nói, nhưng ý tứ trong lời nói vẫn làm cho Nhị Lại Tử rét run. “Nhà tôi còn có việc không thể ở lại được, để lần sau vậy!” Anh rể Nhị Lại Tử cũng cảm thấy không có mặt mũi nào mà đi vào ăn cơm. Vì vậy nói xin lỗi rồi ra về. Trên đường trở về, anh reersddi trước, Nhị Lại Tử đi sau, đi được

nửa đường anh rẽ hẳn nói: ” Cậu về sau an phận cho tôi, nếu không anh liền đánh gãy chân cậu cũng tốt hơn cậu bị người ta bắt vào tù!”

Người gây khó chịu đã đi, tiểu Tô lại lần nữa lên tinh thần đi tiếp đãi mọi người uống rượu, nghĩ tới con gái nhỏ Tô Tô, tiểu Tô đã cảm thấy vui mừng rồi. Nhưng sau khi khách về, tiểu Tô vẫn không nhận được cùng tiểu Tú kể khổ: “Tú, em như vậy thật tốt, chỉ cần ôm Tô Tô. Hôm nay anh và tiểu Ngọc thật sự là cười đến mặt đông cứng cả.”

Nói đến tiểu Ngọc, tiểu Tô cảm thấy tiểu tử này thật là khá. Mặc dù bình thường có chút không biết điều, nhưng là thời điểm mấu chốt vẫn rất hiểu biết. Ban ngày lúc Nhị Lại Tử cùng anh rẽ hẳn tới thì tiểu Ngọc liền đứng sau lưng tiểu Tô không rời, tiểu Tô đang suy nghĩ nếu như khi đó mình với bọn họ tranh chấp, đoán chừng tiểu Ngọc sẽ là người đầu tiên xông lên giúp một tay đánh người.

Tiểu Tú thấy bọn họ cũng mệt mỏi, vì vậy liền hái rất nhiều trái cây trong không gian cho tiểu Tô và tiểu Ngọc mang sang ăn với bà Hảo. Tiểu Ngọc gặm trái cây cười nói: “Anh Tô, cảm ơn nhiều. Cả ngày hôm nay em đều chưa ăn gì, thật là đói lắm rồi.”

“Đừng nói nữa, anh cũng rất đói đây, chúng ta xuống bếp xem có gì ăn được không.” Hai người chạy vào phòng bếp tra xét có cái gì ăn không. Trong phòng bếp, đồ ăn không ít, nhưng phần nhiều là đồ ăn thừa. Nhìn đồ ăn thừa này tiểu Ngọc thật không có khẩu vị: “Anh Tô, nấu chút mì đi, trong nồi còn chút cháo gà. Chúng ta nấu tô mì gà, đến lúc đó bung một chén cho bà Hảo và chị Tú. Nhất định là rất ngon!” Vì vậy hai người ở phòng bếp nấu mì gà.

Ăn mì xong mọi người về nghỉ ngơi, một nhà ba người tiểu Tô tiếp tục vào không gian nghỉ ngơi, đột nhiên tiểu Tú nhớ tới một chuyện, một cước liền đem tiểu Tô từ trong không gian đá ra ngoài: ” Anh đi mang rượu để còn dư chuyển vào đây đi.” Vì vậy tiểu Tô ôm một vò 50 cân rượu để vào không gian. Tiểu Tú đem Tô Tô giao cho tiểu Tô ôm, sau đó lại đem tiểu Tô ra ngoài không gian: “Anh và Tô Tô ra ngoài trước đi, em đổ rượu xong liền ra ngay.”

Khi tiểu Tú đem một vò rượu để rót hết cho cây nho xong, liền từ trong không gian đi ra, tránh cho bị không gian đưa ra ngoài. Hai vợ chồng lại chơi đùa một hồi với Tô Tô rồi mới ôm nhau đi ngủ! Chỉ là, tiểu Tú không thể ngủ được bởi vì một nửa tâm tư của tiểu Tú đang còn trong không gian, không biết không gian sẽ có cái gì mới nữa đây? Tiểu Tú rất mong đợi!

61. Chương 61

Một đêm không ngủ được, chờ đến khi trời tờ mờ sáng, tiểu Tú không chờ được nữa mà vào không gian. Vừa mới tiến vào đã ngửi thấy mùi hoa nhài nhật thấm vào ruột gan, tiểu Tú cảm thấy tất cả mệt mỏi đều tiêu tan. Theo mùi thơm tìm đến lại phát hiện ao nhỏ mình đào biến mất, thay vào đó là một cái hồ to, trên mặt hồ hoa sen nở rộ làm cho tiểu Tú như mở cờ trong bụng!

Tiểu Tú lại đi lòng vòng xung quanh, những địa phương khác vẫn như cũ, kết hợp với kinh nghiệm lần trước tiểu Tú hiểu được đại khái là không gian tăng một cấp sẽ thêm một thứ tốt. Lúc đầu là khu đất đỏ, hạt giống ở ngoài dù có không trồng được nhưng nếu trồng trên đất đỏ thì chắc chắn sẽ sống. sau đó là cây dâu tằm lớn, hiện tại thì thêm hồ sen, mặc dù hai thứ này tiểu Tú còn chưa biết rõ ràng công dụng, nhưng có kinh nghiệm về khu đất trước đó nên tiểu Tú nghĩ công dụng của hai thứ này chắc cũng không kém.

Tiểu Tú đưa tiểu Tô cùng Tô Tô kéo vào không gian. Không đợi tiểu Tô thấy rõ, tiểu Tú liền bảo tiểu Tô xuống hồ đi hái lá sen.“Tiểu Tô, đi hái cho em hai cái lá sen đi, em rất muốn uống cháo lá sen.” Tiểu Tô đồng ý. Vui vẻ xuống hồ đi hái lá sen. Lúc hái lá sen thấy có một đài sen vì vậy thuận tay hái luôn. Lên bờ, tiểu Tô bóc cho tiểu Tú ăn. Tiểu Tú vừa ăn vừa nói: “anh cũng ăn đi, thật là ngọt!”

Bà Hảo luôn dậy sớm nên mặc dù tiểu Tú muốn tiếp tục ăn hạt sen nhưng vẫn phải đi ra. Đem Tô Tô đưa cho tiểu Tô, cầm hai cái lá sen đi tìm bà Hảo: “Bà Hảo nấu cháo lá sen cho con đi, lâu nay ăn canh bổ làm

con ngán vô cùng, bây giờ ăn chút cháo lá sen cho thanh mát.” bà Hảo nhận lấy lá sen liền hỏi: ” Lá sen còn tươi như vậy con lấy ở đâu ra?”

Tiểu Tú mới nghĩ đến đồ ăn mà không nhớ là bây giờ trời lạnh, sông hồ đều đóng băng nên không có lá sen? Vì vậy đành nói dối quanh co. lúc bà Hảo đi nấu cháo thì người tiểu Tú đã đầy mồ hôi, tiểu Tô ôm Tô Tô cười nói: “Tô Tô, con nhìn xem mẹ rất tham ăn có phải không!” Tiểu Tú tức giận tới mức không thèm nhìn chồng. Quay người lại, thấy tiểu Ngọc vừa ngáp vừa đi ra. “Ngọc Kỳ dậy sớm thế, hôm qua mệt mỗi cả ngày rồi sao không ngủ thêm chút nữa?”

Tiểu Ngọc xoa mắt nói: “em không ngủ được, bây giờ đã có thói quen nên cứ đến giờ là dậy. Chị Tú, hôm nay phải làm gì?” Tiểu Tú trong lòng cười thầm, từ khi tiểu Ngọc đến, ngày ngày tiểu Tô dẫn hần đi huấn luyện. Tiểu Tô có thói quen mỗi sáng sớm phải chạy hai vòng quanh thôn. Tiểu Ngọc tới tự nhiên bị tiểu Tô bắt chạy cùng. Mới đầu tiểu Ngọc đều ngủ nướng không chịu đi, nhưng bị tiểu Tô chinh liên thay đổi trở nên ngoan hơn.

Trừ việc mỗi sáng sớm đi chạy bộ, tiểu Tô còn dẫn hần cùng nhau làm việc. Mặc dù hiện tại không phải trồng cái gì, nhưng việc vất như phải bổ củi, cho heo ăn thì rất nhiều. Chỉ cần muốn làm việc, không sợ tìm không được việc để làm. Hơn nữa tiểu Tô muốn để hần làm nhiều một chút, cả ngày làm việc không ngừng, sáng sớm thì đi gánh nước, xong thì đi làm cỏ. Làm cho tiểu Ngọc không thể kiêu ngạo nữa. Sau khi có thêm Tô Tô, tiểu Ngọc mỗi ngày lại thêm một việc là trông tiểu Tô. Mặc dù mới bắt đầu trông con nít nhưng việc thay tã, lau miệng cho tiểu Tô Tô vẫn làm được.

“Chị cũng chưa biết có việc gì không, cậu đi rửa mặt trước đi, có gì thì chị gọi.” Tiểu Tú cũng không biết hôm nay tiểu Tô định để cho tiểu Ngọc làm cái gì. Chỉ nhớ tiểu Tô từng nói muốn mang tiểu Ngọc lên trần trên .

“vâng, em đi rửa mặt đã!”

Tiểu Tú thấy tiểu Tô ôm Tô Tô, thì chạy vào bếp xem bà Hảo nấu cháo lá sen. Nhìn bà Hảo đem lá sen rửa sạch xé thành mấy miếng nhỏ ném vào trong nồi nấu. Tiểu Tú lại giúp bà nấu nước. Nước sôi thì đem lá sen vớt ra ngoài, sau đó bỏ gạo vào nấu.” Bà Hảo, nấu như vậy đã được chưa?” “thế là sắp được rồi, chờ cháo nhừ thì bắc ra thêm chút đường là được.” Tiểu Tú nghe vậy, gạt đầu một cái, món này cũng đơn giản đấy chứ.

Ăn cơm xong, tiểu Tô mang theo Ngọc Kỳ lên trần trên, trước khi đi bảo tiểu Tú đưa ít tiền. Tiểu Tú thuận tay đưa 50 đồng. Lại nói, tiểu Tú vẫn chưa bỏ được thói quen trước kia, cảm giác 50 đồng rất ít, chỉ đủ tiền một bữa cơm. Ngược lại tiểu Tô cảm thấy 10 đồng tiền là được rồi. Nếu để tiểu Tô biết suy nghĩ của tiểu Tú có thể nghĩ cô ấy là phá gia chi tử không đây?

Sau khi tiễn hai người đi, tiểu Tú nhờ bà Hảo trông Tô Tô, rồi bắt đầu dọn dẹp bát đĩa. Dọn xong phòng bếp, liền đem một đồng lớn quần áo và tã ra ngoài giặt. Làm xong mọi việc, tiểu Tú thấy bà Hảo và Tô Tô chơi vui vẻ, liền lên tiếng: ” Bà Hảo, con ra ngoài một chút!” Bà Hảo gạt đầu nói: “nhớ mang theo mũ, mới vừa hết thời gian ở cũ không nên đi lâu không lại ốm đấy .” Tiểu Tú cười nói: “vâng ạ.”

Mặc dù nói với bà Hảo là đi ra ngoài nhưng thật ra tiểu Tú đi vào không gian. Vào không gian ngừng thấy hương hoa sen cảm thấy cả người đầy sức sống. Vì vậy chạy vào căn nhà nhỏ, lấy hạt giống còn lại ra. Lại mang theo một cái cốc chuẩn bị gieo hạt. Nhưng đã hơn nửa năm không làm việc, mới làm một hồi đã thấy mệt. Tiểu Tú nghĩ lại lúc trước mình chỉ cần nói ra thì trái cây đều được hái xuống. Hay bây giờ cũng thử một chút xem hạt giống có tự gieo được không?

Vì vậy tiểu Tú liền đem hạt giống đổ ra, nhắm mắt lại cố gắng nghĩ: hạt giống tự mình đào đất vùi xuống đi. Chờ khi tiểu Tú mở mắt ra liền thấy trên đất rất nhiều hố nhỏ, sau đó hạt giống từng hạt một nhảy vào trong hố. Tiểu Tú cảm thấy thật thần kỳ, trong không gian có thể điều khiển mọi thứ bằng ý nghĩ.

Gieo hạt giống xong, tiểu Tú cầm trái cây ngồi trong không gian ăn. Trước kia luôn muốn ăn ngon, có nhiều tiền để đến chuột rút, còn muốn được ở biệt thự. Trước kia cảm thấy giấc mộng này cách thực tế quá xa. Nhưng bây giờ lại cảm thấy có thể đạt được. Lập gia đình, sinh bảo bảo, có không gian. Mặc dù không phải ở biệt thự nhưng căn nhà cũng rộng rãi, còn có ruộng vườn, muốn ăn cái gì thì tự hái ăn, toàn là thực

phẩm từ thiên nhiên. Nhưng tiểu Tú lại cảm thấy quá an bình rồi, an bình đến mức làm người ta không có chí phấn đấu.

Buổi tối ở trong phòng với tiểu Tô, tiểu Tú nói tới chuyện này: “anh có cảm thấy em không có chí tiến thủ hay không? Mặc dù được đi học nhưng không có bằng cấp. Chỉ biết làm việc cùng bà Hảo, người cũng không xinh đẹp lắm ...” Tiểu Tú nói một hồi rồi kết lại “Tiểu Tô, anh nói có phải vậy không?” Tiểu Tô hôm nay mang Ngọc Kỳ lên trần trên đi dạo một hồi, đã sớm mệt mỏi, mới lên giường đã buồn ngủ không chịu được nghe tiểu Tú nói lại giống như ru ngủ nên ngủ luôn.

Nhìn tiểu Tô ngủ thiếp đi, tiểu Tú thấy mình giống như đàn gảy tai trâu, tức giận nhéo tiểu Tô một cái. Làm tiểu Tô tỉnh dậy, cố gắng nghĩ lại xem vợ vừa mới nói gì, sau đó liền kết luận, tiểu Tú chắc lại để tâm chuyện vụn vặt rồi. Vì hạnh phúc sau này của mình, tiểu Tô liền ôm tiểu Tú vào lòng, bắt đầu cùng vợ nói chuyện, hơn nữa nói tiểu Tú là một người có ích, không phải là không có chí tiến thủ.

Chỉ là vừa nói hai người cũng thay đổi tư thế. Vốn là tiểu Tú được tiểu Tô ôm trong ngực, nhưng dần dần tay tiểu Tô đưa về phía ngực tiểu Tú: “Tú, em đã khỏe chưa?” Tiểu Tú vừa nghe liền đỏ mặt, kể từ lúc mang thai, hai người chưa từng làm chuyện vợ chồng. Có lúc tiểu Tô kìm nén đến khó chịu, tiểu Tú đành dùng tay giúp tiểu Tô. Thật vất vả sinh con xong rồi lại ở cữ. Thời gian lâu như vậy tiểu Tô đã kìm nén hết mức. Thật ra thì tiểu Tú đã sớm khỏe lại, chỉ là sau khi Tô Tô sinh ra, sự chú ý của tiểu Tú liền chuyển sang con gái nên cũng không để ý.

“Tú em đã khỏe chưa?” Tiểu Tô lại ghé sát vành tai tiểu Tú hỏi, trong miệng tiểu Tô thở ra khí nóng, kích thích vùng mẫn cảm của tiểu Tú. Tiểu Tú không được tự nhiên xê dịch thân thể, nhưng tiểu Tô đã sớm ôm lấy vợ, không để cô né ra? Nhẹ nhàng cắn lên vành tai tiểu Tú, ngậm trong miệng nhẹ nhàng liếm, tiểu Tú chỉ cảm thấy nội tâm trống rỗng, trong đầu ngưng trệ.

Trong lúc tiểu Tú choáng váng, tiểu Tô đã cởi hết quần áo tiểu Tú: “Tú, dẫn anh vào không gian đi, ở ngoài này rất lạnh” Tiểu Tú theo bản năng liền mang theo tiểu Tô vào không gian. Vào không gian tiểu Tô liền hung hăng nhào tới. Đem tiểu Tú đè ở phía dưới, từng chút từng chút hôn môi tiểu Tú, tiểu Tú bởi vì sinh con mà ngực trở nên đầy đặn hơn, còn chồn đào nguyên cũng đã sẵn sàng.

Đợi đến khi tiểu Tô làm xong, tiểu Tú mới nhớ tới: “anh, Tô Tô vẫn còn ở bên ngoài đấy.” Vì vậy vợ chồng son cũng không kịp mặc quần áo, trực tiếp ra khỏi không gian, lại phát hiện Tô Tô đang ngủ say, không hề phát hiện cha mẹ mình đã từng rời đi. Tiểu Tô đem tiểu Tú kéo vào lòng: “Tú, vào một lần nữa được không, đã lâu rồi không có làm, em phải bù cho anh chứ?”

Tiểu Tú buồn bực, mới vừa rồi tiểu Tô tiên hạ thủ vi cường thừa dịp tiểu Tú mơ hồ thành toàn một lần chuyện tốt. Hiện giờ tiểu Tú tỉnh táo làm sao để cho hắn tiếp tục một lần nữa?. Nhưng là tiểu Tô da mặt dày, chỗ này hôn, chỗ kia cọ, chọc cho tiểu Tú thiếu chút nữa để cho hắn đắc thủ. Nhưng đến thời điểm quan trọng, tiểu Tú vẫn kiên trì: “Không được, hôm nay làm một lần thôi, thân thể em vừa khôi phục, anh phải để cho em nghỉ ngơi chứ!”

Nhìn dáng vẻ của vợ, tiểu Tô cũng đành thôi. Nhưng không làm được thực chất, tiểu Tô vẫn có thể chiếm chút đậu hũ. Khi tiểu Tú mơ hồ ngủ, mới nhớ ra việc hôm nay muốn làm đã quên mất. Ngày mai, ngày mai nhất định phải cùng tiểu Tô nói chuyện một chút.

62. Chương 62: Chương 62

Sau khi lên tỉnh đi dạo một vòng, tiểu Tú rất mệt mỏi, nhìn tiểu Tô vẫn thoải mái làm tiểu Tú rất buồn bực: “Hôm nay anh cùng em đi dạo mà sao không thấy anh mệt mỏi vậy?” Tiểu Tô cười sờ sờ đầu: “Mới đi một chút như vậy anh cũng không mệt mỏi, so được với lúc rèn luyện khi còn trong bộ đội thì vẫn còn ít” quân nhân huấn luyện, người bình thường không thể nào tưởng tượng được. Tiểu Tú suy nghĩ một chút liền thôi. Đành nhờ tiểu Tô giúp mình lấy nước ngâm chân.

Lúc hai vợ chồng nằm trên giường, tiểu Tú nghĩ lại những gì ban ngày nhìn thấy. Thật ra, tiểu Tú vẫn có ý tưởng mở cửa hàng cây xanh. Bởi vì tiểu Tú nhớ rằng người thành công là người đầu tiên có ý tưởng và thực hiện. Lúc người đầu tiên ăn cua thì mọi người đều ăn thịt, sau đó mới bắt đầu ăn theo. Mà hôm nay

đi dạo ở tỉnh cũng chưa thấy có cửa hàng nào giống như mình nghĩ. Vì vậy tiểu Tú kéo áo tiểu Tô: ” anh ơi, chúng ta mở cửa hàng cây xanh có được không?”

“cửa hàng cây xanh?”

“Đúng vậy, anh thử nghĩ xem, trong không gian có rất nhiều hoa. Hiện tại cuộc sống mọi người đã tốt hơn, dân chơi càng ngày càng nhiều. Em nghĩ bây giờ chưa có ai mở cửa hàng như vậy, nhưng về sau nhất định là sẽ có nhiều người kiếm tiền bằng nghề này.” Tiểu Tú càng nghĩ càng hưng phấn. Suy nghĩ một chút cảm thấy nhà mình có không gian trồng cây gì cũng dễ dàng hơn, “Hay chúng ta mở quầy trái cây và cây xanh.”

Tiểu Tô tập trung suy nghĩ rồi nói: ”Em nói cũng có đạo lý, chúng ta có nhiều trái cây, cũng không thể cứ bán cho bộ đội mãi. Nhưng mở cửa hàng tốn rất nhiều tiền? Một điều nữa là chính sách có cho phép mở cửa hàng không? “ Tiểu Tú không hiểu gì về chính sách, nhưng tiểu Tú biết về sau là càng ngày càng nhiều công ty tư nhân, cho nên hiện tại mở cửa hàng cũng không phải là không thể . Nhưng vẫn phải tìm hiểu chính sách một chút cho chắc chắn .

Vì vậy tiểu Tú đề xuống tâm tình hưng phấn nói: “Nếu không, ngày mai chúng ta đến nhà bí thư hỏi một chút?” Tiểu Tô gật đầu đồng ý. Thả lỏng trong lòng, tiểu Tô nhìn thân thể trắng nõn mềm mại của tiểu Tú, đáy lòng liền ngứa ngáy, liền ôm tiểu Tú: “Tú, chúng ta đi vào không gian đi?” Vừa nói vừa khiêu khích nhiệt tình của tiểu Tú. Tiểu Tú bị hấn khiêu khích cũng thuận theo, vì vậy cả đêm vợ chồng ân ái vô cùng.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, tiểu Ngọc tới gõ cửa: “Anh Tô, đã dậy chưa? Anh đưa quà cho em đi” Trong nhà hai vợ chồng đang ngủ say, lại bị tiểu tử này đánh thức. Ngọc Kỳ thấy không ai mở cửa thì sang phòng bà Hảo ôm Tô Tô tới đây, Ngọc Kỳ ôm làm Tô Tô không thoải mái khóc lên, nghe thấy Tô Tô khóc tiểu Tú cảm thấy đau lòng, vì vậy thu thập một chút liền ra mở cửa.

Bé Tô Tô từ trong tay Ngọc Kỳ, dễ dàng một hồi. Tô Tô đã hai ngày không được bú sữa mẹ, được tiểu Tú ôm thì đầu nhỏ liền hướng ngực tiểu Tú tiến đến. Nhìn thấy bộ dáng này của Tô Tô tiểu Tú vội ngồi xuống vén áo cho Tô Tô bú sữa. Ngọc Kỳ cũng thông minh, nhìn thấy trường hợp như vậy vội đi ra ngoài. Mới vừa rồi anh Tô đã nói quà tặng cho hấn đang ở trong phòng, một lúc nữa sẽ đưa sau.

Ăn điểm tâm xong, đưa quà mua trên tỉnh về cho bà Hảo và Ngọc Kỳ xong, vợ chồng son lại đi tìm bí thư. Quà tặng cho bà Hảo là một bộ kính lão mà tiểu Tú tìm mãi mới được, mặc dù tốn không ít tiền nhưng có thể để cho bà Hảo nhìn thấy mọi thứ cũng đáng giá. Bà Hảo nhận quà rất vui vẻ: “Đồ tốt, đúng thật là đồ tốt, đeo vào mắt sáng không ít ! Thấy rõ mọi thứ!” Quà cho Ngọc Kỳ là mấy cuốn sách mà Ngọc Kỳ thích.

Đến nhà bí thư cũng không thể đi tay không, trong không gian có rất nhiều loại trái cây, chỉ cần hái rồi bỏ vào túi lưới đẹp là được. Lúc đến nhà bí thư đúng lúc cả nhà họ vừa bắt đầu ăn điểm tâm, nhìn thấy tiểu Tô cùng tiểu Tú đến, vội chào hỏi: “Tới ngồi xuống cùng nhau ăn một chút?” Tiểu Tô cùng tiểu Tú không khách khí, nói thẳng: “mọi người cứ ăn đi, cháu và tiểu Tú đã ăn ở nhà rồi mới đi, mọi người không cần khách khí!”

Đến khi bí thư ăn xong đi ra, tiểu Tô và tiểu Tú đã quan sát nhà bí thư một lượt, ba người ngồi vào chỗ của mình, tiểu Tô liền nói rõ lý do đến đây rồi nói: “chúng cháu có thể mở cửa hàng như vậy được không chú?” Mà bí thư nghe chuyện tiểu Tô nói xong, chân mày cũng nhíu lại: “Thể nào một hai người đều muốn làm việc như vậy? Bây giờ những người tuổi trẻ thật là!”

Tiểu Tô cùng tiểu Tú liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy nghi vấn trong mắt nhau, nhưng cũng không nói gì. Qua một hồi lâu, bí thư lên tiếng: “Ngày hôm qua Lưu Tam thôn trên cũng tới cùng chú nói chuyện, hấn ở bên ngoài làm việc kiếm ít tiền, muốn đầu xuân đón vợ con cùng đi, 20 mẫu đất trong nhà không có người trông, muốn để cho người khác làm. Bây giờ đã có mấy người đến nói với chú chuyện tương tự như vậy. Đầu xuân không trồng cây, đất bỏ như vậy xem bọn hấn ăn cái gì!”

Bí thư sờ trong túi lấy ra quyển sổ nhỏ: “Hôm nay các cháu có thể tới hỏi ý chú, chú rất vui vẻ , chỉ là gia đình chú là nông dân nên cái gì cũng không biết. Chú già rồi, tình huống bên ngoài cũng không hiểu, chính các cháu tìm hiểu mà làm!” Nói xong liền đuổi tiểu Tô cùng tiểu Tú đi. Lúc đi nhất định muốn tiểu Tô đem trái cây mang về, tiểu Tô phải thuyết phục một lúc bí thư mới đồng ý nhận lấy.

Một đường về nhà, tiểu Tô cùng tiểu Tú cũng không nói chuyện, nhưng trước cửa lại nhìn nhau cười, tiểu Tú cười nói: “Anh có chủ ý rồi phải không, chúng ta nói chuyện chút đi?” Tiểu Tô cũng cười nói: “Em

không phải cũng có chủ ý sao? Cùng nhau nói một chút?” Hai vợ chồng liền đứng ở cửa nói chuyện. Tiểu Tô nói trước, tiểu Tú nói sau, nói xong lại phát hiện hai bên nghĩ đều giống nhau. Chỉ có một chút ý kiến bất đồng. Tiểu Tú muốn thuê đất của người khác, tiểu Tô lại muốn toàn bộ đất dùng để trồng trọt, mà tiểu Tú là muốn chia thành ba mảnh, một mảnh trồng cây lương thực, một mảnh trồng cây ăn quả, một mảnh trồng cây xanh.

Khi bà Hảo muốn đi ra ngoài thì thấy hai vợ chồng đang đứng ở cửa tranh luận. Một người nói muốn trồng tất cả một loại, một người nói muốn chia làm ba mảnh. Làm bà Hảo rất phiền lòng, vì vậy liền nói: ” làm sao lại ở trước cửa ầm ĩ thế, vào nhà hết cho bà!” Vì vậy hai vợ chồng đi theo bà Hảo tiến vào. Vào phòng, bà Hảo cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ trách tiểu Tú: “con đã gả cho người ta rồi, tại sao có thể cùng chồng tranh cãi, có cái gì không thể từ từ nói?”

Giáo huấn tiểu Tú làm cô không nói được tiếng nào đành trừng mắt nhìn tiểu Tô, tiểu Tô vội vàng tiến lên nói giúp: ” Bà Hảo, không có việc gì đâu rồi, con với tiểu Tú bàn lại một chút là được, bà đừng giận!” Tiểu Tô nói mỗi miệng mới khuyên được bà Hảo. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy tiểu Ngọc ôm Tô Tô đứng ở cửa phòng nhìn bọn họ. Tiểu Ngọc cười đến vui vẻ: “Anh Tô, sáng sớm đã bị dạy dỗ sao?”

Tiểu Tô vừa khuyên giải xong đang khát nước, nhìn thấy Ngọc Kỳ liền phát tay: “trẻ con biết nhiều như vậy làm cái gì, anh đang chết khát rồi, giúp anh rót ly nước đến đây đi!” Ngọc Kỳ nghe vậy liền thuận tay đem tiểu Tô đưa cho tiểu Tô, sau đó rót một tách trà đưa cho tiểu Tô. “Xem đi, vợ anh chẳng giống người khác chút nào, anh bị chị quản rồi, ai, em thật thông cảm cho anh!”

Tiểu Tô vừa nghe vừa tức vừa buồn cười: “đứa trẻ như cậu thì biết cái gì, mang theo Tô Tô sang một bên chơi đi!” Chờ Ngọc Kỳ đi xa, tiểu Tô vội đến bên cạnh tiểu Tú: “vợ à, tất cả làm theo lời em là được. Một phần ba làm ruộng, một phần ba trồng cây ăn quả, một phần ba trồng cây xanh, được không?” Tiểu Tú nhìn tiểu Tô cười, trong lòng có chút vui mừng: “Nếu không như vậy đi, hai phần ba trồng lương thực, một phần ba sẽ để cho em trồng cây ăn quả và cây xanh?” Tiểu Tô chỉ muốn để tiểu Tú nghĩ thông, lúc này tiểu Tú nói trồng tất cả các loại trái cây, tiểu Tô cũng đồng ý. Vì vậy vợ chồng son lại cùng nhau bàn bạc xem nhận thầu bao nhiêu là được.

Rèn sắt khi còn nóng, vì vậy vợ chồng son buổi chiều một lần nữa đến nhà bí thư, lần này bí thư nghe nói họ muốn đổi chủ ý, không muốn mở cửa hàng bên ngoài mà muốn đổi lại là nhận thầu đất, mặt mày liền tươi cười. Mang theo hai người đi tìm thôn trưởng, sau đó cho hai người biết vị trí đất của mấy nhà chưa có ai nhận, lại lần nữa thương lượng xem như thế nào. Hiện tại có 60 mẫu chưa ai nhận, 40 mẫu ở đầu thôn đông, 20 mẫu ở đầu thôn tây.

60 mẫu đất cũng không nhiều, nhưng đến khi trồng trọt thì một hai người không thể làm được. Tiểu Tú cùng tiểu Tô thương lượng nửa ngày, trong nhà có năm người là tính cả Tô Tô, số người có thể làm việc chỉ có ba người, nếu nhận thầu quá nhiều mà không tìm được người đến làm việc thì không được. Vì vậy thương lượng mãi mới quyết định muốn nhận 30 mẫu đất, 20 mẫu ở đầu thôn đông để trồng lương thực, 10 mẫu đất ở đầu thôn tây để trồng cây ăn quả lâu năm và cây xanh.

Đến khi mọi người thương lượng xong thì trời đã tối, nhưng mọi người đều rất vui vẻ, chỉ mong ký hợp đồng luôn hôm nay mới an tâm. Đến khi bụng rỗng mới đứng lên ra về, nói ngày mai tiếp tục thương lượng. Lúc về đến nhà, đem chuyện này nói với bà Hảo, bà Hảo rất ủng hộ, theo quan niệm của bà Hảo đã có tiền sẽ phải mua đất để dành, nhưng bây giờ đất đều không bán, như vậy thuê lại cũng tốt.

Ngày hôm sau vào thôn ký hợp đồng, giấy trắng mực đen, đầu thôn đông 20 mẫu, đầu thôn tây 10 mẫu đất trong năm mươi năm sau đều thuộc quyền sở hữu của nhà tiểu Tô, phí nhận thầu trong thôn coi như đã ít rồi, tổng cộng muốn tiểu Tô trả hai mươi vạn. Tiền trong tay tiểu Tú càng ngày càng ít, làm tiểu Tô trong lòng lo lắng. Hai mươi vạn cũng rất lớn làm buổi tối tiểu Tô lăn qua lộn lại không ngủ được.

Vì vậy tiểu Tú an ủi: “anh sợ cái gì a? chúng ta chỉ cần bán mấy lần trái cây là đủ tiền thôi mà? Trừ trái cây, chúng ta còn có khu đất đỏ. Cuộc sống về sau chỉ có càng ngày càng tốt, anh đừng lo lắng vô ích. Trong không gian cũng còn nhiều thứ chưa tận dụng. Không riêng trái cây, còn có những cái khác, cũng có thể giúp chúng ta kiếm tiền! Cho nên anh không cần lo lắng. ngủ sớm đi!”

Tiểu Tô nháy mắt: “Tú, ngộ nhỡ, anh nói là ngộ nhỡ không có tiền, em bán cái gì cũng được nhưng đừng bán anh và Tô Tô đi đây”

63. Chương 63

Tiểu Tô xin nghỉ đi tỉnh thành mấy ngày, lấy cớ là đi một chuyến sang vùng khác để tìm nguồn cung cấp cho nhà máy, như vậy cũng phải có một chút thành quả mang về. Cho nên lúc ở tỉnh thành tiểu Tô cũng để ý đến việc tìm nguồn cung cấp. Thật ra việc này cũng không quá khó, trong lúc tiểu Tú xem đồ trong cửa hàng cũng nhân tiện hỏi nhân viên ở đấy xem có nhà ai có heo cần bán không. Không ngờ lại hỏi được cho tiểu Tô một người.” trong thôn em gái tôi ở có người nuôi rất nhiều heo , hay cậu đi xem một chút?”

Cầm địa chỉ trong tay tiểu Tô cùng tiểu Tú đi tìm, tiểu Tú cười nói: “công việc tìm kiếm nguồn cung cấp của anh cũng cần cố gắng lắm chứ.” Tiểu Tô cũng cười: “Không có biện pháp, anh đã thành gia lập nghiệp, trên có bà Hảo bảy mươi tuổi dưới có con gái mới sinh, còn có vợ yêu xinh đẹp, cho nên phải liều mạng kiếm tiền để thấy vợ cười một cái!” Tiểu Tú nhìn tiểu Tô nói rõ ràng mạch lạc, cười cười.

Hai vợ chồng hỏi đường đi, hỏi bảy tám người mới có thể tìm đến địa chỉ trong tay. Nhìn một lúc mười con heo trong chuồng, tiểu Tô cảm thấy lần này tới đây thật là đúng. Đang lúc hai người nhìn đông nhìn tây thì có người sau lưng gọi: “Hai người là ai, sao lại tùy tiện chạy vào nhà tôi?” Tiểu Tô quay đầu nhìn lại thấy một người con trai mười bảy mười tám tuổi đang cảnh giác nhìn bọn họ.

Tiểu Tô liền vội vàng tiến lên, lấy thư giới thiệu từ trong túi đưa tới: “Chào cậu, chúng tôi là nhân viên chạy nguồn cung cấp cho nhà máy thịt. Nghe người ta nói nhà cậu có heo sống nên qua xem một chút.” Chàng trai nhìn tiểu Tô rồi mới nhận lấy thư giới thiệu nhìn qua một chút. Thấy con dấu đỏ thẫm trên giấy thì đem thư giới thiệu trả lại cho tiểu Tô, cười nói: “hai người vào nhà uống ly nước, tôi đi gọi cha tôi đến.” Nói xong liền dẫn tiểu Tô cùng tiểu Tú đi vào.

Vào phòng, rót cho hai người ly nước rồi liền ra ngoài. Ngoài trời lạnh, tiểu Tô cùng tiểu Tú được uống ly trà nóng nên cảm thấy thỏa mãn. Một lúc sau cửa mở ra, một người đàn ông khoảng 40 tuổi đi vào. Thấy người tới, tiểu Tô và tiểu Tú liền đứng lên. Người đàn ông sau khi đi vào liền chạy về phía tiểu Tô, kéo tay tiểu Tô :” Chào cậu, tôi đang rầu rĩ không biết bán heo cho ai, may mà cậu đến.”

Tiểu Tô cũng vui mừng, đây cũng là chuyện mình cần làm, vì vậy cũng nhiệt tình nói: “Xưởng chúng tôi cũng đang tìm heo sống. Chúng ta hai bên cùng có lợi thôi!” cùng nhau giới thiệu tên xong, tiểu Tô liền bị anh Chử kéo đi ra ngoài, bảo là muốn cho tiểu Tô nhìn heo mà hắn đã nuôi. Tiểu Tú đã đi đường mệt mỏi nên không đi ra cùng, ngồi ở trong nhà uống trà.

Chàng trai vừa rồi là con trai anh Chử tên là Chử An. Chử An cùng tiểu Tú ở trong phòng trò chuyện: “Ba em đang lo lắng, sắp bước sang năm mới rồi, nhiều heo như vậy không biết làm thế nào đây.” Tiểu Tú nói chuyện cùng Chử An mới biết, anh Chử xây chuồng heo vào đầu năm, lúc ấy phải mượn tiền khắp nơi mới đủ, lúc đầu cũng chỉ nuôi ba con heo, sau lại sinh ra heo con, dần dần có gần hai mươi con heo. Vốn có nhiều heo thì rất vui mừng, nhưng là anh Chử lại lo lắng, chỉ sợ sợ ý một chút liền bị người ta vu cho là theo Chủ Nghĩa Tư Bản.

Một năm qua cả nhà đều tiết kiệm để nuôi heo, nhưng có một trận bệnh dịch làm heo chết một nửa. Thật vất vả nuôi đến hiện tại, thể trọng cũng tăng lên, nhưng không ai có thể lập tức mua nhiều heo như vậy. Anh Chử đang muốn ra ngoài tìm người mua, tiểu Tô tìm đến lần này rất đúng lúc.

Nghe Chử An nói, tiểu Tú đột nhiên có ý nghĩ, trong không gian của mình cái gì cũng tốt hơn so với bên ngoài, còn trùng cũng ít, nếu đem heo nuôi dưỡng ở trong không gian mấy ngày, có thể hay không cũng tốt hơn đây? Nhưng đây vẫn chỉ là ý nghĩ, phải đợi trở về làm thử mới biết kết quả, nếu như suy nghĩ của mình thì nhà mình sẽ có thêm một khoản thu vào rồi. Tiểu Tú suy nghĩ một chút cười đến vui vẻ.

Sau khi từ tỉnh thành về, tiểu Tô đến nhà máy thịt trả phép thuận tiện nói rõ về việc mua heo nhà anh Chử, đội trưởng đội thu mua rất vui mừng vì cuối năm chính là đợt cao điểm dùng thịt heo, có nguồn cung này thì không phải lo lắng mấy. Đội trưởng cao hứng nên cũng dễ dàng hơn với tiểu Tô.

Đến buổi tối tiểu Tô và tiểu Tú cùng nhau thương lượng dùng 30 mẫu đất như thế nào. Thương lượng mãi mới xong. Đầu mùa xuân sẽ trồng lúa, nhưng chỉ trồng 15 mẫu, còn lại 5 mẫu trồng cây cải dầu, như vậy

vấn đề dầu ăn cho năm sau không cần lo lắng. Còn dư lại 10 mẫu thì làm như bàn luận trước đây là trồng cây xanh. Thương lượng xong, tiểu Tú liền vùi ở trong ngực tiểu Tô cười nói: “Tiểu Tô a, em có cảm giác chúng ta càng ngày càng giống địa chủ rồi.”

“Em mới mượn ít đất như vậy đã cảm thấy mình là địa chủ rồi hả? Vậy chí hướng cũng quá ít đi. Ít nhất cũng phải đến 100 mẫu 200 mẫu mới có thể xem là tiểu địa chủ!” Tiểu Tô vuốt tóc tiểu Tú, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Tiểu Tô, ngày mai cùng em ra hiệu sách xem một chút đi, em muốn đọc ít sách.” Tiểu Tú cảm thấy mình biết quá ít, cần bổ sung kiến thức mới được.

“Đúng rồi, tiểu Tô trình độ học vấn của anh là gì vậy?”

“Trung học cơ sở.”

Tiểu Tú đột nhiên nhớ ra lúc này cũng đã cuộc thi cho những người tự học, vì vậy cùng tiểu Tô nói: “hay chúng ta đi tham gia cuộc thi cho những người tự học đi. Anh xem, em ngay cả bằng tốt nghiệp đều không có, anh cũng mới tốt nghiệp trung cơ sở, về sau làm gì cũng khó nên chúng ta đi thi đi!” Tiểu Tô dừng tay một chút, trong lòng không hiểu.

” cuộc thi đó là gì?”

“anh không biết sao? Chính là chúng ta tự học ở nhà, sau đó đến thời gian qui định cùng nhau đi thi, cuộc thi thông qua liền được cấp bằng tốt nghiệp.” Tiểu Tú trong lòng thầm nghĩ, sẽ không nhớ lầm đi, nhớ những năm 70 là bắt đầu có việc tự học rồi thi lấy bằng mà. Tiểu Tô không biết sao? Hay cuộc thi này còn chưa lưu hành?

Nghe tiểu Tú giải thích, tiểu Tô vỗ mạnh đầu nói: “Trong bộ đội lâu như vậy mà anh không biết, ngày mai anh đi hỏi một chút, xem lúc nào ghi danh, chúng ta cùng nhau ghi danh!” hai vợ chồng nói một lúc nữa rồi tiến hành sinh hoạt vợ chồng. Tiểu Tú xinh đẹp, tiểu Tô cường tráng, vốn là cường tráng cùng xinh đẹp kết hợp. Tình chàng ý thiếp, người tình ta nguyện nên cả đêm mỹ mãn.

Tâm sự được giải tỏa, tiểu Tú cảm thấy cả người nhẹ nhõm. Ngày mai sẽ là một ngày mới!

64. Chương 64

Tiểu Tô đi làm thuận tiện hỏi thăm cuộc thi cho người tự học, tiểu Tú ở nhà trông Tô Tô. Thời tiết càng ngày càng lạnh, nhưng lạnh thế mà không thấy Ngọc Kỳ ở nhà. Cả ngày lẫn đêm chỉ có lúc ăn cơm mới thấy Ngọc Kỳ, cơm nước xong, thu thập xong bát đĩa quay người đã không thấy đâu nữa. Tiểu Tú cũng không quản hần, chỉ cần hần không làm chuyện xấu, hần muốn làm chuyện gì thì làm đi.

Tiểu Tú cảm tiểu Ngọc gần đây hơi lạ, tiểu Ngọc gần đây cho người cảm giác hần giống như chuột thấy gạo vậy, rất vui vẻ, mang vẻ mặt mong đợi, lại có chút vui sướng. Nhưng tiểu Tú luôn để Ngọc Kỳ tự do, cho nên nếu Ngọc Kỳ không nói, tiểu Tú cũng không hỏi. Tiểu Tú yên lặng chờ tiểu Ngọc tới cùng cô thẳng thắn nói.

Quả nhiên mấy hôm sau, tiểu Ngọc liền tới nói chuyện. Ngày đó, ăn xong cơm trưa tiểu Tú ở phòng bếp trong rửa chén, lúc này tiểu Ngọc đi tới: ” Chị Tú, có cần em giúp một tay không?” Nói rồi đưa tay nhận lấy bát trên tay tiểu Tú. Tiểu Tú thấy thế cũng mặc cho hần rửa, múc một gáo nước trong chum rửa tay sạch sẽ, sau đó yên lặng chờ tiểu Ngọc mở miệng.

Ngọc Kỳ lòng không yên lau mấy cái bát, liền thử lên tiếng: “chị Tú, chị có thể cho em mượn ít tiền không?”

“cần bao nhiêu?” Tiểu Tú trong lòng có tính toán, Ngọc Kỳ tới nhà họ đã nửa năm rồi, trong nửa năm này tiểu tử này cũng không đòi tiền công, mặc dù cậu ta có chút độc miệng nhưng rất nhiều việc trong nhà đều do cậu làm. Có lúc tiểu Tô nhìn không được, liền đưa cho Ngọc Kỳ ít tiền để dùng. Tiểu Tú luôn cảm giác như mình có một người làm việc không công.

Tiểu Ngọc đang lo lắng cũng thở phào.” Chị Tú, có thể cho em mượn 100 đồng tiền không?” Một đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm tiểu Tú, thấy tiểu Tú nhú mày một cái, tiểu Ngọc vội nói: ” Chị Tú, nếu như 100

quá nhiều, vậy có thể cho em mượn 80 đồng không? Không được thì cho em mượn 50 đồng cũng được. Em định mua lại cái bát cổ, nó chính xác là cái bát cổ đấy! ”

Tiểu Tú nghe vậy trong lòng động một cái, chắc Ngọc Kỳ nhìn trúng đồ cổ nhà ai. Trong nhà không đủ một trăm đồng tiền mặt nhưng trong ngân hàng lại có. Suy nghĩ một chút tiểu Tú liền mở miệng : “Ngọc Kỳ, hiện tại trong nhà không có tiền, hay để ngày mai chị ra ngân hàng lấy rồi đi với cậu luôn?” Tiểu Ngọc nghe vậy rất vui vẻ. Hắn còn sợ mình trả giá quá thấp người ta sẽ không đồng ý bán. Nếu chị Tú đi cùng, thì cũng có thể cùng chị thương lượng. Vì vậy mừng rỡ gật đầu.

Buổi tối tiểu Tô về nhà trên mặt vui mừng, lúc ăn cơm liền nói: “Tú a, anh đã hỏi qua rồi. đúng là có cuộc thi như vậy nhưng vẫn chưa đến lúc ghi danh, chúng ta cứ mượn sách về đọc trước đã?” Bà Hảo không hiểu có chuyện gì nên hỏi, tiểu Tô nói từ đầu đến cuối cho bà nghe làm bà cũng rất vui vẻ.

“Được, đây là chuyện tốt. Chỉ cần các con chịu khó đọc sách thì tốt, bà sẽ trông Tô Tô cho!” bà Hảo ôm Tô Tô bảo đảm. Bà Hảo vẫn nghĩ, đi học là một chuyện tốt, đi học có thể thi Trạng Nguyên. Cho nên đối với chuyện đọc sách rất hoan nghênh.“Ngọc Kỳ cũng cùng học với anh chị đi!” Bà Hảo động viên Ngọc Kỳ.

“Bà Hảo, con không học được đâu. Để con cùng bà trông Tô Tô đi!” Tiểu Ngọc qua ôm Tô Tô trong tay bà Hảo, đùa với tiểu Tô Tô làm Tô Tô cười khanh khách. Đọc sách, đã là chuyện rất lâu rồi, Ngọc Kỳ có chút ngán người, cho đến khi Tô Tô trong ngực vung tay đùa nghịch Ngọc Kỳ mới tỉnh lại.

Nói đến việc gặp Ngọc Kỳ, tiểu Tô nghĩ đến một chuyện: “Ngọc Kỳ, cậu ở chỗ này gần một năm rồi, nên liên lạc với người nhà cho họ đỡ lo ?” Tiểu Ngọc vốn đang vui vẻ liền ảm đạm xuống:“anh Tô, em cũng rất muốn cùng người nhà liên lạc, nhưng họ ở quá xa, có lẽ cả đời cũng không liên lạc được.” Tiểu Ngọc nói mang theo một tia khổ sở.

Vừa quay đầu thấy mọi người đều mang vẻ mặt đồng tình nhìn mình, tiểu Ngọc lại cười nói: “Bà Hảo, con sẽ ở mãi đây không đi, về sau con chăm sóc bà có được không?” Bà Hảo nhìn Ngọc Kỳ cười nói: “Được, tương lai bà lại có thêm một người chăm sóc, thật là tốt!”

Sau khi ăn cơm xong, tiểu Tô lại tìm Ngọc Kỳ nói chuyện.“Ngọc Kỳ, cậu nguyện ý ở lại đây với chúng tôi không?” Nếu như Ngọc Kỳ không thể về nhà được thì cũng cần một ngôi nhà. Bất luận tương lai kết hôn, hay làm gì cần cũng có gia đình giúp. Mặc dù tiểu Tô cũng không khá giả lắm nhưng có thêm một người cũng không sao.

Ngọc Kỳ rất nghiêm túc gật đầu: “Một năm này ở chung, em thấy thật ấm áp.” ánh mắt Ngọc Kỳ nhu hòa. Minh là một người như thế nào tiểu Ngọc rất rõ ràng, nhưng bà Hảo với chị Tú và anh Tô đối với mình quan tâm chăm sóc thật khiến Ngọc Kỳ cảm động. Đã lâu rồi mới cảm nhận được không khí ấm áp của gia đình. Nói tiếp, chính là để cho Ngọc Kỳ đi, Ngọc Kỳ cũng không nỡ đi , nhất là không bỏ được Tô Tô đáng yêu. Phải biết kể từ tiểu Tô Tô sinh ra, tiểu Ngọc liền từng ngày nhìn bé lớn lên. Không thể nói công lao vĩ đại, nhưng cũng là cho bé uống sữa, thay tã cũng không khác gì ruột thịt.

Tiểu Tô cũng nghiêm túc: “cậu đã là nghiêm túc thì chúng tôi rất hoan nghênh cậu trở thành thành viên chính thức trong nhà!” Dứt lời vỗ vỗ vai tiểu Ngọc xoay người vào phòng mình. Nhìn bóng lưng tiểu Tô, Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng ấm áp, hoan nghênh trở thành thành viên trong nhà? Ngọc Kỳ hơi cúi đầu, nhẹ nhàng mỉm cười, mình cũng có nhà rồi, thật tốt!

Ngày hôm sau, tiểu Ngọc dậy thật sớm thúc giục tiểu Tú đi lấy tiền sau đó dẫn tiểu Tú đến nơi cần đến.

Lại nói mấy ngày nay Ngọc Kỳ không chỉ ở nhà trông tiểu Tô tồ, phần lớn thời gian đều ra ngoài. Sau đó mỗi ngày trở lại đều kể chuyện nghe được ọi người nghe. Mà tiểu Tú luôn luôn coi những chuyện này là chuyện nhiều chuyện, nghe rồi để đấy. Nhưng Ngọc Kỳ vốn tuần tú, hơn lúc cười lại có lúm đồng tiền, làm cho rất nhiều ông bà lão trong thôn yêu quý. Cho nên trong nhà có cái gì tốt cũng chia hẳn một phần. có thể dễ dàng đến nhà mọi người chơi, thuận tiện tìm hiểu một chút. Cuối cùng ở nhà chú Tứ tìm được đồ tốt.

65. Chương 65

Không biết là vì tiểu Tú ược 100 đồng tiền, hay là bởi vì nghĩ tới cái bát sắp là của mình mà Ngọc Kỳ trên đường nói rất nhiều.“chị Tú, bát kia thật sự tốt. một lúc nữa chị nhìn cái bát là biết, hoa văn rất tốt, mà may nhất là cái bát còn nguyên vẹn, nhìn mà không muốn buông tay!”

Tiểu Tú nghe vậy chỉ cười, tiểu Tú chưa tiếp xúc qua những thứ đồ như vậy, cũng không am hiểu, nhưng thấy tiểu Ngọc vui vẻ thì rất thỏa mãn. Tiểu Ngọc trước kia cũng không phải là không cười, ngược lại tiểu Ngọc từ trước tới nay gặp ai cũng vui vẻ cười nhưng tiểu Tú cảm thấy nụ cười đó có chút miễn cưỡng. Hiện giờ mới hiểu, thì ra trong những nụ cười đó thiếu một phần tình cảm, nhiệt tình.

Trong lúc Ngọc Kỳ luôn mồm nói chuyện thì cũng đến nhà chú Tứ. Vừa vào cửa liền nhìn thấy thím Tứ đang ngồi trong sân nhặt rau, nhìn thấy bọn tiểu Tú đến, thím Tứ bỏ rau lại, đứng lên nói: “Tiểu Tú tới đây chơi.” Nói rồi dẫn hai người vào nhà.“thím ơi, không cần vào nhà đâu ngồi ngoài này phơi nắng cũng tốt mà.”

“Tất nhiên, hướng nhà thím rất tốt đấy, quanh năm suốt tháng đều có thể phơi nắng, ở cũng thoải mái.” Thím Tứ rất tự hào về nhà mình. Tiểu Tú đồng ý rồi nói sang chủ đề khác: “Thím, lần này cháu đến cũng thật ngại quá, tiểu Ngọc nhìn trúng một cái bát nhà thím liền kéo cháu đến đây.”

Thím Tứ nghe tiểu Tú nói như vậy, liền khoát tay áo: “Mấy ngày trước Ngọc Kỳ nói với thím là thích cái bát eo ăn nhà thím. Thím liền bảo nó cầm về, nhưng nó không chịu cầm. Đứa nhỏ này làm sao lại thành thật như thế chứ, bát kia cũng không để làm gì, nếu muốn thì cứ lấy.” Tiểu Tú liếc mắt nhìn Ngọc Kỳ:“Thím, có thể đem bát kia cho cháu xem một chút không?”

“Được, bát đang để ngay đằng kia đấy.” Thím Tứ chỉ nơi để bát, Ngọc Kỳ liền chạy qua cầm đến cho tiểu Tú nhìn, hẩn thận trọng nhặt bát lên, đổ hết đồ thừa đi, lại cẩn thận múc nước rửa sạch mới mang cho tiểu Tú nhìn. Tiểu Tú nhìn Ngọc Kỳ cẩn thận như vậy, đang muốn cầm lấy bát thì lại bị Ngọc Kỳ tránh đi.

Ngọc Kỳ đem bát cẩn thận để lên bàn, lúc này mới bảo tiểu Tú xem. Tiểu Tú cũng cẩn thận, đứng ở trước bàn khom người quan sát bát trên bàn. Mặc dù theo như Ngọc Kỳ nói thì bát này rất tốt. Nhưng tiểu Tú nhìn sao cũng không thấy cái bát này có gì đặc biệt.

“Đây chính là bát cậu muốn mua?” Tiểu Tú quay đầu lại hỏi Ngọc Kỳ.

“Vâng, chị mua giúp em đi!” Ngọc Kỳ hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm cái bát. Về mặt này chọn cho thím Tứ vui vẻ cười to: “Bà con hàng xóm với nhau, chỉ là một cái bát thôi mà, không cần phải mua đâu. Tiểu Tú lấy về cho tiểu Ngọc chơi đi! Cũng chỉ là một cái bát eo ăn thôi.”

“Vậy thì cảm ơn thím Tứ, nhưng Ngọc Kỳ rất thích cái bát này, thím thương thì mới cho, nhưng mà chúng con không thể như vậy được, Ngọc Kỳ nói cái chén này có lai lịch nên nhất thiết phải trả tiền.” Nói rồi tiểu Tú liền lấy trong túi ra 50 đồng, nhẹ nhàng để lên bàn.

Thím Tứ nhìn 50 đồng tiền trên bàn, trong lòng thầm giật mình, chỉ là cái chén eo ăn thôi, làm sao đáng nhiều tiền như vậy? Là tiểu Tú có tiền nên tiêu lung tung hay cái bát này đáng giá như vậy thật? Thím Tứ có chút không hiểu. Nhưng muốn thím Tứ nhận 50 đồng tiền thì cũng không được, năm nay đi làm một tháng cũng mới chỉ được 20- 30 đồng, nếu mà lấy của hai đứa 50 đồng thì không phải.

“Tú, làm sao mà coi như người ngoài thế này, lại còn tiền nong nữa.” Nói rồi thím Tứ không đành lòng đẩy tiền về phía tiểu Tú. Tiểu Tú lại không chịu lấy không cái bát, ngộ nhờ ngày nào đó cái bát eo ăn kia có giá như Ngọc Kỳ nói, đến lúc đó cùng nhà thím Tứ tranh cãi thì không hay. Cho nên thà như vậy còn hơn.

Chú Tứ từ bên ngoài trở về, thấy trong phòng có ba người, một người ôm bát eo ăn hai mắt tỏa ánh sáng, hai người khác thì đang ngồi ở trên bàn đem tiền đẩy tới đẩy lui.“mọi người đang làm cái gì đấy?” Chú Tứ nói một câu làm thức tỉnh mọi người. Tiểu Tú vừa thấy là chú Tứ, vội vàng đem chuyện nói rõ ràng.

Chú Tứ vừa nghe vừa nhìn đã hiểu đại khái: “Nếu tiểu Tú nhất định trả tiền mới lấy chén thì chú cũng liền nhận, chỉ là thu bao nhiêu tiền thì phải để chú quyết định?” Tiểu Tú nghe chú Tứ muốn thu tiền thì thấy rất tốt. Liền vội vàng gạt đầu đồng ý. Kết quả chú Tứ nhìn cũng không nhìn liền lấy mấy đồng tiền ở trên bàn bỏ vào túi.

“Tiểu Tú, chú lấy thế này được rồi!” Chú Tứ cười sồ sồ đầu.

“Vâng cháu nghe chú cả!” Tiểu Tú cũng cười. rồi mọi người nói chuyện vui vẻ. Chú Tứ muốn tiểu Tú và Ngọc Kỳ ở lại ăn cơm nhưng tiểu Tú nói: “chú thím cũng không cần bận rộn thêm, trong nhà cháu còn có bà Hảo và Tô Tô chờ bọn cháu về nấu cơm!” Vì vậy chú thím cũng không giữ hai người nữa mà tiễn hai người ra cửa.

Trên đường về nhà, tiểu Tú nhìn Ngọc Kỳ cẩn thận nâng bát trên tay. Tiểu Tú vẫn cảm thấy không tin được nói “cái bát èo ăn này rất đáng tiền sao?”. Dùng mười đồng tiền mua một cái bát èo ăn thật là khó tin mà.

“Chị Tú, chị cứ tin em, em có thể nhầm mạ với cỏ chứ đồ sứ thì không nhầm được, em không nói đùa đâu!” Tiểu Tú nhìn Ngọc Kỳ như vậy cũng cười: “Ừ, Ngọc Kỳ nhìn vật thì tốt nhất, cậu về sau lưu ý một chút, nếu có đồ cổ thì nói chị mua hết về. Qua chừng mười năm, chúng ta qua tay bán có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Nói thật ra, những năm này cơ hội mua được đồ cổ là rất cao. Đời sau thường nghe người ta nói chỉ tốn mấy đồng tiền đã mua được đồ tốt, đến lúc qua tay có thể kiếm được mấy vạn đến mấy chục vạn. Mặc dù tiểu Tú hoài nghi ánh mắt của Ngọc Kỳ, nhưng trong lòng vẫn lạc quan. Có lời khích lệ của tiểu Tú, Ngọc Kỳ lại tìm về thêm vài món đồ cổ nữa.

Một đôi bình, Ngọc Kỳ nói là Bảo Nguyệt bình, dù sao tiểu Tú cũng không hiểu. Còn có một số chén bát. Cộng lại cũng không đáng bao nhiêu tiền, tiểu Tú cũng rất hy vọng. Chỉ cần một thứ trong số đó đúng là đồ cổ thì vốn bỏ ra cũng có thể thu lại được.

66. Chương 66

Đầu xuân, tiểu Tô và tiểu Tú lại cùng bàn xem nên trồng gì. Mặc dù khi thuê đất đã thương lượng phần lớn dùng để trồng cây lương thực, phần còn lại để cho tiểu Tú trồng chút cây xanh. Mặc dù trong nhà có tiểu Tô, Ngọc Kỳ và tiểu Tú có thể làm việc nhưng mà ba người cũng không thể làm hết được nên đã qua một thời gian mà vẫn chưa trồng gì cả.

Thấy tiểu Tô suy nghĩ khổ sở, tiểu Tú liền nhớ tới máy gieo mạ, nếu mà trong nhà có một cái thì thật tốt. Tiểu Tú suy nghĩ hồi lâu cũng không có biện pháp gì đành nói: “Tiểu Tô, hay mai anh đi hỏi bí thư xem trước đây mọi người làm như thế nào?”

“Được, ngày mai anh sẽ đi hỏi một chút.” Tiểu Tô cũng thật nhứt đầu, nếu như ở trong bộ đội thì chỉ cần một đĩa đồ ăn là có thể kéo đồng đội ra ngoài giúp mình làm tốt việc này: “Tú, việc này nếu như ở trong bộ đội bọn anh thì không cần phí sức cũng làm xong!” Tiểu Tô nói một câu làm hai mắt tiểu Tú tỏa sáng.

“hay anh mang những đồng đội đã xuất ngũ kéo tới đây đi!” Tiểu Tú nói ý tưởng của mình. Lính giải ngũ thể lực rất tốt, kỹ năng cũng không tồi, nếu thuê được họ làm thì tốt. Nhưng không biết bây giờ trong bộ đội an bài những lính giải ngũ này như thế nào.

“Để anh suy nghĩ một chút, nếu muốn nhờ họ giúp một tay cũng không khó, nhưng để họ đến đây cũng thật không phải.” suy nghĩ của tiểu Tô có điểm không giống với tiểu Tú. Anh cho là tiểu Tú chỉ là đơn thuần muốn mời người đến giúp đỡ, cũng không nghĩ là tiểu Tú muốn thuê họ đến làm việc, trả lương theo tháng.

“A, vậy anh suy nghĩ một chút đi.” Tiểu Tú cũng đang phải lo lắng suy nghĩ nên trồng gì?. Cây vạn tuế nhất định phải trồng, cây quất ngụ ý tốt(*) cũng phải trồng, cây hoa quế cũng cần thiết. Tháng tám cây hoa quế ra hoa, nếu như không bán được thì để lại, trong nhà có mùi hương này cũng được.

(*)Theo âm hán của từ “quất” gần giống âm của từ “cát” nghĩa là may mắn.

Còn có cây gì nữa nhỉ? Tiểu Tú lúc này rất hối hận, trước kia ngày ngày đi tới đi lui trong thành phố, làm sao lại không để ý đến cây xanh chứ? Tiểu Tú chỉ nhớ rõ trước kia vừa đến tháng tám, trong thành phố

đều có hương vị ngọt ngào của hoa quế, hít một hơi đều thấy thoải mái.

Thật vất vả tiểu Tú mới nghĩ ra ven đường hay trồng cây ngô đồng của nước Pháp, cây nhãn lồng, còn có cây ngọc lan. Bởi vì tất cả tiền đều để cho tiểu Tô đi mua giống, cho nên tiểu Tú cũng không nghĩ thêm cây gì nữa, chỉ tính toán trước tiên đem những cây vừa nghĩ mua mỗi loại 20 cây giống về trồng. Tiểu Tú càng nghĩ càng thấy có thể phát triển theo hướng này. Mua cây xanh về cũng không tốn bao nhiêu tiền, lúc trồng cũng không cần chăm sóc nhiều, đợi cây trưởng thành chính là lúc thành thị bắt đầu cây xanh hóa, xoay tay một cái là có thể kiếm được mấy ngàn mấy vạn.

Vấn đề người làm cuối cùng cũng có thể giải quyết sơ sơ, nhờ một số người tới giúp, mỗi ngày thật sớm đi làm, muộn mới trở lại. Tiểu Tú cũng không phải chủ nhà keo kiệt, cho nên mỗi ngày đều làm bữa tối rất thịnh soạn, thịt heo, cá đều có, chỉ cần mọi người có thể an tâm giúp một tay là được.

Tiểu Tô Tô càng ngày càng linh hoạt, hơn bốn tháng đã rất hiểu động, mỗi ngày tiểu Tú đều cho Tô Tô ăn no sau đó giao cho bà Hảo chơi đùa với Tô Tô. Tô Tô thích nhất là một con hổ bông, vàng đen xen kẽ rất dễ nhìn. Bà Hảo mỗi lần đều giơ con hổ thật cao, khiến Tô Tô không với được, đến một ngày thấy Tô Tô bắt nạt người.

Buổi trưa khi tiểu Tú chuẩn bị cho Tô Tô bú sữa, biết Tô Tô có thể lật người thì rất vui vẻ, đùa với Tô Tô muốn con lật người ỉnh nhìn, không lật cũng không cho bú! Tiểu Tô Tô làm sao biết suy nghĩ của tiểu Tú, thấy mẹ về thì rất vui vẻ, biết là sắp được bú, miệng cười cười hướng tay về phía tiểu Tú. Bất luận tiểu Tú trêu chọc như thế nào Tô Tô cũng không nhúc nhích.

Đến lúc bà Hảo không thể nhìn được nữa, vỗ tiểu Tú một cái: “con còn trẻ con lắm hay sao hả?” Tiểu Tú nghe vậy ngượng ngùng, vội vàng ôm lấy Tô Tô cho con bú. Chờ Tô Tô bú xong, lại đem Tô Tô tựa vào đầu vai của mình dỗ dành một lúc mới đem Tô Tô để xuống. Tiểu Tú mới vừa đặt Tô Tô nằm xuống, Tô Tô liền khua cánh tay nhỏ, bập chân vừa dùng lực cứ như vậy tự nhiên trở mình một cái cho tiểu Tú nhìn.

Thấy tiểu Tô Tô lật người, tiểu Tú nở nụ cười, tiến lên lật cho Tô Tô nằm ngửa ra, sau đó bảo Tô Tô lật qua ỉnh nhìn, nhưng tiểu Tô Tô không chịu để ý tới: “Được rồi, con cũng đi ăn cơm đi.” Bà Hảo nhìn thấy Tô Tô ngáp, liền vội vàng muốn đuổi tiểu Tú đi. Hiện tại Tô Tô là tâm can bảo bối của bà, làm sao có thể cho phép những người khác coi bé như món đồ chơi?

Làm việc chăm chỉ, vất vả lắm mới gieo mạ xong, chỉ còn lại mảnh đất của tiểu Tú là không có động tĩnh. Một mặt, tiểu Tú không muốn đem mọi chuyện làm cùng một lúc, mặt khác là tiểu Tú còn chưa tìm được nhiều cây giống như vậy. Hiện tại cũng đã gieo mạ xong, đến lúc làm việc này rồi.

Theo thường lệ lên trấn trên đi chợ, tiểu Tú từ trong không gian chọn chút trái cây, chuẩn bị một lát nữa đem cho lão Sư Phụ, thuận tiện cũng đem một chút thảo dược hái trong không gian cho vào túi, cùng nhau đưa cho lão Sư Phụ. Vào trong trấn, tiểu Tú liền quen đường tới nhà lão Sư Phụ.

Bởi vì đúng hôm họp chợ, lão Sư Phụ sáng sớm đã phải đi bày quầy, trong nhà cũng chỉ có sư mẫu. Tiểu Tú đem những thứ đã chuẩn bị giao cho sư mẫu rồi lên trấn trên theo lão Sư Phụ. Nhưng tiểu Tú cũng không vội vã đuổi theo, đi từ từ quan sát mấy gian hàng. Khi đi tiểu Tú chú ý thấy một gian hàng cây xanh nhỏ.

Gian hàng là một chiếc xe đạp, ở trên băng sau xe có một cái khung lớn bày những cây xanh. Những cây xanh này có rất nhiều loại, đều là cây lá xanh tốt, rất có sức sống. Chỉ tiếc tiểu Tú không phân biệt được đây là những cây gì.

” Chú bán những cây gì vậy?” Tiểu Tú đứng trước xe hỏi.

“À, đây là giống hoa hồng, đây là cây cam, đây là cây lê, đây là cây táo, đây là cây hoa quế. . .” Chú bán hàng giới thiệu cẩn thận, tiểu Tú cũng nghe rất cẩn thận, cây này cũng thích, cây kia cũng thích, mỗi cây đều muốn mang về. Chờ lúc tiểu Tú tính tiền, số cây cô chọn cũng đã rất nhiều.

“Cô gái, nhiều cây như vậy con có thể mang về sao?”

“chú có thể đưa giúp cháu một đoạn không, ra đến chỗ cháu hẹn người, chú chỉ để xuống đó là được.” Tiểu Tú đi một mình, không có ai đi cùng mà chỗ này người đến người đi nhiều, muốn đem cây bỏ vào trong không gian thì không thích hợp. Nên đành lấy cớ tìm chỗ vắng vậy.

67. Chương 67

Chọn mãi tiểu Tú cũng đã chọn được rất nhiều cây rồi, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu, mà trên chợ cũng rất ít người bán cây xanh. Liền hỏi “chú à, trong nhà chú còn cây không? Con muốn mua thêm một ít nữa.” Tiểu Tú hỏi chú bán cây, ngoài ý muốn biết được trong nhà chú ấy còn rất nhiều cây.

“Trong nhà cũng vẫn còn, con muốn những cây gì?” chú bán cây vừa nói vừa lấy khăn trên vai lau mồ hôi trên mặt. Thuận tay để cây xanh vào khung, lấy ít nước uống vài hớp.

“Nhà chú có đến 350 cây không.” Tiểu Tú cũng hỏi luôn. Nếu có nhiều giống cây ăn quả thì làm luôn một vườn cây tư nhân, về sau lấy trái cây trong không gian ra cũng có thể nói với mọi người, tránh cho người khác nghi ngờ. Nếu như là cây xanh cũng tốt, trồng thêm vài năm là có thể qua tay cũng kiếm được tiền.

Chú bán cây vừa nghe vậy thì vui vẻ nói: “Cây nhà chú cũng có nhiều, con muốn mua thì mỗi loại cũng có thể lấy 50 cây?”

Tiểu Tú gật đầu một cái: “chú yên tâm, con sẽ lấy hết nhưng chú phải giảm giá cho con đấy nhé!”

“Được, con không nói chú cũng giảm giá cho con thôi.” Rồi tiểu Tú cùng chú bán cây thương lượng một hồi, chờ lúc tan chợ tiểu Tú liền đi cùng chú tới vườn ươm xem một chút. Chọn cây xong thì liền nhờ người mang về giúp. Tiểu Tú sợ mọi người lo lắng nên nhờ hàng xóm nhắc về trước là cô sẽ về muộn.

Vườn ươm của chú Lâm cách chợ cũng không xa lắm, chỉ khoảng mười dặm đường. Đến vườn ươm, tiểu Tú vừa nhìn đã thấy rất nhiều cây giống. Chú Lâm tiện tay đem xe đạp để lại ven đường, chỉ vào những cây đó nói: “Đây đều là nhà chú trồng, con tự mình xem đi, chọn cây nào thì bảo chú bọc rễ lại.”

Tiểu Tú gật đầu một cái: “chú Lâm, chú giới thiệu một chút đi, nhiều cây như vậy con cũng không biết là cây gì.” Chú Lâm cười, liền đi theo sau tiểu Tú giới thiệu từng loại cây, đây là cây ăn quả, đó là cây hoa, đó là cây XX. Lúc giới thiệu xong một vòng, tiểu Tú cũng nắm chắc một số cây rồi. Liền làm theo lời nói lúc ở trong chợ, mỗi loại lấy 50 cây. Tất cả lớn nhỏ tính xong cũng không sai biệt lắm có bảy tám trăm cây.

Chú Lâm một mình không thể bọc hết cây cho tiểu Tú, liền đi kêu thêm người cùng giúp một tay. “Tiểu Tú, lát nữa chú sẽ gọi cho cháu cái máy kéo, đi mấy lần là có thể mang hết cây về.” Tiểu Tú mới vừa rồi còn đang suy nghĩ là nhét hết cây vào không gian mang về, quên mất là có thể kêu máy kéo, chú Lâm nói vậy tiểu Tú cũng liền đồng ý: “Vây cháu cũng không khách khí, sẽ phải phiền toái chú Lâm rồi.”

Mọi người cùng nhau bọc rễ cây lại. Cây ăn quả thì mỗi gốc một bọc, cây hoa và cây xanh thì hai gốc một bọc. Có 350 gốc cây ăn quả, 450 gốc cây hoa và cây xanh, tổng cộng là 800 gốc cây. Giá là 925 đồng tiền. Chú Lâm cũng là người sáng khoái, bỏ đi số lẻ, lấy của tiểu Tú 920 đồng tiền.

Máy kéo đi đến mấy lần mới trở hết về 800 cây. Đến chuyến cuối cùng tiểu Tú đi cùng xe về đến nhà, từ trong không gian hái một ít trái cây cho những người trở cây đến. Tất cả cây xanh đều để ở đầu thôn tây. Những năm này trị an vẫn bảo đảm nên không cần lo lắng. Tiểu Tú như trộm nhìn bốn bề vắng lặng, nhanh chóng đem một nửa cây vào trong không gian tiến hành ưu hóa. Còn một nửa liền ở để lại chỗ này. Chuẩn bị ngày mai sẽ trồng hết xuống.

Ngày hôm sau, tiểu Tú cùng tiểu Tô dậy lúc sớm tinh mơ, lúc trời còn mờ tối đi đến đầu thôn tây để trồng cây. Đem những cây trong không gian ra, đem những cây bên ngoài bỏ vào không gian. Sau đó vợ chồng hai người phân công hợp tác, một đào hố, một để cây vào. Tiểu Tô ra sức đào hố, tiểu Tú thì thoải mái bỏ cây xuống hố.

Đợi trời sáng rõ, các nhà bắt đầu đốt lửa nấu cơm, vợ chồng son cũng thu thập đồ đạc về nhà ăn điểm tâm. Trên bàn cơm bà Hảo có chút lo lắng: “Tú, người mua nhiều cây như vậy, sẽ không sợ người ta vu cho là theo chân Tư Bản Chủ Nghĩa chứ?” bà Hảo với chuyện này ấn tượng rất sâu.

” bà Hảo, không cần sợ chuyện đã qua.” Tiểu Tú là trong lòng có tính toán, về phía sau cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Tiểu Tú không rõ ràng lắm chính sách năm mươi năm không đổi điều lệ có còn hay không. Nhưng tiểu Tú vẫn tin tưởng việc mình đã trải qua. “Về sau đều là những ngày tốt đẹp. Bà Hảo thấy đấy, chúng ta bây giờ cũng đã có lầu trên lầu dưới, đèn điện, hiện tại chỉ không có điện thoại thôi. Nói không chừng qua mấy năm chúng ta cũng có thể có rồi!”

Bà Hảo nghe tiểu Tú nói như vậy, mắt cũng cười híp: “Điện thoại cũng có thể dùng sao?. Ta nghe người ta nói trong thôn còn chưa có điện thoại đâu, nhà chúng ta vậy đã là tốt nhất thôn rồi?”

“bà Hảo, có điện thoại cũng không phải việc gì khó. Không chừng qua khoảng mười năm không cần phải kéo dây điện thoại thật dài còn có thể đem điện thoại mang bên mình đấy!” Không thể như vậy sao, những năm 90 Đại Ca Đại, BB cơ, xa hơn sau đó lại có điện thoại di động, điện thoại thông minh. Dĩ nhiên, hiện tại thì bà Hảo chỉ coi lời tiểu Tú nói là trêu chọc mình thôi.

Thừa dịp tiểu Tú cùng bà Hảo khoe mẽ, tiểu Tô quay đầu cùng Ngọc Kỳ nói: “Cơm nước xong giúp đỡ anh đi đầu thôn tây trồng cây đi, nhiều cây như vậy chắc cũng phải trồng hai ba ngày mới xong.” Ngọc Kỳ ăn cháo, gạt đầu một cái: “Được, trồng trọt em không hiểu, đào hố khẳng định không vấn đề gì.”

Ăn cơm xong ba người trẻ liền đi đầu thôn tây. Ngọc Kỳ cầm xẻng bắt trước tiểu Tô đào hố, nhưng mới được hai ba hố đã không làm tiếp được. Trời còn sớm đất lại cứng, vì vậy tiểu Ngọc mới miễn cưỡng đào mấy cái hố cũng đã mệt lắm. Nhìn lại hố hallow, tất cả lớn nhỏ, nông nông sâu sâu, hoàn toàn không hợp quy cách. Tiểu Tô đành phải đào lại một chút.

“Mới vừa rồi là người nào nói trồng trọt không hiểu, đào hố khẳng định là không có vấn đề vậy?” Tiểu Tú vừa ném cây vào cái hố, vừa cười trêu ghẹo. Ngọc Kỳ nghe vậy nói: “chị tiểu Tú, chị ở đây cười em sao, chút nữa em làm quen tay hố cũng sẽ đào tốt như anh Tô thôi!”

“Ừ, Ngọc Kỳ cố gắng lên a!”

Cuối cùng cũng trồng xong 500 cây, còn lại tiểu Tú trồng trong không gian. Ở trong không gian trồng cây cũng rất dễ dàng, chỉ cần tiểu Tú vừa nghĩ trồng cây thì hố sẽ tự mình đào xong, cây cũng sẽ chính mình nhảy vào trong hầm, sau đó đất sẽ tự động lấp lại, nước cũng sẽ tự động tưới cây.

Trồng xong toàn bộ cây, tiểu Tú, tiểu Tô, Ngọc Kỳ đều mệt mỏi không còn sức gì cả, bà Hảo thấy thế thì rất đau lòng. Ngọc Kỳ nằm lỳ ở trên giường không đứng lên vẫn nói: “bà Hảo, con mệt quá, bà nấu món gì ngon cho con đi!” Tiểu Tô Tô cũng nằm ở trên giường chơi, thấy Ngọc Kỳ nằm đó liền cười ,tay nhỏ bé đập thẳng. Sau đó từng chút một bò lên lưng Ngọc Kỳ, ngồi không đi.

Ngọc Kỳ không thấy được trên lưng, nhưng vẫn biết Tô Tô đang ngồi ở trên lưng hallow , vì vậy động cũng không dám động: “Bà Hảo có thể ôm Tô Tô đi không, nếu té xuống thì không tốt.” bà Hảo cười cười, tiểu Tô Tô ngồi rất ổn, lại đang ở giữa giường, rớt xuống cũng không sợ .“con trông Tô Tô một lúc đi, bà đi lấy trứng gà, tối sẽ nấu canh trứng cho con.”

Canh trứng gà của bà Hảo nấu làm Ngọc Kỳ rất thích. Vừa thơm vừa mới, ăn một miếng cảm thấy thật ngon. Nghĩ đến Ngọc Kỳ đã thêm lắm rồi. Mặc dù trong nhà có nuôi mấy con gà, nhưng trứng gà chủ yếu là cho Tô Tô ăn, Tô Tô ăn không hết liền mang ra chợ bán. Bình thường không thể ăn. Vì vậy bà Hảo đi chuẩn bị cơm tối, Ngọc Kỳ cùng Tô Tô ở trên giường chơi.

68. Chương 68

Ăn xong cơm tối, tiểu Tô cùng tiểu Tú tán gẫu.“Tiểu Tú, anh đã liên lạc với mấy chiến hữu cũ rồi, có một số người đồng ý đến đây giúp chúng ta.”

“nhiều việc như vậy mình anh làm cũng không hết được, có người đến giúp đỡ thì rất tốt.” Tiểu Tú cảm thấy tiểu Tô một người làm thì quá khổ. Có người tới giúp thì thật tốt.

“Tiểu Tú, nhưng có một chiến hữu tay bị thương, em xem an bài thế nào đây?” Tiểu Tô không biết an bài như thế nào. Nếu như người đến, mà không bắt hallow làm việc, cứ như vậy nuôi hallow thì chiến hữu cũng sẽ không tiếp nhận, không được bao lâu sẽ ra đi. Nhưng nếu như muốn hallow làm việc thì không biết có việc gì hallow có thể làm được.

“Đơn giản thôi mà, chúng ta làm một hàng rào vòng vườn trái cây đầu thôn Tây lại, dựng một căn nhà nhỏ, đến lúc đó mời chiến hữu đó giúp trông vườn buổi tối là được. Ban ngày thì chăm sóc, tưới cây. Những việc này chỉ cần một tay là có thể hoàn thành.” Tiểu Tú cũng hiểu, suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến.

“Tiểu Tô, em có một chủ ý, anh nghe xem thế nào?” Tiểu Tú đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Chuyện này rất tốt, nhưng không biết người ta có chịu giúp không.

” chủ ý gì? Em nói là được!” hai tai tiểu Tô dựng lên, chỉ mong nghe được ý kiến hay.

” chiến hữu của anh biết lái xe không? Nếu như biết lái xe, vậy thì làm một đội vận chuyển. mua lại hai ba cái xe tải mà bộ đội thải ra làm đội vận chuyển, chắc chắn sẽ phát gia trí phú (phát tài)!” Tiểu Tú cảm thấy lúc này vận chuyển là việc làm ăn rất tốt, nhưng người chạy xe sẽ rất mệt, chạy một lần đường dài, thuận tiện chuyển ít đồ, muốn không phú cũng khó.

“để anh suy nghĩ một chút, cũng có mấy người biết lái, nhưng xe đào thải của bộ đội giá cũng rất cao.” Tiểu Tô nghĩ chuyện này cũng khả thi, tiểu Tú cũng không đi để ý hấn, vào không gian thu xếp đồ đạc.

Hiện tại trong không gian mọi thứ càng lúc càng nhiều. Cây buổi sáng mới trồng bây giờ đã cao hơn vài thước, đoán chừng hai ba hôm là như cây trưởng thành rồi. Thấy những cây này, tiểu Tú lại có ý tưởng đột phát, nếu là bây giờ đi kiếm ít cây gỗ hồng gieo xuống, chờ thêm hai- ba mươi năm , như vậy có phải hay không có thể đổi rất nhiều tiền? Nghĩ tới liền thấy hấp dẫn, tiểu Tú quyết định chờ khi có cơ hội nhất định phải lấy ít giống gỗ hồng gieo trồng. Coi như không vì tiền, cũng phải vì tiểu Tô Tô dành chút gỗ làm đồ cưới.

Từ trong không gian ra ngoài, liền phát hiện tiểu Tô đang ngồi ở trước bàn mặt hướng phần nhìn mình: “Tiểu Tú, ta nghĩ tới rồi, chúng ta có thể tìm anh Hứa!” Anh Hứa làm hậu cần , hậu cần nhất định cũng có xe tải lớn, trong bộ đội cái gì cũng bảo dưỡng tốt, mua về chỉ cần cẩn thận sửa chữa một chút, không sợ không có một chiếc xe tốt !

“Vậy anh sớm nói với anh Hứa một chút đi?” Sớm một chút liên lạc với liền sớm một chút có thể phát tài. Tiểu Tú trừ bà Hảo, tiểu Tô, Tô Tô, Ngọc Kỳ thì rất yêu tiền!

“Ừ, vậy ta ngày mai anh sẽ lên trần trên gọi điện thoại!” Nếu không phải là hiện tại trời đã muộn, chỉ sợ tiểu Tô liền muốn đi gọi điện thoại ngay.“Tiểu Tú, dẫn anh vào không gian đi, anh muốn tắm một cái, mấy ngày nay trồng cây thật mệt!” Tinh thần không tập trung cao độ nữa, tiểu Tô liền cảm thấy trên người hơi không chịu nổi.

Tiểu Tô nhắc tới, tiểu Tú tự nhiên cũng muốn tắm một chút. Vì vậy hai người cùng nhau vào không gian. Từ trong hồ lấy nước nóng liền bắt đầu tắm. Nhưng hai người cùng tắm không thể đơn thuần như vậy được. Tiểu Tô tay không cẩn thận liền vớt qua sờ lên hai vú của tiểu Tú. Sẽ không cẩn thận kích động, làm Âm Dương liền điều hòa.

Ngày hôm sau, tiểu Tô một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trong nhà đi ra, ăn hai chén cháo xong liền đi trần trên gọi điện thoại. Tiểu Tú mệt nên nằm lỳ ở trên giường nghỉ ngơi. Nhìn tinh thần tiểu Tô sáng khoái, tiểu Tú hận đến dậm chân, thật là không công bằng. Rõ ràng mình không làm gì cả, để tiểu Tô một mình tự làm nhưng sao còn mệt hơn tiểu Tô?

Anh Hứa nhận được điện thoại tiểu Tô gọi thì rất vui vẻ.“Tiểu Tô, lại có đồ tốt cho anh phải không?”

“Anh Hứa, lần này không có vật gì tốt, em gọi điện là muốn hỏi thăm anh một chút.” Tiểu Tô đi thẳng vào vấn đề không nói lòng vòng nhiều.” anh Hứa, chỗ anh làm có đào thải xe tải lớn không, em muốn mua lại hai cái.”

Anh Hứa suy nghĩ một chút rồi nói: “Chuyện này để anh suy nghĩ một chút. Để anh hỏi liên trưởng xem có nhóm xe nào cần đào thải không. Cậu muốn xe cũ làm cái gì?”

“anh Hứa, xe này mặc dù cũ, nhưng là bảo dưỡng không tệ, nên còn có thể chạy tiếp vài năm, Em muốn làm đội vận chuyển, kiếm ít tiền!”

“Tiểu tử ngươi mấy lần trước kiếm được không ít rồi, chuyện này để anh hỏi lại cho cậu sau. Nhưng mà lâu rồi cậu không có đồ tốt gì nữa à. Khi nào có đồ tốt thì đến đây đi. Ăn đồ cậu mang đến mà ăn cái khác lại

thấy không ngon.”

Tiểu Tô cùng anh Hứa nói đùa: “Được, mấy hôm nữa em lại mang một đợt nữa, đến lúc đó lấy trái cây đổi xe, như thế nào đều là em có lợi.” Anh Hứa cũng không phản đối: “Chỉ cần trái cây so với trước kia tốt hơn, cậu muốn bao nhiêu xe anh cũng chuẩn bị cho!” Có những lời này của anh Hứa, trái tim tiểu Tô vui mừng nở hoa.

Về đến nhà, đem chuyện vừa nói kể cho tiểu Tú, hai vợ chồng liền vào không gian. Kiểm tra trong không gian hiện có bao nhiêu trái cây, phát hiện chưa đủ yêu cầu của anh Hứa, vì vậy tiểu Tú trước hết hái một nhóm trái cây bỏ vào căn nhà nhỏ trong không gian, sau đó chờ trong không gian có trái cây chín nữa, lúc này mới đem tất cả trái cây vận chuyển bằng xe lửa như mấy lần trước.

Lần này tiểu Tô một mình áp xe. Lúc đi mang sáu toa xe trái cây, lúc trở lại cũng là ba chiếc xe tải quân dụng màu xanh lá cây và thêm năm người. Năm người cùng đi ở lại bên trong nhà cũ của tiểu Tô. Ba chiếc xe tải quân dụng hấp dẫn không ít thôn dân đến xem náo nhiệt. Ngay cả bí thư cũng tới.

“Tiểu Tô, xe này không tệ. Thật không tệ.” bí thư cầm điều thuốc hút, vòng quanh xe vài vòng. Trong lòng cũng cảm thấy tiểu Tô là một người tài ba, không chỉ làm ruộng, còn kéo về xe tải lớn, đây chính là người đầu tiên trong thôn làm như vậy. Mấy ngày nữa đi vào thành phố mở đại hội, liền kêu tiểu Tô dùng xe tải lớn đưa chính mình đi!

Buổi tối tiểu Tô cùng tiểu Tú đóng sổ sách, lần này sáu toa xe lửa trái cây thật đúng là đổi về ba chiếc xe tải. Vốn anh Hứa còn nghĩ dù sao cũng là xe đào thải, cũng không đáng vài đồng tiền nên không hỏi tiểu Tô đòi tiền. Nhưng là tiểu Tô lại kiên trì phải trả. Tiểu Tô nói nếu không trả tiền thì không mang xe về.

Thấy tiểu Tô cố chấp như vậy, anh Hứa đành phải thu tiền của tiểu Tô, nhưng anh Hứa cũng tặng không ít xăng dầu cho tiểu Tô. Ba chiếc xe muốn từ bộ đội lái về nhà cần rất nhiều xăng dầu. Đối với số xăng dầu anh Hứa đưa, tiểu Tô không cố chấp phải trả tiền nữa. Có lúc không quá bướng bỉnh cũng rất cần thiết!

Đến khi lái xe trở về, lúc về đến nhà xăng cũng gần hết. Tiểu Tô cảm thấy may mắn lúc ấy nhận số xăng này, nếu không mình còn chưa về đến nhà đâu.

Tiểu Tô lần này mang về năm người đều là chiến hữu của tiểu Tô, có người thì chuyển nghề, cũng có người bởi vì thương nên xuất ngũ. Trên đường về, tiểu Tô cũng đem tình huống trong nhà nói một chút, mọi người trong lòng cũng hiểu thêm về nhà tiểu Tô, không riêng gì nhận thầu đất đai, còn muốn triển khai công việc vận chuyển làm cho bọn họ cảm thấy rất kính trọng!

Cứ như vậy, tiểu Tô liền đem xe mang về. Mời được chiến hữu giúp. Ngay lúc đó mục tiêu của họ cũng không phải trở thành công ty lớn nhất nước, mà rất đơn giản chỉ là một ý nghĩ: khiến người trong nhà cũng có thể được sống cuộc sống tốt hơn, ăn thịt heo! Mà thành tựu sau này của bọn họ làm ọi người không khỏi giật mình.

Giang Nam mùa đông có rất ít tuyết, nhưng lại rất lạnh, loại lạnh này lạnh đến tận xương. Mặc dù ở nơi này sinh sống đã nhiều năm, Ngọc Kỳ vẫn có chút không thích ứng được. Ngồi ở trong nhà tay nâng một chén trà, nhìn ngoài phòng Tô Tô mang theo em trai cùng chơi đùa, không khỏi hoảng hốt, năm đó tỷ tỷ cũng như vậy chơi cùng mình.

Mười lăm tháng tám trăng tròn người nhà đoàn viên, mỗi khi đến ngày này, con cháu Tề gia ở đâu cũng đều về nhà ăn tết. Trừ lễ mừng năm mới thì ngày này là Thanh Minh Tế Tụ bên ngoài náo nhiệt nhất. Ngọc Kỳ khi đó chưa được gọi là Ngọc Kỳ, nhớ mang máng khi đó tỷ tỷ thường gọi hần là Tử Thanh.

“Tử Thanh, mau tới nhìn một chút nhị thúc mang về đèn hình thỏ.” Tỷ tỷ đứng ở dưới mái hiên, mặt cười như hoa, trên tay xách theo một chiếc đèn thỏ sống động. Mừng lễ đoàn viên có hội đèn lồng, diễn ra từ ngày mười ba tháng tám tới mười sáu tháng tám, nhưng các năm trước phụ thân đều chưa từng dẫn bọn hần xuất phủ xem hội đèn.

“tỷ tỷ, mau cho Tử Thanh xem một chút!” Tử Thanh đưa tay phải ra muốn cầm lấy đèn từ tay tỷ tỷ.

“Không cho, không cho, Tử Thanh đuổi theo tỷ, đuổi được thì tỷ đem đèn cho ngươi.” Tỷ tỷ giơ đèn đùa với Tử Thanh chạy đi. Tỷ tỷ lớn hơn Tử Thanh hai tuổi, nhưng vóc dáng hai tỷ đệ cũng gần như nhau. Mẫu

thân cũng đã nói, về sau Tử Thanh phải chăm sóc tỷ tỷ, cho nên Tử Thanh đều cố gắng để bảo vệ tỷ tỷ. Cho nên rõ ràng chỉ ba hai bước là có thể vượt qua tỷ tỷ, Tử Thanh cũng cố tình kém một hai bước.

Lúc cùng tỷ tỷ chơi đùa, Tử Thanh theo bản năng tìm bóng dáng mẫu thân. Nhẹ nhàng quay đầu liền nhìn thấy mẫu thân đang ngồi bên cửa sổ, trên tay đang vá một cái xiêm áo màu thiên thanh. Nhìn vậy Tử Thanh cũng biết cái này làm cho cha. Tử Thanh đảo tròn mắt, quyết định đi vườn hoa, làm bộ như không cần thận ngã xuống, sau đó làm hư xiêm áo trên người, như vậy mẫu thân sẽ giúp mình may xiêm y rồi.

Mẫu thân ngẩng đầu nhìn trời, buông áo trên tay xuống, cười nhìn hai tỷ đệ chơi đùa, đợi hai người chơi mệt rồi, lúc này mới kêu “A Uyển, dẫn đệ đệ tới ăn điểm tâm.”

Nghe được mẫu thân gọi, Tử Thanh cùng A Uyển cũng chạy đến. Tử Thanh chạy đến trước, nhào vào lòng mẫu thân: “Mẫu thân, mẫu thân, hôm qua người đồng ý làm thước cao cho ta ăn. Lần này có không?” Nói rồi ngẩng đầu tìm thước cao. A Uyển tới đã muộn, chỉ có thể dựa vào bên cạnh mẫu thân: “Mẫu thân, không cần cho tiểu heo mập ăn điểm tâm, ăn nữa hắt thì càng mập.” Tử Thanh giận đến nổi không cùng nàng nói chuyện. Đoạt lấy đèn thờ trong tay tỷ tỷ quay người chạy quanh. Lúc này trong phòng người hầu hạ cũng đã tới, múc nước cho hai tỷ đệ rửa mặt.

“Mẫu thân, rằm tháng tám năm nay có hội đèn lồng, chúng ta có thể đi được không?” Tử Thanh chớp mắt to đen nhánh nhìn mẫu thân.

A Uyển cũng muốn đi: “Mẫu thân, ta đã tám tuổi rồi, năm nay liền mang ta đi đi! Đệ đệ còn nhỏ, vậy thì để ở nhà!”

“Mẫu thân, mang ta đi đi, không cần mang tỷ tỷ đi!”

“Mẫu thân, ta lớn, mang ta đi!” hai tỷ đệ đã rửa sạch sẽ bám lấy tay mẫu thân, tranh nhau nói nguyện vọng của mình.

Hai người đang đòi, phụ thân liền từ ngoài phòng tiến vào. Nhìn thấy phụ thân tới, Tử Thanh cũng không dám lên tiếng nữa. Phụ thân từ nhỏ đối với Tử Thanh liền nghiêm nghị, bình thường chỉ có đi học chăm chỉ được sư phó khen, phụ thân mới có thể nói tiếng tốt. A Uyển thì lại không sợ, nhìn thấy phụ thân hỏi, liền nói.

”Phụ thân, ta và đệ đệ so với năm trước đã lớn rồi, rằm năm nay có hội đèn lồng

cho chúng ta đi xem một chút đi!” Vừa nói, vừa lôi kéo tay phụ thân. Rất có ý như nếu phụ thân không đồng ý, ta liền như con khỉ ở tại trên người phụ thân mãi.

Phụ thân cười cười, quay đầu nhìn mẫu thân: “Này hai hầu tử có làm nàng vất vả không?” Mẫu thân chỉ cười không nói, chỉ đem bánh ngọt Tử Thanh cùng A Uyển thích bày ra. “Tử Thanh, Tam Tự kinh học thuộc lòng rồi hả? A Uyển, nữ công làm xong rồi? Nếu các người làm xong, buổi tối mai phụ thân liền mang bọn người đi ra ngoài xem hội. Nếu như không có làm xong, vậy cũng đừng trách phụ thân không nể tình.”

Vốn là còn đang suy nghĩ muốn như thế nào mới có thể đi xem đèn hai tỷ đệ lập tức nhảy lên, rồi rít kêu lên: ta sẽ đi! Ta sẽ đi!

Tử Thanh học Tam Tự kinh đã khá hơn chút, chỉ là không thể đọc thuộc lòng xuống. Nhưng vì lần này có thể đi được xem đèn, nhất định là phải cố gắng gấp bội. Bài tập nữ công sư phụ cho A Uyển đã làm được một nửa, chỉ yêu cầu A Uyển có thể làm ra một hà bao hoàn chỉnh.

Ngày hôm sau, hai tỷ đệ lại một lần nữa gặp mặt thì không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, mắt hai người đều thâm quầng. “Tử Thanh, tối qua đệ học đến bao giờ?” “Tỷ tỷ, vậy tỷ lúc nào mới ngủ?” Sau khi cười xong, hai tỷ muội cùng đi gặp phụ thân. A Uyển đưa một hà bao thêu cây trúc cho phụ thân.

“Phụ thân, người đã nói, cây trúc biểu hiện cho quân tử, người xem nữ nhi thêu có tốt không?” âm thanh A Uyển mang theo một chút hài lòng, này hà bao A Uyển cho sư phụ dạy nữ công xem sư phụ cũng nói là tốt. Chỉ là không biết tiêu đệ đọc sách thế nào.

Lúc đầu, Tử Thanh cũng ngoan ngoãn đứng ở trước mặt phụ thân, hơi lấp ba lấp bấp đọc Tam Tự kinh: “Nhân Chi Sơ, tính bốn thiện, tính tương cận, tập tương viễn. . . . .” Có lẽ vừa mới bắt đầu là khẩn trương, nhưng là càng về sau càng trôi chảy, phỉ hết nửa ngày, Tử Thanh cuối cùng đem Tam Tự kinh học

thuộc lòng rồi, sau đó ánh mắt nhìn chăm chăm phụ thân, phụ thân a, nhi tử chính là cố gắng thuộc rồi, người khi nào mang ta đi nhìn đèn?

Phụ thân mặc dù vẫn như cũ nghiêm mặt nhưng trong ánh mắt mang theo một nụ cười: “Các con đã cũng hoàn thành việc học, như vậy tối hôm nay liền mang các con đi xem hội đèn!” Nghe vậy, Tử Thanh cùng A Uyển vui mừng nhảy cẫng lên: “được đi hội đèn rồi ! được đi hội đèn rồi !” Sau đó hơn nửa ngày thời gian, Tử Thanh cùng A Uyển vẫn luôn hưng phấn vì sắp được đi hội đèn.

Nhưng ý trời đã định bọn hắn một đời này cũng không thể cùng cha mẹ đi xem hội đèn . Qua quá ngộ (giữa trưa) không lâu, đám quan sai từ Thượng Kinh mang đến ý chỉ của bệ hạ, trong nhà nam tử trưởng thành đều bị lưu đầy, gia quyến cùng trẻ con đều trở thành quan nô.

Ngọc Kỳ đã lâu không suy nghĩ về cuộc sống trước kia rồi, Quan Nô, Quan Nô, cả đời không thoát được một chữ nô. Đời đời con cháu đều là nô! Còn nhớ rõ khi đó cũng không biết tại sao lập tức đã không thấy tăm hơi cha mẹ, cũng không thấy tỷ tỷ, cũng không hiểu trước kia thường tham ăn đến bánh ngọt, trái cây nhưng bây giờ là xem cũng xem không tới.

Mấy năm sau, có người đón hắn ra ngoài, nói cho hắn biết mình là chịu đại ân của phụ thân, hôm nay không cứu được ân nhân, nhưng là có thể đem con của ân nhân cứu ra cũng có thể cảm thấy an ủi lương tâm của mình rồi.

Nữa sau lại, nữa sau lại là thế nào chính là Ngọc Kỳ thật đã quên, quên, quên...

Có lúc Ngọc Kỳ nhớ lại quá khứ, liền cảm thấy đó là một giấc mộng, lại có thời điểm lại cảm thấy đó là một tuồng kịch, tựa như trong hí văn , đơn cử roi ngựa chính là đánh ngựa đi về phía trước, thuyền chỉ thuận dòng mà trôi, chỉ chớp mắt chính là trăm năm.

69. Chương 69

Đảo mắt một cái đã qua ba năm, đến mùa thu hoạch vườn trái cây đã nở hoa kết quả, tiểu Tú đứng ở dưới cây hoa quế, cảm giác mình cố gắng thật không uổng phí, hồi tưởng thời gian ba năm qua, tiểu Tú cảm thấy mình giống như một đứa bé mới vừa tập tễnh học đi trở thành một người thanh niên đã có thể chạy.

“Tú, mấy người lái buôn lại tới, hơn nữa lần này rất nhiều người đến, em mau trở về xem một chút đi!” Đại Dững chạy tới gọi tiểu Tú về. Đại Dững chính là một trong các chiến hữu của tiểu Tô đã đến đây ba năm trước. Mà đồng chí Ngọc Kỳ đáng yêu đã bị tiểu Tô đưa đến bộ đội rèn luyện được một thời gian rồi!

“Được, em lập tức liền trở về!” Tiểu Tú hái một quả sung trên cây, lau qua rồi vừa ăn vừa đi về. Không biết là bởi vì mấy cây ăn quả này đều từng trồng trong không gian hay vì thỉnh thoảng tiểu Tú lại lấy nước trong không gian tưới cây mà những cây này lớn nhanh hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa khi kết trái lại cho quả to đẹp mà lại còn ngọt hơn so với nhà khác. Vì vậy các thương lái đến đây mua rất nhiều.

Quả sung cũng không lớn nhưng lại rất ngọt, hai ba miếng liền ăn hết, tiểu Tú lại hái một quả cam từ trên cây xuống ăn, cứ như vậy từ từ về nhà. Thật ra thì tiểu Tú cố tình đi chậm như vậy. Trái cây của mình ngon thì không sợ người khác không cần, chỉ sợ người khác càng muốn nhiều hơn thôi! Chờ khi tiểu Tú chậm rãi trở về thì các thương lái đã chờ rất lâu rồi.

“ông chủ Lý, ông chủ Tiền, thật xin lỗi, ở vườn có chút việc nên tôi về hơi trễ.” Tiểu Tú cười cười chào hỏi mấy thương lái. Tô Tô không quan tâm gì xung quanh chạy tới, ôm chân tiểu Tú gọi: “Mẹ, bé bé!” Tô Tô đã sắp ba tuổi, mắt đen láy to tròn, thân hình nhỏ nhắn bụ bẫm rất đáng yêu. Tiểu Tú thuận thế bế Tô Tô lên.

Cùng những thương lái thương lượng đơn giản qua một chút, tiểu Tú cũng không muốn làm ọi việc phức tạp hơn. Thương lượng xem bao nhiêu tiền một cân, thương lái tự tìm người hái, người vận chuyển, tiểu Tú chỉ để ý lúc hái trái cây xuống cân là được. Nhưng nếu trong quá trình hái mà làm hư cây cối thì lần sau sẽ không bán cho họ nữa. Cho nên những thương lái này cũng rất hợp tác, thuê người hái cẩn thận.

Lại nói, ban đầu có một thương lái không coi trọng lời nói này của tiểu Tú. Thái độ rất kiêu ngạo, phía đông hái hai trái, phía tây hái hai trái, quá đáng hơn là lúc hái đào, cây nào cũng hư một nửa, sau đó tiểu Tú đi thăm vườn trái cây nhìn thấy cây bị thương thành như vậy rất đau lòng, khi thương lái đó mang người đến hái tiếp thì tiểu Tú chặn lại ngoài cửa vườn: “Các người đã không nghĩ đến ích lợi của chúng tôi vì vậy chúng tôi không muốn hợp tác với mấy người nữa”.

Đám thương lái kia lại tới vì trái cây trong vườn nhà tiểu Tú bán được giá cao, tốc độ bán hàng cũng nhanh. Lợi nhuận thu được lớn nên lần này lại muốn đến, nhưng vì lần trước làm hư hại nhiều cây nên lần này tiểu Tú không hợp tác nữa. Dù cho hắn nói bao nhiêu lời tốt đẹp, có bao nhiêu lợi ích nhưng tiểu Tú vẫn không hợp tác. Vì có tiền lệ như vậy nên đám thương lái sau này không dám vi phạm nữa.

“Tiểu Tú a, cô xem chúng ta năm nay là năm thứ hai hợp tác rồi, tôi và lão Lý là người thế nào cô cũng rõ ràng. Lần này tới tìm cô nói chút chuyện.” ông chủ Tiền nhìn ông chủ Lý một chút, uống trà bắt đầu nói rõ lý do đến.

“ông chủ Tiền, ngài có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng, tôi là người thẳng thắn, có thể làm cũng sẽ không cự tuyệt.” Tiểu Tú ôm Tô Tô, làm bộ lấy mấy quả dâu tây trong túi cho Tô Tô ăn, thật ra thì dâu tây đều là trồng trong không gian.

Ông chủ Tiền thấy Tô Tô ăn dâu tây thoáng sững sốt một chút, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần lại rồi nói: “cô xem, trong vườn nhà cô rất nhiều loại trái cây, nhưng là cứ mỗi loại cũng chỉ có hai ba mươi cây cho thu hoạch, mà sản lượng một cây cũng không phải rất cao. Cho nên, tôi và lão Lý muốn bao mua hết tất cả các loại trái cây trong vườn. Dĩ nhiên về giá tiền cũng sẽ không khiến cô chịu thiệt, giá theo thị trường, cô xem thế nào?”

Tiểu Tú nghe, suy nghĩ một chút nói: “ông chủ Tiền, ông chủ Lý, để tôi bàn bạc với chồng đã, khi nào hai vợ chồng bàn bạc xong thì tôi lại liên lạc với hai người được không?” ông chủ Tiền và ông chủ Lý cũng biết tiểu Tú không thể đồng ý ngay được, trái cây nhà tiểu Tú như thế nào họ đều biết cả. Tán gẫu xong công việc, ông chủ Tiền lại nói giỡn.

“Tiểu Tú, cô còn dấu dím tôi kìa. Dâu tây ngon như vậy mà chỉ cho tiểu Tô Tô ăn. Cũng không mang ra cho tôi với lão Lý ăn với!” ông chủ Tiền cố ý giả bộ là mình tham ăn. Vì vậy tiểu Tô Tô rất là hào phóng muốn chia dâu tây cho ông chủ Tiền. Nhìn tiểu Tô Tô đưa tay nhỏ mập mập ra, muốn dứt mình ăn dâu tây, ông chủ Tiền cười híp cả mắt lại.

Tiểu Tú cũng không phải là người hẹp hòi, vì vậy để ông chủ Tiền và ông chủ Lý ngồi tạm một lát, mình ôm tiểu Tô Tô đi vào trong phòng, bưng ra một rổ dâu tây mọng nước, đổ au. Ông chủ Tiền và ông chủ Lý cũng không khách khí, vừa ăn vào không khỏi tán thưởng nói “Tiểu Tú, trái dâu này cô có bao nhiêu, có thể bán cho tôi không?”

Tiểu Tô Tô ăn dâu tây làm nước miếng chảy ra, tiểu Tú vội tìm khăn lông lau cho con, nghe câu hỏi của ông chủ Tiền liền nói: “ông chủ Tiền, dâu tây này nhà tôi trồng để ăn thôi nên cũng không có nhiều.” Nghe tiểu Tú nói vậy, lão Tiền cùng lão Lý mới thôi. Mọi người ăn vài trái thì dừng lại. Chỉ nhìn tiểu Tô Tô ăn.

Quả dâu tây lớn hơn miệng nhỏ của Tô Tô nhiều, nhìn tiểu tử kia cầm quả dâu tây to ra sức gặm, bộ dáng thật đáng yêu. Lão Tiền nhìn tiểu Tú cẩn thận lau nước miếng cho tiểu Tô Tô, liền hỏi “Tiểu Tú, cô và tiểu Tô đáng đáp đền tốt, có muốn sinh thêm đứa nữa không? Đừng nói với tôi và lão Lý là nhà cô nuôi không nổi nhé!”

Nghe lão Tiền nói vậy, tiểu Tú đột nhiên nhớ ra lúc trước đã nói với bà Hảo ột đứa con lấy họ của bà. Mặc dù mấy năm này bà Hảo không đề cập đến, nhưng mình cũng quên mất, nhưng trên mặt vẫn bình thường cùng lão Tiền nói: “Muốn có con cũng phải có duyên, đứa bé tới thì tôi sinh thôi!” Trước mặt bà Hảo cũng đã lớn tuổi như thế rồi, nên suy tính một chút về chuyện này.

Buổi tối dỗ tiểu Tô Tô ngủ xong, tiểu Tú nằm ở trong ngực tiểu Tô nói: “anh xem, chúng ta có nên sinh thêm một đứa nữa không? Tiểu Tô Tô cũng đã ba tuổi rồi, năm nay mang thai, đến sang năm sinh, Tô Tô cũng bốn tuổi rồi, tuổi hai chị em chênh lệch như vậy là phù hợp rồi.” Tinh thần tiểu Tô đã sớm bay mất, mặc dù kết hôn cũng đã hơn bốn năm rồi, nhưng là chỉ cần tiểu Tú thoáng quyến rũ như vậy, cậu nhỏ của tiểu Tô liền sớm đứng dậy rồi.

“Em muốn thế nào thì làm vậy đi, anh nghe em hết!” Nói rồi tiểu Tô liền sờ lên. Lại một đêm xuân trôi qua.

Hai vợ chồng đã muốn làm gì đều thực hiện được. Mấy năm này việc bán trái cây, bán lương thực, vận chuyển làm tiểu Tú cũng mua được mấy cửa hàng. Lại nói, trong thời gian này, tổ vận chuyển nhà tiểu Tú đi trước mọi người một bước, giá tiền hợp lý, phục vụ cũng tốt, cho nên cũng rất nhiều người đem chuyện vận chuyển cho họ làm.

Mỗi khi tới cuối năm đội vận chuyển đều phân chia lợi nhuận, mỗi khi đến thời điểm này mọi người đều vui vẻ, mặc dù bình thường chạy đường dài rất khổ, nhưng thấy cuối năm nhận tiền lời cũng không thấy khổ nữa. Phải biết rằng đội vận chuyển nhà tiểu Tú là đội vận chuyển đi đầu trong những đội vận chuyển đấy.

Mấy năm này tiểu Tú luôn luôn chú ý những cửa hàng trong thành phố, chỉ cần hỏi thăm được có ai muốn bán, sẽ tìm tới cửa, mặc cho đối phương ra giá một phen tiền cũng không hao phí. Dần dần rất nhiều người muốn bán cửa hàng đều tìm tới tiểu Tú trước tiên, thật sự không thể đồng ý mới đi tìm người khác. Cứ như vậy, tiền kiếm được tiểu Tú cũng mua được chừng mười cửa hàng. Tính toán không sai biệt lắm thì đã chi đi gần hai mươi vạn đồng. Có nhiều lúc tiểu Tú không muốn làm gì cả, sẽ chờ phòng này tăng giá, phải biết mấy cửa hàng này mười năm sau sẽ rất đắt, không chỉ đắt mà có tiền cũng khó mua được! Một cửa hàng mà cho thuê thì cũng kiếm được hơn mười vạn đấy! Nhưng tiểu Tú cũng không phải loại người như vậy, chỉ là lúc mệt mỏi thì tưởng tượng một chút thôi.

Có lúc tiểu Tú suy nghĩ mình làm gì cũng quá mức thuận buồm xuôi gió. Có một người chồng tốt, có một con gái đáng yêu, còn có một không gian tùy thân thần bí, còn có rất nhiều tiền. Thật sự là ăn được ngủ được sướng như tiên, tiền kiếm được cũng có thể đếm tới chuột rút cả tay, thật là có cảm giác như giấc mơ.

Có lúc nửa đêm mằm mơ, phát hiện tất cả đều chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng cái gì cũng không có. Không có tiểu Tô, không có Tô Tô, không có Ngọc Kỳ, không có bà Hảo, không có không gian thần kỳ, mà mình vẫn chỉ là một cô gái lớn tuổi đáng thương tìm kế sinh nhai. Mỗi khi nằm mơ như vậy tiểu Tú đều giật mình thức giấc, một thân lạnh lẽo, thân thể trở nên cứng nhắc ngồi ngẩn người. Chỉ khi thấy tiểu Tô đang ngủ bên cạnh, tiểu Tú mới cảm thấy đây không phải là mộng.

Nhưng tiểu Tú cũng từng ngày từng ngày gầy đi, tiểu Tô tự nhiên sẽ phát hiện ra. Mặc dù hắn cũng không nói gì, nhưng luôn tìm đồ ăn ngon mang về, hôm nay mang về con cá, ngày mai mang về con gà, ngày mai nữa lại mang con ba ba về. Nhưng làm gì cũng không thể giúp tiểu Tú bớt gầy.

Ban đêm, tiểu Tô ôm tiểu Tú vào không gian nói: “Tú, em càng ngày càng gầy.” Vuốt eo nhỏ càng ngày càng gầy của tiểu Tú, tiểu Tô cuối cùng hỏi ra miệng: “Có chuyện gì thì có thể nói với anh mà!”

Tiểu Tú tựa vào tiểu Tô, mắt hơi nhắm: “Em không biết phải nói như thế nào, chỉ sợ tất cả chỉ là mộng.”

“Dù là mộng cũng không có quan hệ, vậy thì vẫn mộng là được.” Tiểu Tô vuốt tóc tiểu Tú, vẫn luôn đen mượt như vậy, chỉ là gần đây bớt chút sáng bóng: “Tú, cái đó của em đã bao lâu rồi chưa đến?” Tiểu Tô nói một câu thức tỉnh người trong mộng. Tiểu Tú lập tức suy nghĩ, bắt đầu đếm ngày.

Lần trước đến cũng là từ tháng trước nữa rồi, theo lý mà nói, mỗi tháng đến ngày mười thì bà đi sẽ tới thăm, nhưng đã hai tháng mà bà đi còn chưa tới.

Vuốt bụng nhỏ, tinh thần tiểu Tú lại phấn chấn lên. Bây giờ đứa nhỏ trong bụng là lớn nhất! Nhớ tới lúc trước nói chuyện với ông chủ Tiền, không khỏi cười một tiếng: “Tiểu Tô, anh nói đây có phải là nhắc tào tháo thì tào tháo đến không?”

Tiểu Tô nhìn thấy tiểu Tú khôi phục bình thường, cũng yên tâm: “Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra thôi.” Đối với việc tiểu Tô an bài, tiểu Tú không có ý kiến. Đối với sinh mệnh mới tiểu Tú hết sức mong đợi.

“Tiểu Tô, anh nghĩ lần này là con trai hay con gái đây?” Không đợi tiểu Tô trả lời, tiểu Tú lại nói tiếp: “Thật ra thì con trai hay con gái cũng tốt, đều là con chúng ta.”

Tiểu Tô so sánh với lần mang thai trước của tiểu Tú cười nói: “Trước kia khi mang thai Tô Tô em ói rất nhiều, lần này an tĩnh như vậy có lẽ là con trai.”

Mà khi bà Hảo nghe được tin tiểu Tú mang thai cũng rất mừng rỡ. Dù tiểu Tú vẫn dùng nước và đồ ăn trong không gian để bà Hảo ăn, nhưng bà Hảo cũng đã lớn tuổi, quá khứ lại vất vả quá nhiều, trên người

cũng nhiều vết thương. Mặc dù có thuốc bổ, nhưng cũng không bổ được quá nhiều. Chỉ có thể nói bà Hảo so với người cùng tuổi khác thì sức khỏe tốt hơn chút thôi.

Tiểu Tô Tô sờ bụng tiểu Tú: “Mẹ, cụ bà nói, nơi này có em trai của Tô Tô phải không!”

Ngày lại ngày trôi qua, tiểu Tô Tô đã bốn tuổi rồi, tiểu Tú bắt đầu tính toán chuyện đưa bé đi học.

Trong thôn vốn có một lớp học, mọi người cũng cho con đi học, nhưng sau đó lại phát sinh một chuyện, lớp học không có thầy giáo nên bọn trẻ lại không được đi học nữa.

Vốn là lúc trước trường học có cô giáo trẻ, bình thường cùng bọn nhỏ ca hát, nhảy múa, đếm số một, hai, ba,... Cô giáo cùng bọn nhỏ chơi cũng rất vui mừng. Nhưng có một lần khi đi học, cô giáo đột nhiên ngã xuống đất rồi miệng sùi bọt mép, cả người giật giật. Làm bọn nhỏ khóc lên.

Nghe được tiếng bọn nhỏ khóc, đã có người mang cô giáo đến phòng cứu thương, bọn nhỏ cũng liền nghỉ. Sau lại nghe nói cô giáo bị bệnh động kinh, cũng lâu không phát tác, mới ra ngoài đi làm. Hiện tại bệnh lại phát, không thể dạy tiếp. Vì vậy bọn nhỏ liền được nghỉ.

Buổi sáng hôm sinh nhật Tô Tô, tiểu Tú nấu cho con một chén mì trứng gà. Buổi tối chuẩn bị một bàn tiệc, đến lúc đó mời người thân cùng ăn một bữa. Thuận tiện cũng chúc thọ bà Hảo luôn. Bà Hảo cũng đã 79 tuổi, sang năm đã 80 tuổi rồi, sang năm sẽ làm cho bà Hảo một bữa tiệc mừng thọ lớn hơn.

70. Chương 70

Ngày mừng thọ bà Hảo, tiểu Tú dậy thật sớm, nhào bột, cán mì, trước khi bà Hảo thức dậy đã chuẩn bị xong bát mì thọ, chỉ chờ đến lúc ăn sáng thì bưng ra cho bà Hảo. “Chúc bà Hảo phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Tiểu Tô ôm tiểu Tô Tô, tiểu Tú bưng khay mì, cùng nhau chúc thọ bà Hảo. Bà Hảo nhìn một nhà ba người cảm động rơi lệ.

Tiểu Tô Tô từ trên tay tiểu Tô tuột xuống, lấy khăn tay ở trong túi ra: “Cụ bà không khóc, Tô Tô lau cho cụ!” Nói rồi rướn chân nhỏ muốn giúp bà Hảo lau nước mắt. Nhìn đáng vẻ tiểu Tô Tô, nhìn lại tiểu Tú bụng bầu đã nhô cao, bà Hảo cảm thấy rất thỏa mãn, bất luận tiểu Tú sinh con trai hay con gái, cũng đều yên lòng.

Ăn điểm tâm xong, các thím trong thôn đến giúp đỡ, thấy bà Hảo thì từng người tiến lên nói lời chúc: “Bà Hảo thật sự là có phúc lớn, có cháu gái tốt như tiểu Tú.” Bà Hảo nghe vậy gật đầu. “Tiểu Tú tốt. Tiểu Tô cũng tốt, cuộc sống của lão bà ta bây giờ sung sướng chẳng khác gì thần tiên cả!”

Tiệc mừng thọ làm vào buổi tối, buổi trưa tất cả mọi người đã bắt đầu chuẩn bị, người tới không nhiều lắm, cho nên cũng chỉ làm mấy món ăn gia đình. Nhưng mấy món ăn gia đình của nhà này cũng khiến mọi người trầm trồ khen ngợi. Tiểu Tú lấy đậu năm nay thu hoạch được đều để làm dầu ăn, lại còn mua một lượng lớn thịt mỡ về làm mỡ.

Mặc dù mấy năm này kinh tế mọi người trong thôn tốt hơn so với trước kia, nhưng mọi người đều rất tiết kiệm, một phân tiền cũng hận không thể chia làm hai phần để dùng. Phương diện ăn uống cũng vì vậy mà kém một chút. Thức ăn này chỉ là mấy món ăn bình thường, thêm chút dầu mỡ, làm ón ăn hấp dẫn hơn, ai nhìn cũng phải nuốt nước miếng.

Buổi tối mở bàn tiệc, mỗi một bàn đều bày một đĩa đào mừng thọ. Đào mừng thọ là do tiểu Tú làm, bên ngoài hơi hồng hồng làm cho người khác nhìn thấy rất thích thú, hơn nữa cắn một miếng đào ngọt ngào như đào thật. Nếu không phải là biết đây là làm từ bột mì, còn tưởng rằng ăn vào là giống đào mới đấy. Vì vậy mọi người rói rít hỏi tiểu Tú cách làm đào mừng thọ này.

Tiểu Tú cười nói: “Về sau, nhà ai mừng thọ, tôi cũng sẽ làm đào thọ đến chúc mừng, đến lúc đó không cần chê lễ này của tôi đấy!” Thật ra thì đâu có bí quyết gì. Chỉ đem quả đào ép lấy nước để nhào bột mì thôi. Một quả đào làm như vậy so với ăn như bình thường lãng phí hơn. Nhà bình thường sẽ không làm việc này, may mà trong không gian của tiểu Tú rất nhiều trái cây.

Nghe tiểu Tú nói như vậy, đoàn người cũng cười, có người nói: “Tiểu Tú, tháng sau chính là mừng thọ thím Lưu rồi, cô chuẩn bị bao nhiêu quả đào mừng thọ vậy?”

“thím Lưu mừng thọ, dĩ nhiên là phải có đào mừng thọ , nhiều thì không có nhưng tôi sẽ mừng 99 quả đào mừng thọ, thím thấy có được không?” không gian của tiểu Tú có rất nhiều trái cây, làm nước ép nhào bột mì vãn đủ, thật sự là việc đơn giản. Thím Lưu nghe vậy rất vui vẻ, cười nói: “Vậy thím sẽ chờ đào mừng thọ của tiểu Tú. Đến ngày đó không có đào mừng thọ sẽ không cho con vào!” Nói xong cùng mọi người cười lên.

Ăn cơm xong, trời đã tối, mọi người cũng không tản đi. Kêu người trong thôn rành nhất về ca diễn là cô Ba, muốn cô diễn một đoạn hí khúc. Cô Ba cũng hào phóng nói: “Hôm nay là ngày mừng thọ của bà Hảo, tiểu Tú cũng mời mọi người ăn một bữa ngon, mặc dù tôi không thể làm đào mừng thọ , nhưng mà tôi lại có thể hát, vậy thì mừng bà Hảo một đoạn Ma Cô hiền thọ.”

Nghe thấy cô Ba chuẩn bị hát, người trong thôn đều yên lặng lắng nghe. Một số thời điểm nhạc vang lên sẽ cùng hát theo, bà Hảo ngồi ngay giữa đám người nghe hát, xa xa nhìn qua cũng cảm thấy toàn thân bà tản ra vui vẻ. Đợi đến khi khúc đã xong, bà Hảo lôi kéo tiểu Tú, sờ vào bụng tiểu Tú, than một tiếng: “Khó trách ban đầu tiên sinh coi bói nói ta có hậu phúc đây này!”

Thọ yến đi qua, ngày lại trở về bình thường, dưỡng thai, chuẩn bị đi học, kiếm tiền nuôi gia đình. Cuộc sống gia đình cứ thế trôi qua hết sức thuận lợi. Đảo mắt mấy tháng đã qua, tháng thứ mười hoài thai, tiểu Tú sắp phải lâm bồn. Tính toán một chút này đã sắp đến ngày sinh, bây giờ đang là cuối mùa xuân đầu mùa hè, tiểu tử này lại không giống Tô Tô, đã qua ngày sinh rồi, còn núp ở trong bụng tiểu không chịu ra ngoài.

Mặc dù tiểu Tô đã chuẩn bị tốt lắm, ở bệnh viện trong thành yêu cầu một giường bệnh, nhưng tiểu Tú không có thói quen ở bệnh viện, chỉ có trước khi sinh một tuần mới vào nằm viện lúc thầy thuốc kiểm tra nói đứa bé rất khỏe mạnh, chỉ một hai ngày nữa là sinh. Nhưng hai ngày cũng đã qua, vì vậy tiểu Tú liền muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, thuận tiện mua thêm chút đồ cần thiết khi sinh con.

Tiểu Tú sinh tiểu Tô Tô là sinh con tự nhiên , lần này cũng muốn sinh con tự nhiên, vì vậy muốn lôi kéo tiểu Tô đi cửa hàng lớn mua chút chocolate, nhưng lúc này chocolate còn là một thứ đồ hiếm thấy, không giống trước kia có ở khắp nơi, tiểu Tú chỉ cần ba năm đồng tiền là có thể mua lấy một khối . Không mua được chocolate, tiểu Tú đành mua luôn một bao đường đỏ lớn. Đường đỏ bổ huyết, hiện tại uống không hết thì để dùng khi ở cữ cũng được .

Có lẽ là phen này đi lại khiến tiểu tử không thoải mái, mới vừa trở lại bệnh viện một lúc tiểu Tú đã cảm thấy đau bụng, tiểu Tô vội đi gọi bác sĩ, sau một trận hoảng loạn tiểu Tú ôm nước đường đỏ vào phòng sinh, thân thể tiểu Tú rất tốt, chỉ một lát liền bình an sinh hạ một đứa bé, hơn nữa còn là một bé trai mập mạp.

Bà Hảo nhận được tin tức liền chạy tới, nhìn qua tiểu Tú liền chạy tới phòng trẻ sơ sinh, nhìn đứa bé mập mạp mà không muốn rời đi. Mãi cho đến khi bệnh viện cho đứa bé bú sữa mẹ, bà Hảo lúc này mới cùng đứa bé trở lại nhìn tiểu Tú. Nhìn tiểu tử mập mạp ra sức bú sữa mẹ, bà Hảo đã tính một chút nữa về nhà phải hầm nồi canh cá diếc giúp tiểu Tú lợi sữa, nếu không chắc sẽ không đủ sữa cho tiểu tử mập mạp này bú.

Khi bé bú xong, y tá bệnh viện lại đến bế đứa bé đi. Lưu luyện không rời giao đứa bé cho y tá, lúc này bà Hảo mới cùng tiểu Tú trao đổi: “Tú, bà nghĩ hay con cho tiểu Tô Tô theo họ của bà đi, hiện tại nhà nước quản việc sinh con ngày càng nghiêm. Tiểu Tô cũng chỉ có một đứa con trai như vậy, nếu là theo họ của bà. Vậy nhà họ Tô không có người lo hương hỏa sao? Cho nên bà chỉ muốn tiểu Tô Tô theo họ bà, đến lúc đó chúng ta tuyển người ở rể cho tiểu Tô Tô. Con xem thế nào?”

Tiểu Tú nghe lời bà Hảo nói, suy nghĩ một chút mới nói: “bà Hảo, để con nói với tiểu Tô một tiếng xem thế nào đã được không bà!” bà Hảo cũng biết chuyện này không thể gấp được, vì vậy gật đầu một cái. Chờ lúc tiểu Tô đến, liền trở về nấu canh cho tiểu Tú.

Bên này, tiểu Tú đem ý của bà Hảo nói với tiểu Tô, tiểu Tô rộng lượng nói: “Mặc kệ là họ gì thì cũng là con chúng ta. Hơn nữa, bà Hảo tính toán để Tô Tô lấy họ của bà, sau đó sẽ tìm người ở rể, khi tiểu Tô Tô theo họ anh, vẫn có thể tìm người ở rể mà. Chuyện này không cần phiền. Sẽ để cho tiểu tử này lấy họ của bà Hảo đi!”

Tiểu Tú đối với việc này cũng không sao cả, cho nên tiểu Tô nói như vậy liền đồng ý, buổi chiều chờ bà Hảo đưa canh tới, liền đem chuyện này nói ra! Mặc dù bà Hảo thấy ý này không tốt lắm, nhưng vẫn hết sức vui

về, ôm đứa bé mừng rỡ không biết nam bắc đâu nữa. “Tú, đứa bé theo họ bà nhưng các con vẫn nên đặt tên cho nó đi!”

Nhưng việc đặt tên vẫn có hạn chế, bà Hảo đem ngày sinh tháng đẻ của đứa bé tìm tiên sinh xem tên. Tiên sinh nói, vật nhỏ mệnh trung khuyết hỏa, trong tên nên có bộ 13. Vì vậy tiểu Tú cùng tiểu Tô rất dứt khoát ôm từ điển Tân Hoa, từ chữ Hỏa ( ) một đường tìm, cuối cùng hai người đều nhìn trúng một chữ “Vĩ”. Vĩ nghĩa là ánh sáng mặt trời trong chữ lại có chữ thuộc bộ 13, bà Hảo cũng là đồng ý, vì vậy tên tiểu tử này cứ quyết định như vậy. Tên là Lý Vĩ.

71. Chương 71

Có tiểu Vĩ, tiểu Tú lại một lần nữa chiến đấu cùng tã lót và sữa mỗi ngày, cũng may tiểu Vĩ cũng biết thương cha mẹ, cũng không có ngày ngủ đêm khóc. Buổi tối ngày nào đó, tiểu Tú cho tiểu Vĩ bú sữa, tiểu Tô là nằm nghiêng ở trên giường nhìn tiểu Tú uly tiểu Vũ. “Tú, hay chúng ta lại sinh thêm đứa nữa?”

Tiểu Tú thuần thực bế tiểu Vĩ nằm trên vai của mình nhẹ nhàng vỗ vỗ, chờ con ngủ mới nhẹ nhàng để xuống. “anh tỉnh lại đi, hai đứa bé là vừa đủ rồi, Thêm một đứa nữa chắc em không chịu nổi mất. Về sau học phí cũng đắt lắm.” Tiểu Tú liếc tiểu Tô một cái: “Nói tiếp, dạy dỗ một đứa bé cũng rất vất vả. Cho dù có tiền, cũng không đủ tinh thần.”

Tiểu Tú trong nội tâm hiểu rõ ràng, hai đứa bé chênh lệch ba tuổi, về sau một đứa vừa vào đại học, một đứa vừa đứng vào lớp mười, làm phụ huynh cũng có thời gian để lo lắng. Nói tiếp, nếu có thêm đứa nữa khó tránh khỏi thiên vị. Hiện tại hai đứa là vừa đúng, một đứa ba yêu một đứa mẹ yêu.

Lần đầy tháng này của tiểu Vĩ cũng không làm vội, mà chờ khi tiểu Vĩ ba tháng, tiểu Tú cũng khôi phục lại, lúc này mới làm tiệc. Ngày đó tiểu Vĩ rất ngoan, nhiều người nhìn cũng không khóc một tiếng. Tiểu Tô Tô lại rất hoạt bát, lúc nào cũng đi theo sau lưng tiểu Vĩ. Thấy ai cũng nói một câu: “Đây là em trai cháu!”

Có người liền hỏi: “Tô Tô, em trai là cái gì? Có thể ăn sao?”

Tiểu Tô Tô nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút: “em trai không thể ăn, mẹ nói, chờ em trai trưởng thành, muốn chăm sóc Tô Tô, cấp cho Tô Tô mua đồ ăn!” Tiểu Tô tô một câu đã nói toạc ra mệnh vận sau này của tiểu Vĩ. Nhà bọn họ nuôi con trai chính là vì tương lai chăm sóc chị gái.

Lúc làm tiệc, bà Hảo ngồi ở bàn tiệc, một tay ôm tiểu bánh bao, một tay vuốt tay nhỏ của tiểu Tô Tô, vẻ mặt rất là thỏa mãn. Nhưng bà Hảo rốt cuộc già rồi, ăn xong lễ đầy tháng của Lý Vĩ thân thể liền bắt đầu không khỏe. Vừa mới bắt đầu vẫn chỉ là cảm mạo, tiểu Tú cùng tiểu Tô vẫn khuyên bà đi bệnh viện, nhưng bà không muốn, làm nước gừng đường đỏ rồi nói: “Uống chút nước gừng này để thân thể khỏe là tốt rồi ,”

Chờ đến khi hai vợ chồng tiểu Tú cảm thấy không đúng lắm, bà Hảo đã ngã xuống đất ngất đi rồi. Trải qua một phen kiểm tra bác sĩ nói: “bà lão đã lớn tuổi, bệnh cảm nhẹ để lâu đã chuyển thành viêm phổi. Hiện tại cũng chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.” Tiểu Tú nhìn bà Hảo ngủ ở trên giường bệnh đang truyền nước muối, trong lòng ề ảm.

“bà Hảo, bà phải cố gắng một chút, con và tiểu Tô đều là không cha không mẹ , tiểu Tô Tô, Lý Vĩ cũng không còn người trông giúp, bà phải khỏe mới có thể trông giúp con một đứa chứ.” Tiểu Tú cố nén nước mắt nói với bà Hảo. Hai đứa bé cũng đi đến, tiểu Tô Tô rất biết điều nắm một tay khác của bà Hảo. “Cụ bà, cụ khi nào mới dậy chơi với con.”

Sau khi bà Hảo ngất xỉu cũng chưa tỉnh lại, ở nơi này từ đầu mùa hè tới giữa năm thì bà đi. Tiểu Tú cùng tiểu Tô còn có tiểu Tô Tô, tiểu Vĩ một nhà đau lòng để tang cho bà Hảo.

Phần mộ bà Hảo đã sớm chọn xong. Cũng đã từng mang tiểu Tú cùng tiểu Tô đi xem. Phần mộ của bà ngay cạnh mộ của chồng và con. Tiểu Tú còn nhớ rõ bà Hảo nói: “Người một nhà tách ra quá lâu, chờ khi bà đến không biết họ có nhận ra bà không nữa.” Bà Hảo vuốt mộ bia nhàn nhạt cười.

Tiểu Tú đã khóc đến không còn nước mắt, cứ như vậy sững sờ nhìn thầy địa lý ở trong bãi tha ma bận rộn, theo ý bà Hảo, thầy địa lý làm một cây cầu nhỏ bắc giữa mộ phần hai vợ chồng bà Hảo. Như vậy đến âm

phủ còn có thể nhận nhau. Mất đi bà Hảo, một nhà bốn người cũng cảm thấy thiếu cái gì đó, nhưng ngày ngày vẫn trôi qua. Trước kia có đồ ăn ngon, thứ tốt đều để cho bà Hảo trước, nhưng bây giờ là thói quen sớm thay đổi, mỗi buổi tối nhìn khung ảnh bà Hảo nói chuyện xảy ra trong ngày.

Tiểu Vĩ đã một tuổi, tiểu Tô Tô đi nhà trẻ, vườn trái cây lại đến mùa thu hoạch rồi, lại xây mới nhà và phòng ốc. Mà tiểu Tú cùng tiểu Tô cũng trôi qua tiếp một năm.

Tình cảm của tiểu Tú cùng tiểu Tô cũng có lúc lên xuống. Thời điểm thì ngọt như mật, cũng có lúc cãi nhau, nhưng dù thế nào thì bản chất cũng không thay đổi, tiểu Tô không thể rời bỏ tiểu Tú. Cũng không phải là tiểu Tô không bỏ được không gian thần kỳ của tiểu Tú, mà là trải qua năm tháng gột rửa, tình cảm của hai người đã sâu đậm, không chỉ là tình yêu, mà còn là thân tình, càng ngày càng tốt hơn. Thiếu ai cũng cảm thấy thiếu một nửa.

Lúc bà Hảo qua đời tiểu Ngọc cũng về, lúc này hấn đã không còn như lúc mới đầu. Trải qua mấy năm tôi luyện trong trại lính, làn da của Ngọc Kỳ đã trở thành màu lúa mạch khỏe mạnh. Chỉ có cặp mắt kia không thay đổi, trước sau như một rất hồn nhiên. Tiểu Tô đã từng hỏi Ngọc Kỳ, sau khi đi bộ đội ba năm thì có tính toán gì không.

Khi đó Ngọc Kỳ hung hăng cắn trái cây, ăn quen trái cây ở nhà rồi, cách một năm rưỡi lại mới được ăn thật là nhớ vị này: “em muốn tiếp tục làm lính. Từ lính nghĩa vụ chuyển thành lính tình nguyện, muốn cả đời theo nghiệp binh này!” Cả đời làm Binh là điều không thể, cho dù là ai cũng phải chịu thua tuổi tác thôi.

Tiểu Tô luôn ủng hộ ý tưởng này của Ngọc Kỳ, ban đầu nếu như không phải là vì trận kia ngoài ý muốn làm tai bị thương, đoán chừng bây giờ mình vẫn đang trong bộ đội cống hiến tuổi thanh xuân: “Tốt, muốn nhập ngũ sẽ phải cố gắng đạt danh hiệu lính xuất sắc!”

“Được! nhưng, anh và chị Tú phải thường xuyên gửi trái cây trong nhà cho em. Đi xa nhà chỉ muốn ăn những thứ này!” Lúc nói chuyện Ngọc Kỳ đã gặm xong một quả táo rồi. Bây giờ tiếp tục ăn lê.

“Chỉ cần cậu trở thành người lính xuất sắc, đừng nói là trái cây mà cái gì cậu muốn anh cũng bảo chị Tú gửi cho cậu!” Tiểu Tô tính toán Ngọc Kỳ cũng đã lớn, nên tìm đối tượng cho hấn rồi. Nhưng tiểu Tô thấy những cô gái trong thôn không có ai xứng với Ngọc Kỳ cả. Ngọc Kỳ đáng đáp rất tốt, lại có bản lĩnh, một đôi mắt nhìn đồ đặc biệt lợi hại, tìm ra đồ cổ rất chính xác.

Có câu nói là là đàn ông tốt thì phải nhập ngũ, chỉ có những quân nhân bảo vệ mới có thể có hòa bình cho đất nước! Cho nên phải tìm cho Ngọc Kỳ một đối tượng tốt!

Nhưng ai cũng không thể nghĩ ra, duyên phận của Ngọc Kỳ cũng đã đến. Lúc Ngọc Kỳ trên xe lửa trở về cứu được một cô gái. Không biết là anh hùng cứu mỹ nhân làm mỹ nhân động tâm hay hai bên vừa thấy đã yêu, tóm lại cứ như vậy thành đôi.

Ngày Ngọc Kỳ kết hôn, tiểu Tú là chị gái bên nhà mẹ nói với cô dâu mới một câu: “Hi vọng hai em có thể hỗ trợ lẫn nhau, yêu thương nhau, mong hai đứa yêu nhau đến khi đầu bạc, con cháu đầy đàn!”

Cũng mong cho tất cả mọi người vạn sự như ý!

__Hết trọn bộ__

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-chung-ta-cung-nhau-lam-ruong-di>